

Giới thiệu Anh Chàng Quê Mùa Thâm Tình

Truyện Anh Chàng Quê Mùa Thâm Tình, một anh chàng nhà quê có một cuộc sống cô độc không người thân họ hàng nhưng nay ông trời đã cho anh một món quà lớn đó chính là cô, một cô gái với diện mạo rất đẹp nhưng tính cách thì hơi khó hiểu.

Anh chính là ân nhân của cô, nhưng cô lại không biết điều coi ân nhân như anh là một cái gai, không những chọc tức anh rất nhiều lần còn lấy oán báo ân cấp độ của anh đem bán. Nhưng đáng lẽ anh phải giận mới đúng đẳng này thì anh lại điềm tĩnh.

Cô tựa như một lễ vật mà ông trời ban tặng cho hắn, một giấc mộng đẹp làm người ta không thể tin nổi. Nhưng giấc mộng đẹp, rồi cũng phải có ngày thanh tỉnh mà thôi. Cuối cùng cô cũng ra đi không một chút quyến luyến nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Quê Mùa Thâm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Cô đang rơi xuống dưới. Nếu không phải những người đó dùng băng dán miệng của cô, cô nhất định sẽ hét lên. Ok, cho dù như thế, cô đoán cô cũng đã kêu thành tiếng, chẳng qua là có quá nhiều tạp âm, làm cho cô hoàn toàn nghe không thấy tiếng hét chói tai của mình.

Cuồng phong kêu khóc như nữ yêu, cánh quạt ở phía trên ngưng ngừng đáp vang lên, phi cơ trực thăng lái phía trước gào thét kinh hoàng mẫn, người đàn ông bên cạnh hắn cũng tức giận lớn tiếng rít gào, nhanh nắm lấy cô, lại càng bị làm cho sợ phải la lên.

Cô nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng cô có thể nghe được trong giọng nói của bọn họ có chút sợ hãi.

Đã xảy ra chuyện, cô biết.

Trái tim của cô liền nhảy lên, như muốn vỡ ra.

Những người bắt cóc cô thừa lúc cô đi mua thức ăn, làm cô hôn mê, làm cho cô vất vả tỉnh lại hai mắt đã bị che khuất, hai tay trói ở sau lưng.

Bọn họ nói thao thao cô hoàn toàn không hiểu ngôn ngữ của họ, mang cô đến rất nhiều chỗ giao thông, giằng co mấy ngày, cuối cùng mới đưa cô lên phi cơ trực thăng. Đã xảy ra chuyện, cô đương nhiên biết. Cô bị bắt cóc đã rất xui xẻo, nhưng lão thiên gia hiển nhiên cảm thấy như vậy còn chưa đủ, nên làm cho cái phi cơ trực thăng này xảy ra vấn đề.

Một chút chấn động, cô ngã vào bên cạnh thân máy bay, hai miếng vải đen che mắt cô bởi vì đụng chạm mà lệch vị trí, chúng nó còn treo ở trên mặt cô, nhưng cô lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cô ở trên phi cơ trực thăng, cô biết. Tuy rằng phía trước nhìn không thấy, nhưng cô biết chính mình đang ở trên phi cơ trực thăng.

Ghé lái phía trước bị trống, bởi vì phi cơ trực thăng cất cánh được một lúc, cô hiểu được đã xảy ra vấn đề, nhưng cô vốn cho là chẳng qua phi cơ trực thăng nhất thời không không chế được, có lẽ là có người cố gắng tới cứu cô, chẳng qua có chút thô lỗ. Trong nhà những người đàn ông kia từ trước đến giờ đều thô lỗ, đặc biệt có người làm cho họ tức giận, tuy rằng cô đã bị mang đi rất xa, nhưng cô biết bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha.

Nhưng, phía trước cũng không trống trải, cô còn đang ở trên trời, phi cơ trực thăng cũng vẫn đang đưa, run rẩy duy trì phi cơ. Chung quanh cũng không có máy bay nào khác, làm dập tắt một tia hi vọng cuối cùng trong nội tâm của cô.

Duy nhất chỉ có, đó là núi.

Mây cao vút, vách núi trắng xóa, ngay khi phi cơ trực thăng bay chung quanh, giống như xám trắng khổng lồ giao nhau bành chướng, chặn lại tất cả đường đi. Mà chiếc cơ khí đáng sợ này, đang bằng tốc độ đáng sợ xoay tròn cô như muốn ngắt đi, hoàn toàn không phân rõ Đông Tây Nam Bắc. Trong máy bay trực thăng những người kia thất kinh gào thét lớn, lái liều mạng khổng lồ chế phi cơ trực thăng, cố gắng ổn định nó. Hắn gần như thành công, nhưng chỉ trong vài giây, một cơn gió mạnh ập tới, làm cho phi cơ bị nghiêng sang một bên, phẳng phất như có bàn tay vô hình, đang nắm nó mà lay động, cơ khí này giống như là một món đồ chơi, mà chủ nhân của cái tay kia chỉ có hai tuổi.

Phi cơ trực thăng bay lên cao, xoay mình dừng lại, lại không chút nào báo trước bắt đầu không khống chế được xoay tròn rơi xuống.

Cô trừng mắt trước cảnh tượng kinh khủng này, ở đây một giây, thật sự hi vọng mình không nhìn thấy.

Từ ngoài cửa phi cơ, gió mạnh ập vào, chà xát vào mặt cô, cô cảm giác được mồ hôi lạnh từ toàn thân cao thấp mỗi một chỗ đều từ chân long chảy ra.

Trong lúc hỗn loạn, dây an toàn của cô, không biết làm sao bị tuột ra, cả người chấn động, xém chút nữa bị bay ra ngoài. Hấn bắt được dây an toàn của cô, không để cho mình bị rơi ra, nhưng thân máy bay đang đưa quá kịch liệt, hấn ôm chặt lấy dây an toàn trên người cô, hại cô bị xiết thật đau, ngay cả như vậy, hấn vẫn từng tắc trượt ra.

Cô muốn bắt lấy hấn, nhưng hai tay bởi vì bị trôi ở mà không có cách nào mở ra được. Sắc mặt của hấn trắng bệch, hô hấp dồn dập, cô ánh mắt mở lớn, lại một lần nữa chấn động, ném ra ngoài. Tay của hấn bắt được dây an toàn của cô, ầm một tiếng, dây lưng buông ra, cô té ngã ở trên sàn, chỉ có thể tro mắt nhìn bản thân bị rơi ra ngoài. Không được một giây, hấn không thấy bóng dáng cô, và thanh âm của hấn liền biến mất. Cô muốn nhắm mắt lại, nhưng mí mắt của cô lại không làm được.

Ầm!

Thế giới cuồng loạn xoay tròn.

Ầm!

Bầu trời cùng núi lần lượt thay đổi.

Ầm!

Lúc ở một phần ngàn giây, cô rõ ràng nhìn thấy cánh quạt phẳng phát liền quay chậm lại, nghe thấy thân máy bay bởi vì áp lực cực độ mà gãy dựa.

Lần đầu tiên va chạm, phi cơ trực thăng đuôi cánh bị gãy, cô liều mạng dùng chân của mình, không để cho mình bị rơi ra, nhưng đây chẳng qua là uống công vô ích.

Thanh âm cơ khí vang lên, một giây sau, cô bị rơi ra ngoài phi cơ, rơi xuống.

Bầu trời, xanh thẫm.

Gió, lạnh như băng.

Cô rơi xuống dưới, nhìn thấy phi cơ bị bốc cháy, hai người đàn ông kia về mặt kinh sợ, cô vẫn không có cách nào suy nghĩ, một thứ gì đó đập vào đầu cô, làm cho cô mất đi ý thức!

Bóng tối giống như ập đến, liền nhanh chóng thối lui. Đau đớn nhanh chóng chiếm tất cả tri giác, cô mở mắt ra, nhìn không được hít một hơi thật sâu, rồi bởi vì trong lồng ngực đau nhức mà đột nhiên ngừng thở, đau đến mức nhắm hai mắt lại, nhưng không khỏi nghĩ! Thật tốt quá, cô không chết.

Làm cho cô lúc kinh khủng ngất đi, có lẽ là ông trời từ bi.

Trên trời phát sáng.

Cô đợi chờ đau đớn qua đi, nhưng nó không qua, cũng không sao, cô vẫn có thể hô hấp, điều này mới là quan trọng nhất. Cô nhẹ nhàng hô hấp, một lần một chút, sau đó từ từ mở mắt ra, chỉ chút điểm vẫn hiện đầy trước mắt, cô xem tới được bóng dáng mơ hồ, nhưng không có cách nào nhìn rõ tiêu điểm.

Cô cảm thấy muốn ói, hơn nữa lại cảm thấy rét lạnh.

Lại một lần nữa, cô nhắm mắt lại, không hề cố gắng muốn biết mình đang ở nơi nào.

Tóm lại, không phải ở trên phi cơ trực thăng là được.

Trên đầu cô không hề vật gì che đây, ít nhất cô vừa mới nhìn lên thì không hề, vậy cũng có nghĩa là cô đã bị văng đến đây. Trời ạ, cô có thể còn sống quả thực là kỳ tích. Cô đau đến mức không thể suy nghĩ được rõ ràng, chỉ có thể chậm rãi hít thở sau đó lại chậm rãi mở mắt ra một lần nữa, cố nén đau đớn đứng lên. Lúc này đây, cảnh vật chung quanh có vẻ rõ ràng hơn, trên sườn núi một hai trăm mét, có xác một chiếc phi cơ trực thăng tan tã, nó nằm trên tuyết trắng, chung quanh rải rác thật nhiều những mảnh kim loại vỡ vụn.

Cô nhặt lên một mảnh sắc bén nhọn, cắt băng dán trên tay mình, sau đó lột miếng băng ngoài miệng ra; Bởi vì quá run rẩy nên khi cô dùng miếng sắt đó cắt băng đã cắt mấy vết vào cổ tay, mà mà không cắt trúng động mạch.

Cô thật may mắn, bị rơi trên nền tuyết, chỉ có va chạm nhẹ ở đầu, tay trái trật khớp, có lẽ xương sườn cũng bị gãy mấy cái; Mỗi lần cô hô hấp đều rất đau.

Nhưng hai người còn lại thì không may mắn như cô, cô nhìn hài cốt ở bên đường, nhìn thấy một cánh tay đứt lìa, còn có một cái chân mang giày máu tươi đầm đìa.

Cô ói, bởi vì nôn mửa, làm cho cô thiếu chút nữa lại đau đến té xỉu, nhưng cô liều mạng vẫn duy trì thanh tỉnh, sau đó tiếp tục hướng về khung máy móc chạy tới.

Tuy rằng không muốn nhìn đến càng nhiều cảnh tượng đáng sợ hơn, tuy rằng hai tên khốn kiếp bắt cóc cô là những tên xấu xa thối nát, nhưng nếu bọn họ còn sống, cô không thể bỏ bọn họ lại, để cho bọn họ mất máu mà chết.

Cô ít nhất xác định bọn họ có chết hay chưa. Huống hồ, nói không chừng vô tuyến điện trên phi cơ trực thăng thượng còn có thể dùng. Cô thờ phỉ phò, kéo chân, lung la lung lay đi trên mặt tuyết đi về phía trước. Chiếc xương sườn bị gãy như muốn đâm vào phổi cô, nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ cô cũng sống không lâu. Thật vất vả, cô kéo lê thân thể đầy thương tích đi vào thân máy bay, không khỏi muốn mắng ra tiếng.

Thân máy bay đã tan tác, không còn cánh quạt, cháy đen ngùn ngụt, hiển nhiên đã cháy rụi hết, hơn nữa khoang điều khiển gần như đã bị hủy hoại hoàn toàn phía trên đó có thân thể cháy đen gần như không còn giống hình người.

Người điều khiển buồng lái, tuyệt đối đã chết.

Một tên đáng thương khác, tay chân thân thể trải dài bên đường, cô không nhìn thấy đầu, nhưng cô không cho là đã mất đi nửa người dưới thì còn có thể cứu.

Đương nhiên, vô tuyến điện cũng bị cháy sạch, không hề khả năng có thể cứu chữa.

Hiện tại làm sao bây giờ?

Gió lạnh như băng, lướt qua như đao cắt, làm cô lạnh đến phát run.

Trùng mắt nhìn phòng điều khiển của phi cơ trực thăng bị thiêu hủy, cô thở sâu, tự nói với mình, không sao, ít nhất chân của cô còn có thể đi, hơn nữa những tên xấu xa này trước khi bắt cô lên phi cơ còn cho cô một cái áo khoác.

Tiểu Tĩnh, hãy nhớ kĩ, khi bị lạc đường, đừng kinh hoảng, phải tìm một địa phương an toàn, dừng lại đó.

Lời dặn dò cùng gương mặt của cha cô hiện lên ở trong đầu, làm cho cô hơi tỉnh táo lại. Ok, không có việc gì, tuy rằng cô cũng không phải lạc đường bình thường, nhưng bọn họ sẽ tìm được cô, tìm người là sở trường của bọn họ.

Mãi cho đến lúc này, cô mới trấn tĩnh tinh thần, nhìn quanh bốn phía. Chung quanh trền núi đầy tuyết, ngọn núi hùng vĩ cao chọc trời, giống như những bức bình phong nối tiếp nhau, một vài chỗ có xuất hiện vài phiến đá trần trụi màu xám thoạt nhìn rất giống nơi ở của ác ma, khi nhìn lại tựa hồ như ngăn lại tất cả đường đi của nàng.

Cô đi xuống xem, hướng này tạm ổn, tuy rằng phía trước có gập ghềnh, nhưng ít ra nơi đó không hề tuyết.

Tục ngữ nói rất hay, đại nạn không chết, tất sẽ có hạnh phúc đến cuối đời.

Cong khố miệng, cô nhắc chân lên, lại ở trong tuyết bốn ba, rồi khỏi hiện trường khủng bố không may đó, xiêu vẹo đi xuống dưới chân núi.

Cô không thể đợi mãi ở chỗ này, trên người cô mặc quần áo quá ít, ở lại này chính là chỉ còn đường chết.

Rùng mình một cái, cô dùng hai tay ma sát cánh tay, nhìn sơn cốc dưới chân núi có cỏ mọc xanh biêng biếc, thầm nghĩ ít nhất con đường xuống núi cũng không phải khó đi lắm, cô nhìn thấy trong sơn cốc có một con sông.

Cô trước hết xuống núi, tìm một địa phương ấm áp, ít nhất phải đến nơi không hề tuyết, mới có thể không chết vì bị đông cứng ở trong này trước khi người ta tìm gặp cô

Nếu cô không làm, những người này muốn bắt cô để uy hiếp những người trong nhà, tuy rằng khả năng nói tiếng nước ngoài của cô vô cùng kém, nhưng tên người nhà cô ít ra cũng không thể phát âm sai. Cho đến bây giờ cô là người yếu ớt nhất trong nhà, cô rất rõ ràng, hiển nhiên đám xấu xa kia cũng rất rõ ràng. Cô không muốn người nhà mình tèm phiền toái, nếu có thể tự mình thoát khỏi nguy hiểm, cô tuyệt không muốn ở lại nơi này để cho những tên kia đạt được mục đích. Nhắc đôi giày vải đã chìm sâu trong lớp tuyết cô cẩn thận đi xuống núi.

Cô không biết mình đã đi bao lâu, có lẽ mấy chục phút, cũng có lẽ vài giờ, cô không hề khái niệm về thời gian, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh.

Cô làm sao có thể càng ngày càng lạnh? Cô đang xuống dưới, hẳn là phải trở nên ấm một chút, không phải sao?

Bình minh, bầu trời trong xanh thăm thẳm, xanh giống như mặt Đại Dương mênh mông, hơn nữa thái dương ngay trên đỉnh đầu chiếu lóng lánh những tia sáng màu vàng rực rỡ.

Cô thở ra những làn khói trắng nhìn lên bầu trời xanh cao vời vợi, toàn thân lại run rẩy không ngừng, hoàn toàn không cảm nhận được sức nóng của ánh mặt trời lực cùng ấm áp.

Rất khoa trương, hiện tại rõ ràng đã sắp đến tháng năm, gần như có thể xem như mùa hè.

Bọn chết tiệt đó rốt cuộc đã đem cô đến đâu thế này?

Đã sắp đến tháng năm, trên núi làm sao có thể còn có tuyết sâu như vậy?

Trong lòng hiện lên nghi vấn, mỗi một cái đều đã kích tin tưởng cùng hy vọng của cô.

Ngẩng đầu nhìn trời, làm cho cô càng thêm đau vầng mắt hoa, cô nhắm mắt lại, cúi đầu, khi tiếp tục nhấc chân, không đứng vững, té nhào về phía trước, lăn lông lốc xuống triền núi đầy tuyết trắng.

Đáng giận! Đáng chết! Cô trong cơn quay cuồng, buông tha cho giấy dựa, chỉ có thể căng thẳng cơ bắp, chịu đựng cơn đau đớn trong tuyết, thầm mắng những tên bất cóc đó hàng ngàn lần ở trong đầu, sau đó lại đau đến mất đi ý thức!

Có cái gì đó ẩm ướt nóng bỏng đang liếm gương mặt của đồng băng cô. Vật đó đã kéo cô từ trong bóng đêm ra, khi cô ý thức được đó là đầu lưỡi, sợ tới mức muốn mở mắt ra, nhưng không có khí lực.

Mặt của cô đông lạnh đến cứng ngắc không chỉ mặt, môi cũng thế.

Trí nhớ về đoạn khủng bố đó ngay lập tức hiện lên. Cô vẫn chưa kịp sợ hãi cho hoàn cảnh hiện tại của mình, chợt nghe thấy động vật đang liếm cô, đến của phát ra một tiếng kêu thật dài.

Thật tốt quá, một con sói.

Một con sói dường như đang gọi đồng bạn đến cùng ăn.

Trời ạ, vì sao không cho cô tiếp tục ngất xỉu nữa đi?

Cô dùng sức mở mắt ra, muốn hươ tay đuổi con sói kia đi. Tuy rằng đó nhất định là uống phí khí lực, nhưng ngồi chờ chết cũng không phải chuyện mà người nhà họ Cảnh làm.

Cô thử nâng cánh tay lên, đáng tiếc chỉ có ngón út giật giật. Bất quá cô mở mắt, có lẽ không đến hai milimet, nhưng cô mở ánh mắt sung ra. Một con sói lông hoa râm, ngồi giữ ở đầu cô, cao cao tại thượng, lạnh lùng kiêu ngạo nhìn xuống cô, đôi mắt nâu vàng, sáng lấp lánh như ngọc quý.

Sau đó giây tiếp theo, một bóng đen to lớn hơn con sói kia gấp vài lần, bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau con sói xám.

Cô xem không rõ bóng đen kia, mí mắt của cô không chỉ sung húp, còn bởi vì máu thấm ướt, chỉ có thể mở một khe hở hẹp nhỏ, loáng thoáng, cô nhìn thấy cái gì đó cao lớn che khuất bầu trời xanh, ánh nắng chói chang kia toàn thân dài đầy lông rậm, còn có tay chân trắng kiện.

Không thể nào? Sói còn chưa đi, thì gấu đã đến rồi?

Nha, lần này thật sự là quá tốt, cô cũng bị ăn luôn.

Gấu vào mùa đông không phải sẽ ngủ đông sao? Bất quá, hiện tại hình như là tháng năm? Phải không? Đúng thế không? Nếu thật là tháng năm, vì sao lại có tuyết? Vì sao lại lạnh như thế?

Cô không thể tiếp tục duy trì thanh tỉnh để suy nghĩ tiếp nữa, cũng không muốn tiếp tục duy trì, nếu cô cũng bị trở thành một miếng thịt, cô tình nguyện làm một miếng thịt thần trí không rõ.

Nhưng khi thú hoang thật lớn kia ngồi xổm xuống bên cạnh cô, hướng cô vươn bàn tay to lớn, cô lại vẫn tỉnh, sợ tới mức không thể nhắm mắt lại, toàn bộ lỗ chân lông đều mở ra, hô hấp nhanh hơn, hơn nữa trái tim không tự chủ được co rút thật nhanh.

Cô căng thẳng da thịt, chờ đợi cơn đau đớn, nhưng con gấu này không vùng móng vuốt sắc nhọn, cào cấu da thịt của cô, ngược lại vuốt mặt của cô, nhấc lên mí mắt sung đỏ dính dính cùng một chỗ. Cô đau đến mức hít một ngụm khí, con gấu kia phát ra thanh âm trầm thấp, làm cho trái tim của cô cũng rung rung một chút. Nhưng bị bắt buộc xóc lên mí mắt, làm cho đồng tử của cô hấp thu đến càng nhiều ánh sáng, cũng bởi vậy nhìn xem càng thêm rõ ràng, đột nhiên, cô rơi vào một đôi mắt đen như địa ngục.

Cặp kia mắt, rất đen, rất lạnh.

Thanh âm trầm thấp đáng sợ kia lại ừ ừ xuất hiện, nhưng cũng không phải thanh âm vô tình nghĩa cô nghĩ lúc trước, thanh âm này có cao thấp âm tiết cùng quy luật, đó là ngôn ngữ.

Cái đó đang nói chuyện.

Con gấu kia cúi đầu đến, mở miệng nói chuyện, hơi thở nóng ẩm phun lên gương mặt của cô.

Cô trừng mắt nhìn, nhìn xuống miệng, nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy hàm răng sắc bén nhưng chỉ nhìn thấy hàm răng đều đặn bình thường. Bàn tay to lớn tho rập trên mặt mình cũng không hề lông xù xì.

Con gấu này thật lạ quá.....

Cô thần trí không rõ trừng mắt nhìn gương mặt đầy lông trước mặt, sau đó chậm nửa nhịp, phát hiện thú hoang lông xù trước mắt này, cũng không phải gấu, mà là một con người.

Một người đàn ông màu đen râu xồm, trên người mặc áo khoác lông, tay mang bao tay da

Cô hẳn là nên cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, nhưng không có biện pháp, làn da người này ngay những chỗ không bị râu che khuất, có một vài chỗ co rúm vụn vụn như da một người già. Cô không biết là cô quá mức choáng váng, hay là những người đó cho cô hít vào quá nhiều chất gây mê nên nó đã có tác dụng phụ, người đàn ông trước mắt này rất giống ác quỷ từ địa ngục chui lên.

Bộ dáng người này, cùng cặp mắt đen lạnh lùng mang theo tơ máu kia, làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Chuyện mà nhân loại có thể làm ra, có khi càng đáng sợ hơn so với thú hoang.

Cô vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, nhưng không có cách nào nhúc nhích. Hắn đẩy tuyết trên mặt cùng trên người cô ra, đem cả người cô từ trong tuyết bề bóng lên, rất đau, nhưng cô suy yếu không thể kháng nghị, chỉ có thể phát ra đau đớn rên rỉ.

Hắn không để ý tới cô kháng nghị rên rỉ, ôm cô đi lại ở trong tuyết, ngay lúc này cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hắn đi mỗi một bước, cô đều cảm thấy thân thể đau đến sắp vỡ ra rồi.

「Đau quá.....」

Nước mắt, bởi vì đau đớn, không chịu nổi chảy ra ngoài.

Cô dùng hết tất cả khí lực, tay bám chặt lấy chiếc áo khoác lông xù của hắn, suy yếu nói:「Dừng lại..... Ông làm ơn.....」

Hắn cúi đầu, nhìn cô một cái, nhưng không bởi vậy dừng lại bước chân, hoặc thả chậm tốc độ, cẩn thận một chút, chỉ ngừng đầu tiếp tục bước nhanh hơn trong tuyết.

Dưới sự chấn động của việc di chuyển, mang đến một lần lại một lần đau đớn cùng hắc ám.

Không, cô không thể đánh mất ý thức.

Khi bóng tối ào ạt xông đến, cô kinh hoàng nghĩ, nhưng không có cách nào chống chọi, hôn mê đi, trong phút cuối cùng, trong đầu cô chỉ hiện lên một câu! Hắn muốn dẫn cô đi đâu?

Đau nhức, theo vai trái truyền đến. Cô đau đến tỉnh táo lại, tri giác kế tiếp, là lạnh.

Trong cơn đau đớn cùng lạnh lẽo đến kinh hoàng, cô kinh hoàng mở mắt, phát hiện mình đã vào bên trong căn nhà, nằm trên một chiếc giường gỗ, người đàn ông giống như gấu kia đang ngồi trước lò sưởi, dưới ánh lửa mờ nhạt, cúi đầu, ở trước mặt cô, hai bàn tay to nắm lấy nắm cánh tay của cô.

Hắn tựa hồ muốn đem tay trái của cô bẻ gãy!

Cô bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, không biết sức lực ở đâu ra, để cô theo phản xạ nâng tay phải lên đẩy mặt hắn ra.

「Buông.....」

Thanh âm của cô hữu khí vô lực, nhưng cô tin tưởng hắn hiểu biết ý tứ của cô rõ ràng.

Hắn buông lỏng tay ra. Nhưng giây tiếp theo, cô còn chưa kịp thở phào, đã phát hiện hắn buông cánh tay của cô liền ra, là vì cởi quần áo của cô.

「Ông muốn làm gì?」

Hắn mở miệng nói gì đó nhưng cô hoàn toàn nghe không hiểu câu chữ hắn nói ra, bởi vì quá mức sợ hãi, adrenalin trong máu đột ngột dâng cao tăng cho cô khí lực, làm cho cô đã quên đau đớn, cô vẫy tay đánh hắn,, bấu vào mặt hắn, nắm tóc của hắn, nhin đau đứng lên, muốn chạy xuống giường.

Nhưng mỗi một công kích vô lực cùng ý đồ chạy trốn, đều bị hắn nhìn thấu đỡ lấy, cường chế cô nằm lại trên giường.

「Không cần.....」

Cô không quan tâm đến thân thể đau đớn, ra sức phản kháng. Tên khốn kiếp trước mắt này lại không quan tâm đến chống cự của cô, tay phải nắm lấy đôi tay không ngừng công kích của cô, một bên vẽ mặt hung ác mắng, một bên lấy tay trái thô lỗ kéo quần áo của cô xuống.

Xoạt!

Tiếng quần áo bị xé rách vang lên trong không khí lạnh như băng nghe thấm thương một cách kì lạ.

Bởi vì cô chống cự, hắn xé vỡ áo sơ mi dài màu đen của cô, không khí lạnh như băng phả lên da thịt ướt đẫm của cô, cô lại không hề thời gian quan tâm đến rét lạnh, chỉ cảm thấy vừa kinh hoàng vừa sợ hãi.

「Dừng..... Dừng tay.....」 Cô đỏ mặt, dùng tay trái bắt lực che lại nửa người trên chỉ còn lại có nội y, thất kinh chịu đựng đau đớn, nhấc chân đá vào hạ bộ của hắn.

「Tôi bảo ông dừng tay!」 Hắn không hề dừng tay, hắn đợi cô trong nháy mắt sắp đá đến hắn, nhanh như tia chớp bắt được chân của cô, dùng sức tách

ra, dùng đầu gối hấn đè xuống, sau đó nghiêng người, giận dữ trừng mắt nhìn cô, gầm thét thành tiếng. Cô nghe không hiểu hấn nói cái gì, nhưng cô biết được rất rõ ràng ý tứ của hấn.

Đôi mắt màu đen kia, có giận dữ lạnh lùng, mang theo cuối cùng cảnh cáo.

Bị đặt dưới thân thể cao to đó, cô hoảng sợ nhìn không được phát run. Ba ba từng nói cho cô biết, chân mạnh hơn tay gấp ba lần, thân là con gái, phải biết cách sử dụng chân cho nhuần nhuyễn, cho nên mới vừa rồi cô nắm chặt cơ hội, dùng hết toàn lực đá về hướng hấn, ai ngờ lại một chút tác dụng cũng không hề. Khi hấn bắt lấy chân của cô, giống như nắm lấy một cọng cỏ bình thường, cô hoàn toàn không sử dụng được chút sức lực nào, người đàn ông này tay chân trắng kiện cứng rắn giống sắt đá, dường như chỉ dùng một chút sức nhẹ nhàng nắm chặt, có thể bóp nát tay chân cô.

Tay trái hấn vẫn cầm lấy cổ tay phải của cô, chân hấn như tảng đá nặng ngàn cân, đè nặng lên chân của cô, cô cảm giác được thân thể nóng ấm của hấn, ngửi được mùi mồ hôi trên người của hấn.

Cô không hề có khả năng đánh thắng người đàn ông giống như thú hoang này, ngay cả một chút cơ hội cũng không hề.

Cô run run trừng mắt nhìn hấn, không muốn tin tưởng cô thật vất vả mới tránh được bọn bắt cóc cùng tai nạn trên không, thế nhưng lại rơi vào vào tay tên cường bạo.

Nước mắt doanh đến hốc mắt, cô thở sâu, liều mạng nén nước mắt xuống, trừng mắt nhìn hấn, dùng cảm nhắc lại:「Thả, Tôi, Ra!」

Hấn nhướn mày, ngừng vài giây, sau đó lại lạnh lùng mở miệng, thanh âm trầm thấp ừ ừ quanh quẩn ở trong không khí, cô lại vẫn như con vẹt nghe sấm. Nhưng lúc này đây, trong đôi mắt lạnh như băng đó của hấn tựa hồ mềm mại hơn một chút, và dường như thêm một chút gì đó.

Đồng tình? Thương hại?

Cô ôm ấp hy vọng, vừa định mở miệng, hấn lại trong nháy mắt kia, cẩn thận kéo nội y của cô ra.

Xấu hổ quần bách cùng phần nộ, như sấm ầm ầm vang đến, làm cho toàn thân cô đỏ lên, cô vùng nắm tay lên, hung hăng đánh hấn một quyền.

Một quyền kia thẳng tắp đánh trúng mắt phải của hấn, lại chỉ đôi lấy ngay cựa tay trái của cô cũng bị nắm bắt kiềm giữ trên đỉnh đầu.

Hấn phần nộ trừng mắt nhìn cô, hai mắt cảnh cáo hẹp thành một đường.

Cô không hề động đậy, cũng không tiếp tục giãy dụa vô ích, chỉ giận dữ trừng mắt nhìn tên cầm thú đáng giận trước mắt này, bởi vì sợ hãi cùng phần nộ mà run run. Nếu cũng bị cưỡng hiếp, cô cũng tuyệt đối sẽ không thét chói tai, làm cho tên khốn kiếp này cảm thấy hưng phấn, hoặc đạt được chút ít lạc thú.

Người đàn ông không hề cùng cô vô nghĩa, giây tiếp theo, hấn kéo quần dài trên người cô, cùng quần lót còn sót lại tuy rằng ẩm ướt lạnh lẽo. Trong nháy mắt, cô không tự chủ được run run một chút, chỉ cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết. Đang lúc cô kinh hoàng không thôi, nghĩ rằng hấn sẽ cường bức tách chân của cô ra, đặt ở trên người cô phát tiết, thì hấn lại đem quần lót trắng của cô quăng sang một bên. Sau đó hấn buông lỏng tay cô ra, xuống giường.

Cô sừng sốt một chút, cũng không quên nắm chắc cơ hội, trước tiên, tay chân cùng sử dụng nhanh chóng lùi mạnh về phía sau, đem thân thể cuộn mình thành một khối, che lấp thân thể trần trụi.

Một đồng đen tuyền gì đó, đột nhiên từ phía trước bay tới, cô sợ hãi kêu ra tiếng, bối rối đem vật đó đẩy ra, sau đó mới phát hiện đó là một bộ áo lông.

Hấn lại mở miệng.

Nói cái gì?

Cô thờ phi phò, khần trương nhìn hấn. Chỉ thấy người đàn ông cao lớn kia đứng ở bên cạnh một bếp lửa, vẻ mặt không kiên nhẫn trừng mắt nhìn cô, ra dấu bằng tay.

Cô xem không hiểu, càng thêm mở to hai mắt nhìn.

Hấn bước lên, cô lui về phía sau, không chế không được lạnh run.

Hấn liếc một cái xem thường, dừng lại bước chân, thì ào mắng một tiếng, sau đó xoay người sang chỗ khác, đi trở về bên cạnh bếp lửa, nhặt lên mấy nhánh củi bên cạnh bếp lò ném mây cảnh vào đó.

Ngọn lửa màu đỏ cắn nuốt đồng củi khô, chỉ chốc lát sau liền tràn đầy lên. Hấn không phải muốn cưỡng hiếp cô sao? Hiện tại là như thế nào? Cô còn đang phát run, vẫn còn phòng vệ ôm chặt lấy mình, hoang mang lại cảnh giác nhìn người đàn ông kia. Không hề quay đầu lại liếc cô thêm một lần nào nữa, hấn cầm lấy ấm nước đặt bên cạnh đem nước ấm đổ vào cái chén bên cạnh.

Tên kia đưa lưng về phía cô, cánh tay cứng rắn như sắt đang cầm thìa khuấy gì đó trong chén.

Không khí lạnh lẽo làm cho cô run run, mỗi khi cô phun ra một hơi, đều hóa thành khói trắng, cô khần trương trừng mắt nhìn tên cao lớn khủng bố kia,

sau đó nhanh chóng liếc mắt nhìn cái áo lông dừng ở bên chân cách đó không xa.

Hắn cho cô áo lông? Vì sao? Là muốn cô mặc vào?

Người đàn ông vẫn vẫn đưa lưng về phía cô, áo khoác lông mà cô vẫn ngỡ là da gấu vẫn đang mặt trên người, nhưng cái bao tay đã cởi ra.

Hắn không phải muốn xằng bậy với cô? Vậy sao hắn lại đem cô cởi sạch sẽ?

Cô vẫn cảm thấy choáng váng mờ mịt, tay chân vô lực, không thờ nổi, hơn nữa lạnh đến chết người, tuy rằng không tin tưởng người này, nhưng quần áo của cô thì đã rách nát, mà cái áo lông cũ này lại rất ấm.

Không cần biết trên đó có bộ chó hay gì gì đó không, cô không suy nghĩ nhiều nữa, thừa dịp trước khi hắn chuyển lại đây, nhanh chóng đứng dậy mặc chiếc áo lông đó vào.

Khi cô nâng tay lên mặc quần áo, lại cảm giác các nơi trên thân thể cô đua đón không thôi. thể này mới chậm nửa nhịp phát hiện, cô ban đầu bởi vì trật khớp đầu gối mà không thể nâng tay trái lên, không biết khi nào, đã có thể hoạt động. Cô hơi hơi sùng sốt. Lúc trước cô chắc chắn rằng tay của cô đã bị trật khớp gần như chỉ cần vừa động, liền đau đến nước mắt cô sắp chảy ra, nhưng hiện tại tuy rằng vẫn rất đau, nhưng đã có thể hoạt động.

Áo lông to lớn choàng trên người cô, thân áo dài đến đầu gối của cô, nhưng vừa vặn có thể làm cho cô che khuất thân thể.

Nửa quỳ ở trên giường, nhớ lại đau nhức đem cô đau tỉnh, cô vỗ về vai trái vốn đã trật khớp của mình, trong lòng hiện lên một tia hoài nghi.

Chẳng lẽ, hắn vừa rồi đã giúp vai trái trật khớp của cô sửa lại.

Đột nhiên, người nọ xoay người, hướng cô đi tới.

Mặt cô trắng nhợt theo phản xạ co rút lại, lui vào bên tường sát trong giường lớn.

Sắc mặt người đàn ông lại trầm xuống, đồng tử không kiên nhẫn lại hiện lên tối tăm, lần này hắn không dừng lại, chỉ thấy hắn sai bước tiêu sái tiến lên, làm cho cô kinh hoàng muốn tìm vũ khí nắm trong tay, nhưng trên giường này trừ bỏ một cái thảm lông ra, không hề bất kì thứ gì khác, trong một cái chớp mắt ngăn ngụt hắn đã đi vào bên giường.

Cô chỉ có thể ôm chặt chính mình, không chút thua kém trừng mắt nhìn hắn.

Người đàn ông đứng ở bên giường, vươn tay. Khi hắn vươn tay tới, cô lại co rút lại, sau đó mới phát hiện hắn cũng không hề ý đồ công kích cô, hắn chỉ đem chén đưa cho cô. Cô khẩn trương nhìn hắn, lại nhìn chất lỏng không rõ trong chén. Chén cũ kĩ, có chất lỏng ấm áp, hắn rót vật gì vào đó. Tuy rằng rất lạnh, nhưng cô vẫn chần chờ một chút, không dám dễ dàng tiếp nhận cái chén có chất lỏng ấm áp kia.

Hắn liếc mắt, hừ một tiếng, đem chén đặt mạnh lên giường gỗ, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Chén có chất lỏng màu trắng bắn tung tóe ra ngoài, nhưng vẫn có hơn phân nửa ở bên trong, đang bốc hơi nghi ngút.

Vật đó thoát nhìn thực ấm áp.

Cô không tin hắn thật sự rời khỏi, cô nghe được thanh âm hoạt động ở ngoài cửa của hắn, như thế cô cũng đừng mong có thể đi theo mở cửa đào tẩu.

Hừ, giống như cô thật sự có biện pháp trốn thoát dưới tình huống không hề bất cứ vật trang bị gì, xuyên qua tuyết, xuống chân núi cầu viện.

Đừng choáng váng, trước hết ít nhất cô phải nghĩ biện pháp làm chút gì đó để ăn, sau đó phải tìm 1 bộ quần áo để mặc, , mới có thể rời đi.

Cuộn mình ở trên giường, cô từng mắt nhìn thứ ấm áp trong chén, toàn thân lanh tạnh run lấy bầy, tuy rằng mặc quần áo, bếp lò lửa vẫn đang cháy ngùn ngụt, cô vẫn cảm thấy lạnh.

Cô không nên ăn uống thứ gì của người xa lạ, ai biết hắn ở bên trong bỏ thêm cái gì. Nhưng hắn hiển nhiên cứu cô, còn sửa lại cánh tay đã trật khớp của cô, không phải sao? Nhìn chăm chăm chất lỏng bốc khói nghi ngút trong chén, cô mơ màng vươn lưỡi liếm môi, chỉ cảm thấy vừa khát, vừa mệt lại vừa lạnh. Vừa rồi bởi vì quá mức giận dữ và sợ hãi nên cô không biết là rất đau, hiện tại choáng váng huyền cùng cảm giác đau lại quay trở về. Cô ôm đầu gối, mơ màng nhìn chất lỏng màu trắng ngà trong chén, nghĩ mình có lẽ nên uống nó hoặc ít ra lấy nó áp vào trong tay, dù không nóng bao nhiêu ít ra cũng có thể cho cô chút ấm áp.

Không tự giác, cô ôm lấy cái chén ấm nóng đó.

Lấy đến trước người, cô mới phát hiện chất lỏng này rất giống sữa, nhưng hắn bỏ thêm gì đó ở bên trong, cô có nhìn thấy.

Nói không chừng hắn thêm chính là đường?

Cô không nên uống nó, nhưng cô rất lạnh, mà thứ này lại nóng, chỉ ôm ở trong tay, đã muốn làm cho ngón tay lạnh như băng của cô cảm thấy ấm áp hẳn lên, hơn nữa ngửi mùi của nó thật ngọt ngào, nó xác định vững chắc có thể làm toàn thân cao thấp của cô trở nên ấm áp.

Cô cần nhiệt lượng.

Còn có cái gì tệ hơn so với bị cưỡng hiếp chứ? Nếu là thuốc mê, có lẽ như vậy thì tốt hơn, ít nhất cô thần trí không rõ, cảm giác sẽ không còn đáng sợ như vậy nữa?

Nói đi nói lại, hiện tại thần trí của cô cũng không rõ

Mặc kệ nó!

Mặc kệ nó! Cô vừa khát vừa lạnh, cô muốn uống chén chất lỏng ấm áp này.

Cô nhẹ nhấp một ngụm, sau đó lại một ngụm, đó là sữa, nhưng không phải sữa, có lẽ là sữa dê? Cô không biết, nhưng bên trong xác thực có thêm đường, vừa ấm áp vừa có hương vị ngọt ngào. Cô uống một ngụm rồi lại một ngụm, gần như gấp gáp đến mức không kịp nuốt. Sữa ấm áp khi vừa thấm vào đầu lưỡi, dường như cũng lan tỏa khắp toàn thân của cô. Làm yên ổn lòng của cô, cô nhìn căn nhà được kết hợp từ đá và gỗ, phát hiện căn nhà này thập phần tục tũn, bốn bức tường chung quanh đều được xây từ đá, sàn, nóc nhà đều là dùng gỗ thô làm, hơn nữa chỉ đơn giản lột bỏ vỏ cây, chà sáng mà thôi chứ không hề có chạm khắc đục đẽo gì khác.

Trong phòng thực âm u, bởi vì nơi này không có cửa sổ, ít nhất có thể đập vào mắt cô thì chưa thể thấy. Ánh sáng duy nhất, là lửa cháy bập bùng từ bếp lò kia, bếp lò ấy có ống khói thật dài, nối thẳng đến nóc nhà.

Cô từ nhỏ đã ngủ ở địa phương ấm áp, chưa từng nhìn thấy có ống khói lò sưởi trong tường chân chính, cho tới bây giờ.

Cho nên bọn cướp này, thật sự đã đem cô đưa đến một địa phương thực xa xôi.

Chậm rãi uống một ngụm sữa nữa, cô hỗn loạn nghĩ.

Nói không chừng tên kia là người tốt, hẳn đi ra ngoài là vì lấy điện thoại gọi cho đội cứu viện, hoặc cảnh sát.

Ngoài phòng thu tín hiệu luôn luôn có vẻ tốt hơn nhiều đúng không? Nhưng loại địa phương này có thể thu được tín hiệu sao? Nhưng cô còn chưa nói cho hắn biết, tên của cô.

Nhưng nếu hắn thật sự là người tốt, vì sao muốn cởi sạch quần áo của cô?

Loạn thất bát tao suy nghĩ ở trong đầu chớp lên. Tay cầm chén sữa không, cô tựa vào trên tường co rúm lại, chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt bắt đầu vận vẹo. Cô mệt mỏi nhìn ánh lửa cùng cái bàn trước mắt trở nên càng ngày càng mơ hồ, sau đó nghe được tiếng cái chén từ trong tay cô rơi xuống đất, phát ra tiếng vang lạnh lạnh. Trong chén còn lại một chút sữa, toàn bộ đều rơi trên sàn gỗ, thoát nhìn như một bức họa vấy mực.

Cô tê liệt ngã xuống giường, tuy rằng muốn duy trì sự tỉnh táo, cuối cùng lại vẫn chống đỡ không được mọi mệt mỏi đánh úp lại, nhắm mắt lại.

Đáng giận, bên trong quả nhiên không chỉ bỏ thêm đường!

Gần đây vận may của cô thật thảm mà.....

Bạn đang đọc truyện *Anh chàng Quê Mưa Thâm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Cô gái điên đáng giận mà. Nắm lên một khối tuyết, hắn đem lên áp vào mắt trái đau đớn. Hắn thực không nên ưu tiên giúp cô sửa lại cánh tay kia, ít nhất sẽ làm cô an phận một chút. Cho dù là ai dạy cô gái điên kia môn tự vệ đều dạy tốt đến chết tiệt.

Mất hẳn ngày mai nhất định sẽ sung to lên. Hắn tin tưởng nếu cho cô cơ hội, cô nhất định sẽ nghĩ biện pháp moi mất hắn ra.

Hắn thật sự không nên xen vào việc của người khác.

Kaka đã đi tới, đồng tình vuron đầu lưỡi, liếm mặt hắn hai cái.

Nhân loại, là động vật tà ác nhất trên thế giới.

Hắn sờ sờ đầu con chó lớn này, đứng dậy tiếp tục công tác chuẩn bị qua mùa đông.

Mấy năm nay, hắn vẫn luôn ở một mình, hắn không thích tiếp xúc cùng người khác, hắn chán ghét đối mặt với con người.

Nhưng hắn nhìn thấy chuyện đã xảy ra, nhìn thấy chiếc phi cơ trực thăng kia bay đến dãy vách núi Ác ma , lọt vào tập kích vô tình của cuồng phong, sau đó giống như một món đồ chơi rớt xuống dưới, vỡ tan tành. Chỉ có, ngu ngốc, mới có thể nghĩ đến dựa vào phi cơ trực thăng có thể bay qua chỗ sơn mạch hiểm trở này. Tuy rằng biết rõ dưới loại tình huống đó bình thường sẽ không ai có thể sống sót, nhưng hắn chần chờ một chút, vẫn buông xuống công việc trong tay, đi đến địa điểm đã gặp chuyện không may.

Đáng chết, lương tâm của hắn nên bị chó gặm từ vài năm trước rồi mới đúng.

Một bên mắng, hắn một bên không cam lòng nguyện ý đi tới.

Địa phương kia cách hắn khá xa, hắn tốn một chút thời gian, mới đi đến phụ cận, sau đó hắn thấy có cái gì đó di chuyển ở sườn dốc phủ tuyết, đi theo mới phát hiện đó là một người sống sót.

Hắn gần như muốn quay đầu rồi đi, nhưng người kia cần giúp, dù cho người sống sót là ai, bị tai nạn trên không như thế này, tuyệt đối không thể dựa vào chính mình đi một mình khỏi ngọn núi này.

Hắn tiếp tục đi về hướng trên núi, Kaka an phận thủ thường đi theo bên người hắn.

Người kia sống sót, đi xiêu vẹo lác lư, hắn đang lo lắng có nên lên tiếng hay không, người nọ liền trượt chân ngã xuống sườn dốc phủ tuyết.

Đáng chết! Tên kia nếu không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng.

Hắn mắng, chỉ thị Kaka tiến lên, một bên bước nhanh hơn. Kaka như viên đạn liền xông ra ngoài, đuổi theo người đã ngã quay cuồng giống như quả cầu lăn xuống núi. Hắn dùng hết sức chạy đi qua, nhưng vẫn mất một chút thời gian. Kaka làm cho hắn rất nhanh tìm được người vừa rơi xuống triền núi, hắn đến nơi đó, mới phát hiện người sống sót kia là một cô gái. Cô còn sống, tuy rằng mặt đầy máu, nhưng vẫn có hô hấp mạch đập, đồng tử mắt vẫn co rút lại, nhưng lại có ý thức, nhưng dáng vẻ của cô nhìn như có thể chết bất cứ lúc nào. May mắn là, trừ bỏ tay trái trật khớp, cô không gãy xương ở bất cứ chỗ nào khác.

Cô vừa gầy lại nhỏ, ăn mặc quần áo cùng giày quá mức đơn giản không thích hợp.

Trời mới biết vì sao cô gái này lại ăn mặc như vậy đi vào địa phương quỷ quái này, cô nhất định đại đột chết được!

Hắn phải mang cô về nhà, nếu không cho dù cô chết vì tai nạn trên máy bay thì cũng sẽ đông lạnh mà chết.

Khi hắn ôm cô nhanh chóng xuống núi về nhà, cô đã hoàn toàn ngất đi.

Cô suy yếu như thế, giống như có thể chết đi bất cứ lúc nào, nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới khi cô tỉnh lại trở nên điên cuồng như thế, khi hắn giúp cô thay bộ quần áo ướt sũng sẽ hại chết cô, cô lại vừa đá vừa đánh hắn, miêng gào lên những ngôn ngữ không thể hiểu.

Hắn nghe không hiểu lời cô nói, cô nói không phải Quechua hoặc Aymara không phải tiếng Tây Ban Nha lại càng không phải là tiếng Anh.

Ngôn ngữ Quechua (Tây Ban Nha, tiếng Anh Quechua) (Quechua Qhichwa shimi / Runa Shimi) là ngôn ngữ của các dân tộc bản địa của Nam Mỹ. Được gọi là ngôn ngữ Quechua như Runa Simi Runa ý nghĩa của "người" Simi có nghĩa là "ngôn ngữ".

Aymara (tiếng Anh : Aymara) sống trong các dãy núi Andes, Aymara ngôn ngữ, một trong những ngôn ngữ chính thức của Bolivia .

(Theo wikipedia)

Hắn biết cô thực sự sợ hãi, hắn muốn cùng cô giải thích, nhưng cô gái này ngay cả tiếng Anh đơn giản nhất đều nghe không hiểu, mà cô đã lạnh đến mức ngay cả môi cũng xanh mét, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô nhất định sẽ bị đông chết Bởi vì không có cách nào cùng cô câu thông, đạt được hợp tác, hắn đành phải mạnh mẽ hành động, đem bộ quần áo ướt đầm trên người cô thể giết chết cô rồi ra.

Ở đất bằng, áo bông có lẽ thông khí, nhưng ở trên núi, cái loại quần áo này là chất liệu tệ nhất, hút mồ hôi sau T-shirt, rất nhanh sẽ cùng nhiệt độ thấp kết đông lạnh, cướp lấy nhiệt độ cơ thể của cô, làm độ ẩm tăng trở lại, khi mồ hôi kết băng hòa tan, cũng giống như sẽ hấp thụ nhiệt độ cơ thể, tạo thành mất độ ẩm nghiêm trọng.

Nhiệt độ cơ thể quá thấp, trái tim của cô sẽ ngừng đập, trái tim dừng lại, hô hấp cũng sẽ ngừng theo kế tiếp là não sẽ chết rất nhanh.

Từ nhỏ đến lớn, hắn đã thấy qua rất nhiều loại khảo sát như thế này rất nhiều.

Vì muốn tốt cho cô hắn chỉ có thể cởi quần áo hơn nữa phải nhanh.

Hắn không hề có cái kiên nhẫn cùng cô chậm rãi khoa tay múa chân, dù sao cô đã sớm sợ hắn tới mức chết khiếp.

Cô là một vật nhỏ dửng dưng, cô dùng sức phản kháng giãy dụa, cho dù khi cô đang rất kinh hoàng sợ hãi khi, cũng không từng cầu xin qua, hắn vốn nghĩ

cô sẽ thét chói tai, khóc âm lên, nhưng cô không hề.

Khi phát hiện mình không thể né tránh được nữa, cô nằm ở nơi đó, dùng đôi mắt không thể khắc chế sự kiên cường nhìn hắn.

Vật nhỏ dừng cảm.

Cho dù toàn thân đầy vết thương, cô vẫn có vẻ xinh đẹp. Hắn thật lâu, thật lâu không thấy qua phụ nữ, càng miễn bàn là cô gái toàn thân trần trụi. Tuy rằng cũng không hề đặc biệt chú ý, nhưng chỉ chớp mắt ngắn ngủn này, đã đủ để hắn nhìn không sót gì. Trong tích tắc đó, hắn đột nhiên ý thức được, người trước mắt hắn, không chỉ là người bị thương, vẫn là một cô gái. Một cô gái mềm mại sạch sẽ.

Tuy rằng bị thương, chảy máu nhưng hơi thở của cô vẫn ngọt, dán thân thể mềm mại với đường cong mờ ảo tuyệt đẹp vào hắn, chạm tay vào da thịt mềm mại nõn nà một cách kì lạ.

Hắn cương, cứng rắn giống như một khối sắt.

Loại người gì, lại có thể đối với một cô gái chịu đủ kinh hách, bản thân bị trọng thương, hơn nữa sắp đông chết xuất hiện dục vọng?

Có lẽ là cảm thú.

Dù sao hắn vốn chính là một cảm thú, hắn có thể làm cô ảm áp, hắn biết phương pháp làm nóng cô rất nhanh.

Tại một giây kia, suy nghĩ tà ác sôi trào ở trong đầu, nhưng khi hắn thấy trong mắt cô không chỗ nào che dấu sợ hãi, cảm giác được cô dồn dập thờ dốc cùng run run, cảm giác chán ghét lạnh như băng ủa lên, hắn buông cô ra, nhanh chóng thối lui, đem áo lông đưa cho cô.

Khi hắn xoay người, cô đã mặc vào áo lông.

Tuy rằng sớm thành thói quen mọi người sợ hãi hắn, nhưng khi cô dùng loại biểu tình hoảng sợ nhìn hắn trùng trùng, co rúm lại, lương tâm đã bị chó gặm từ rất lâu bỗng nhiên nhin không được run lên một cái. Cô gái chết tiết này! Nếu có thể, hắn hy vọng có thể mau chóng thoát khỏi cô, trước khi hắn đánh mất lý trí. Đáng tiếc là, hàng xóm gần nhất xa ở ngoài trăm dặm. Cuồng phong lạnh lẽo thổi phất mái tóc đen của hắn.

Cách đó không xa trên đỉnh núi, đã xuất hiện mây mù cuộn cuộn.

Ngẩng đầu, hắn nhìn mây mù cùng gió cuộn cuộn nổi lên, không khỏi âm thầm lẩm bầm mắng.

Hắn thực không nên xen vào việc của người khác, xem hắn hiện tại đối lấy cái gì này?

「Khốn kiếp。」

Kaka ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái.

「Thật có lỗi, không phải nói mày。」

Kaka về mặt vô tội, hắn vuốt ve lưng nó một chút, thế này mới đứng dậy đem bó củi cuối cùng đến cạnh cửa, sau đó đi trở về xe đẩy tay, đem từng bao thực phẩm khiêng vào trong phòng.

Hắn hy vọng cô gái kia đã ngủ, bằng không tiếp tục hôn mê đi cũng tốt, hắn cũng không muốn tiếp tục cùng cô động thủ động cước.

Thở sâu, hắn đẩy cửa ra, đợi cho không có vật gì bay đến công kích hắn, thế này mới bước đi vào.

Kaka đi theo bên chân hắn, vừa vào cửa liền theo thói quen tính oa đến bên cạnh bếp lửa ấm áp, nơi đó có một tấm thảm da của nó, dính đầy lông cùng mùi của nó. Trong phòng tuy rằng đã nhóm lửa, nhưng ánh sáng bên trong bên ngoài vẫn có chênh lệch tương đối lớn, bất quá hắn vẫn rất nhanh chóng phát hiện cô gái phát điên kia tê liệt ngã ở trên giường. Sữa dê hắn mang cho cô rơi trên mặt đất, nhưng số lượng này chỉ còn lại có một chút.

Cô uống rồi, tốt lắm, xem như cô thức thòi.

Cô còn thờ hắn nhìn thấy ngực cô pháp phòng rất nhỏ, áo lông của hắn ở trên người cô, có vẻ đặc biệt vừa vặn.

Kéo đồ vào phòng, hắn sai bước đi vào trong phòng, đem bao thực phẩm nhất nhất đặt trở về vị trí cũ, sau đó cầm khăn lau lau sữa dê rơi trên đất, đem chén rửa sạch sẽ, thế này mới có chút không cam lòng nguyện tiêu sai đến bên có giường.

Khi mang cô trở về, hắn từng ưu tiên kiểm tra trên người cô ngoại thương gì nghiêm trọng hay không, lúc ấy thoát nhìn, trừ bỏ một ít trầy da ứ thanh cùng với tay trái trật khớp, cô tựa hồ coi như hoàn hảo.

Miệng vết thương trên trán cô, làm cho trên mặt cô có vết máu khô che kín, thoát nhìn có chút nghiêm trọng, nhưng hắn biết kỳ thật không nghiêm trọng lắm, Trên trán chỉ có một vết thương rất nhỏ, tuy chảy rầy nhiều máu, chỉ cần miệng vết thương không lớn, máu ngừng chảy là tốt rồi.

Nơi vết thương máu đã ngừng chảy, những vết thương khác thì không hề gì đáng kể.

Vấn đề là, tuy rằng hiện tại xem ra hoàn hảo, cô vẫn có khả năng xuất huyết bên trong hoặc não chấn động. Hấn cũng không được huấn luyện qua y học chuyên nghiệp, có khả năng làm chính là giữ ấm cho cô, sau đó xác định cô còn có hô hấp. Hấn đã bỏ chút thảo dược vào sữa dê, cho cô uống loại thảo dược có thể yên giấc này thực sự rất mạo hiểm, nhưng thứ đó cũng có thể giảm đau, cứ như vậy, thân thể của cô ít nhất cũng có cơ hội nghỉ ngơi phục hồi. Tuy rằng tạm thời ngủ, hoặc hôn mê?

Cuộn mình ở trên giường gỗ đơn sơ của hấn, cô gái đó vẫn còn đang run rẩy, thoát nhìn tựa như con thỏ nhỏ không cẩn thận làm mất da sói.

Ngồi ở bên giường, hấn đem khăn sạch thấm vào trong nước ấm, giúp cô lau hết vết máu trên tay chân cùng trên mặt, giúp miệng vết thương của cô bôi thuốc tiêu độc, một bên đem của tay chân của cô quấn ấm áp lại, chú ý đẩy tuần hoàn máu của cô.

Tay chân của cô nhỏ nhỏ, vừa mềm vừa trắng.

Tuy rằng bởi vì tai nạn ngoài ý muốn, làm cho tay cô trầy trụa, móng tay bị gãy. Nhưng hấn nhìn ra được, trước khi bị thương, mỗi móng tay và chân của cô đều được cắt tỉa sạch sẽ.

Không tự giác, hấn nhẹ nhàng cầm đầu ngón tay lạnh như băng kia, nhìn có chút mê muội.

Tại vùng núi cao trùng điệp rất hoang dã này, cô gái sống nơi đây thực sự rất hiếm, cuộc sống hoàn cảnh nơi này quá mức khắc nghiệt, ngay cả người đàn ông đều không muốn ở trong cuộc sống này, càng không nói đến cô gái. Cho dù ngẫu nhiên có thể ở thôn trấn trong núi thấy, cũng chỉ là những bà lão nhiều tuổi mặt đã đầy nếp nhăn.

Đốt ngón tay của cô thập phần sạch sẽ, đầu ngón tay không hề một vết nứt. Hấn nhìn ra được, cô là người trong thành thị, dung nhan trắng nõn, chưa từng bị ánh mặt trời tàn khốc tàn phá, bàn tay nhỏ bé trắng nõn non mềm, biểu hiện cô chưa bao giờ làm việc nặng nhọc, làm công, áo com cá dơi đều không cần lo lắng. Một đóa hoa nhỏ mảnh mai của đồng bằng. Hấn hoài nghi cô có thể sống qua được trời đêm đông giá rét lạnh lẽo trên núi cao này hay không.

Tiếng gió, bắt đầu ở ngoài phòng gào thét, tuyên cáo một trận cuồng phong sắp sửa ập đến.

Không bao lâu nữa, bên ngoài sẽ bắt đầu hạ tuyết, nhiệt độ không khí ở tối nay sẽ trực tiếp rơi xuống dưới 0 độ.

Hấn lấy khăn đã ẩm ướt, sau khi lau khô bắt đầu giúp cô mát xa tay chân, mười phút sau, tay chân cô đã không còn lạnh như băng nữa.

Nhẹ nhàng, hấn buông bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô ra, giúp cô đắp chăn lông, , đi đến lò sưởi trong tường, bắt đầu chuẩn bị bữa ăn tối đơn giản.

Tóm lại, hấn đã cố hết sức, còn lại cũng chỉ có thể xem nghị lực cùng vận khí của cô.

Cho tới bây giờ mà nói, vận khí cô gái này kỳ thật cũng không tệ lắm, nếu cô còn sống, thức ăn của hấn miễn cưỡng có thể chia cho cô ăn; Nếu cô không chống đỡ nổi, bên ngoài cũng có đầy đủ đất trống, hấn sẽ giúp cô đào một cái động, lấy một tảng đá làm mộ bia.

Như thế đã tốt hơn nhiều so với đồng bạn của cô phải phơi thây trên núi tuyết, hấn nhanh nhất cũng phải đợi cho đến mùa xuân sang năm, mới có thể đề ý đến nhưng thi thể này, đó là nói, nếu bọn họ vẫn chưa bị sói hay báo hoang từ trong tuyết đào ra ăn sạch; Khứu giác của bọn chúng tốt lắm, cho nên mới có thể sống sót trên ngọn núi này. Mùa đông, đã chính thức tiến đến. Căn cứ kinh nghiệm năm rồi, kế tiếp sẽ có liên tiếp nhiều đợt bão tuyết đột kích, gió tuyết sẽ đem nơi này vây khốn, thẳng đến mấy tháng sau mới có thể chuyển biến tốt.

Nếu tuyết rơi không lớn, có lẽ qua hai ngày sau, hấn có thể thừa dịp trước khi những cơn bão tuyết đến, nhanh chóng đưa cô xuống núi, đem cô giao cho những người khác hao tổn tâm trí.

Nhưng nếu tuyết rơi quá lớn!

Trùng mắt cô gái trên giường, hấn một bên tước khoai tây, một bên phiền chán nghĩ.

Vì hấn cùng cô muốn sống sót, hấn hy vọng vận may của hấn có thể duy trì tiếp tục.

Khách khách khách khách khách..... Khách khách khách khách khách..... Lúc nửa đêm, hấn bị tạp âm nhỏ kia, làm cho tỉnh lại.

Kaka nằm úp sấp nằm ở bên người hấn, ngủ khò khè khò khè, đối với tạp âm rất nhỏ kia không chút phật lòng, hấn nhưng không có biện pháp giả vờ như không nghe thấy.

Mở to mắt, hấn ngồi dậy, thở dài. Lò sưởi trong tường vẫn cháy, thoáng chậm lại chút, nhưng vẫn duy trì độ ấm nhất định. Vì làm cho cô có thể nghỉ ngơi thật tốt hấn hào tâm đem giường tặng cho cô ngủ, nhưng cho dù hấn đã giúp cô đắp chăn lông cừu cho cô, cô vẫn cuộn ở trên giường thành một đoàn vằn, rằn và vào nhau lập cập. Khách khách khách khách khách..... Khách khách khách khách khách.....

Lúc sớm, cô còn phát sốt, hấn lúc ấy có chút súp cho cô chút súp có pha thuốc sốt, cơn sốt của cô đã lui; Nhưng hiện tại, cô lại bắt đầu phát run, đây không phải hiện tượng tốt.

Bỏ thêm mấy khối củi gỗ vào lò sưởi trong tường, hấn nhìn lửa cháy bập bùng kia nhưng cũng hiểu tác dụng của nó đối với cô không lớn, cô cần độ ấm liên tục và ổn định.

Ngoài phòng, tiếng gió còn đang gào thét, hẳn biết, nhiệt độ không khí sẽ tiếp tục giảm

Bị thương mất máu cùng với nhiệt độ thấp trên núi, đã làm cho cô quá mức suy yếu, nếu muốn bảo trụ mạng sống của cô không cho cô tiếp tục mất nhiệt độ bị đông chết nữa, chỉ còn lại có một biện pháp.

Thì thảo lắm bầm mắng một tiếng, hẳn không lo lắng nữa, chỉ xoay người, cởi áo cầm lấy thảm của mình, đi về cô gái mặt môi trắng bệch trên giường.

Đi vào bên giường, hẳn xốc chân lên, rất nhanh nằm vào, đem chân trùm lên người mình.

Gần như trước tiên, cô liền vui vào trong lòng hẳn.

Tay chân cô lạnh tựa khối băng, gương mặt cô gần như trắng bệch xanh mét, ngay cả hơi thở mỏng manh cũng đều lạnh. Hẳn vươn tay, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn run run, tận tâm tận lực giúp cô ma sát tay chân, hy vọng có thể cho cô mau chóng ấm áp. Cô là một bệnh nhân.

Hẳn tự nói với mình, nhưng vẫn vẫn rõ ràng cảm giác được trên người cô mỗi một chỗ mê người phập phồng.

Cô run run, vô ý thức càng dán sát vào thân thể ấm áp của hẳn, ôm hẳn, quấn chặt lấy hẳn, giống như biết làm như vậy sẽ càng được hấp thu thêm nhiều độ ấm.

Rất nhanh, hẳn liền cứng rắn lên, nóng bỏng như bàn ủi cháy đỏ.

Môi của cô dán vào gáy hẳn, chân dài khóa ở trên lưng hẳn, hai tay liều mạng bám chặt lấy lưng hẳn.

Hẳn vuốt ve đùi cô lạnh như băng, vuốt ve lưng cô khẽ run, bất buộc bản thân phải suy nghĩ đến chuyện gì khác, như những ngày khó khăn gian khổ mà hẳn đã trải qua, nghĩ đến những trí nhớ đen tối không thoải mái nhất

Nhưng cũng vô dụng, khi cô không ngừng cọ xát, ở trên người hẳn, làm hẳn không thể chuyên tâm suy nghĩ; Khi áo lông trên người cô bởi vì thế mà vén đến bên hông cô, hẳn càng không thể hồi tưởng; Khi cô ẩm ướt nóng mềm mại tựa sát vào hạ thân hẳn, trong nháy mắt, hẳn thậm chí nghĩ cởi bỏ quần lót, đem chính mình xâm nhập ngọt ngào thật sâu vào giữa hai chân cô.

Bàn tay to của hẳn không tự giác đi xuống, nắm lấy đôi mông mềm như cánh hoa của cô để cho cô càng chặt chẽ dán sát vào mình.

Đáng chết, cô là một bệnh nhân, cô không có ý thức, hơn nữa cũng sắp bị đông chết! Hẳn đem bàn tay to kéo trở về trên lưng của cô.

Chuyện này không phải cô muốn, cũng không phải hẳn muốn, hẳn chưa bao giờ từng bắt buộc qua phụ nữ, lại càng sẽ không bắt buộc vào lúc này.

Chuyên tâm, phải chuyên tâm

Hẳn liều mạng khắc chế dục vọng cháy nóng, cô cũng không khăng an phận đợi, đang run run dán sát vào hẳn, một cách vô nghĩa, từ trên xuống dưới cọ xát.

Cô là một bệnh nhân.

Hẳn không phải một lần mà là liên tiếp nhắc nhở chính mình, nhưng khoái cảm đè ép giữa đũng quần, lại làm cho một số chuyện gần như không thể không chế được.

Ông trời, này quả thực không khác gì đã rơi xuống địa ngục. Cô là một bệnh nhân! Lý trí của hẳn không ngừng kêu gào ở trong đầu.

Cô là một cô gái!

Dục vọng của hẳn cũng kêu gào theo.

Mà hẳn đã lâu lắm không gần gũi qua phụ nữ.

Mấy năm nay, hẳn sống cuộc sống gần như cấm dục không phải bởi vì hẳn không muốn, không phải bởi vì hẳn không thể, mà là nơi này hoàn toàn không hề có gái. Ôm cô, thật sự rất nguy hiểm. Vú của cô, cách áo lông để vào bờ ngực trần trụi của hẳn, làm cho hẳn rõ ràng cảm giác được trái tim của cô đang đập dồn dập. Nhìn chăm chăm tường gỗ phía sau cô, hẳn hoàn toàn không dám cúi đầu nhìn cô, chỉ có thể thờ sâu, muốn không chế chính mình, nhưng khứu giác ngửi rồi lại ngửi được mùi hương thoang thoảng chỉ có cô gái mới có.

Gần như trong nháy mắt, lửa nóng giữa hai chân, lại trở nên càng cứng rắn hơn một chút.

Bất giác, người hẳn đã đầy mồ hôi, hẳn muốn rút lui, tránh xa một chút, đem cô gái nguy hiểm này từ trên người hẳn tách ra, nhưng thân thể của cô vẫn rất lạnh, cũng vẫn đang run rẩy không ngừng.

Cô ghé vào lỗ tai hẳn, ní non những lời vô nghĩa không biết tên.

Thanh âm mềm nhẹ kia có chút khàn khàn, không biết tại sao, làm cho hẳn nhớ tới trên hải đảo, cát trắng cùng với vỏ sò, dưới ánh mặt trời ấm áp.

Bất giác, bàn tay to thô ráp của hắn lại bò lên mông cánh hoa nhăn non mịn của cô, nắm lấy.

Hắn biết là không nên, nhưng hắn nhấn vào nơi mềm mại giữa hai chân, cô cảm giác được nam căn nóng bỏng cứng rắn của hắn rơi vào một chút, lại một chút, lại một chút.

Cảm giác chặt nóng kia là mê người như thế, làm yết hầu hắn phát khô khốc, tim đập nhanh hơn.

Hơi thở ngọt ngào cùng yêu kiều, phất qua trong ngực hắn, vai gáy hắn. Cô ôm chặt lấy hắn, cọ hắn, phát run, thở hào hển, lấy thứ ấm nóng ngọt ngào đáng sợ kia, đè ép ma sát hắn, lửa nóng dục vọng gần như muốn giã ra khỏi lớp quần áo, . Hắn biết rõ, cô không hiểu được mình đang làm cái gì, nhưng lý trí hắn vẫn bởi vì vậy mà đứt đoạn. Bỗng nhiên, thú hoang được đặt tên là dục vọng, điên cuồng giã khỏi chiếc chìa khóa của lý trí, không khống chế được nắm giữ tất cả. Hắn thở hồn hển nắm lấy mông của cô, một lần rồi lại một lần nhấn vào cô, cách lớp quần áo ma sát, va chạm, thô lỗ chà đạp cảm địa ẩm ướt nóng bỏng mềm mại kia, áp lực sâu sắc tà ác mê người kia.

Kề sát cổ cô, hắn thở gấp cùng rên rỉ khó nhịn, là một nhọc như thế, cô không hề trốn tránh hắn, ngược lại càng thêm dán sát vào hắn, mở hời trái rộng thân hình hai người.

Như thế càng làm cho hắn hoàn toàn không khống chế được, một cái chớp mắt tiếp theo, áp lực chồng chất đến đỉnh, mầm móng của hắn ở trong quần làm càn phun ra.

Phóng thích khoái cảm, làm cho hắn nhất thời choáng váng, hắn cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Môi của cô có chút lạnh lạnh, nháy mắt đập tắt tình dục còn sót lại của hắn, khiến cho hắn bừng tỉnh lại, lui mạnh về phía sau, nhưng trong nháy mắt kia, cô lại mở mắt, trong mắt có chút mê mang.

Tâm hắn đột nhiên phát lạnh, nghĩ đến sẽ nhìn đến kinh hoàng, sẽ bị cô đẩy ra, trách cứ, công kích, nhưng tất cả đều không hề xảy ra. Cô dường như không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì, hơi thở gấp gấp mê man mông lung, mơ mơ màng màng nhìn hắn, sau đó lại khép mắt. Tay chân cô vẫn bám chặt trên người của hắn; Nho nhỏ, hữu lực, nhịp tim đập, một chút lại một chút va chạm hắn. Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, nơi ẩm ướt nóng bỏng mềm mại đó dán sát vào hắn truyền đến từng trận run rẩy, quần hắn ẩm ướt một mảnh, bị dịch của hai người biến thành ướt đầm. Không khí lúc này tràn đầy mùi hoan ái.

Nhưng hai gò má của cô rốt cục có huyết sắc, một màu hồng quyến rũ, hơn nữa thân thể mềm mại gọi cảm từ đầu đến giờ không chịu yên lặng, cũng rốt cục an phận xuống.

Hắn tim đập thật nhanh, va chạm lồng ngực thật mạnh.

Cô gối lên hắn cánh tay vui ở trong lòng hắn, không hề run run, chỉ lặng lẽ thờ dài.

Sự thật chứng minh, hắn thật sự là một cảm thú tà ác lại ti tiện.

Nhưng thế thì sao? Ít nhất cô lại có nhiệt độ cơ thể, hồi phục hơi thở của sự sống.

Đây là lấy cớ.

Lương tâm thừa thốt, ở trong đầu khe khẽ nói nhỏ, trách cứ hắn.

Hắn hung hăng gạt bỏ suy nghĩ đó, đem cảm giác tội ác ném vào vực sâu.

Dù sao, hắn đã cứu cô.

Nếu cô sống sót, mạng của cô, chính là của hắn.

Trong đầu lương tâm, khinh thường hừ lạnh một tiếng. Cô không hề khả năng thuộc về hắn, không hề bất cứ cô gái nào muốn sống ở nơi hoang dã như thế này, cho dù có, cũng không phải cùng diện mạo đáng ghê tởm, tính cách bất thường giống như hắn. Cuộc sống của hắn cũng không chấp nhận sự tồn tại của những người khác.

Cho tới bây giờ, hắn sống một mình cũng rất tốt, Kaka là đồng bạn duy nhất của hắn, chó sẽ không giống người, sẽ không trông mặt mà bắt hình dong, cũng sẽ không ghét bỏ.

Lò sưởi trong tường cháy bùng bùng, nổ lách cách ra những đám hoa lửa.

Mặt hắn âm trầm, âm thầm mắng, khó chịu đứng dậy thay quần dài, lấy khối khăn ẩm sạch sẽ, giúp cô chà lau dính ngấy mê người giữa hai chân.

Đó là một công việc vụn vặt khó khăn, tay hắn gần như bởi vì thế mà cứ mãi phát run.

Các loại tà niệm cùng ý niệm dâm loạn, ở trong đầu giương nanh múa vuốt chạy chồm.

Hắn không dám liếc mắt một cái, chỉ giúp cô chà lau sạch sẽ rất nhanh.

Lại quay trở về chiếc chăn, giống như trở lại địa ngục ngọt ngào nhất.

Hắn do dự hai giây, sau đó nằm trở về.

Trong bóng tối mập mờ, hắn vươn tay ôm cô vào lòng, đem mặt vùi vào chiếc gáy mềm thơm mát của cô, hít thật sâu mùi thơm của cơ thể trên người cô, tiếng gió rít gào đêm tối, nằm một giấc mộng đẹp nho nhỏ, gọi cảm mà ngủ.

Chỉ cần thời tiết tốt hơn một chút, hắn sẽ đưa cô xuống núi. Trong lòng chủ ý đã định, hắn lại vẫn nhìn không được, đem thân hình nhỏ xinh mềm mại trong lòng kia, ôm thật chặt vào lòng.

Lửa, đang cháy, gió, đang cuồng loạn gào thét. Cảm nhận nhịp tim của cô gái trong ngực, vài phút sau, hắn để cho mình trầm tĩnh lại, tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Anh chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Mộng, lộn xộn. Sự thật đau đớn, lại rõ ràng và bén nhọn. Một giấc mộng xuân sắc khôn cùng nóng bỏng, hòa quyện với giấc mộng tối tăm xoay tròn khủng bố xen lẫn cùng nhau. Mới một khắc trước cô còn cùng những người trong nhà đang quây quần nướng thịt, giây tiếp theo, cô bỏ chạy khỏi chiếc phi cơ trực thăng sắp rơi tan tã, một con chó sói màu bạc đuổi theo, lộ ra hàm răng bén nhọn, đem nước miếng nhều lên trên mặt của cô, ngay khi nó há mồm hướng cô yết hầu cắn xuống, con sói kia lại biến thành một người đàn ông, nồng nàn liếm hôn lên cổ của cô tràn ngập tình dục.

Cô cảm thấy vừa thẹn thùng, vừa khó chịu, lại nhìn không được chịu hắn dụ hoặc.

Cô nghe thấy chính mình đang rên rỉ, cảm giác giữa hai chân có gì đó cứng rắn nhấn mạnh, ma sát cô, dục vọng, xa lạ như hỏa, tà ác trên chóc cô.

Không, cô làm sao có thể đối với một người xa lạ có phản ứng?

Nhưng, đây chỉ là mộng.....

Hắn ở bên tai cô nói ngôn ngữ của ác ma, thân thể của cô không tự chủ được hưởng ứng sự vuốt ve của hắn. Cảm giác nóng bỏng như lửa, không ngừng chônchất trong thân thể, làm cô khó có thể chịu được, không khỏi theo bản năng bám chặt lấy thân thể cứng rắn nóng bỏng kia, hòa theo hắn, lắc lư theo nhịp điệu của hắn. Cô không có cách nào để suy nghĩ nổi nữa, chỉ có thể cảm nhận, cảm nhận tà ác cùng kích thích mà ác ma kia mang đến cho cô. Lửa nóng ở trong cơ thể càng lúc càng dâng cao, càng lúc càng cháy bùng lên, ngay khi cô nguyện ý đem chính mình giao ra, thì tên ác ma chết tiệt ấy lại buông cô ra, cười nhạo cô ngu ngốc cùng dâm loạn.

Sau đó, cô lại thấy mình thực sự chết trên phi cơ trực thăng.

Tất cả mọi thứ cứ lặp đi lặp lại, cô gần như bởi vì vậy mà điên cuồng, chỉ có thể ra sức vùng vẫy muốn thoát khỏi ác mộng vô chừng mực này.

Đột nhiên, cô mở mắt ra, cảm thấy toàn thân đầy mồ hôi.

Thế giới vẫn mờ tối và mơ hồ, giống như cô vẫn còn ở trong giấc mộng.

Ngay từ đầu, cô nhìn không rõ ràng lắm.

Sau đó, dưới ánh lửa bập bùng, cảnh vật mơ hồ trước mắt chậm rãi trở về vị trí cũ, làm cho cô đủ để phân biệt.

Lò sưởi bằng đá trong tường, nồi bằng kim loại ngấm đen, ngọn đèn thủy tinh có chút bản âm trà cũ kỹ, chén inox.....

Bên cạnh lò treo ngược một hàng dài những trái ngô, mấy trái quýt cùng mấy trái bí đỏ, vài cái vá bằng gỗ, một cái túi trong một góc sáng sủa, có một túi to chứa khoai tây. Giá sách nguyên thủy, ngăn cách không gian trong phòng, những quyển sách trên giá đều có vẻ rất cũ kỹ, long bì tróc gáy.

Nơi này..... Là đâu? Vì sao cô ở trong này? Cô sinh bệnh sao? Ba đâu? Mẹ vì sao cũng không ở đây? Chú đi đâu? Những tiểu quỷ bình thường thích hét chói tai chạy loạn đâu hết rồi? Mọi người đều đi đâu?

Nghĩ vẫn thôi qua trong óc, rồi lại bay đi.

Mệt mỏi quá..... Cô rất muốn tiếp tục ngủ..... Không được, sẽ lại thấy ác mộng.....

Vì sao lại mệt như vậy?

Cô không dám ngủ, mí mắt cũng không chịu nhắm để cứ sụp xuống, không bao lâu, cô mệt mỏi lại lả vào giấc ngủ nặng nề.

Nóng quá..... Đau quá..... Lạnh quá.....

Vì sao lạnh như thế?

Cô thống khổ trong bóng đêm di động chìm nổi, nhưng lúc này đây, ác mộng không hề đến, cô rốt cục có thể đón nhận một giấc ngủ thật ngon.

Không biết qua bao lâu, thế giới đột nhiên chớp lên, thanh âm trầm thấp vọng ở bên tai, cô thống khổ mở mắt ra, thấy người đàn ông giống như con gấu to đang đứng đó.

Bị bắt cóc, bị roi máy bay, tất cả trí nhớ đều đồng loạt xông ra.

Bất quá, những thứ kia cũng không quan trọng, cô mệt chết, cô muốn đi ngủ.

「Tránh ra..... Tôi mệt mỏi quá..... Để cho tôi ngủ.....」 Cô vung tay lên, đẩy gương mặt đầy râu của hắn ra mặt. Nhưng hắn không dễ dàng bị đuổi như vậy, hắn nhướn mày, kiên quyết bưng một chén gì đó có mùi không dễ ngửi đưa đến bên miệng cô, mở miệng dùng thanh âm khàn khàn của ác ma, ra lệnh cho cô uống chén nước có mùi kì lạ đó. Nếu cô không chịu uống, hắn liền nắm mũi của cô, ép cô uống vào, cũng không thèm quan tâm cô bị sặc, ho khan không ngừng.

Một lần, rồi lại một lần, hắn thô lỗ từ trong bóng đêm đánh thức cô, bắt buộc cô uống xong độc dược này.

Cô không có sức lực phản kháng, chỉ cảm thấy vừa mệt lại vừa khó chịu.

Sau đó có một lần, trong cái bát đáng sợ kia, xuất hiện thành chén súp bí đỏ.

Chén súp đó, có hương vị ngọt ngào lại uống rất ngon.

Khi cô ngủ lại một lần nữa, cô nghĩ, được rồi, có lẽ tên râu xồm này không phải muốn độc chết cô.....

Ở trong bóng đêm ấm áp, hơi lạnh ngẫu nhiên sẽ lảng lẽ lan tràn, cô kéo chặt cái chăn lông cừu, nhưng không có cách nào ngăn cản lạnh lẽo kia.

Cô bị đông lạnh cứ mãi run lên, lại mệt đến mức không mở mắt ra được, sau đó một cái gối ôm rắn chắc ấm áp nằm xuống bên cạnh cô, cô muốn ôm nó thật chặt, nhưng gối ôm đó lại chạy đến sau lưng cô, ý muốn cô xoay người lại, có thứ gì đó quẩn lấy thắt lưng của cô, không cho cô động đậy.

Không thể xoay người, làm cho cô tức giận phát ra kháng nghị, lại chỉ nghe đến tiếng rên rỉ mỏng manh.

Đột nhiên, phảng phất từ chỗ sâu nhất toát ra thanh âm của ác ma từ phía sau truyền đến, làm cô sợ hãi run rẩy một trận, nhưng không bao lâu sao, một nguồn nhiệt khác đi tới trước người. Vật kia lỏng xù, còn mang theo hơi ấm, áp trước người của cô. Nơi này có lẽ là con chó nham thạch nóng chảy bên trong địa ngục của ác ma được triệu đến, nhưng nó vô cùng ấm áp, hơn nữa sờ lên cực kỳ thoải mái.

Cho dù ác ma ấm áp từ sau ôm cô, cô vẫn vẫn khề thờ dài, thả lỏng xuống dưới.

Cô ngủ, tỉnh rồi ngủ, uống một chén lại một chén chén thuốc, cùng với rất nhiều súp ngô cùng bí đỏ, khoai tây hầm.

Trong cơn mơ hồ hoảng hốt, thời gian tựa hồ qua đã lâu, lại giống như không hề, tất cả đều giống như trôi nổi ở trong giấc mộng.

Duy nhất rõ ràng, là thanh âm trầm thấp của ác ma kia.

Nhưng, cô lại dần dần không biết sợ hãi, tuy rằng ý thức không phải rất rõ ràng, nhưng cô vẫn có thể phân biệt, ác ma râu xồm đó, đang chăm sóc cho cô.

Cho dù hắn từng đối với cô có ý định gì đó, chỉ sợ cũng đều quyết định phải tạm hoãn.

Cô cũng không phải thật sự an toàn.

Nhưng, khi cô nằm ở trên giường một lần nữa, cảm giác được con sói kia cuộn tròn ngủ bên người cô, còn người đàn ông ở tại phía sau ôm chặt cô mà ngủ khi, cô vẫn vẫn cảm thấy ấm áp lại an toàn.

Chân chính tỉnh táo lại, là ở mấy ngày sau. Cô cũng không phải thật sự rõ ràng rốt cuộc đã bao nhiêu ngày, cô hoàn toàn không hề khái niệm thời gian, ở trong gian phòng đó, cô không cảm nhận được ánh thái dương, cho dù nhìn thấy được, cô cũng không có sức lực đứng lên xác nhận. Ánh lửa ở lò sưởi trong tường đang cháy phừng phừng, trong phòng yên tĩnh giống như bình thường.

Cô không thấy gã râu xồm kia, cũng không phát hiện con sói kia, nhưng thật ra có thấy bộ đồ lót của cô.

Hắn giặt sạch đồ lót cùng quần dài của cô, còn đem những vết rách khâu lại tỉ mỉ, treo trên một thanh sắt; Cô không tìm được áo sơ mi của cô, chỉ sợ nó đã rách nát hoàn toàn, không thể nào vá được.

Xấu hổ, lại dâng lên mặt.

Ngoài cô ra, không hề có bất luận kẻ nào hoặc động vật nào ở trong phòng, cô miễn cưỡng khởi động thân thể, cơ bắp suy yếu phát ra đau nhức cảnh cáo, nhưng nó cũng không thể ngăn cản cô.

Tập tễnh bò xuống giường, cô di chuyển từng bước chân nặng nề, với lấy đồ lót cùng quần dài của mình, đi về hướng cửa toilet; May mắn là dù rất đau nhức, hai chân của cô vẫn không hề phản bội chờ mong của cô.

Gian nhà tắm giản dị kia, cũng không có bồn cầu xả nước, cũng không có đèn điện, chỉ có một cửa sổ nhỏ nhỏ. Cái gọi là toilet, chính là một cái mương măng thông ra bên ngoài, một tấm ván gỗ, trên cơ bản sở tất cả những thứ gì trên đó đều đã theo mương măng rời khỏi phòng tắm, bên trong có một thùng gỗ rất to, gáo mức nước. Không biết là vì khứu giác của cô vẫn chưa khôi phục, hay là thời tiết quá lạnh, mặc dù toilet này đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, nhưng cô không hề ngửi ra mùi hôi hám nào cả, Tuy rằng ý thức của cô vẫn không rõ, nhưng vẫn nhớ mang máng một số chuyện. Gã râu xồm khùng bố, dứt cô uống thuốc, ăn canh, ôm cô đến phòng tắm giản dị này đi toilet.

Cô cũng không hề thật sự để cho hắn ôm cô đến toilet, cô miễn cưỡng còn có thể tự mình đứng, tuy rằng như thế, nhưng cô cũng hiểu được, khi mình trong phòng tắm, hắn luôn luôn ở tại ngoài cửa chờ, hơn nữa nhất định cái gì cũng đều nghe được.

Mấy ngày hôm trước, cô không sức lực để cảm thấy xấu hổ, nhưng giờ này khắc này, xấu hổ quần bách lại làm cho hơi nóng dâng tràn lên đầy mặt.

Có lẽ là vì áp lực quá lớn, cũng có lẽ là vì mấy ngày nay hắn đều cùng cô ngủ ở trên giường, cô luôn nằm mơ thấy mình cùng hắn làm chuyện dâm loạn.

Cô không biết mình đã xảy ra chuyện gì, cô không phải loại cô gái có thể cùng người xa lạ muốn làm một đêm tình, thật lâu trước kia, cô đã quyết định, cô tuyệt đối sẽ không tùy tiện cùng người ta lên giường, cô thăm nghĩ cùng người cô yêu sống cùng với nhau, tựa như ba cùng mẹ vậy.

A Lăng luôn cười nói cô rất ngây thơ, rất lẳng mạn, hắn từng muốn lừa nộ hôn của cô, nói cô gái biết hôn môi có vẻ được hoan nghênh hơn, hắn có thể cung cấp luyện tập miễn phí. Cô đương nhiên không thật sự ngốc như vậy, nhưng khi hắn có ý đồ muốn dụ dỗ cô, bị Niệm Đường nghe thấy, thằng bé một chữ cũng không sót đem lời nói của A Lăng nói cho lão ba biết, kết quả hắn đương nhiên bị lão ba hung hăng đánh một trận.

Tuy rằng như thế, A Lăng vẫn mỗi ngày chạy tới tìm Tiểu Hắc ca ca, mồm miệng vẫn ba hoa chích chòe như trước, hoàn toàn không hề bởi vì trận giáo huấn trước mà sợ. Vẫn mang khuôn mặt tươi cười rực rỡ trên cọt bạn, cô nhìn không được thả lỏng xuống. Có lẽ thật sự chính là bởi vì áp lực quá lớn, cô mới có thể nằm thấy giấc mộng xuân này. Nếu cô ngay cả A Lăng luôn không ngừng phát ra pheromone nam tính cũng chưa có cảm giác, cô đương nhiên không có khả năng có cảm giác đối với một người xa lạ.

Vội vàng mặc đồ lót cùng quần dài vào, cô mặc lại chiếc áo ông trước đó, mở cửa đi trở về trong phòng.

Gần như đồng thời, cửa được ai đó mở ra, mang theo hơi gió lạnh thấu xương ủa vào, lại làm cho cả người cô run lên, cũng không chỉ là gió, còn có người đàn ông che khuất nắng ngoài cửa kia.

Cô cứng người ở tại chỗ, không biết vì sao, không thể nhúc nhích.

Trên vai râu xồm khiêng một bó củi, khi cô, thân hình thoáng dừng lại.

Không tự giác, cô ôm lấy chính mình, có chút hoảng sợ lui một bước.

Cô xem không rõ vẻ mặt của hắn, lại không hiểu sao nhận thấy được hắn đang tức giận, không khí tại một giây kia, đột nhiên trở nên có chút tắc nghẽn.

Nhưng cảm giác này chỉ có trong nháy mắt mà thôi, hắn không hề nhìn cô, cũng chưa nói cái gì, chỉ khiêng bó củi kia, hướng lò sưởi trong tường mà đi, đem củi chất đống dựa vào tường.

Sắp đặt củi lửa xong xuôi hắn lại đi ra ngoài, không hề quay đầu liếc nhìn cô thêm một lần nào nữa. Cửa vẫn rộng mở ở trước mặt cô.

Theo vị trí này nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy một phần cảnh vật bên ngoài, nhưng cũng không thể thấy được nhiều lắm, tất cả những thứ đập vào mắt cô toàn một màu tuyết trắng.

Từ nhánh đại thụ trụi lá, đến lùm cây thấp bé, còn có mặt đất gập ghềnh, tất cả đều là màu trắng, màu duy nhất có thể thấy được, là người đàn ông đang ở ngoài cửa buộc củi.

Bầu trời những đám mây âm ảm cứ như muốn xả xuống đất.

Đây cũng không phải là ngày tốt để chạy trốn.

Hướng chi, người đàn ông kia tựa hồ đối với cô cũng không hề ác ý, ít nhất tạm thời không hề, không phải sao?

Một trận gió lạnh, thổi quét lại đây.

Cô lạnh đến lạnh hai chân run lên, rất nhanh quyết định cho dù muốn chạy, cô cũng phải chờ thể lực khôi phục.

Một bên dùng hai tay ma sát cánh tay lạnh đến sắp đông đá của mình, cô xoay người, cố sức đi trở về giường lớn trải lông cừu ấm áp, leo lên dùng tấm chăn lông của mình quấn lại thật kĩ.

Nói sau, râu xồm kia dứt cô ăn, còn không miên không ngớt chăm sóc cô.

Mấy ngày nay, hần cũng chưa hề xằng bậy gì đối với cô, cô là một xử nữ, nếu hần từng làm gì với cô, cô nhất định sẽ biết, thân thể cô đau nhức, cũng không bao hàm không khoẻ vì bị xâm phạm. Một khi đã như vậy, hần nhất định không phải người xấu. Bọc chăn lông dê ngồi ở trên giường, cô nhìn chung quanh căn nhà gỗ thô kệch rần chắc này, lần đầu tiên có thể trấn định quan sát. Nơi này nhất định ở rất sâu trên núi, hần hoàn toàn không hề hiện đại hoá gia cụ, bởi vì nơi này chẳng những không hề hệ thống cung cấp nước uống, cũng không hề điện.

Đương nhiên, không hề điện, thì tất cả những đồ điện hần cũng không hề.

Trong đó, đương nhiên cũng bao gồm điện thoại, càn miễn bàn di động.

Điểm này, làm cho sợ hãi cùng lo lắng ban đầu cô cố áp chế lại xông ra.

Cô ôm ngực, thở sâu, muốn mình đừng lo lắng quá.

Không sao, những khu đất lạc hậu đều là như vậy.

Không có biện pháp lập tức thông báo với người nhà, không hề nghĩa là sự tình trở nên càng tệ hơn, ít nhất cô bây giờ vẫn còn sống.

Huống chi, tuy rằng nơi này không nước không điện, nhưng gã râu xồm này vẫn có chút hàng xa xỉ hiện đại hoá

Giấy vệ sinh trên ngăn tủ trong toilet tuy rằng thực thô ráp, nhưng ít ra đó vẫn là giấy vệ sinh.

Trên gian phòng dùng để đựng sách cô nhìn thấy rất nhiều bộ sách được in ấn; Trong phòng tắm, cũng có xà phòng, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, khăn mặt; Lò sưởi trong tường, những tấm gỗ đóng trên tường có đặt những hũ đựng gia vị, còn có một ít văn tự kỳ quái.

Nếu không hề như thế, cô thật sự nghĩ mình đã rơi vào đường hầm thời gian. Nhìn đồng lương thực treo chất thành hàng thành đồng này, cô đột nhiên lĩnh ngộ! Hần là một nông phu. Chỉ một nông phu bình thường mà thôi. Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, cô liền thấy trên tường có treo một khẩu súng trường.

Cô cứng người một chút, sau đó mới phát hiện, đó là một khẩu súng săn. Hần không hề khả năng giống như những người đó, cô đột ngột bị rơi máy bay, hơn nữa hần lại sống trên này một mình, đem súng săn phòng thân cũng là thực bình thường.

Lúc trước cô thần trí không rõ, lại quá khẩn trương, mới có thể nghĩ rằng tất cả mọi người đều là người xấu.

Cho dù hần không phải nông phu, cũng chỉ là một thợ săn ở tại thâm sơn.

Chỉ cần cô có thể làm cho hần hiểu được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hần sẽ giúp cô đi báo cảnh sát, nơi này cho dù lạc hậu hoang vắng như thế nào, nếu hần có thể mua được những quyển sách trên giá sách này, cùng bàn chải đánh răng, kem đánh răng, giấy vệ sinh, đồ dùng linh tinh trong cuộc sống, liền tỏ vẻ hần nhất định biết xuống núi như thế nào.

Chỉ cần cô có thể nghĩ biện pháp nói cho hần biết, cô là bị bắt cóc đến đây, đến lúc đó cô có thể về nhà.

Râu xồm khiêng một bó củi khác đi đến, sau đó rồi lại đi ra ngoài.

Cô há mồm muốn nói, mới nghĩ đến hần cùng cô hoàn toàn không thông ngôn ngữ.

Hần đi đến, rồi lại đi ra ngoài, đi đến, lại đi ra ngoài.

Không được, cho dù ngôn ngữ không thông, cô dù sao cũng phải thử một lần. Râu xồm kia vội vã bận rộn giống như con quay, hoàn toàn không nhìn cô, khi hần lại khiêng củi vào cửa cô khẩn trương mở miệng「 cái kia.....」 hần dừng lại bước chân bận rộn, dùng đôi mắt sâu đen kia nhìn cô.

Không biết tại sao, hô hấp của cô đột nhiên cứng lại.

Trời ạ, như vậy không được!

Khăn trương quen thuộc lại dâng lên, yết hầu của cô co rút nhanh.

Nói chuyện a, ngu ngốc, đừng giống một đũa ngu ngốc trừng mắt nhìn hần!

Cô cảnh cáo chính mình, thở sâu, nói:「 Cảm ơn anh, Đã cứu tôi một mạng.....」

Hần trừng mắt nhìn cô, sau đó xoay người sang chỗ khác.

Đương nhiên, hắn nghe không hiểu.

Cô thở dài, cúi đầu xuống, lại trong nháy mắt, phát hiện hắn cầm một chén súp mang đến trước mặt cô.

Trong nháy mắt, có chút há hốc mồm.

Hắn nghĩ rằng cô đói bụng?

Cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hắn. Bụng cô ngay giây phút này cũng không chịu thua kém cô lỗ lỗ kêu lên. Cho nên, cô thật sự đói bụng, hiển nhiên hẳn so với cô còn hiểu biết tình trạng thân thể của cô hơn cả cô. Hai gò má bởi vì xấu hổ mà nổi lên rặng mây đỏ, cô tiếp nhận chén súp, hắn xoay người lại ra ngoài. Uống bát súp kia, cô có chút khôn quẩn, không chỉ bởi vì chính mình lúc trước hiểu lầm đối với hắn, cũng bởi vì tình trạng vô lực của bản thân.

Cô lẳng lặng uống chén súp ấm áp, một bên nhìn hắn cứ tiếp tục vào vào ra ra.

Thật vất vả, người đàn ông kia rốt cục cũng làm xong việc, sau khi khiêng một thùng tuyết tiến vào, mới ngừng lại.

Con sói màu xám kia, đi theo phía sau hắn vào cửa, trước khi bước vào không quên rũ sạch bộ lông dính đầy tuyết, sau đó mới chạy đến bên cạnh bếp lửa. Đối với con vật đó, cô không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại cảm thấy có chút tò mò, nó thậm chí so với trí nhớ của con muông không lồ hơn.

Râu xồm đóng mạnh cửa lại, trong phòng tối lại một chút, chỉ còn lại có ánh lửa.

Không tự giác, cô lại khấn trương lên.

Hắn ở cạnh cửa coi ảo thuật cùng bao tay, máng lên chiếc đỉnh sắt sau cửa, xách theo một thùng tuyết trắng, đi đến bếp lửa, đổ vào một cái vại to, sau đó lấy một vốc tuyết bỏ vào cái ấm trên lò, dưới sức nóng của ngọn lửa, tuyết bị hòa tan rất nhanh chóng, hắn lại bỏ thêm một vốc tuyết khác vào trong bình, mãi đến khi ấm đầy, mới đem thùng nước đặt sang một bên. Sau đó, hắn đi đến bên cạnh bàn trước lò, ngồi xuống trên ghế, rút ra chủy thủ trên dây lưng bên hông, bắt đầu gọt vỏ khoai tây bên chân. Bên trên khoai tây này vẫn còn dính một ít bùn đất, hắn đem mọi thứ rửa vào thùng nước dưới chân, sau đó dùng dao nhỏ gọt sạch lớp vỏ mỏng manh. Kỹ thuật gọt vỏ của hắn cực kì tốt, những lớp da được hắn gọt mỏng manh như tờ giấy, cô thậm chí có thể xuyên thấu qua lớp da đó nhìn thấy ánh lửa phía sau.

Vì không biết tên, hắn cũng không hề để ý cô, cũng không hề cùng cô nói chuyện.

Trong phòng, chỉ có khi củi cháy ngẫu nhiên phát ra âm thanh tí tách, còn có thanh âm hắn gọt khoai tây.

Cô quán chân, có chút co quắp ngồi ở góc giường, nhìn lên hắn. Không lâu sau, cô ngay từ đầu trộm ngủ, đến cuối cùng nhin không được lớn mật nhìn chăm chú vào người đàn ông kia.

Râu xồm này, nhất định có chút tuổi.

Khóe mắt hắn có chút nếp nhăn, trên mặt lộ ra làn da giống như hơi ngăm đen, bàn tay to của hắn cũng thế.

Đó là một đôi tay đã làm rất nhiều việc nặng.

Thô ráp, lại linh hoạt.

Không biết tại sao, bộ dáng im lặng làm việc này của hắn, làm cho cô có loại cảm giác quen thuộc kì lạ.

Tiếp theo, cô đột nhiên lĩnh ngộ, cảm giác quen thuộc đó là vì hắn tàn mát ra tính chất trầm ổn đặc biệt, cùng các người đàn ông trong nhà rất giống. Bát súp trong tay đã trống không. Đường máu bởi vì rất thấp mà tạo thành suy yếu, cũng tốt rất nhiều. Nhìn người kia, cô thở sâu, xóc chân lên đi vào bên cạnh hắn.

「Cám ơn súp của anh.」 Cô cầm lấy bát không, khăn trương mở miệng.

Hắn dừng lại động tác gọt vỏ, giương mắt, nhìn cô.

「Tôi gọi là Cảnh Sơ Tĩnh, Sơ Tĩnh.」 Cô chỉ vào chính mình,「Anh hiểu không? Sơ Tĩnh, là tên của tôi.」

Người đàn ông trước mắt, vẻ mặt hồ hững.

Hắn hoàn toàn không muốn nếm thử mở miệng, chỉ dng cập mắt sâu đen đó nhìn cô.

Cô cố lấy dũng khí, mỉm cười,「Thật có lỗi vì đã quấy rầy anh, nhưng tôi phải về nhà, anh hiểu không? Về nhà. Xin anh giúp tôi cho người nhà tôi biết được không?」

Giương mặt hắn lên nét khắc khổ, hoàn toàn không hề phản ứng.

「Chỗ này của anh có điện thoại không? Hoặc phụ cận có điện thoại? Điện thoại? Anh có biết hay không? Chính là cái linh linh linh, có thể cùng đôi phương nói chuyện.」

Cô vừa nói, một bên không quên khoa tay múa chân biểu diễn cho hắn xem.

Hắn mắt cũng không chớp nhìn động tác buồn cười của cô.

「Anh xem, nếu đây là một chiếc điện thoại.」 cô buông bát, lấy hai trái ngô đến, một trái đặt ở trước mặt hắn, một trái đặt ở trên bàn của cô. Cô cầm lấy ngô, ấn vào mấy hạt phía trên đó, làm ra động tác quay số điện thoại.「Chính là điện thoại a, như vậy, như vậy, trước quay số điện thoại.」 Cô buông ngô của cô xuống, cầm lấy ngô của hắn,「Sau đó nó sẽ linh linh linh!」

Cô phe phẩy trái ngô, phát ra tiếng chuông điện thoại,「linh linh linh!」

「Anh nghe được tiếng chuông.」 Cô vừa nói, vừa đem trái ngô đặt ở bên tai hắn nói:「Sẽ nhắc lên nghe, nói Alo, xin chào. Anh hiểu không? Điện thoại?」

Sơ Tĩnh chờ mong nhìn hắn, lắc lắc trái ngô kia「linh linh linh?」

Râu xồm lại chính là mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Cô ù rù nghĩ, hắn hoàn toàn nghe không hiểu.

Một môi lại thối quết đến, nhìn ngô trên tay, cô suy sụp ngồi ở trên ghế, thật sâu thở dài một hơi, tự giễu cười khổ.

「Tôi nghĩ, anh hắn là cũng không hề di động đi?」

Cô gái đó, ngồi ở trên ghế, vẻ mặt ủ oải nhìn hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vẫn vẫn không hề chút huyết sắc, áo lông của hắn quá to trên người cô, cũng rũ xuống, giống như có thể từ đầu vai yếu ớt kia rơi xuống bất cứ lúc nào. Nói thật ra, tuy rằng hắn nghe không hiểu cô đang nói gì, nhưng hắn xác thực xem đã hiểu cô buồn cười ra sức diễn xuất.

Điện thoại.

Cô hỏi hắn có điện thoại hay không, cô muốn về nhà.

Hắn không hề điện thoại, điện thoại gần đây nhất, xa ở ngoài vài đỉnh núi Nhưng vận khí của hắn vô cùng, bão tuyết cuồng bạo đã thổi mấy ngày nay, thẳng đến hôm qua mới thoảng ngừng lại, hơn nữa chỉ sợ một lát sau còn có thể sẽ lại tiếp tục hạ tuyết.

Hắn cũng rất muốn mang cô xuống núi đến trong thôn, nhưng sự thật là, dưới loại thời tiết này, hắn không có cách nào mang cô vượt qua mấy đỉnh núi, hắn cũng không hề cách cùng cô giải thích rõ ràng, khả năng khoa tay múa chân của hắn không hề tốt như cô vậy.

Cho nên hắn chỉ có thể xem nhẹ ánh mắt ẩn chứa chờ mong của cô, một lần nữa cúi đầu, gọt khoai tây của hắn...

Thanh âm ảo não lại nóng vội kia, lại vang lên, nói liên miên cần nhẫn, khi chậm khi nhanh.

Hắn tiếp tục lưu loát gọt một củ rồi lại một củ, không liếc nhìn cô một cái, hy vọng cô nói một môi, phát hiện hắn không để ý tới cô, sẽ tự động buông tha.

Nhưng cô không hề, chẳng những không hề, còn đột nhiên vươn tay bắt lấy dao của hắn.

「Ôi! Anh làm ơn đi!」

Hắn đột nhiên cứng đờ, nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé trắng nõn khoát lên cánh tay hắn thượng, sau đó chậm rãi hướng lên trên, theo cái tay kia, từ cổ tay tới tay cánh tay, đến đầu vai của cô, sau đó là gương mặt chấp nhất cùng lo lắng. Không hề phát hiện hắn cứng ngắc, cô sàu lo nhìn thẳng hắn, cầu xin,「Anh làm ơn giúp tôi đi, tôi phải mau chóng về nhà, anh hiểu không? Tôi bị người ta bắt cóc, tôi không phải tự nguyện đến bên này, nếu tôi không nhanh chóng trở về, người nhà của tôi sẽ rất lo lắng! Những người đó, những người muốn bắt cóc tôi, sẽ uy hiếp người nhà của tôi, tôi nhất định phải nhanh chóng trở về, ít nhất cũng phải nghĩ biện pháp thông báo với bọn họ, để bọn họ biết là tôi an toàn!」

Cô ở cầu hắn, hắn biết, trong mắt của cô hiện lên bất an.

Bởi vì nói quá nhanh, quá mau quá mức kích động, cô lập tức lại không thở nổi, cánh môi lại bởi vì thiếu đường khí mà trắng bệch.

「Van cầu anh.....」

Đôi mắt đen xinh đẹp long lanh nước kia, bắt đầu ngân ngấn lệ không hiểu sao làm trái tim hắn co rút đau đớn.

「Tôi phải xuống núi, trở lại đất bằng.」 Cô dùng ngón tay mảnh khảnh kia, làm ra hình dạng núi, rồi miêu tả hình dáng đất bằng phẳng.「Núi, đất bằng, anh hiểu không?」

「Tôi。」 Cô không ngừng cố gắng chia sẻ chính mình, lại ra hiệu núi cùng đất bằng, dùng hai ngón tay, làm ra động tác đi lại, nói:「 Phải xuống núi, gọi điện thoại。」

Nếu có thể, hẳn cũng rất muốn đưa cô xuống núi, nhưng hẳn làm không được, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, hẳn mở miệng.「 Thật có lỗi, nhưng tôi không hề cách。」

Ít nhất hiện tại không được.

Hắn lắc đầu. Không phải hoang mang lắc đầu, là kiên định lắc đầu. Tuy rằng nghe không hiểu lời hắn nói, cô vẫn hiểu ý tứ hắn biểu đạt, trong đôi mắt đen bóng của hắn, hoàn toàn không hề một tia nghi hoặc.

Hắn đang cự tuyệt cô.

Ở Ấn Độ, lắc đầu cũng có nghĩa là đồng ý

Không biết tại sao, ý niệm cổ quái trong đầu này, đột nhiên vỡ vụn xông ra, làm cho cô thầm cười khổ, đáng tiếc bộ dạng hắn tuyệt không giống người Ấn Độ.

Uể oải lại hiện lên trong lòng.

Cô há mồm muốn nói nữa, một trận choáng váng lại đột nhiên dâng lên, trước mắt cô tối sầm, cả người lung lay nhoáng lên một cái.

Trong cơn hốt hoảng, cô đưa tay muốn nắm vào cạnh bàn để giữ mình đứng vững, nhưng lại không hề chút sức lực, vốn tưởng rằng sẽ ngã nhào xuống đất, một đôi bàn tay to lại tiếp được cô. Sơ Tinh mở mắt ra, trước mắt lại vẫn tối tăm chỉ có bóng dáng mơ hồ, nhưng cô có thể rõ ràng cảm giác được, hắn đem cô bế lên, để cho cô tựa vào trên đầu vai cường tráng của hắn.

「 Thực xin lỗi.....」 Cô mở miệng ân hận, thanh âm lại mềm mại như tơ nhện.

Hắn nắm một câu, trong giọng nói tựa hồ lộ ra bất đắc dĩ, trong ngực dày rộng, bởi vì hít thở sâu mà phập phồng.

「 Tôi..... Thật có lỗi.....」 Cô suy yếu nói.

Hắn ôm cô, vài bước liền đem cô ôm trở về trên giường, để cho cô nằm trên tấm chăn lông ấm áp.

「 Tôi..... Không phải cố ý.....」

Trước mắt bóng đen thật lớn che khuất, cô bởi vì thiếu máu mà mắt tối sầm. trong nháy mắt, cô hoảng hốt, tuy rằng vừa rồi chỉ còn bóng dáng mơ hồ, nhưng cô ít nhất còn nhìn thấy được một chút, nhưng có gì đó vừa che trước mắt, nên cô không nhìn thấy gì cả.

「 không cần.....」 cô khẩn trương thờ hào hển, sau đó mới chậm nửa nhịp phát hiện, che khuất hai mắt cô, là tay hắn.

「 Cô phải nghỉ ngơi。」 Người đàn ông che ánh mắt của cô, trầm giọng nói.

Hắn nhất định cảm thấy cô thực phiền, mới có thể che khuất ánh mắt của cô.

Cô thờ phỉ phò, chưa từ bỏ ý định nâng tay bắt lấy bàn tay to của hắn

「 Làm ơn..... Tôi..... Nhất định phải nhanh chóng trở về.....」 Lúc này đây, cô rõ ràng cảm giác được hắn thở dài, sau đó hắn đem tay kia đặt lên miệng cô. Hẳn cũng không hề dùng sức, chỉ nhẹ nhàng che lại, ý tứ rõ ràng rằng. Hẳn muốn cô ngậm miệng, đừng nói nữa.

Lo âu, bất an cùng ỳ ỳ khuất lị lừng, nắm chặt trái tim của cô, nước mắt nẩy lên hốc mắt, sau đó chảy xuống.

Hắn cứng người một chút, sau đó dời tay đi.

Ngay cả như thế, cô vẫn không thể nhìn thấy gì cả, vẫn chỉ là bóng dáng mơ hồ, tại một giây kia, cô chỉ cảm thấy xấu hổ quần bách, nhưng không có cách nào dừng lại nước mắt đang không ngừng tuôn rơi.

Trong nháy mắt, hắn tựa hồ không thể quyết định nên làm như thế nào.

Sau đó, hắn đem chăn lông dê kéo đến cầm cô, đắp cẩn thận cho cô, thế này mới xoay người tránh ra.

Bỗng dưng, cổ họng cô nghẹn nghẹn, mới phát hiện, một giây vừa rồi kia, cô lại hy vọng nghĩ đến người xa lạ này sẽ an ủi cô.

Cảm giác cô đơn, như hải triều bàn mãnh liệt mà đến.

Hắn đối với cô vốn không hề nghĩa vụ, cô khổ sở đem chăn lông dê kéo đến trên đầu, che khuất gương mặt ẩm ướt đầy nước mắt của mình, xoay người đối mặt tường đá, nghĩ đến những người nhà thân yêu, khóc đến khi ngủ.

Khách. Tiếng cửa đóng rất nhỏ, nhỏ gần như nghe không thấy. Cô nằm bất động, vẫn đợi cho tiếng bước chân của hắn dần dần rời xa, mới ngồi dậy

Trên bếp lò, vẫn giống như ngày thường, có một nồi súp nóng, trên bàn có một giỏ bánh còn nóng hổi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy là không được.

Một ngày lại một ngày đi qua, thân thể của cô dần dần chuyển biến tốt, cô không còn đau vầng mắt hoa mỗi khi đi vài bước nữa, cũng dần dần bắt đầu nuốt thức ăn cứng ngoài súp loãng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, tâm cô cũng càng ngày càng bất an, lo âu trong lòng tăng tăng chồng chất, tựa như những tảng mây rất nặng nề ngoài phòng này.

Râu xồm này cũng không đối xử tệ với cô, sau khi cô khôi phục ý thức, hắn đem giường tặng cho cô, cùng con sói kia ngủ ở trước lò sưởi trong tường, nhưng hắn cũng không từng tỏ vẻ muốn dẫn cô xuống núi, hoặc đi báo cảnh sát địa phương.

Tình huống không quá đúng.

Cô biết nơi này chỗ xa xôi, nhưng người bình thường gặp được tai nạn máy bay, sẽ xử lý giống như hắn vậy sao?

Trước khi cô lên phi cơ trực thăng trước, cô đã bị bịt mắt, không thể phán đoán sau khi cất cánh, đến tột cùng qua bao lâu thời gian, nhưng dù rất lâu cũng không thể vượt qua một ngày? Cô phỏng chừng chỉ khoảng nửa ngày mà thôi. Nửa ngày phi cơ trực thăng có thể bay được bao xa? Cho dù xa đến đâu cũng sẽ có người ở, hắn đã ngủ ở nơi này, không phải sao? Cô không tin hắn không thể liên lạc được những người khác. Mấy ngày nay, cô tìm được một cây bút cùng một quyển vở ố vàng, ở trên đó vẽ cho hắn xem, cô vẽ ra tên bắt cóc cùng máy bay rơi, hắn còn có sói, cùng gian nhà gỗ này, núi và thành thị, cùng với điện thoại.

Cô thậm chí viết ra số điện thoại trong nhà.

Cô biết, hắn xem đã hiểu, nhưng hắn cũng không hề có vẻ muốn dẫn cô xuống núi, chỉ

Cô nghĩ đến muốn nổ tung đầu, cũng vẫn không nghĩ ra vì sao hắn không báo với cảnh sát, không cho cô xuống núi, không đi thông báo với những người khác.

Cho dù là bởi vì thời tiết không tốt, nhưng tuyết rơi liên tiếp mấy ngày, cũng đã ngừng từ ba ngày trước.

Chung quanh đây, ngoài hắn ra, nhất định còn có người khác ở, không hề khả năng chỉ có một mình hắn.

Nhưng cô chưa từng thấy hắn rời khỏi gian nhà này, ở chung quanh, cũng không phát hiện có người đến.

Không lẽ, hắn kỳ thật muốn giam lỏng cô? Hay là hắn muốn đem cô an dưỡng thật tốt, sau đó bán cho người khác làm nô lệ? Hoặc là thâm hại hơn, đem từng bộ phận cơ thể của cô bán đi?

Bộ phận cơ thể con người thực đáng giá, cô từng nghe A Lăng kể qua chuyện đáng sợ này.

Tất cả những ý tưởng khủng bố vớ vẩn, ở trong đầu nhất nhất xuất hiện. Cô tự nói với mình rằng, hắn là người tốt, hắn chăm sóc cô, cho cô đồ ăn, còn an ủi cô, hắn không hề khả năng sẽ đem cô bán đi. Nhưng, hai ngày nay, vài lần cô định đi ra ngoài, nhìn xem gần đây có những gì khác lạ hay không, mỗi lần còn chưa đi xa đã bị hắn phát hiện, hắn luôn mạnh mẽ kiên quyết khiêng cô trở về, mặc kệ cô kháng nghị như thế nào, hắn đều hoàn toàn thờ ơ.

Trùng mắt nhìn thức ăn trên bàn này, cô biết trấn an của cô là biểu hiện giả dối.

Hắn rất lạ lùng, nơi này cũng rất lạ lùng.

Bất an giống như sâu lông, chậm rãi bò trên sống lưng.

Sơ Tinh hít một hơi thật sâu, nắm chặt nắm tay, rốt cục hạ quyết định quyết tâm.

Tình huống không đúng, cô không thể tiếp tục đợi mãi ở đây, cô nên rời khỏi nơi này.

Cô đi xuống giường, mang giày vải vào, từ tủ quần áo của hắn cầm một cái áo khoác; hai lần trước khi đi ra ngoài, cô phát hiện mình ăn mặc quá mỏng manh ngăn không được gió lạnh.

Cô với tay lấy súng săn trên tường, lại trộm! Không, cô chỉ mượn, cô mượn viên đạn trong hộp sắt ở tủ quần áo của hắn cầm đạn nhét vào xong, còn lại toàn bộ thả vào trong túi áo khoác.

Một bên chứa viên đạn, cô nhìn không được lại hoài nghi chính mình đang làm cái gì, nếu hắn thật sự có âm mưu gì đó với cô, làm sao có thể còn để khẩu súng ở tại chỗ này, mặc cô dùng? Nhưng..... Đáng giận, cho dù hắn là người tốt, cô cũng không thể mạo hiểm ở lại chỗ này. Cô không chỉ muốn về nhà, cô phải về nhà! Vừa ra đến trước cửa, cô chần chờ một chút, vẫn là đem ba lô phía sau cửa của hắn mang theo, chuẩn bị đầy giỏ bánh, sau đó vác trên lưng.

Cô biết chưa hồi liền muộn như vậy thực quá đáng, nhưng chờ cô an toàn, cô sẽ đáp lễ sau.

Chậm rãi, cô mở cửa ra, hướng ra phía ngoài nhìn lên.

Trải qua ba ngày ngày phơi nắng, tuyết đã muốn hòa tan một ít, cô có thể thấy dấu chân của gã râu xồm kia, biến mất trong rừng cây bên trái.

Cô đem cửa đẩy ra, chui đi ra ngoài, sau đó ngồi cúi người, nhanh chóng đem cửa đóng lại.

Lúc này đây, cô không hề giống như mấy lần trước, chạy thẳng về thảo nguyên trống trải phía trước, mà là dè dặt thân mình, tránh ở trong lùm cây, căn cứ theo lời dạy của ba ba, nương theo địa hình che dấu, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Quê Mưa Thâm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hắn sớm nên biết, cô sẽ không buông tha. Tất cả buổi sáng, cô an phận đợi ở trong nhà, không ném thử đi ra ngoài tìm chết nữa, sau khi ăn bữa trưa, cô liền lên giường ngủ thiếp đi. Hắn cho là vào ngày hôm qua cô ngã nhào ở trong đồng tuyết, thiếu chút nữa đem mình chết rét lần thứ hai, cô rút cuộc học được một bài học, cho nên hắn mới yên tâm mang theo Kaka đi thăm bẫy.

Mặc dù hắn có đầy đủ thịt muối, nhưng thịt đối với thân thể hư nhược của cô có tác dụng hồi sức hơn rất nhiều.

Trên ngọn núi cao sâu hiểm trở này, luôn có rất nhiều bẫy rập chờ những tên ngu ngốc nhào vào xin chết.

Ai biết, hắn khổ cực bốn ba, mang theo thịt tươi quay trở lại, trong phòng lại không hề một bóng người.

Sáng sớm cô an phận, chẳng qua là giả dối nguy trang.

Cô gái ngốc chết tiệt kia, sớm muộn gì cũng sẽ hại chết chính cô!

Mấy ngày nay, hắn đã đem cô bắt trở lại nhiều lần, cô lại một chút cũng học không được giáo huấn.

Đáng chết, hắn mặc kệ, cô muốn chết, cứ để cho cô đi tìm chết! Tức giận đem thỏ đã chết vứt xuống cái thớt gỗ, hắn dùng chày thủ lưu lột lột da lông, đem khô chui hết lên khỏi thịt thỏ. Mẹ kiếp, đi là tốt nhất! Hắn tự mình có thể một người độc hưởng món súp thịt thỏ, còn có thể trở về ngủ trên giường của hắn!

Cầm gậy bắt bình đem thịt thỏ toàn bộ ném vào xoong, hắn xoay người lại muốn lấy hạt bắp, thì đã nhìn thấy cô đem súng săn hắn treo trên tường cùng ăn trộm đi mất.

Tên trộm vong ân phụ nghĩa này!

Cô mang súng cùng đạn của hắn đi, một cái áo khoác dày, một cái ba lô, còn có tất cả bánh bao trên bàn, nhưng cô lại ngốc đến không hề mang theo cái bật lửa.

Cô gái thành thị được chiều chuộng ngu xuẩn!

Hắn nên mặc kệ cô, để cho cô chết rét ở trong đồng tuyết.

Cô rút cuộc cho là cô có bao nhiêu lợi hại, có thể mang theo những thứ đơn giản này, là có thể bốn ba xuống núi?

Sợ rằng cô còn vẫn chưa đi được một km trong đồng tuyết đó, sẽ ở trong đồng tuyết gằm mặt trượt chân lần nữa, ngã gãy cổ của cô mất rồi.

Nơi này là dãy núi rộng nhất, dài nhất trên thế giới, cho dù cô có may mắn, tránh thoát khỏi lớp tuyết thoát nhìn như có vẻ rất cứng rắn, phía dưới kì thực xốp, cũng sẽ bởi vì trời tối lạc đường mà mất đi phương hướng, sau đó rất nhanh sẽ bị những con sư tử châu Mỹ chết đói sẽ tìm được cô, cắn nát cổ họng của cô, nuốt cô ăn vào bụng. Hừ! Có lẽ chỉ có như vậy, cô mới học được một bài học! Hắn đem bắp, củ cải, tất cả đều cắt ném vào xoong, sau đó thay lò lửa thêm vào củi khô. Lửa trong lò không bao lâu sau đã cháy thật đượm, hắn cầm cái muỗng, nhin vào trong nồi, nấu bữa ăn tối của mình, quyết định tuyệt đối sẽ không lại đi xen vào việc của người khác, dù sao cô từ đầu tới đuôi cũng không thấy sẽ cảm kích.

Kaka ngồi ở bên chân hắn, mong đợi nhìn hắn, hy vọng có thể được chia cho miếng thịt tươi.

Hắn cúi đầu nhìn nó, giữu cọt mở miệng: "Đánh cuộc với người, cô gái ngu ngốc đó, tuyệt đối sống không qua tối hôm nay."

Kaka làm một động tác nhú mảy, giống như nó thật sự nghe hiểu được hắn nói.

Ngon lửa phùng phùng, rất nhanh đem món súp trong nồi sôi ừng ục. Hắn đem tầm mắt kéo nồi súp, đợi đến khi thịt chín, tiện tay thêm gia vị vào, đem cả xoong mang lên bàn.

Dù sao cô gái kia không hề ở đây, hắn cũng không tiếp tục giả vờ lịch sự nữa.

Đặt móng ngồi ở trên ghế, hắn dùng dao găm đem thịt cắt nhỏ ra ăn, mấy lần thiếu chút nữa phồng tay, nổi lên con giận không thể hiểu được.

Ngoài cánh cửa mở rộng, sắc trời sắp tối dần.

Vừa mới trở về vì quá tức, hắn căn bản không hề đóng cửa lại, gió lạnh thổi thốc vào, đem cửa thổi mở rộng thêm. Nồi súp nóng vẫn bốc lên làn khói trắng nghi ngút, hắn ném mấy miếng thịt thỏ cho Kaka. Chú chó vui vẻ ngậm cục thịt, nằm trên mặt đất ăn, thế nhưng hắn lại không hề muốn ăn một chút nào. Sắc trời càng ngày càng mờ, hắn âm trầm nhìn chằm chằm tầng mây xám xịt ngoài cửa trong đầu tất cả đều là hình ảnh cô bị sự tử găm ăn, điều đó làm cho trái tim của hắn gần như muốn lật nhào.

Sơ Tĩnh.

Thanh âm của cô vang lên ở trong đầu, cô sợ hãi mà cười cười, chỉ về mình.

Sơ Tĩnh.

Đó là tên của cô, hắn biết.

Shit ! Hắn không muốn biết tên của cô, nhưng cô nói nhiều lần.

Nếu như cô chỉ là một cô gái không hề tên, hắn có thể dễ dàng quên cô đi, nhưng cô hiện tại có tên, đáng chết thật.

Kaka ăn xong phần thịt của mình, đem đầu tựa vào trên đùi hắn, hy vọng nhìn một nồi súp trên bàn.

Hắn cúi đầu nhìn cặp mắt đen lúng liếng của nó, trong đầu lại hiện lên một ánh mắt long lanh như nước khác.

"Cô gái ngu xuẩn!"

Cắn răng tức giận mắng một tiếng, hắn đem cả nồi thịt thỏ bỏ vào trên đất, toàn bộ tặng cho Kaka, ngay sau đó đứng dậy, lão Đại khó chịu lần nữa mặc áo khoác vào, cầm búa lên, sau đó bước nhanh đi ra ngoài tìm người.

Trời tối. Cô sợ tới mức không dám động dậy. Vốn là cô đợi đến buổi chiều mới ra cửa, chính là hi vọng đêm xuống, tầm mắt không rõ sẽ làm hắn không có cách nào dễ dàng đuổi theo cô, nhưng cô làm sao cũng không thể ngờ được, ban đêm không hề trăng sáng, càng hắc ám như thế.

Trước kia ở nhà, cô cũng gặp qua những đêm tối không trăng sao, nhưng ở nhà cũ, ban đêm dù không hề trăng sáng, trên đường cũng có đèn đường không ngủ.

Các nhà khác dù có ngủ, ít nhiều cũng sẽ giữ lại một hai ánh đèn nhỏ lơ mờ.

Cô không biết, thì ra là ban đêm có thể đen đến mức đưa tay không thấy được năm ngón.

Vốn là đất tuyết còn có thể phản xạ một chút ánh sáng, thế nhưng khi tất cả ánh sáng đều biến mất ở đỉnh núi, thế giới liền thay đổi thành một màu đen kịt, khi cô phát hiện thì cô đã trở nên cái gì cũng không nhìn thấy.

Tựa vào một thân cây trần trụi thờ hờn hờn, hai chân cô vùi sâu ở trong tuyết, động cũng không dám động.

Trong núi rừng, chợt nghe giống như im ắng yên tĩnh, nhưng cẩn thận nghe kỹ, lại có rất nhiều thanh âm.

Tiếng sột soạt, khi thì từ bên trái truyền đến, khi thì lại từ bên phải truyền đến.

Một vài âm thanh kia, từ xa đến gần, làm cho cô sợ hãi không dứt dứt, dọa cho sợ đến ngay cả hô hấp cũng không dám quá lớn, chỉ sợ bị thứ gì đó phát hiện. Có lúc, tầng mây nhẹ một chút thì có thể nhìn thấy ánh trắng từ trong mây lộ ra, khi đó cô có thể thấy một chút xíu cái bóng mờ mờ. Cô thử đi vài bước, từ cây này chuyển qua gốc cây tiếp theo, khoảng cách ngắn ngủn không tới hai mét, ánh trắng đã biến mất không thấy gì nữa.

Cô chợt cứng đờ ngay tại chỗ, trong lúc nhất thời, đi tới cũng không phải, mà lui về phía sau cũng không xong, cô hoàn toàn không thể phân biệt rõ ràng, trước sau, trái phải, hay Đông, Tây, Nam, Bắc, cô ngay cả tay mình cũng không nhìn thấy.

Gió lạnh vù vù thổi qua, cô đứng ở trong tuyết phát run.

Không sai biệt lắm đến thời điểm cuối cùng, cô mới lĩnh ngộ được mình có bao nhiêu ngốc nghếch.

Cô rút một cái chân ra, đưa ra đôi tay, dùng phương thức lục lội đi về phía trước.

Mấy bước nữa, cô biết mấy bước nữa là có thể sờ tới cây kia rồi.

Nhưng, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước, đến bước thứ năm thì cô vẫn không thể sờ tới cây khô mà cô sớm nên sờ tới.

Đột nhiên, từ sau lưng truyền đến một tiếng păng côm.

Cô sợ tới mức nấp súng sẵn xoay người lại, hướng về phía nơi phát ra âm thanh kia, nhưng không biết nên ở trong bóng tối nhắm ngay cái gì.

Mồ hôi lạnh, chậm rãi trượt xuống sống lưng.

Sau đó, cô nghe, một loại tiếng hít thở, huu hô huu hô từ bên kia từ từ tiến tới gần. Thanh âm kia, làm cho sau ót cô vọt qua một trận rừng mình, cô thở hổn hển quay đầu, ngoảnh về phía ấy. Vừa bắt đầu, cô cái gì cũng không thấy, sau đó gió thổi mây đen mờ ra, ánh trăng thật mỏng, lặng lẽ chiếu sáng cảnh vật trước mắt, ánh sáng rất nhạt, nhưng so với màn đêm đen kịt thì tốt hơn rất nhiều. Gió vẫn tiếp tục thổi, cô đầu tiên là nhìn thấy bóng cây, mấy cây đại thụ lá đã rơi hết, chỉ còn dư cành vô cùng giương nanh múa vuốt. Gió vẫn đang thổi xào xạc những lùm cây thấp lùn.

Trong lúc bất chợt, tiếng hít thở đó đã không thấy, biến mất ở trong tiếng gió gào thét.

Là cô nghe lầm sao?

Cô trừng lớn mắt, nín thở nhìn, nghe.

Nhưng trước mắt không hề gì cả, gió thổi những đám mây trên bầu trời dần dần nhạt ra, tầng mây biến thành mỏng một chút, ánh trăng tựa hồ lại sáng hơn một chút.

Cô thở phào nhẹ nhõm, xoay người, nhưng một giây kế tiếp, không hề báo động trước, cô nhìn thấy trong đêm đen, ánh mắt tỏa sáng kia, còn có hàm răng lộ nhô trắng hếu.

Một con mèo rất to chưa bao giờ nhìn thấy đứng ở nơi đó, đang ở trước mặt cô, cách cô chỉ vài mét.

Đó không thể nào là mèo, quá lớn! Nó gần như lớn bằng con người!

Gần như ở cô cùng nó chống lại mắt cái kia trong nháy mắt, nó liền phát ra gầm thét, bỏ nhào về phía cô.

Cô theo tính phản xạ giờ súng nhắm ngay nó nổ súng, động tác làm liền một mạch, thế nhưng không thể ngăn cản nó, con mèo to há to miệng, tiếng súng khác hẳn lay động ở trong núi rừng, bắt ngờ vang vọng ở trên vách núi, trong rừng tuyết trắng bị chấn động rớt xuống, lách cách rớt trên mặt tuyết.

Nghe tiếng súng kia vang lên, hần rủa thầm một tiếng, vội vàng chạy tới hướng tiếng súng. Người bình thường có thể không có cách nào phân biệt tiếng súng là từ đâu truyền tới, nhưng hần không giống như thế. Hần từ nhỏ đã lớn lên trong vùng rừng núi, thanh âm súng sẵn ở trong núi vọng về, hần càng thêm nghe qua vô số lần, hần biết rõ đó là từ đâu truyền tới.

Hoàn cảnh sống từ nhỏ, cùng với sự dạy dỗ của cha, cộng thêm trời sanh di truyền, để cho hần có thể ở màn đêm tối đen nhất, có thể nhìn rõ ràng hơn không chỉ so với người thường, còn có thể dễ dàng tìm được con đường nhanh nhất.

Dấu chân trong tuyết mới vừa rồi, khiến cho hần đã sớm xác định phương hướng cô đi tiếp, hiện tại tiếng súng này vang lên, chẳng qua là xác nhận phương hướng của hần không sai. Hần nhanh chóng ở trong đồng tuyết chạy như bay, mỗi khi gặp phải sườn dốc phủ tuyết không thể thừa nhận thể trọng của hần. thì hần liền lợi dụng búa bám chắc vào những vách tường băng hoặc cây đại thụ to, cố định mình, không để cho mình trượt chân rơi xuống.

Động tác của hần rất nhanh, nhưng cho dù là hần, vẫn tốn đến mười phút mới chạy tới.

Ở đó, trên mặt tuyết trong khu rừng, máu tươi nhìn thấy mà ghê giống như bị người ta không cẩn thận đánh ngã thùng nước sơn màu đỏ, ở trên mặt tuyết màu trắng, một đường kéo dài xuống.

Bất kể là vật gì bị thương, tất cả đều bị rơi xuống dốc rồi. Hần theo vết máu cùng dấu vết hỗn loạn trên tuyết đi xuống tìm, lại ở một lùm bên cạnh, tìm được vết máu cùng dấu chân. Dấu chân có hai đường, một trái, một phải, hai chân, cùng bốn chân. Vết máu là theo bốn chân rồi đi, không phải đi theo dấu chân hốt hoảng của đạo, cô, thế nhưng cũng không hề nghĩa là cô đã an toàn.

Hiển nhiên cô đã làm nó bị thương, nhưng con thú hoang vẫn không chết, vẫn còn ở gần đó thở dốc.

Hần có thể cảm giác được nó, giống như một cây gai trên lưng.

Bình thường hần có thể không để ý tới con thú hoang kia, trực tiếp đi tìm cô gái chạy trốn đó, nhưng tối nay không được, nó đã bị thương, hơn nữa vẫn còn chưa buông tha, nếu không nó sớm nên đi, nhưng nó vẫn còn ở gần đây.

Thú hoang bị thương luôn luôn điên cuồng, hơn nữa nó cần thức ăn, so bình thường còn cần hơn.

Hắn biết, bởi vì khi hắn đi tới, nhìn thấy trong tuyết gần đó có dấu chân nhỏ hơn, đó là dấu chân của sư tử con; đây là sư tử cái thụ thai quá muộn, gần đến mùa đông mới sinh sư tử con.

Chúng nó cần thức ăn.

Cô là thức ăn.

Cho nên hắn cúi người xuống, để búa xuống, sau đó rũ đôi tay xuống, nín thở ngưng thần, đứng ở nguyên chỗ.

Hắn để cho mình thanh tĩnh lại, cảm nhận, chờ nó từ trong đêm tối nhào tới.

Sơ Tĩnh không thể tin được người đàn ông kia dĩ nhiên cũng làm như vậy, không hề phòng bị đứng ở giữa đất trống. Cô núp ở phía sau cây, cổ họng co rút nhanh, suy tính có nên cảnh cáo hắn hay không. Con thú hoang kia đã bị cô bắn bị thương vẫn nhào về phía cô, nó cùng cô cùng nhau lăn xuống đồi, nhưng ngay sau đó nhảy ra. Trong hỗn loạn, cô thừa cơ chạy trốn, nhưng cô biết, con mèo lớn kia cũng không vì thế mà buông tha.

Nó ở trong bóng tối, giương giương mắt hổ.

Cho nên cô cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể lưng dựa vào cây, giờ súng, sợ hãi phòng bị.

Hắn mới xuất hiện thì cô thiếu chút nữa nổ súng bắn hắn, thật may là ánh sáng còn đủ, đủ để cho cô nhận ra hắn là một con người, không phải con mèo to kia.

Trên thế giới này, tại sao có thể có mèo lớn như vậy?

Cô phát run, nhìn chăm chăm người đàn ông kia, hắn không hề biết cảnh giác, nhất định sẽ bị nó làm thành thức ăn công kích, giống như cô.

Cô phải cảnh cáo hắn, cho dù sẽ bị bắt trở về, cô cũng phải cảnh cáo hắn.

Sơ Tĩnh hít sâu một cái, đang muốn lên tiếng mở miệng, ai ngờ ngay lập tức, con thú hoang kia đã tựa như tia chớp vọt ra. Tốc độ của nó là nhanh như vậy, và lại vọt ra từ địa phương mà cô hoàn toàn không ngờ tới, cô thậm chí không còn kịp nhắm mắt.

"Cẩn thận!" Cô sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, há mồm kêu to. Vốn tưởng rằng, hắn sẽ bị hàm răng bén nhọn kia cắn nát. Ai ngờ, người đàn ông kia lại dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, tay không bắt được con mèo to cổ họng bay lên không, nghiêng người đem nó nện vào bên chân —

Chỉ nghe bịch một tiếng, tuyết trắng trên đất tung bay mù mịt như những cánh hoa.

Gần như đồng thời, hắn mò cái búa giờ lên thật cao, tay quay lại, liền đem lưỡi dao sắc bén kia, cắm vào trái tim con thú hoang.

Máu đỏ tươi phụt ra, bắn đầy đầu và mặt hắn.

Cô quả thật không thể tin được ánh mắt của chính mình, nhưng hai chân hắn từ đầu tới đuôi không hề di động qua, đứng được vững vàng, thậm chí ngay cả lúc hắn chặn con thú hoang đáng sợ kia xông lại đánh thẳng vào.

Gió, đem tầng mây hoàn toàn thổi tan ra.

Ánh trăng tinh khiết, dựa theo cảnh tượng bạo lực đáng sợ vừa rồi, đem tất cả rõ ràng chiếu rọi ở trước mắt cô.

Ngay lập tức, hắn nâng lên gương mặt dính máu, cách thật xa nhìn cô chăm chăm, cùng cô mắt đối mắt, giống như là từ vừa mới bắt đầu, cũng đã biết cô ở chỗ này.

Không tự chủ được, cô phát run lên, nhưng chân lại mềm nhũn không có cách nào nhúc nhích. Nhìn chăm chú vào cô, hắn chậm rãi lau đi vết máu trên mặt, sau đó đứng lên, từng bước một đi về phía cô. Nhìn người đàn ông giống như ác ma, cô vừa kinh hoàng lại sợ hãi, mặc dù biết nên đứng lên chạy trốn, nhưng không có biện pháp động đây, chỉ có thể nhanh chóng giờ súng lên, sợ hãi kêu: "Đứng lại! Không nên tới!"

Hắn không hề dừng lại, thế tới hung hung vẫn.

"Dừng lại! Có nghe hay không?" Cô phò trương thanh thế kêu lên. "Đứng lại, nếu không tôi nổ súng!"

Nhưng hắn hoàn toàn không hề ý định dừng bước.

Đáng chết, hắn nghe không hiểu, cô không thể để cho hắn đến gần, cô đánh không lại hắn.

Không hiểu cho nên khủng hoảng ập vào lòng, cô hướng trên mặt tuyết trước người hắn nổ súng, cố gắng ngăn cản hắn đến gần.

Đạn hsu xuyên qua bầu trời đêm, chính xác đánh trúng tuyết trắng phía trước hắn. Cho dù hắn nghe không hiểu cô..., nhưng có thể nhìn đạn hiểu ý tứ chứ?

"Đừng tới nữa!" Cô run giọng hô to, "Lần sau, tôi sẽ nhắm ngay anh!"

Nhưng là, thế nhưng hắn lại còn là ngay cả dừng cũng không ngừng, thậm chí không hề đi xem cô đánh trúng địa phương.

Tức giận cùng sợ hãi, để cho cô nả một phát súng, lại một súng.

Trong đó một viên đạn thậm chí quét qua râu mép của hắn, nhưng hắn vẫn làm như không thấy, giống như một con bò rừng, không sợ hãi chút nào đi về hướng cô. Cô nhìn người đàn ông tức giận lại điên cuồng đó, trái tim một hồi lạnh cả người. Hắn đã đến quá gần, cô lại không dám nổ súng, sợ thật sự đã thương hắn. Ghê tởm, cô nên nổ súng bắn hắn, mặc kệ hắn chết như thế nào! Nhưng, mặc dù cô cùng người nhà học được kỹ thuật bắn súng cực giỏi, lại chưa từng thật sự đấu súng với bất kì ai, bọn họ đem cô bảo vệ quá chặt chẽ, chưa từng cho cô cơ hội như vậy.

Cô chân chờ, do dự, không có cách nào làm ra quyết định, sau đó ở trong chớp mắt, hắn đã đi tới trước mắt, bắt lại nòng súng còn có chút nóng lên, đem súng sẵn đoạt trở về.

Đáng chết!

Súng sẵn rời tay đi, cô trắng bệch cả mặt, hốt hoảng lui về phía sau, nhưng bởi vì chân mềm nhũn mà ngã ngồi ở trên mặt tuyết.

Hắn khom lưng, nâng bàn tay nhuộm máu thật dày lên.

Trời ạ, người đàn ông này đang giận điên lên, lần này cô thật chết chắc!

Cô kinh hoàng nhắm mắt lại, da thịt căng thẳng, gờ tay lên cổ gắng ngăn trở công kích kia vung xuống!

Cô gái này cho là hắn muốn đánh cô.

Cô đã co lại thành một đoàn, còn gờ tay lên muốn ngăn cản. Nói thật, cô thật đáng bị đánh, bất kỳ người nào dám cầm súng hù dọa người khác, cũng phải chuẩn bị sẵn bị đối phương làm thịt! Trời mới biết, hắn thật sự muốn đánh cô một trận, nhưng hắn từ nhỏ đến lớn đã được dạy dỗ, là không thể tùy tiện đánh cô gái, người khác có lẽ sẽ, nhưng hắn sẽ không; mặc dù hắn đã thành cầm thú cũng sẽ không!

Đáng chết, chuyện như vậy để cho hắn tức giận!

Bị cô gái này, xem thành loại người sẽ đánh nữ nhân làm cho hắn tức giận!

Vì cô gái ngu xuẩn này, suýt chút nữa bị động vật vô tội kia làm thịt, cũng làm cho hắn tức giận!

Cô lại làm ra chuyện ngu xuẩn lần nữa, để cho nhẫn nại của hắn đã đến cực hạn.

Khó sở cùng tức giận, đè lên ngực của hắn, hắn chợt kéo tay của cô ra, cô khê kêu một tiếng, toàn thân cứng đờ, hắn không hề đánh cô, nhưng bắt được cổ áo của cô, lôi cô đến trước người, nổi giận rít gào.

"Cô muốn đi? Đúng không? Có thể! Cho tôi nhìn xem cô có bao nhiêu ngu xuẩn!"

"Buông tôi ra! Buông tay!" Cô khủng hoảng gào thét, đưa tay đẩy hắn, nhìn bộ dáng của hắn, giống như hắn là ác quỷ từ trong địa ngục bò ra.

Hắn không để ý đến phản kháng của cô, cầm lấy tay cô, thô lỗ kéo cô đi về hướng trên núi.

Cô sợ vừa giãy giụa, gào thét, bắt được tất cả những gì đó lướt qua bên cạnh, cố gắng gia tăng khó khăn hắn đi tới, cô dùng hết toàn lực giãy giụa, nhưng lại bù không được với sức của hắn. Đầu hắn cũng không thêm ngoảnh lại, tức giận kéo cô lên trên.

"Anh làm cái gì? Buông tôi ra! Anh muốn mang tôi đi đâu?" Hắn có thể nghe ra trong thanh âm của cô sợ hãi cùng kinh hoàng, nhưng tâm đồng tình của hắn đã sớm đều bị chà đạp, hắn cũng chán ghét ngăn cản cô làm chuyện điên rồ lần nữa.

Sau đó, đi không bao lâu, cô đã không hề hơi sức, hắn nghe đến cô đang thở, cô cũng không còn hơi sức để thét lên nữa.

Hắn mạnh mẽ lôi kéo cô leo lên dốc núi, vòng qua sông ngồi kết băng, bốn ba, ở trong đồng tuyết.

Rốt cuộc, cô đi không nổi nữa.

Hắn quay đầu lại nhìn cô gái quỳ rạp xuống trong đồng tuyết, sắc mặt trắng bệch, trải qua trận giãy vò kia, cả người cô có vẻ vạn phần chật vật không chịu nổi, bộ dạng như muốn té xỉu.

"Gã điên này."

Từ bên trong cánh môi tái nhợt phát run, thốt ra câu chữ, tuyệt đối không phải là lời nói hay ho gì.

Trong lồng ngực hắn lửa giận đang thiêu đốt, trong lúc hành quân cấp tốc vừa rồi, hơi tiêu hao hết một chút, nhưng nay lại tràn đầy vẫn.

Đột nhiên kéo cô gái mảnh mai kia lên, hấn một tay đem cô vác lên bả vai, không quên gắt gao khóa hai chân của cô, tiếp theo sau đó bò lên trên.

Người đàn ông này, tuyệt đối là người điên. Hấn hoàn toàn không thèm quan tâm đến phản kháng của cô. Chỉ liều mạng đi về phía trước. Bị bắt đi không bao lâu, cô đã không thở nổi, vừa bắt đầu cô còn cố gắng giãy giụa, nhưng đến cuối cùng rốt cuộc hoàn toàn buông tha. Vì không để cho mình ngã nhào, cô liều mạng gắng đuổi theo hấn, nhiều lần ngã nhào, hấn đều chưa từng dừng lại, còn kéo cô ở trong đồng tuyết bước vào.

Được rồi, cô biết cô đáng đời, không nên nổi sùng với hấn, thế nhưng có thể thật là quá đáng hay không?

Ánh trăng trên bầu trời, bị mây đen che lấp loè, cô thường sẽ lần nữa rơi vào bóng tối giờ tay không thấy được năm ngón, nhưng hấn lại tựa hồ như không bị thứ này quấy nhiễu, cứ thẳng đường cố định đi tới.

Quý mới biết được tại sao hấn ở trong đêm đen, lại có thể tìm được phương hướng vẫn.

Cố gắng đi theo sau lưng người đàn ông đáng sợ đó, cô phỉ sức thở hổn hển, giống như người sắp hít thở không thông.

Không bao lâu sau, cô liền phát hiện, hấn đang kéo cô đi lên núi.

Cô không biết mình đi theo hấn đi bao lâu rồi, cô đối với thời gian mất đi khái niệm.

Rốt cuộc, cô cũng đứng lên không nổi nữa, đầu gối phát run liên ngay cả đứng thẳng đều không có cách nào.

Nhưng hấn cũng không hề vì vậy mà bỏ qua cho cô, chỉ một mạch vác cô trên vai.

Đến lúc này, cô đã sớm không còn hơi sức phản kháng, cho dù hấn kéo cô đi lên thật xa, chỉ là vì muốn đem cô từ đỉnh núi trên vách đá, ném cô xuống, cô cũng chỉ có thể mặc hấn. Duy trì khó khăn hô hấp, biến thành chuyện quan trọng nhất vào giờ phút này. Hít vào, thở ra! Hít vào, thở ra! ! Nước mắt, bởi vì thống khổ khó nhịn, từ khóe mắt chảy xuống.

Hít vào, thở ra! Hít vào, thở ra!

Cô choáng váng tự nói với mình, nhưng mỗi lần hít vào không khí lạnh lẽo, đều giống như muốn đem phổi của cô đóng băng lại, cô đau đớn không dứt, cũng không dám dừng lại hô hấp.

Không khí mỏng manh trên núi cao, làm cho cô khó chịu muốn chết.

Hấn rốt cuộc muốn mang cô đi đâu? Làn này là đường núi đáng sợ, là vĩnh viễn không ngừng sao?

Hấn khiêng cô, bò lên đất tuyết gập ghềnh uốn lượn dùng cả tay chân leo lên vài nơi nhám thạch, đi qua một sườn dốc dài bất ngờ, lại tiếp tục đi tới vẫn.

Khi cô cảm thấy mình đã đạt đến cực hạn thì hấn rốt cuộc dừng bước lại.

Cô còn chưa kịp thở dốc, hấn đã thô lỗ đem cô từ trên đầu vai bắt xuống.

Mới đầu, tất cả cũng vui lấp trong bóng đêm.

Mặc dù nghỉ ngơi một chút, nhưng hai chân của cô vẫn ở trạng thái vô lực vẫn, Sơ Tĩnh nỗ lực cố gắng đứng vững, với ý định gì đó của hấn, cảm thấy sợ hãi không dứt. Gió lạnh thấu xương, thổi trúng hai gò má cô thấy đau. Cô muốn xoay người lại, nhìn hấn rốt cuộc là muốn như thế nào, ngay tức thời, cô phát hiện một chuyện.

Trời, sáng lên. Mặc dù tầng mây che ánh thái dương màu vàng, nhưng ánh nắng vẫn lòn lách qua những tầng mây dầy đặc, giống như ánh đèn rực rỡ, từ từ đem quanh mình, trước người, nhát nhát chiếu sáng.

Vừa mới bắt đầu, cô không phải có thể hiểu được mình nhìn thấy gì.

Tiếp theo, cô từng lớn mắt, tại thời điểm này, ngừng lại hô hấp.

Cô không hề nghĩ sai, hấn mang cô đến đỉnh núi, nhưng, không phải là vì đẩy cô đi xuống.

Là vì để cho cô nhìn.

Nhìn tất cả.

Cô vuốt tim, không tự chủ được run rẩy. _ Ở trước mặt cô, không hề thứ khác, trừ núi, chỉ là núi, trừ những thứ đó ra, không hề gì cả.

Đỉnh núi nặng nề trùng trùng lớp lớp, giống như vĩnh viễn không ngừng kéo dài đến phía chân trời, một dãy rồi nối tiếp một dãy, những dạng núi hình thù kì quái, cao chót vót đến tận trời, có một vài đỉnh núi, tựa như được đắp bằng tuyết.

Vô luận cô nhìn về hướng nào, đều là núi.

Chỉ có núi. Đêm cũng đêm không núi tuyết. Hai chân mềm nhũn, cô co quắp quỳ gối. Đây nhất định là mộng. Cô không thể tin được ánh mắt của chính mình, run rẩy, cô nhắm mắt lại, mở ra lần nữa, bọn họ vẫn đứng ở nơi đó.

Tình huống nhất định không hề tệ như vậy, không hề tệ như đã nhìn thấy vậy, cô cố gắng thuyết phục mình, nhưng tất cả trước mắt, tựa như cảnh đến từ địa ngục.

Cô cẩn thận nhìn lại, có thể đập vào mắt đều là cảnh tượng nhưng hoang vu, đồi núi cập chùng, vách đá thẳng đứng, hang động hiểm trở, đỉnh núi cao chót vót!

Tuyết cùng núi, tảng đá cùng vách đá màu xám đen, là tất cả những gì nơi này có.

Cô thở hổn hển từng ngum từng ngum, tuyết vọng bờ lên trái tim, xiết cô thật chặt.

Không tự chủ, nước mắt thành chuỗi chảy xuống.

Thanh âm trầm thấp lạnh lùng, vang lên ở sau lưng cô.

"Chúng ta ở vị trí sơn cốc, là thung lũng ẩm áp nhất chung quanh, muốn đi ra ngoài phải đợi đến mùa xuân, sau khi tuyết tan, mới có thể từ đường nhỏ đáy cốc đóng băng rời đi. Nhưng trải qua mấy ngày nay có bão tuyết, trên con đường đó, tất cả đều là băng tuyết còn cao hơn cả người, cô không thể nào không hề trở ngại, tôi cũng không hề dư thừa trang bị mang cô xuống núi. Cho dù qua khỏi được rặng núi này, chung quanh cũng đều là núi.

Cô xoay đầu lại, mờ mịt nhìn hẩn chằm chằm."Tôi nghe không hiểu." Cô nói.

"Dựa vào chính người, là đi ra không được ." Hẩn mặt hồ hững .

"Tôi nghe không hiểu." Cô lại nói.

"Nhìn những ngọn núi kia, rồi nhìn những đụn tuyết kia đi! Không phải trong ngày là có thể rời đi, phải chờ tới mùa xuân!"

Hẩn mở ra tay, trầm giọng muốn cô nhìn tất cả trước mắt .

Đột nhiên, người đàn ông này tỉnh táo, để cho cô phần nộ.

"Tôi nghe không hiểu!" Cô tức giận, bốc nắm tuyết lên ném vào hẩn, lệ rơi đầy mặt quát: "Tôi nghe không hiểu! Tôi nghe không hiểu!"

Cô vừa nằng, vừa cầm tuyết ném hẩn, khóc đem tức giận cũng phát tiết đến trên người hẩn, tức giận gào thét : "Tôi nghe không hiểu anh nói cái gì! Tôi nghe không hiểu! Tên ghê tởm khốn kiếp này, tôi hận anh! ! Tôi hận anh!"

Tuyết, giống như những viên đạn rời rạc bay tới.

Khi cô vừa mới bắt đầu nổi giận thì hẩn lấy làm kinh hãi, ngay sau đó phản ứng kịp, nhưng hẩn vẫn hề né tránh những viên đạn tuyết bay tới, chỉ để mặc cho cô gái đang phát cuồng công kích hẩn, sau đó nhìn cô hết sức lực không ngừng khóc đến thở không ra hơi, bắt đầu hướng về phía đất tuyết đầm đá lung tung. Cảm giác tội lỗi đột nhiên dâng trào. Cô gái này chẳng qua là quá sợ, hẩn không nên trách cô, hẩn sớm nên cố gắng để cho cô hiểu, sớm nên mang cô đến đây nhìn, để cho cô nhận rõ thực tế, như vậy cô cũng sẽ không làm ra việc ngốc nghếch.

Nhìn xem, hiện tại cô đã hiểu được rõ ràng, tuyết vọng, tức giận cùng thất vọng đồng loạt hiện lên ở trên mặt cô, ở trong đôi mắt đen ướt át của cô.

Cô không có cách nào về nhà, ít nhất hiện tại không được.

Hôm nay, rõ ràng rành, cô cũng rõ ràng cô gái như hẩn , cho nên mới nổi cơn giận dữ đến như vậy.

Hẩn rõ ràng biết nên làm như thế nào để cho cô hiểu, nhưng mấy ngày trước, hẩn hoàn toàn không suy nghĩ, hẩn chẳng muốn tìm phương thức để câu thông cùng cô.

Hẩn không hy vọng cùng cô có giao tiếp nhiều hơn, không muốn có nhiều thân thuộc hơn, không muốn làm cho mình càng ngày càng quan tâm.

Kết quả, chỉ là khiến chuyện đi tới tình cảnh bết bát nhất.

Hẩn đem cơn giận của mình toàn bộ phát ở trên người cô, đáng đời cho hẩn đã bị cô đem hẩn thành tiêu ma quý trách, phát điên với hẩn.

Cô là một cô gái dũng cảm, nhưng hẩn rõ ràng hơn rất nhiều so với ai khác, người dũng cảm cũng sẽ sợ, trên thực tế, người càng dũng cảm, càng hiểu được cái gì gọi là sợ. Bất giác hẩn đi lên trước, ở trước mặt cô ngồi chồm hổm xuống. Cô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn ướt lệ chặt vật, cặp mắt ướt át phấp phấp.

"Tránh ra. . . ." Cô thở hổn hển, mệt mỏi đưa tay cố gắng đẩy hẩn. Hẩn không để cho cô đẩy ra, hơi sức của cô so với thở còn yếu ớt hơn, hẩn vươn tay, nâng cô lên, sau đó xoay người, từng bước một, mang cô đi xuống núi.

Cô nằm ở trên vai hẩn khóc sục sùi, không hề tiếp tục khóc náo, đại khái cũng là bởi vì không còn hơi sức.

Ở trên núi cao, bởi vì không khí mỏng manh, người bình thường đặc biệt dễ dàng cảm thấy mệt mỏi, hần đã thành thói quen, cô thì vẫn chưa.

Cô là một cô gái thành thị được chiều chuộng gặp xui xẻo, không hiểu được cách bảo tồn thể lực, không biết cách sinh tồn trong hoàn cảnh hiểm trở nghiêm khắc được.

Hần biết, từ lúc này đến bây giờ, vừa nháo vừa gây chuyện, cô nên đã sớm cảm thấy khát nước, mỗi một hơi cô thở ra, cũng sẽ mang đi hơi ẩm trong cơ thể, nước mắt cùng mồ hôi chảy xuống, cũng sẽ mang đi nước của cô, không khí giá lạnh cùng mỏng manh, càng thêm không ngừng cướp đi thể lực của cô.

Cô cũng không còn hơi sức nữa, cũng không hề nước miếng để thì thào nữa.

Hần khiêng cô vững vàng, từng bước từng bước đi xuống đồi trái đá sỏi rộng cao chót vót, đi qua thảo nguyên tuyết sâu gần đầu gối, đi vào rừng rậm tối đen dù trời vẫn sáng, đi qua những lùm cây giá lạnh không sợ gió tuyết kia, đi về phía ngôi nhà ấm áp được xây dựng dựa vào vách núi. Ngọn lửa trong lò nóng bỏng mà tràn đầy. Hần cho cô đang miệng đắng lưỡi khô, một chén nước ấm áp. Cô uống không kịp chờ đợi, khi tay chân chết lạnh của cô bắt đầu rút gân, hần kéo thẳng tay chân của cô, cầm vài ấm áp thay cô bọc lại xoa bóp.

Hần giúp cô bỏ đi vớ, áo khoác thì cô không hề phản kháng; hần xoa bóp tay chân cô thì cô cũng không còn kháng nghị; hần gọi cô lau mặt thì cô cũng ngoan ngoãn làm theo.

Đã khóc, đã náo loạn qua, cô mệt mỏi, chỉ có thể mờ mịt đặt mình vô ích, mặc hần tùy ý định đoạt.

Khi hần bùng thức ăn tối, gọi cô ăn hết nó thì cô cũng chỉ là thần thờ đem đồ ăn nóng kia thả vào trong miệng, an tĩnh nhai, nuốt.

Cô ăn không biết ngon, ăn xong chén kia, sau đó mệt mỏi nằm lên giường.

Cô không dám có bất kỳ tâm tình gì, không dám nghĩ nhiều về chuyện gì, sợ mình sẽ nghĩ đến phong cảnh kinh khủng kia lần nữa, cảm giác được vô tận tuyệt vọng kia một lần nữa.

Cô nhắm mắt lại, tự nói với mình không cần nhớ, ngủ trước, cái gì cũng không nên nghĩ, có chuyện gì, cũng có thể đợi sau khi cô ngủ dậy rồi hăng nói. Hiện tại cô không cần suy nghĩ. Nhưng là lệ nóng, vẫn chảy xuống không báo động trước. Cô căng thẳng, nằm ở trên giường, ôm chặt mình, không chịu phát ra bất kỳ thanh âm gì, không chịu để cho mình phải có bất kỳ tâm tình gì.

Đừng nhớ, đừng nên nhớ.

Không có chuyện gì, không có chuyện gì.

Cảnh Sơ Tĩnh, ngủ nhanh lên một chút!

Cô tức giận ở sâu trong nội tâm ra lệnh cho mình.

Nhưng, trong lúc bất chợt, một ngón tay thô ráp, mon trón khước mắt cô, nhẹ nhàng, xóa đi nước mắt trên gò má cô.

Cô lấy làm kinh hãi, mở bừng mắt ra.

Hần đang trước mắt, đứng ở bên giường, đôi mắt tối tăm, có đồng tình cùng thương cảm.

Bỗng dưng, cổ họng nghẹn lại.

Đụng chạm ấy là dịu dàng như thế, tất cả gượng chống lên kiên cường, đều ở trong nháy mắt này, quân lính tan rã, cô nghẹn ngào khóc sụt sùi thành tiếng.

"Tôi Muốn về nhà."

Người đàn ông ở trước mắt, bị lệ quang mờ hồ thành một mảnh, hần chần chờ một chút, sau đó nghiêng thân nằm xuống ở bên cạnh cô, ôm cô vào trong lòng. Cô nên cảm thấy sợ, hần là một người xa lạ thô lỗ, nhưng vào giờ phút này, cô chỉ muốn gào khóc, nhưng ngay cả lên tiếng khóc thút thít hơi sức cũng không hề, chỉ có thể chôn ở bộ ngực hần nắm chặt áo lông của hần, thấp giọng khóc sụt sùi.

"Tôi muốn về nhà. Tôi muốn về nhà." Cô khóc lâm bầm.

Nhẹ nhàng, hần khẽ vuốt lưng của cô, dùng ngôn ngữ không biết tên, thấp giọng an ủi cô.

"Ngoan. Ngoan."

Thanh âm trầm thấp, một lần rồi lại một lần ở bên tai cô lặp đi, lặp lại.

"Đừng khóc. Đừng khóc."

Cô không dừng được nước mắt, chỉ cảm thấy khó chịu lại uất ức, lại bởi vì sự ôn nhu vụng về kia, cùng với lời an ủi bằng ngôn ngữ mà cô không hiểu, bàn tay vỗ về theo quy luật, từ từ cảm thấy an tâm.

Từ từ, cô thả lỏng.

Trái tim của hân mạnh mẽ mà có lực, cùng ngôn ngữ thần bí cùng nhau phụ xướng, vây quanh cô.

Cô mệt quá, cô nên phải nói xin lỗi, cô cũng nên nói tiếng cảm ơn, nhưng cô mệt mỏi không có cách nào suy nghĩ cho rõ ràng.

Qua không lâu sau, dưới sự trấn an của hân, Sơ Tĩnh mệt mỏi nhắm hai mắt lại, đem ý thức giao cho bóng tối, ngủ thiếp đi.

Khi cô rớt cuộc nhắm lại cặp mắt không có cách nào có tiêu điểm kia, thì hân không nhận được kiểm tra mạch đập trên cổ cô một chút, lo lắng cô là vì thiếu đường khí nên hôn mê. Thật may là tim của cô đập nhỏ yếu, nhưng rất quy luật, hơn nữa thả chậm, hô hấp cũng trở nên trầm ổn, mà không phải là nhẹ nhàng ngủ. Cô ngủ thiếp đi, không phải hôn mê.

Thật sâu, hân hít một hơi, thở ra lần nữa, nhưng hoàn toàn không có cách nào khắc ra sự uất ức đè nén trong lòng.

Hân không nên quá quan tâm cô gái nhỏ này, nhưng khi nhìn thấy cô ấy đang cố đè nén tâm tình, chịu đựng không khóc thì lại không tự chủ được vươn tay. Cô cần phải có người an ủi, hân muốn an ủi cô, mặc dù hân cho là mình đã sớm quên phải an ủi người khác như thế nào, nhưng phương thức hân vụng về, hiển nhiên đối với cô là hương thụ vẫn.

Trong một giây đó, hân vốn tưởng rằng cô sẽ cự tuyệt hân, nhưng cô lại rúc vào trong ngực hân, như động vật nhỏ tìm được nơi trú ẩn an toàn, khóc, thổ lộ tâm tình bị thương.

Sự tin tưởng đến chậm đó, làm hân xúc động lạ thường.

Hân gần như càng thêm muốn ôm cô vào trong lòng, nói cho cô biết, muốn cô đừng sợ, cam kết vĩnh hằng sẽ bảo vệ cùng. Gì đó..... Tâm tình mệnh mông xa lạ kia, có chút hồ sơ chính hân. Cho nên, hân không thể thoát ra những câu chữ đó, nhưng hân không nhận được hơi xiết lại vòng tay ôm trong ngực. Cô không hề kháng nghị, giống như là không phát hiện ra, tiếp tục núp ở trong ngực hân, cho đến khi ngủ.

Cô gái trong ngực là mềm mại, mảnh mai như thế, bên trên mi của cô còn dính nước mắt, chóp mũi trắng nõn không tỳ vết, vẫn còn ửng hồng.

Nếu như có thể, hân cũng muốn đưa cô xuống núi, để cho cô đi gọi điện thoại, nhưng tình huống lại cố tình không cho phép. .

Nhìn vết sưng đỏ trên cổ tay cô, hân cảm giác mình là một tên khốn kiếp tàn bạo lại ác liệt.

Chỉ có cảm thú, mới có thể kéo cô lên núi giống như mới vừa rồi.

Nhưng hân giận điên lên, chỉ cần chậm một chút nữa, cô nhất định sẽ chết ở dưới móng con báo châu Mỹ kia, nó bị thương nặng hơn, cũng đều vì thức ăn cùng hài tử chiến đấu hằng hái tiếp tục, mà cô là thức ăn ngọt ngào, yếu ớt không thể chống trả.

Được rồi, có lẽ cô không phải thật sự yếu ớt như vậy, nhưng cô vẫn có thể cùng nó lưỡng bại câu thương, hoặc lăn xuống núi, hại chết chính cô cùng nhiều động vật hơn.

Sớm biết như thế, hân nên ở ngày đầu tiên liền mạo hiểm mang cô xuống núi.

Ý niệm này mới thoáng qua, trong đầu liền hiện lên chế cười.

Đừng đùa! Nếu như hân thật sự làm như vậy, sẽ ở nửa đường gặp gỡ trận bão tuyết kia, còn chưa tới thôn, cô sẽ chết trước ở trên nửa đường rồi! Cho dù hân có thể mạnh mẽ công cô xuống núi, nhưng tình trạng của cô không thể nào để cho cô sống qua trận bão tuyết kia, chứ đừng nói nào cô có thể bị chấn động, hoặc nội thương nào khác. Mặc dù biết phán đoán của mình đúng, nhưng hân vẫn cảm thấy đầu rất đau.

Ban đầu khi hân chọn dời đến trên núi ở, chính là không muốn cùng người khác có dính líu, hân từng có kinh nghiệm trải qua, nói cho hân biết loài người là động vật không thể tin nhất dễ dàng phản bội nhất.

Hân phải cẩn thận một chút, không cần quá quan tâm, không cần quá quan tâm.

Nếu tình huống cho phép, hân sẽ đưa cô rời đi, cô ở chỗ này chẳng qua là tạm thời, hân tốt nhất không nên đối với cô có bất kỳ mong đợi gì.

Chuyện cũng không có thay đổi gì quá lớn, cô sẽ tạm thời ở nơi này, nhưng cô cuối cùng sẽ rời đi, hân nhất định phải nhớ rõ ràng.

Tuy rằng là như thế, hân vẫn không hề buông tay, vẫn ôm ấp lấy cô, giống như ôm lấy một đóa hoa ngát hương thơm nở rộ vào mùa xuân.

Hơi thở của cô quy luật mà hòa hoãn, mang theo mùi thơm ngọt ngào.

Tại sao trên người cô gái cũng sẽ có mùi thơm?

Hân tò mò ngửi mùi vị trên người cô, vừa nghĩ tới, nếu như mình đủ lịch sự, hiện tại nên xuống giường, đến bên cạnh lò lửa cùng Kaka chen cùng nhau.

Nhưng đây là giường của hắn, hơn nữa hắn cũng không phải là người lịch sự cho nên, hắn tiếp tục nằm ở trên giường, ôm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Nước Đại Dương xanh thẳm, rất xanh, rất xanh. Cô chìm nổi ở trong nước Đại Dương ấm áp. Trong hoảng hốt, tựa hồ nhìn thấy người nhà đang vì cô mất tích mà lo lắng. Khả Phi đang khóc, A Chấn đập bễ máy vì tính, A Ứng, Vũ ca cùng Lam tỷ tại địa phương không biết tên nào đẩy bốn ba, Cầm ca đang ở trong thành thị xa lạ, nhặt lên đồng hồ cô thất lạc.

Có trong nháy mắt, hắn tựa hồ nhìn thấy cô.

Cô kêu tên của hắn, nhưng ý thức hai người còn chưa kịp tiếp xúc, cô liền mất đi hình ảnh của hắn.

Cô khóc như mưa rào. Đột nhiên, cô ở trong bóng tối, nhìn thấy mẹ sắc mặt tái nhợt ngồi ở trong phòng âm u, dì Như Nguyệt ở cùng mẹ.

Đào Hoa bụng thức ăn nóng đi vào, muốn hai người bọn họ dù sao cũng nên ăn một ít gì đó.

Cha canh giữ ở bên cạnh điện thoại, mệt mỏi lấy tay xoa nắn mặt, chú Đại Dương muốn cha đi ngủ, nhưng cha chỉ là lớn tiếng gầm thét với chú Đại Dương. Niệm Đường an ủi các em trai và em gái, giúp bọn họ đắp chăn mền.

Trên giường, chú Mạc Sâm đang tính toán điều cơ mật gì đó, rút ra điều thuốc đã sớm từ bỏ thật lâu. Đêm, rất đen, tối quá tối quá. Cô thật là khô sở, muốn nói cho tất cả người nhà thân yêu của cô biết rằng, cô không sao, cô rất tốt, hoàn toàn không sao cả.

Trong lúc bất chợt, lạnh lẽo đánh tới.

Cô ở trong mộng co rúm lại, phát run, bị kéo cách xa người nhà.

Thanh tĩnh là chuyện trong nháy mắt, cô thống khổ chậm rãi mở mắt ra, phát hiện mình lại trở về trong phòng nhỏ ở thâm sơn không biết tên này.

Thì ra là. Là mộng.

Không tự chủ được, cô cảm thấy vô cùng bi thương.

Trên bàn ngọn đèn dầu đã tắt sạch, trong lò sưởi lửa cũng đã cháy sạch, chỉ còn dư âm ửng đỏ của than, còn lấp lánh hơi ấm.

Trong không khí, thấp thoáng mùi thơm của bắp.

Gã râu xồm đỏ nướng một cái bánh ngọt, cắt một chút đặt lên bàn, trên lò để một nồi canh nóng, nhưng trong phòng cũng không có bất kỳ bóng người nào, cả con sói kia cũng không thấy bóng dáng.

Đói bụng dẫn phát bao tử cô đang sôi ùng ục, cô cần nhiệt lượng, cho nên cho dù rất muốn tiếp tục nằm ở trên giường trốn tránh thực tế, cô cuối cùng vẫn là không chịu nổi thức ăn hấp dẫn, đứng dậy xuống giường. Cô đến bên lò, múc một chén canh thịt đi tới cái bàn gỗ bên cạnh ngồi xuống, sau đó cầm bánh ngọt hắn đặt trên bàn lên, từ từ cắn một cái.

Bánh ngọt kia thật ngọt ngào, tràn đầy mùi thơm của bắp.

Cô lặp lại thức ăn xa lạ lại có hương vị ngọt ngào này, sau đó nuốt xuống.

Đầu tiên là một ngụm, một ngụm nữa, lại một ngụm nữa.

Cô từ từ chậm rãi ăn cơm, ăn bánh ngọt hắn dùng bắp nướng ra, uống canh thịt hắn tăng thêm hương liệu nấu chín, bắt giắc, lệ nóng lại ướt hốc mắt.

Mấy ngày qua, cô thật sự là người rất hồng bét.

Sáng sớm hôm nay, cô càng thêm đem tức giận cùng thất vọng giận chó đánh mèo đến trên đầu hắn, nhưng ngay cả như vậy, người xa lạ này vẫn chăm sóc cô vẫn.

Sơ Tĩnh vừa ăn thức ăn hán chuẩn bị, vừa rõ ràng lĩnh ngộ sự kiện này. Cô lau nước mắt đang chảy xuống, cẩn thận quý trọng, ăn bánh ngọt nóng hổi, cùng canh thịt tươi này.

Sau khi ăn xong, chính cô rửa chén đĩa, ở bồn nước lớn khác trong lò có nước tuyết hòa tan phía trên còn băng trôi nổi còn sót lại,

Hắn rất thông minh, lợi dụng hơi nóng còn sót lại trong lò, đem nước tuyết hòa tan để dùng. Cô xem qua hắn dùng thùng nước kia rửa đồ cô múc một chút tuyết, cầm chén rửa sạch sẽ. Nhưng cho dù đã hòa tan, nước vẫn rất lạnh, thấu xương khiến người cảm thấy lạnh lẽo. Cô chịu đựng lạnh lẽo, rửa chén xong, lại càng thêm cảm giác được thời gian này mình vô lễ cùng không biết cảm ơn. Ma sát đôi tay lạnh như băng, cô đứng ở bên cạnh lò lửa chỉ còn lại hơi ấm hơ tay cho ấm, mặc dù bên cạnh có củi, nhưng cô không dám nhiều hơn. Trải qua ngày hôm qua ngu xuẩn chạy trốn mạo hiểm, cô rất rõ ràng, những thứ củi đốt này có bao nhiêu trân quý, bên ngoài mặc dù có rừng rậm, nhưng cũng không phải tiện tay lục tìm là được.

Trước kia cùng người nhà cùng đi ra ngoài đóng quân dã ngoại, để cho cô biết, gỗ tươi không thể đốt được, hắn nhất định phải đốn cây, còn phải hong khô trước, mới có thể đem những cây cối kia làm củi đốt. Cây tươi có chứa hơi nước, trực tiếp đốt khi mới vừa chặt xuống không những rất khó cháy, hơn nữa sẽ khiến cho đầy phòng đều là khói.

Hắn đã tồn trữ củi đốt trước qua mùa đông, thế nhưng sợ rằng chỉ là phần của một người.

Chỗ này chỉ có một mình hắn, cô hiện tại mới biết, cũng vô cùng rõ ràng, mình đối với người đàn ông này mà nói, là một phiền toái, mặc dù để cho cô ở trong tuyết một mình đi tới chết, đối với hắn chỉ là chuyện bình thường, nhưng hắn vẫn bất chấp nguy hiểm, trong đêm đen ra ngoài tìm cô.

Ngay cả cô ngu xuẩn lại vong ân phụ nghĩa trộm đồ hắn như thế, hắn vẫn đem quần áo cùng thức ăn chia cho cô.

Người đàn ông kia, mặc dù diện mạo hung ác, nhưng hắn là một người tốt, so với mình chỉ biết hoài nghi hắn, tốt hơn quá nhiều. Xem qua đỉnh núi đáng sợ cùng cảnh tượng hoang vu sau đó, hiện tại cô đã biết, trước khi tuyết tan, cô không thể nào rời đi lúc này. Cô phải ở chỗ này cùng hắn một thời gian. Có lẽ người đối diện cô lo lắng không thể ra sức, nhưng thật sự cô có năng lực làm những chuyện gì.

Cô có thể bình an sống, cho đến khi có thể về nhà.

Nhưng đầu tiên là, cô phải cùng người đàn ông kia nói xin trước lỗi.

Sơ Tĩnh ở cạnh bếp lò đem tay hơi ấm rồi, mới đứng lên, lấy dũng khí, mang giày vớ vào, mặc bộ áo khoác, mở cửa đi ra ngoài.

Đẩy ra cánh cửa dày cộm nặng nề, cô bên đứng cạnh cửa, khiến mắt thích ứng ánh sáng trong tuyết, không khí ngoài phòng vừa khô lại vừa lạnh.

Cô thở ra làn khói trắng thật dày, rất nhanh tìm đến bóng dáng cao lớn hoạt động ở chuồng gỗ bên trái.

Nói xin lỗi, cô phải cùng hắn nói xin lỗi.

Hít sâu một hơi không khí lạnh như băng, cô hướng hắn đi tới.

Đợi đến khi nhích tới gần một chút, cô mới phát hiện, hắn đem ngày thú hoang hôm qua đầu kia gánh về tới, hắn đang lột da.

Nháy mắt, một cổ ghê tởm buồn nôn đột nhiên dâng trào, cô thiếu chút nữa đem bánh mới vừa ăn cũng phun ra.

Cô không nhịn được cũng hít hơi, che miệng, khắc chế xung động muốn nôn mửa, ngay lập tức, cô muốn quay đầu lại xoay người chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn là nhìn xuống, đứng nguyên chỗ. Hắn nhìn cô một cái, chỉ liếc mắt một cái, sau đó lại cúi đầu lần nữa, trầm mặc xử lý công việc trên tay, không hề để ý tới cô nhiều hơn. Hắn lưu loát lấy dao găm lột lớp da thú hoang đó, động tác vô cùng thuần thục.

Sơ Tĩnh lúng túng đứng ở một bên, có chút muốn chạy nhanh vào nhà, không nhìn cảnh tượng kinh khủng làm cho cô buồn nôn này nữa, rồi lại cảm giác mình rất đối trả.

Cô có thể hiểu được tại sao hắn lại đi gánh thú hoang kia về.

Đây là một thế giới nghiêm khắc nơi này không hề cửa hàng tiện lợi, không hề phòng ăn quán cơm, dĩ nhiên cũng không hề chợ bán thức ăn để cho người ta mua thức ăn, muốn sống thì phải săn thú.

Đối với hắn mà nói, da thịt động vật cũng có thể lấy ra lợi dụng, không thể lãng phí.

Cô cường bách mình đứng đó, cho dù hắn hoàn toàn không để ý đến cô, cô chịu đựng quần bách, đứng tại chỗ, nhìn hắn làm việc, chờ hắn ngừng đầu lên lần nữa, sẽ cùng hắn nói xin lỗi.

Nhưng, hắn từ đầu đến cuối vẫn không hề nhìn lại cô một lần nào nữa. Hắn rất nhanh đã lột ra xong, đem thịt chia làm từng khối từng khối bỏ vào túi vải, sau đó bắt đầu dọn dẹp khối da kia, sau khi xử lý xong, hắn đem nó dùng nước tuyết hòa tan ở một bên trước đó rửa sạch, tiếp theo đem nó mở ra, dùng cọc gỗ căng ra. Công việc của hắn, tựa hồ vĩnh viễn cũng làm không xong. Rất lâu sau, chân cô bắt đầu mỏi sau đó có một con sói lông bạc bỗng nhiên xuất hiện. Nó nhẹ nhàng chạy chậm ở trong tuyết bước, đầu tiên là đi tới bên cạnh người đàn ông bận rộn đó, sau đó ngửi túi thịt trang bị đầy đủ, nhưng nó cũng không tiến thêm một bước làm gì, ngược lại chạy đến trước người của cô? Vừa bắt đầu, cô có chút khần trương, không nhịn được lui một bước.

"Kaka, ngồi xuống."

Con sói kia nghe tiếng dừng bước lại, ngồi ở trên mặt tuyết.

Nghe được thanh âm của hắn, cô sững sốt một chút, ngẩng đầu lên, cùng hắn mắt đối mắt, cô lúc này mới phát hiện ra, thì ra là hắn thật ra vẫn đang chú ý đến cô.

Hắn biết cô đang sợ.

Cô há mồm, muốn cùng hắn nói xin lỗi, nhưng hắn đã đem tầm mắt kéo trở về, không hề cho cô cơ hội.

Sơ Tĩnh lúng túng sững sốt, chỉ có thể đem miệng đang há to, lần nữa ngậm lại.

Mặc dù nói, cô không nhất định phải nhìn mắt của hắn mới có thể nói xin lỗi, nhưng dưới tình huống ngôn ngữ không thông này, cô cảm giác nhất định nhìn hắn nói xin lỗi, mới có thể làm cho hắn hiểu, mới tương đối có thể cho biết hắn là không phải!

Biết cô đang làm gì, lời xin lỗi này mới thật sự sẽ có ý nghĩa.

Cho nên, cô nại nhẫn tính tình tiếp tục chờ, tiếp theo lại đột nhiên phát hiện con sói ngồi dưới đất trước mắt kia, đối diện cô vẫy đuôi. Cô sững sốt một chút, cho là mình lầm. Nhưng nó xác thực nhìn cô, lắc lắc cái đuôi rồi bỏ của nó. Đột nhiên, cô mới đột nhiên phát hiện, con sói này căn bản không phải sói, mà là con chó.

Một con chó lớn rất giống sói!

Cô trừng lớn mắt, càng xem càng cảm thấy nó thật ra là một con chó.

Phát hiện này làm cho cô thiếu chút nữa bật cười, cô không biết mình lúc trước rốt cuộc đang sợ cái gì, nếu như trước đó cô không phải đang nằm mơ, thì nó còn từng cùng cô cùng nhau nằm ở trên giường, để cho cô ôm đấy.

Nó tiếp tục ngồi ở tại chỗ, dùng ánh mắt màu vàng của nó nhìn cô, cái đuôi thật dài giống như bó cỏ, phía sau mông đít lay lay.

Không kìm hãm được, cô tiến lên một bước, từ từ ngồi chồm hổm xuống, có chút khấn trương vươn tay, trước hết lễ phép để cho nó ngửi bàn tay ướt mồ hôi của mình.

Nó không cắn cô, chỉ là ngửi một cái.

Cô thở phào nhẹ nhõm, khi nó liếm xuống bàn tay của cô, cô mới thử dò xét vuốt ve cảm nó.

Nó ngước cổ lên, vui vẻ ngoắt ngoắt cái đuôi.

Cô không nhịn được mỉm cười, nó thân thiết với mọi người.

Vuốt ve da lông mềm mại của nó, xoa xoa đầu của nó, không tự chủ, cô thanh tĩnh lại.

Cô mới mở cửa, hắn đã nghe thấy cô.

Trong tích tắc đó, hắn vốn muốn ngừng công việc lột da, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đem chú ý chuyển sang hướng khác. Sắc trời mùa đông tối rất mau, chưa tới không lâu trời sắp tối rồi, hôm nay không đem con báo này xử lý tốt, ngày mai có thể cũng sẽ bị động vật hoang dã khác ăn hết.

Mặc dù kỹ thuật của hắn rất tốt, không hề làm cho khắp nơi đều là máu, nhưng vẫn không phải cảnh tượng rất đẹp mắt, hắn đã tập mãi thành thói quen, cô thì không phải vậy.

Cô sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đáng vẻ như sắp ói đến nơi..

Hắn đoán, cô nhất định cảm thấy hắn rất lỗ mãng, tựa như những thứ tiểu quý nhất gan trong thành kia.

Hắn vốn tưởng rằng khi cô phát hiện hắn đang làm cái gì thì cô sẽ về trong phòng, nhưng cô vẫn đứng ở nơi đó, đang ở phía sau hắn chỉ vài mét.

Không hiểu cô muốn làm gì, hắn không để ý đến cô, chỉ là phiền não làm chuyện của mình.

Sau đó Kaka tới, nó đến gần cô, hù cô sợ, hắn không nhịn được lên tiếng quát bảo nó ngưng lại. Ai biết, không bao lâu sau cô lại chủ động đến gần nó, con chó kia bình thường đối với người xa lạ tuyệt không dễ gần, thái độ khác thường bởi vì cô vuốt ve.

Một cô gái kì lạ. Một bên hắn xử lý da lông, vừa dùng khoe mắt dư quang nhìn lên cô.

Nhìn ra được, cô thật ra vừa bắt đầu thì còn sợ Kaka, sau đó trải qua một hai lần thử dò xét, xác định nó sẽ không cắn người, mới từ từ thanh tĩnh lại.

Kaka cũng không phải là sẽ không cắn người.

Nhưng hắn nhìn ra được, con chó kia thích cô, dáng vẻ của nó thoải mái, chỉ kém không hề nằm xuống, đem cái bụng lật qua cho cô sờ.

Hắn cũng muốn để cho cô sờ, bắt quá không chỉ cái bụng, nhưng chỉ sợ cô sẽ không nguyện ý.

Căn cứ kinh nghiệm của hắn, sau khi xảy ra việc ngoài ý muốn đó, các cô gái đều không thích hắn, vô luận trong thành hoặc trong núi, không hề ai thích hắn.

Họ sợ hắn, nhấn nạy với hắn, nhưng không thích hắn.

Vứt đi vọng tưởng không thể chạm vào đó, mặt hắn không chút thay đổi đem da lông trải trên giá gỗ, nắm túi vải lên, xoay người đi trở về trong nhà.

Cô lại sợ hết hồn, hốt hoảng đứng lên, tựa hồ muốn cùng hắn nói gì, hắn không nhìn được đừng bước lại, nhìn thử xem cô đến tốt cùng muốn như thế nào.

"Cái đó." Cô khấn trương xoắn tay, ngẩng đầu ngược nhìn hắn, xem ra tay chân có chút luống cuống. Hắn nhấn nạy chờ.

"Thật xin lỗi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ ửng hồng, môi mấp máy, "Còn nữa..., cảm ơn anh."

Nói cái gì đó?

Hắn nhìn đôi mắt long lanh của cô, mặt ửng đỏ, suy đoán. Kỳ quái tại sao cô gái này, trước có thể dùng cảm như thế, giờ phút này lại trở nên khấn trương như vậy.

Là bởi vì hắn sao?

Hắn từ trước đến giờ luôn làm cho người ta khấn trương sợ hãi.

Vóc người của hắn quá mức cao lớn, diện mạo quá mức dã man, mấy năm trước xảy ra việc ngoài ý muốn, càng làm cho gương mặt vốn dĩ không được thân thiện đó, tăng thêm vết phỏng dử tợn, hắn để râu cùng tóc thật dài, che kín vết sẹo xấu xí kia, nhưng cũng không hề bao nhiêu tác dụng.

Cô có thức ăn, có quần áo giữ cho ấm, có giường có thể ngủ, hơn nữa rốt cuộc cũng đã làm rõ ràng tình trạng, nhưng cô lại vẫn sợ hắn.

Hắn không nên cảm thấy bất ngờ, cô cũng là người. Là người cũng sẽ sợ thú hoang cùng quái vật, hai danh hiệu này, hắn không nên thẹn. Biết rõ như thế, thế nhưng hắn lại vẫn không có cách nào ngăn cản khổ sở cùng thất vọng leo lên trái tim, không muốn lại tiếp tục nhìn thấy bộ dáng cô co rúm lại khấn trương, hắn dời tầm mắt đi, vòng qua cô, cất bước rời đi. Gió, rét căm căm như quá khứ.

Trước mắt cả vùng đất trắng như tuyết, vẫn lạnh như băng.

Trong lúc bất chợt, một bàn tay nhỏ bé ấm áp, bắt được cánh tay của hắn.

"Đợi chút."

Hắn ngăn ra.

"Chờ một chút, tôi còn chưa nói xong, anh hiểu ý của tôi không?" Cô vội vàng nói: "Tôi rất xin lỗi, thật."

Cô lẩm nhẩm nói xong, trong mắt hiện lên gấp gáp.

Hắn không hiểu cô nói gì, lại kinh ngạc hơn khi bàn tay nhỏ bé của cô dùng cảm đụng vào mình.

"Đáng chết, anh nghe không hiểu."

Cô khẽ cắn môi, mặt có chút như đưa đám, sau đó ra ngoài ngoài dự đoán, một giây kế tiếp, cô đi đến phía trước một bước, đến gần hắn, tiếp theo giơ tay lên bắt lấy áo hắn, nâng chân, hôn xuống gò má tràn đầy râu ria của hắn.

Tại thời điểm này, tại cái đó khiến người ta kinh dị nháy mắt, hắn hoàn toàn ngây dại. Môi của cô rất mềm mại, mang theo chút nhiệt độ, đè ở trên gương mặt thô ráp của hắn, Chỉ có không tới một giây thời gian, lại như vĩnh hằng. Sau đó, cô lui ra, đỏ mặt, thờ hồn hên, mở cái miệng nhỏ nhắn kia ra.

"Cảm ơn." Cô nhìn thẳng hắn, cánh môi màu hồng hướng hai bên kéo cong lên.

Cô đang cười.

Khấn trương, xấu hổ, thế nhưng xác thực là một nụ cười.

Hắn ngây ngốc nhìn chằm chằm đỏ ửng tràn lên mặt của cô, hoàn toàn không có biện pháp nhúc nhích.

"Ách, xin lỗi, tôi không phải cố ý hù dọa anh. Tôi chỉ là muốn. Cái đó. Cảm ơn anh."

Cô nhìn hấn trong nháy mắt hóa đá, cảm lạnh làm thỉnh nói xong, càng ngày càng hốt hoảng."Dù sao. Đại khái chính là như vậy., tôi người chính Tôi nghĩ, anh nên biết ý tứ của tôi." Cô hốt hoảng vùng bản tay nhỏ bé, vừa nói vừa xoay người, sau đó vội vã chạy trốn chết.

Hắn ngây ngốc đứng tại chỗ, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, chỉ có thể nhìn ở trong đất tuyết, vụng về nhìn bóng lưng nhỏ xinh kia chạy trở về nhà.

Qua thật lâu, hấn vẫn không phải có thể hiểu được rõ ràng mới vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ có gương mặt bên trái bị hôn có một ít nóng bỏng tê dại.

Cô mới vừa làm cái gì? Cô hôn hấn? Hấn không thể tin được nó đã thật sự xảy ra, nhưng xúc cảm mũi môi mềm mại của cô, vẫn lưu lại ở gương mặt, mặc dù cách râu ria, nhưng hấn xác thực rõ ràng cảm giác được cánh môi ấm áp của cô in ở trên da. Chạm rãi, hấn gio tay lên, sững sờ vuốt mặt của mình, sau đó hấn cúi đầu, nhìn ngón tay mình.

Hấn nghe tiếng tim của mình đập, ù ù ở trong tai vọng về, chỉ cảm thấy giống như cả ngón tay mình cũng dính đến ấm áp tê dại kia.

Hấn bị giật mình. Trời ạ, cô không biết mình làm sao lại có xung động như thế!

Nhưng hấn không hiểu ý của cô, ở một giây đó, cô thực sự chỉ muốn lấy phương pháp này biểu đạt cảm tạ, đây ít nhất là ngôn ngữ thân thể toàn thể giới thông dụng.

Nhưng cô quên có nhiều chỗ vô cùng bảo thủ, ở quốc gia Hồi giáo, cô gái thậm chí đem diện mạo cũng che kín lại, không thể lộ ra, chứ đừng nói hôn người đàn ông, cho dù chỉ là hôn lên má cũng giống vậy.

Vừa về tới trong nhà, cô liền xoay người núp ở phía sau cửa, khăn trương từ trong khe cửa nhìn lên bên ngoài.

Hấn còn đứng ở tại chỗ, bộ dáng bị hù dọa ngu ngơ, sau đó hấn sờ sờ mặt của mình, lại cúi đầu nhìn tay mình, nhìn siêu cấp vô địch lâu.

Oh, cô là tên ngu ngốc mà! Sơ Tĩnh che mặt của mình, vừa lúng túng vừa xấu hổ thẹn thùng ở đáy lòng gào khóc . A a, ai tới cho cô một cái động để chui đi.

Tựa lên cánh cửa thật dày, cô thở dài một cái, chỉ hy vọng mình đừng nên làm chuyện sai lầm gì tiếp nữa.

Vừa lúc đó, hấn ngẩng đầu lên, cử động.

Cô sợ hết hồn, chỉ thấy hấn cất bước đi tới bên này.

Hồngбет, hấn muốn trở lại!

Như bị phóng lửa, cô nhanh chóng từ bên cạnh cửa lui ra.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Cô khăn trương ở tại nguyên chỗ xoay quanh hai vòng, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ.

Về trên giường? Không đúng! Cô phải tìm một ít chuyện để làm, giả vờ như cô đang bận, mới sẽ không quá lúng túng, hơn nữa làm phở nhân đã đủ lâu, nếu muốn lưu lại, phải làm một ít việc gì đó.

Đúng, tìm một chút chuyện làm! Làm cái gì?

Cô nhìn đông nhìn tây, sau đó thấy được lò lửa cùng tấm sắt.

Nấu com! Cô có thể tới nấu com! Sơ Tĩnh hít sâu một cái, trấn định lại, bước nhanh đi về hướng lò, với lấy bắp treo trên tường bỏ lên trên bàn, sau đó ngồi ở đó, bắt đầu đem hạt bắp, một viên một viên từ phía trên lột ra . Hấn đi tới thì cô vô cùng khăn trương, chỉ có thể cúi đầu, chuyên tâm đem những hạt bắp đã bắt đầu có chút trở nên khô cứng lột ra .

Hấn cởi bỏ áo khoác, ở tại cửa ra vào ngừng mấy giây, cô rõ ràng cảm giác được tầm mắt của hấn dừng lại ở trên người cô.

Không tự chủ, cô ngừng thở, , có chút bối rối tăng nhanh tốc độ bóc hạt bắp trong tay.

Sau đó, hấn bắt đầu đi lại, cô vẫn cảm thấy trái tim mình nhảy quá nhanh.

Phải trấn định, phải trấn định, không hề gì lớn , chỉ là một nụ hôn cảm tạ nha, hơn nữa cô là người ngoại quốc mà, hấn có thể hiểu, cô chỉ phải giữ vững trấn định là tốt rồi.

Mới nghĩ như vậy, cô cũng bởi vì quá khăn trương quá dùng sức, hạt bắp cầm trong tay lột bay ra ngoài.

Đề xuống một tiếng thét kinh hãi, cô đỏ mặt, nhanh chóng chạy đến bên tường, nhặt hạt bắp về, sau đó tâm hoảng ý loạn kì lạ liếc trộm hấn một cái.

Người đàn ông kia không hề nhìn cô, giống như là không hề chú ý tới sự vụng về của cô, chẳng qua là ngồi xổm người xuống, kéo một vòng sắt viền trên sàn nhà lên, sau đó đem túi thịt để vào đó.

Cô nắm lấy cơ hội, nhanh chóng ngồi trở lại bên cạnh bàn, tiếp tục bóc hạt bắp.

Hắn đi tới thùng nước bên cạnh, rửa tay, sau đó cầm ngọn đèn dầu lồng thủy tinh trên bàn lên, tắt nó lên. Trong phòng, lập tức trở nên sáng lên. Chỉ là một chup đèn mà thôi, không nghĩ tới lại sẽ kém nhiều như vậy. Cô nhìn lên hắn lấy trong ngăn kéo ra hai túi phần, tất cả mức một gáo nước đến trong chậu gỗ, tiếp theo tăng thêm số lượng nước vừa phải vào, lại tăng thêm một chút dầu, khuấy đều, sau đó bắt đầu nhào bột.

Cô không biết mình sao lại không nghĩ tới phải làm bánh bao.

Bất quá không sao, cô có thể nấu món súp bắp. . Cảm tạ di Đào Hoa đã dạy nhiều năm qua, thật sự biết nên nấu com làm món ăn như thế nào, cô chưa từng thấy mình may mắn khi có thủ nghệ nấu bếp như thế này.

Hắn không hề nói thêm gì nữa, cũng không hề ngăn cản cô, chẳng qua chỉ đứng ở một bên, ở trên bàn gỗ bên cạnh bếp lò, thuần thực nhào bột, cô khẩn trương tiếp tục bóc hạt bắp của cô.

Không bao lâu sao, hắn đã nhào bột xong, trước mặt cô cũng nhiều một đống hạt bắp giống như núi nhỏ.

Hồngбет, cô lấy quá nhiều.

Sơ Tĩnh nhìn lom lom núi bắp nhỏ trước mắt mình, cảm thấy quẫn bách.

Không sao, dù thế nào đi nữa, hắn cũng thường nấu canh, để dành ăn lần vậy.

Cô an ủi mình, khi hắn vẫn còn đang nhào bột thì đứng dậy đi lấy một chậu gỗ khác để đựng những hạt bắp, dùng nước trong vạc rửa sạch qua, sau đó lấy nồi cô vừa mới rửa xong ra, cái nồi đó nặng hơn nhiều so với tường tượng của cô, vừa rồi cô phải dùng hai tay mới nhắc nó lên được.

Dùng sức đặt nó lên bếp, cô đem Thủy Tinh đổ vào lại thêm củi khô vào trong lò lửa, lửa cháy đượm, liền đứng ở lò bên chờ nước sôi, Cô nhìn chăm chăm vào nồi nước, chỉ nhẩn nại ba giây, rốt cuộc vẫn không nhìn được nhìn lên hắn một cái. Hắn đã đem bột chia làm hai phần, sau đó ép thành bánh.

Khi hắn đi về phía cô thì cô vội vàng dời tầm mắt về, nhìn xuống xung động muốn lui ra .

Hắn đem bánh thả vào trên miếng sắt, cầm một cái nắp đậy lại.

Nước sôi rất nhanh , cô đem hạt bắp bỏ vào, nhiều đến mức thiếu chút nữa đã tràn ra ngoài, bất quá thật may là đã bỏ vào được hết.

Muống canh, cô cần muỗng canh. Cô hết nhìn đồng tới nhìn tây tìm, chỉ tránh nhìn hắn.

Nhưng hắn tựa hồ biết cô muốn tìm cái gì, cô vẫn còn đang tìm, một muỗng canh đã được hắn đặt trước mắt.

Cô sững sốt một chút, đỏ mặt mở miệng.

"Cám ơn." Không dám nhìn hắn, cô vừa nói vừa nhận lấy muỗng canh, nhanh chóng lại dời đi tầm mắt, nhìn chăm chăm nồi súp trước mắt, cẩn thận khuấy , sau đó cầm một chút bột hắn còn đặt trên bàn, trước đặt muỗng canh cùng một chút nước, tiếp theo bỏ vào trong súp khuấy đều.

Trong khoảng thời gian này, thân thể khổng lồ của hắn vẫn đứng ở bên cạnh cô.

Mặc dù tự nói với mình lần nữa, thả lỏng một chút, nhưng cô không nhìn được vẫn cảm thấy khẩn trương. Rõ ràng hắn cũng không đến quá gần, nhưng cô lại ý thức được sự hiện hữu của hắn. Khi cô muốn tìm muối thì hắn sẽ giống như là biết trước ý tưởng của cô; khi cô muốn chút bơ thì hắn liền lấy bơ tới . Hắn giúp đỡ cô, nấu nồi súp đó, từ đầu tới đuôi không hề rời đi, hơn nữa vẫn nhìn cô.

Cô rõ ràng ý thức được tầm mắt của hắn, nhưng thủy chung không dám ngẩng đầu, chỉ biết lí nhí cảm ơn lúc hắn giúp một tay.

Rốt cuộc, súp đã nấu xong.

Mặc dù không hề quá nhiều nguyên liệu, chỉ có quá nhiều ngọc mễ, nhưng cuối cùng cũng là một nồi súp.

Khi cô muốn đem nồi nhắc lên bàn thì mới phát hiện trong nồi có nước súp nặng đến mức cô hoàn toàn cảm không nổi , lại một lần nữa , hắn đưa tay ra giúp đỡ, giúp cô đem nồi súp bỏ lên trên bàn.

Lại một lần nữa , cô lễ phép nói cảm ơn.

Hắn vẫn không hề phản ứng, chẳng qua là đem bánh nướng thả vào hai trong mâm, rồi bung đến trên bàn.

Cô trở lại bên cạnh bàn, thay mình cùng hắn mức một chén súp, nhìn chú chó to lớn chẳng biết lúc nào đi tới bên chân, nhìn cô si ngốc, cô nhìn lên hắn một cái, nhớ tới lúc trước hắn cũng sẽ lấy súp cho nó uống..., vì vậy cũng mức một chút đến trong bát com của nó, lúc này mới ngồi xuống.

Hắn cầm bánh nướng lên ăn vài miếng, cô cũng trầm mặc ăn.

Cái bánh này, cũng có mùi thơm của bắp, cho nên, một cái túi khác là bột bắp đúng không? Cô vừa ăn vừa suy đoán, vừa không nhìn được khi hấn ăn súp thì lại nhìn lên hấn một cái thật nhanh. Hấn ăn súp, nhưng nhìn không ra trên mặt có bất kỳ biểu hiện gì. Mùi vị, còn tốt đó chứ? Cô thu hồi tầm mắt, có chút thấp thỏm, không biết hấn có thích súp cô nấu hay không, cách làm của hấn cùng cô không giống nhau lắm, nói không chừng hấn không thích ăn thức ăn cô nấu.

"Irapa."

Nghe được hấn nói chuyện, cô sững sốt một chút, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Người đàn ông kia cầm bánh nướng trên tay, dùng cặp mắt đen thâm u kia nhìn cô, mở miệng lặp lại.

"Irapa."

Có ý gì?

Cô trừng mắt nhìn, hoảng hốt nghĩ tới, sẽ không phải là rất khó ăn chứ?

Nhìn ra cô không biết làm thế nào, hấn đưa ngón trỏ ra, chia về phía cô.

"Sơ Tĩnh." Hấn mở miệng nói, sau đó lại chỉ mình, chậm rãi lặp lại: "Irapa."

Cô ngẩn ra, vừa mới bắt đầu còn nghe không hiểu, nhưng hấn lại lặp lại thêm lần nữa.

"Sơ Tĩnh." Hấn chỉ vào cô.

Lần này, cô nghe hiểu, không khỏi mở to mắt, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, cô làm sao cũng không thể ngờ, lại sẽ từ trong miệng hấn nghe được tên của mình.

"Sơ Tĩnh?" Đại khái là nhìn thấy dáng vẻ giương mắt mà nhìn của cô, hấn tiếp tục lặp lại, lần này mang theo chút không xác định.

Cô đột nhiên phục hồi tinh thần lại, liền vội vàng gật đầu, vui mừng mở miệng: "Không sai, Sơ Tĩnh. Đó là tên của tôi. Tôi tên là Sơ Tĩnh."

Hấn hài lòng nhìn cô, thu tay lại ngón tay, chỉ vào mình, chậm rãi nói: "Irapa."

"Áy. Ira." Cô chần chờ lại hiểu kỳ mở miệng: "Anh tên là Y Nhĩ khản?"

"Irapa." Hấn kiên nhẫn tái diễn.

"Irapa." Cô từ từ đọc theo.

Hấn gật đầu.

Cô thử dò xét chỉ vào mình, nói: "Sơ Tĩnh."

Sau đó sẽ chỉ vào hấn, hỏi: "Irapa?"

"Không sai."

Hấn gật đầu lần nữa, sau đó chỉ vào chú chó to cúi đầu một bên uống súp. , nói: "Kaka."

Chú chó to chớp đôi mắt vàng, nghe tiếng ngẩng đầu lên.

"Kaka." Cô đã hiểu, vui vẻ ngẩng đầu lên, chỉ vào con chó kia, nhìn hấn nói: "Nó gọi là Kaka"

Hấn cong khóe miệng, mặc dù bị đám râu um tùm kia chặn lại, nhưng cô vẫn phân biệt rõ ràng. Đó, là một nụ cười. Hấn cười, không chỉ khóe miệng có cười, cặp mắt tối tăm kia cũng mang theo nụ cười ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Anh chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Cô cực kỳ cao hứng, bởi vì có thể câu thông hiểu về nhau, cảm thấy vạn phần kích động. Cảm xúc vui sướng đó không lời nào có thể miêu tả được, cho dù ngôn ngữ không thông, hần cũng có thể rõ ràng cảm giác được. Nếu như hần biết chỉ nói ra một cái tên đã làm cho cô cao hứng đến thế, thì hần đã sớm nói cùng cô. Cả buổi tối, cô không nhin được vẫn hỏi hần, lần nữa xác định phát âm vật phẩm khác nhau.

Cô hỏi hần bấp nên đọc thế nào, hỏi hần bí đồ nói thế nào, hỏi hần khoai tây, thậm chí nôi, lò lửa, muổng canh, còn có chén đọc như thế nào.

Hần nhất nhất dạy cô làm sao phát âm, cô cũng nói cho hần biết, dùng ngôn ngữ của cô là nói như thế nào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bởi vì hưng phấn mà trở nên đỏ ửng, cặp mắt đen nhánh, vui vẻ tỏa sáng lấp lánh.

Mặc dù chỉ là một chữ đọc nhất trao đổi, cô cũng đã có đáng về như nhặt được trân bảo.

Cô cùng hần rửa chén thu dọn bàn, sau đó ngồi ở bên cạnh bàn, pha một ấm trà được thảo, dùng từng từ ngữ chậm rãi, cùng khoa tay múa chân, hàn huyên một đêm.

Đó thật ra thì không tính là tán gẫu, hần chỉ nói theo danh xưng khi cô chỉ vào vật gì đó nhưng nói thật, hần căn bản không nhớ trước kia khi mình cùng với người khác nói chuyện nhiều như thế này là khi nào nữa. Đối với hần mà nói, đây đã là lần nói chuyện nhiều nhất đã mấy năm nay rồi. Có vài lần, cô không ngừng đưa tay đụng vào hần, muốn hần nhìn cô chỉ vào gì đó, nghe cô hỏi vấn đề. Hần mỗi một lần, cũng rõ ràng cảm nhận được ngón tay của cô, nhưng cô lại giống như không hề phát hiện, giống như làm như vậy là chuyện rất tự nhiên bình thường.

Mỗi khi ngón tay của cô dừng lại trên cánh tay hần, thì hần cũng không khỏi nín thở.

Tiếng cười của cô như chuông bạc, vang lên lần nữa.

Hần không có cách nào khống chế, mắt chỉ dừng ở nhiều biểu tình thay đổi trên mặt cô, nhìn cô vui sướng, e lệ, khẩn trương, thoải mái, ở khóe mắt đuôi mày tình tê hiện lên biến ảo.

Ngay cả, có nhiều lúc, vẫn là nghe không hiểu cô đang nói cái gì, nhưng hần một chút cũng không thềm để ý, hần nghe cô nói chuyện, nghe cô dùng thanh âm êm ái kia, nói với hần ngôn ngữ mà hần nghe không hiểu.

Đã rất lâu, không hề ai nói chuyện với hần như vậy.

Thật tình như thế, lòng tràn đầy vui mừng như thế, bởi vì hần làm mà vui vẻ như thế.

Cô gần như dừng lại không được, giống như quên mệt mỏi, cho dù thanh âm đã bắt đầu có chút khàn khàn, môi mệ cũng lên hiện mặt, cô vẫn ngồi ở bên cạnh bàn, không hề có ý định muốn nghỉ ngơi.

Vì muốn cô tốt, hần chỉ có thể mở miệng ngăn cản cô."Quá muộn, ngày mai hãy tiếp tục nói."

"Cái gì?"

Cô không hiểu, hần nhìn ra được, hần cong khóe miệng dùng tay ra hiệu.

"Ngủ." Hần chỉ vào giường, "Sơ Tĩnh, ngủ."

Nháy mắt, rặng mây đỏ lại nổi lên gương mặt trắng noãn của cô, cô lĩnh ngộ được.

"Đúng vậy, tôi hiểu, xin lỗi, tôi quá nhiều lời." Cô lúng túng nhanh chóng nhảy dựng lên từ trên ghế, nhưng bởi vì động tác quá nhanh mà choáng váng.

Lại một lần nữa, hần đỡ cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn hần, đôi môi đỏ mọng hé mở.

"Cám ơn."

Hần đã bắt đầu hiểu được ý tứ của hai chữ này, cô gái này đang cùng hần nói lời cảm ơn, kể từ khi cô hôn hần, hần chỉ sợ cả đời cũng sẽ nhớ rõ ràng hai chữ này. Một giây sau, hần có thể cảm nhận được, khi hần nắm tay cô, mạch đập của cô nhảy lên thật nhanh.

Cô xin lỗi cười cười, đứng vững, lui về phía sau một bước.

Hần cưỡng bách mình buông tay ra, để cho cô xoay người rời đi.

Chậm rãi, hít một hơi thật sâu, hần quay đầu lại dọn dẹp bình trà cùng cái ly trên bàn, cùng đi theo đến chiếc chăn đã sớm ngủ bên cạnh, mở thảm ra. Cô vào nhà vệ sinh, sau đó trở lại bên giường, cởi giày cùng áo khoác ra, bò lên giường. Xác định cô an toàn lên giường, hần mới tắt ngọn đèn dầu trên bàn. Trong phòng, lập tức tối xuống, chỉ còn chút ánh sáng từ trong lò.

Hắn cời giày ra, nằm xuống trên thảm, lấy cánh tay làm gối, hai mắt nhắm nghiền.

Trong đêm tối, cô tắt tắt tác tác lật trở trên giường.

Hắn biết cô không được tự nhiên, cho nên vừa bắt đầu liền đưa lưng về phía giường, tránh cho cô khăn trương không ngủ được.

Cô lật được một lúc, mới dừng lại.

Nhưng cô an tĩnh không bao lâu, lại động.

Hắn nguyên tưởng rằng cô chỉ là còn hưng phấn quá mức, chỉ cần nữa nằm lâu thêm một lát, cô sẽ ngủ, một giây kế tiếp, nghe được cô sợ hãi kêu lên.

"Irapa?"

Hắn mở mắt ra, lật người nhìn cô, chỉ thấy cô gái kia chẳng biết lúc nào đã ngồi dậy, thối lui đến giường dựa vào tường bên kia, trên giường trống ra một khoảng trống rất lớn.

"Đây là giường của anh mà." Cô dùng ánh mắt đen lúng liếng kia nhìn hắn, vỗ vỗ giường, vẫy tay về phía hắn nói:

"Tối đây, anh có thể không cần ngủ trên sàn nhà."

Hắn kinh ngạc nhìn cô chăm chăm. Cô gái này là. Đang gọi hắn qua đó ngủ sao? Hắn không cử động, chỉ nhìn cô chăm chăm, hoài nghi mình có đoán sai ý của cô hay không.

Cô cắn cắn môi, một giây kế tiếp, cô hít sâu một cái, bò xuống giường, ôm chiếc chăn lông cừu của mình, dưới ánh lửa lay động chiếu rọi ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn lưng tâm cô chút bất an của cô.

Hắn đột nhiên hiểu rõ, cô thật sự gọi hắn đến giường ngủ, cô ngại chiếm giường của hắn.

"Trên đất vừa lạnh lại cứng, giường lớn như vậy, chỉ hai người ở phía trên nằm ngang cũng không thành vấn đề." Cô đỏ mặt nói, đưa tay muốn kéo hắn đứng dậy.

Hắn vẫn không hề động, nhìn cô chăm chăm, nghen nghen mở miệng cự tuyệt: "Không, cô trở về ngủ."

Cô ngồi xỏm người xuống, kiên định nhìn hắn, nói: "Nếu có người phải ngủ trên sàn nhà, cũng nên là tôi, anh lên giường ngủ đi."

Nói xong, cô để chăn lông cừu xuống, quỳ đem nó trải ra, tiếp theo nằm xuống trên mặt đất.

Hắn bắt được cánh tay của cô, ngăn cản cô nằm xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười chỉ vào giường, "Giường của anh, giường của Irapa, anh ngủ đi."

Cái cô gái ngoan cổ này. Cô cần nghỉ ngơi, nhưng cô lại muốn ngủ trên sàn nhà. Mặc dù nơi này gần lò lửa, nhưng sàn nhà lại lạnh chết đi được, gió còn có thể xuyên qua ngạch cửa, cái loại giá lạnh đó, không phải dựa vào tấm chăn lông cừu thật mỏng này là có thể có thể chống đỡ được. Hít sâu một cái, hắn kéo cô đứng dậy, thuận tay đem chăn của cô cũng chộp trong tay, sau đó mang theo cô đi trở về bên giường.

"Này, chờ một chút, chuyện này quá buồn cười, nếu như anh không lên giường ngủ, tôi cũng sẽ không ngủ ở trên giường, nào có đạo lý tu hủ chiếm tổ chim khách. Huống chi tôi cũng không phải tu hủ, tôi còn biết phải hiếu được khách khí. Coi như nói người đến là khách, cũng không hề chuyện chủ nhân cứ mãi đem giường tặng cho khách ngủ, tôi còn phải ở chỗ này nghỉ ngơi khá lâu, chẳng lẽ anh phải ngày ngày ngủ trên sàn nhà."

Giống như là biết cố gắng tránh thoát là uống phí hơi sức, cô thuận theo cùng đi theo, nhưng mặc dù không hề giãy giụa kháng cự hắn dẫn dắt, trong miệng cô cũng cầu nhau nói không ngừng.

Không để ý tới cô kháng nghị, hắn đem cô gái nhỏ này ôm đến trên giường, đem cái chăn lông cừu cũng đặt lên đó.

Cô cau mày nhìn hắn chăm chăm, khi hắn muốn đi về chỗ của hắn thì cô đưa tay bắt được tay của hắn.

"Đợi đã nào...! Anh nghe có hiểu hay không? Chúng ta có thể cùng nhau ngủ a!"

Hắn nhìn cô cầm lấy tay hắn, lần nữa thối lui đến bên tường, nhường ra một chỗ trống lớn phía trước, sau đó vỗ vỗ ván giường.

"Nhanh lên một chút, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên anh cùng tôi ngủ ở nơi này, chúng ta ngày hôm qua cũng ngủ cùng nhau, hiện tại mới thẹn thùng đã quá muộn, hơn nữa cùng nhau ngủ cũng tương đối ấm áp a." Cô kiên trì như vậy, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt cổ tay của hắn, giống như sợ hắn sẽ chạy trốn. Nhiều năm qua như vậy, đây là lần đầu tiên có người quan tâm hắn như vậy.

Hắn có thể dễ dàng từ trong mắt cô nhìn thấy sự quan tâm.

Cô gái này, không đành lòng nhìn hắn nằm trên sàn nhà, cho nên vứt bỏ xấu hổ, cố nén khăn trương, cũng muốn cho hắn ngủ ở trên giường.

Cổ họng không hiểu sao nghèn nghẹn, trong lòng bỗng nhiên hiện lên ám áp không biết tên.

Cho nên, mặc dù hoài nghi cô có chắc chắn mình đang làm cái gì hay không, mặc dù biết rõ lên giường ngủ cùng cô không phải là một ý kiến hay, hấn vẫn giơ tay lên, chỉ vào chần nệm trước lò, mở miệng.

"Tôi phải đi lấy chần."

"Không được, Sơ Tĩnh." Cô vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, sau đó vỗ vỗ vị trí bên giường, "Irapa."

Cô nghe không hiểu, cho là hấn vẫn muốn trở về nằm sàn nhà.

Hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngoan cố của cô, trong nháy mắt đó, giống như ngay cả ngực cũng co rúc nhanh. Vì vậy, hấn nhượng bộ ngồi lên giường. Cô tràn ra nụ cười thắng lợi ngọt ngào, lúc này mới buông lỏng tay ra. Hấn đem thăm lông cừu kéo đến trên người cô, sau đó thừa dịp cô buông tay trong nháy mắt, xoay người đi lấy chần của mình.

"Oh, thật đáng ghét, cái người này sao lại ngoan cố như vậy!" Cô nhảy dựng lên, giọng nói có chút áo nảo.

Bước nhanh đi trở về bên lò, hấn cầm tấm thảm lông lên, quay đầu lại đã nhìn thấy cô đã bò xuống cái giường đối với cô mà nói có chút hơi cao, đáng vẻ như muốn bắt hấn trở lại.

Hấn rất nhanh trở lại bên giường, cô vừa quay người nhìn thấy hấn, lấy làm kinh hãi.

"Chần." Hấn giơ cao chần cừu cầm trên tay. "Tôi chỉ đi lấy chần."

Cô trừng mắt nhìn, im lặng, đỏ mặt bò lại trên ván giường cao lớn.

Hấn nhìn xuống xúc động muốn giúp cô, ở một bên chờ. Ban đầu làm cái giường này thì hấn y theo tỷ lệ thân hình của mình, cho nên vị trí ván giường so với bình thường cao hơn, gần như đến hông của cô.

Hấn chưa bao giờ nghĩ tới, mình sẽ có khách.

Thật vất vả, cô vênh cái mông nhỏ lên bò lên giường, sau đó di động đến mặt trong giường nằm xuống.

Đợi đến cô dàn xếp tốt lắm, hấn lúc này mới đi theo nằm lên giường.

Cái giường này rất lớn, coi như nhiều thêm một người hơn nữa, cũng không phải là vấn đề.

Hấn nằm xuống, không nhìn được nhìn cô một cái.

Cô đối mặt với hấn, nằm nghiêng. Lò lửa lặng lẽ cháy, sưởi ấm không khí bên trong phòng. Ở trong ánh lửa lập lòe, hấn có thể nhìn thấy mặt cô mang theo mỉm cười, cô đã điều chỉnh tốt tư thế, đem mình dùng chần bao bọc thật tốt, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn. "Ngủ ngon."

Cô cười nói, sau đó an tâm nhắm nghiền hai mắt.

Thật làm cho không ai dám tin tưởng.

Cô gái này, thật không ngờ lại tin tưởng hấn.

Hít một hơi thật sâu, Irapa đem tầm mắt chuyển qua trên trần nhà, trong lòng ngực có đủ loại cảm xúc.

Hấn khép cặp mắt lại, khiến bóng tối phủ xuống.

Hồ hấp của cô ở bên tai lặng lẽ vang lên, từ từ trở nên quy luật, hấn có thể biết rõ ràng, cô ngủ khi nào.

Cô tin tưởng hấn.

Cô tin tưởng hấn sẽ không dối với cô làm loạn, cho nên mới mời hấn lên giường ngủ cùng nhau, cho nên mới có biện pháp, trong ngủn mấy giây phút, ở bên cạnh hấn ngủ say.

Thật lâu, thật lâu. Không hề ai tin tưởng hấn như vậy rồi.

Hấn không biết mình nên nghĩ như thế nào, chỉ cảm thấy phiền muộn tích lũy lâu dài trong lòng ngực, tựa hồ lặng lẽ hơi có chút tan ra. Đêm đông, chậm rãi. Bóng tối hỗn loạn đến qua bao nhiêu lâu, hiện lên, hiện lên lần nữa. Cho dù nhắm hai mắt, hấn vẫn có thể nhìn thấy những người đáng khinh đó trong quá khứ, sợ hãi mặt của hấn.

Lặng lẽ, hấn nghiêng người, ở trong ánh lửa u ám, mở mắt ra, nhìn cô gái thần kỳ kia.

Cô tin tưởng hẳn.

Đây gần như, giống như là. Một loại kỳ tích.

Một lần lại một lần, hẳn len lén đem mùi hương thuốc về cô hít vào ngực, vào phổi, đem những thứ không vui buồn bực kia phun ra.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yên tĩnh của cô, hẳn không nỡ nhắm mắt lại.

Vốn tưởng rằng mình sẽ suốt đêm không ngủ, nhưng nhìn gương mặt say ngủ của cô đã lặng lẽ xua đi những thứ không vui kia.

Buồn ngủ, lặng lẽ tràn lên trên người.

Một con chim ưng khổng lồ ngu ngốc, đang dang đôi cánh thật dài, bay lượn trên bầu trời.

Cô ngược nhìn con chim khổng lồ giương cánh bay lượn so với xe hơi còn lớn hơn, có trong nháy mắt, hoài nghi mình thật ra đã lạc vào một không gian lạ lùng nào đó. Chỗ này sinh trưởng quá nhiều động thực vật mà cô không biết, có lạc đà, dê và có mèo hoang vô cùng to lớn, còn có thỏ, còn có con chim đang bay lượn trên đỉnh đầu cô, đó là loại chim lớn nhất từ lúc cô xinh ra cho đến bây giờ mới được nhìn thấy!

Nơi này giống như Thế Giới Dị thể, nhưng địa đồ trên giá sách của hẳn, nói cho cô biết, thật sự mình vẫn còn sống sờ sờ tồn tại trên quả địa cầu này.

Thật may là, không hề Ma Pháp Sư hoặc những con thú khổng lồ nào đó xuất hiện hiện, cô không cho là thần kinh của cô còn có thể tiếp nhận kích thích nhiều hơn.

Liếc mắt, Cảnh Sơ Tĩnh nhận thức phần kéo về tầm mắt, vừa suy nghĩ bắt đầu xúc tuyết.

Buổi sáng, hẳn lại không thấy, nhưng Kaka vẫn còn ở.

Mấy ngày nay vốn là như vậy, nhưng cô cũng không lo lắng, qua mấy lần kinh nghiệm, cô phát hiện hẳn chỉ là đi ra ngoài xử lý mọi chuyện, đến giờ hẳn sẽ trở lại.

Vì để ngừa ngộ nhỡ, sợ cô độc thân sẽ lại gặp thú hoang, hẳn mới bảo Kaka ở lại theo cô.

Hẳn luôn có thật nhiều chuyện bận rộn, thừa dịp khí trời tốt hiếm có này, hẳn không ngừng đồn cũi, săn thú, dự trữ thật nhiều thức ăn cùng cũi đốt.

Trước đây, hẳn vốn đã dự trữ đủ thức ăn qua mùa đông cho một mình hẳn, cô theo hẳn đến hầm xem qua, nơi đó chất đầy rất nhiều đồ hộp, lương khô, từng túi bột trước mặt, khoai tây cùng bí đỏ, còn có thật nhiều thịt muối. Hầm chứa đó là một tủ lạnh thiên nhiên, đủ để giữ những thực vật này tươi mới hơn mấy tháng. Nếu như không phải là bởi vì cô, thật ra hẳn đã không cần phải đi săn thú, đồn cũi nữa. Cô biết, hẳn đã hết sức khiến hai người có thể bình yên vượt qua mùa đông này. Mùa đông. Mặc dù đã vào khoảng tháng sáu rồi, nhưng những ngọn núi nơi này khắp nơi đều là tuyết, cô không thể không khiến mình tin tưởng, chỗ này đang tiến vào trời đông giá rét khắc nghiệt nhất.

Mấy ngày nay khí trời hơi trong thì cô từng ở ban đêm ra ngoài xem qua sao, đầy trời toàn là sao, cô không hề biết tên một ngôi sao nào, để có thể gián tiếp xác nhận ý tưởng của cô.

Nói cách khác, cô hiển nhiên không ở bán cầu Bắc.

Cô ở Nam Bán Cầu, không phải Châu Phi, châu Úc, chính là Châu Nam Mỹ.

Đứng ở ngoài phòng, cô đem tuyết sạch xúc vào trong thùng nước, mới xúc được hai xéng, thì phải tựa vào chuôi xéng thờ dốc nghỉ ngơi.

Thật vất vả thờ lại được bình thường, cô không nhịn được ngẩng đầu đưa mắt nhìn trời xanh mây trắng ở dưới kia, càng thêm lộ ra vẻ cao chót vót nguy hiểm của dãy núi cao vút này.

Bọn họ bao quanh cả sơn cốc này, mặc dù những ngọn núi đồi chung quanh đây hơi thấp hơn so với ngọn núi mà lần trước hẳn mang cô đi lên đó, nhưng đa số đều là những vách tường cao thẳng đứng màu xám ngắc.

Thời tiết vào lúc này, nơi này dù có ánh nắng chiếu sáng rực rỡ, tuyết cũng không tan ra. Mỗi khi cô đứng ở dưới ánh mặt trời thì mặc dù sẽ cảm thấy ấm áp, nhưng chỉ cần vừa rời khỏi ánh mặt trời, bước vào bóng râm, thì nhiệt độ sẽ rớt xuống trong nháy mắt, nhiệt độ trong bóng râm, thường lạnh đến mức làm cho hàm răng cô run lên. Mặc dù hẳn đã cho cô mặc thêm cô một cái áo lông, lại chuẩn bị cho cô thêm một tấm chăn dày, để cho cô quấn quanh lên người, ngăn cách không khí lạnh lẽo, cô vẫn cảm thấy rất lạnh.

Cho nên, cho dù ở trong phòng, phần lớn thời giờ, Irapa cũng sẽ duy trì chút cũi đốt ở bên trong bếp lò. Cô biết hẳn làm như vậy, thật ra là vì cô, cô không cho là hẳn cần lò lửa giữ cho ấm, ít nhất ban ngày thì hẳn không cần.

Cô tận lực giảm bớt cơ hội sử dụng cũi, để tránh gia tăng lượng công việc của hẳn.

Ngay cả hôm nay đứng dưới ánh mặt trời, cô thở ra hơi thở vẫn tạo thành khói mù màu trắng.

Ánh mặt trời chói mắt trên đỉnh đầu chỉ là giống như một loại ảo ảnh, cô hoài nghi nhiệt độ thậm chí chưa đến 0 độ.

Xách theo thùng nước tuyết được xúc đầy, cô đi trở về trong phòng, đem tuyết khối rót vào chum nước đã đầy tám phần, sau đó lại đi ra ngoài, tiếp tục xúc tuyết.

Mấy ngày nay, cô đã không còn cảm thấy choáng váng đầu hoa mắt muốn ói, nhưng đứng lên hoạt động thì vẫn nhanh chóng cảm thấy không thở nổi.

Ít ngày trước khi ngồi ở trong nhà gần người thì cô mới đột nhiên nhớ tới, đó là triệu chứng của núi cao. A Lăng tăng với cô rằng, hần và nhị ca trước kia cùng đi leo núi thì đã từng gặp qua người khác bị chứng núi cao này!

Khi được phát hiện lập tức trực tiếp đưa xuống núi chạy chữa. Đáng tiếc cô không có cách nào xuống núi, thật may là cô không vì thế mà chết. Irapa cho cô uống trà, để cho cô tốt hơn rất nhiều, cô phỏng đoán có lẽ đó là nguyên nhân mà hần mỗi ngày đều bắt cô uống một ấm thật to.

Xúc đầy một thùng tuyết cuối cùng, cô đi trở về phòng, cố gắng đem một thùng tuyết lớn đổ vào trong chum nước, lúc này mới ngồi xuống ghế, thở hỗn hển nghỉ ngơi một chút.

Bởi vì vẫn chưa hoàn toàn thích ứng không khí của nơi này, đi mỗi một đoạn đường đã cảm thấy thở không nổi, cô không có cách nào giúp hần một tay săn thú đón củi, nhưng ít ra cô có thể giúp hần làm chút chuyện vặt.

Nấu cơm, quét dọn, đem nước chuẩn bị đầy đủ, chút chuyện nhỏ này cô có thể làm được .

Ngồi ở trên ghế, cô nhìn thấy giá sách đứng ở một bên, suy nghĩ không khỏi lại trở về trên thân người đàn ông kia.

Kể từ khi hần đem tên nói cho cô biết, cũng không còn ra vẻ cự người ngoài ngàn dặm như vậy nữa, trước đó, cô cảm giác hần nơi nơi tản ra hơi thở lạnh lùng, có lẽ là bởi vì hần rất cuộc nguyện ý cùng cô nói chuyện, cô phát hiện hần tựa hồ trở nên thân thiết một chút, không hề cô độc như trước nữa.

Cho dù hai người vẫn không thể đầy đủ nói chuyện với nhau, nhưng dựa vào khoa tay múa chân, cùng với vẽ trên giấy, trên căn bản câu thông vẫn không hề vấn đề. Irapa, là tên của hần.

Đêm hôm đó, khi hần chủ động nói cho cô biết thì cô gần như không có cách nào khống chế mình, thiếu chút nữa không nhịn được tiến lên ôm hần.

Sợ lần nữa hù dọa người đàn ông kia, cô nỗ lực nhịn xuống, lại không nhịn được cứ lăm lăm nói chuyện, thật may là hần cũng không có đáng về để bụng.

Gần đây buổi tối mỗi ngày, cô đều sẽ cùng hần nói chuyện phiếm, học tập ngôn ngữ sử dụng hần, đem mỗi một chữ hần dạy cô, dùng chú âm cùng tiếng Trung ghi lại trên giấy.

Mặc dù hần đã từng cố gắng dùng Tiếng Anh cùng cô câu thông, nhưng quá đáng tiếc chính là, Tiếng Anh của cô dở tệ, 26 kí tự của chữ Anh, nếu tách ra thì cô có thể đọc được, nhưng hợp lại thành chữ thì cô hoàn toàn không có biện pháp hiểu.

Từ nhỏ, cô đã đối với ngôn ngữ Tiếng Anh này, có loại chán ghét không nói ra, khi còn đi học, điểm tiếng Anh của cô chưa bao giờ được điểm cao. Không giống cô chỉ sẽ nói tiếng Trung cùng tiếng Đài, Irapa hiểu rất nhiều ngôn ngữ, hơn nữa không phải đơn giản là khẩu ngữ mà thôi, cô thấy ở trên giá sách của hần thấy rất nhiều những quyển sách với nhiều ngôn ngữ khác nhau, những quyển sách kia xem qua mỗi một bản cũng bị người ta lật tới nhìn nhúm, nhất định là hần đều đã lật cả nhiều lần rồi.

Hần thật sự có trồng trọt thu hoạch, trong nhà hần có thật nhiều nông cụ, cho dù hiện tại đã bị tuyết chôn vùi, cô cũng nhìn ra được, ngoài phòng có vài chỗ đồng ruộng có dấu vết khai khẩn. Nhưng sự thật, hần cũng không phải là thôn phu quê mùa thô lỗ. Khoai tây cùng bí đỏ cô mới vừa rửa có thể là đích thân hần trồng trọt, kì lạ là người thông hiểu đủ loại ngôn ngữ như hần, ại sao lại muốn ở trong một sơn cốc của một vùng núi cao heo lánh này. Cho dù từ nhỏ hần đã sống và lớn lên ở nơi này, hần cũng nhất định đã từng xuống núi.

Nếu không thì làm sao hần sẽ hiểu nhiều ngôn ngữ như vậy, lại có tiền mua những thứ đồ hộp thịt bò, thịt heo, thịt dê trong hầm chứa?

Xác thực, hần có thật nhiều vật phẩm xem ra đều là tự chế, giống như là giá sách, thùng nước, hương liệu khô, còn có cả gian nhà ở này, nhưng chỗ này của hần vẫn có những thứ xuất phát từ thành thị, thí dụ như áo lông, bao tay, bộ sách, giấy, bút, ly inox, cái bật lửa, đồ hộp và còn rất nhiều thứ khác nữa.

Cô đem thịt bò trong hầm lấy ra để rã đông từ trước cắt thành khối, ném vào trong nồi cùng khoai tây nấu thành súp.

Hần hiểu nhiều ngôn ngữ như vậy, cô không cho là hần ở trong thành thị không tìm được công việc nuôi sống mình.

Hiển nhiên là có nguyên nhân gì đó, để cho hần quyết định phải vào sống trong núi

Cô tò mò vạn phần, rồi lại ngượng ngùng trực tiếp hỏi, huống chi cô cùng hần bây giờ còn vẫn chưa có cách nào có thể hiểu được nhau, và loại chuyện thuộc về riêng tư này, tám phần sẽ mạo phạm vấn đề của người ta, cô mới ngượng ngùng đi hỏi.

Hơn nữa, nói thật ra, thì chuyện này cũng không liên quan đến cô.

Nhưng cô có thể nhịn không hỏi, nhưng lại không có cách nào dừng lại suy nghĩ.

Ngay cả căn nhà này, thậm chí cả ngọn núi này, trong phương viên trăm dặm, cũng không hề những người khác, muốn cô không tò mò về người đàn ông này, thật rất khó.

Sáng sớm hôm nay, khi cô muốn cầm cầm bản bút ký, học tập những chữ mà tối ngày hôm qua học được thì không cần thận đụng rớt một quyển sách khác, cô đem sách nhặt lên, bên trong lại rơi ra một tấm ảnh cũ kĩ ố vàng. Trong tấm ảnh có một nam một nữ, còn có một cậu bé khoảng chừng chỉ ba bốn tuổi.

Người đàn ông kia là một người da trắng, cùng hấn có dáng dấp rất giống, nhưng không khả năng là hấn, hấn không phải người da trắng, màu da Irapa sậm màu, tương đối giống cô gái kia hơn.

Cô đem hình lật qua, nhìn thấy phía sau viết ngày tháng là vào ba mươi năm trước

Thật may là chữ số Arập là toàn thế giới thông dụng, nếu không cô thật sự không thể nhìn biết được. Cũng là bởi vì mấy chữ kia, để cho cô xác định, người đàn ông trong hình có lẽ là cha của hấn, cô gái còn lại là mẹ hấn và cậu bé trong hình tám chín phần mười chính là hấn.

Mẹ của hấn mới nhìn qua giống như người da vàng, nhưng hình dáng lại quá to lớn, trên người còn mặc quần áo phục sức giống như là truyền thống, nếu như nhìn theo cách ăn mặc của người này có thể đoán rằng cô ấy không phải là người ở Châu Phi hoặc châu Úc, mà là Châu Nam Mỹ.

Châu Nam Mỹ, cô đối với Châu Nam Mỹ không hề ấn tượng gì, ngoại trừ nơi này có sông Amazon, còn có Brazil, Argentina, Peru và vài quốc gia khác, cô đối với nơi này hoàn toàn không hề khái niệm, ngay cả quốc gia nào vị trí nào ở Đông Tây Nam Bắc, cô cũng không hề ấn tượng. Cho nên cho dù có hiểu rõ chỗ này là Châu Nam Mỹ, đối với cô cũng không hề trợ giúp gì quá lớn.

Tóm lại, không hề điện thoại, liền không có cách nào liên lạc với người nhà, tất cả đều là số không. Lo lắng quá nhiều cũng không hề tác dụng, hảo hảo mà sống sót tương đối quan trọng hơn.

Cô đem một nồi nước dùng khác nấu xong, vớt bí đỏ ra ngoài, đem nó nghiền nhuyễn rồi thêm bột vào, sau đó đặt ở trên miếng sắt nướng thành bánh bí đỏ.

Nấu xong bữa trưa thì hấn còn chưa trở lại.

Tự cô ăn một miếng bánh trước, uống một chút súp thịt khoai tây, cũng mang một chén to cho Kaka.

Kaka sau khi ăn uống no đủ, cuộn tại cạnh chân cô, vờn người ngáp.

Cô rửa sạch hết chén đĩa, trở lại bên cạnh bàn lật xem bản bút ký, muốn học tập, nhưng hồ mãi không vào được, cuối cùng vẫn là không nhận được đem tấm hình cũ từ trong túi áo khoác móc ra nhìn. Nếu như đứa bé trai này thật sự là hấn, vậy chứng tỏ hấn thật ra thì chỉ có 33, khoảng ba mươi bốn tuổi.

Hiểu được chuyện này, làm cho cô vụng trộm nhỏ nhỏ lấy làm kinh hãi. Cô vẫn cho là hấn là đại thúc hơn bốn mươi tuổi, nhưng trên thực tế, hấn cũng không hề già như vậy.

Như đã nói qua, thật sự không thể trách cô hiểu lầm, đều là do hấn giữ lại một đám râu rậm rạp, mới làm cho cô lầm tưởng hấn có chút già.

Vốn là đang ngủ Kaka đột nhiên ngẩng đầu lên, cô vẫn còn cảm thấy kỳ quái nó làm sao vậy không bao lâu sau, cửa liền bị người mở ra. Irapa đẩy cửa ra đi vào. Cô sợ hết hồn, vội vã đem hình nhét về trong túi, giống như bị người bắt được quả tang khi làm chuyện xấu. Ừ, được rồi, thật sự là cô dấu riêng hình của hấn.

Có chút chột dạ vội vàng đứng dậy, Sơ Tinh múc thêm một chén canh nóng nữa, sau đó đem bánh bí đỏ nướng đầy tới chỗ ngồi hấn bình thường sẽ ngồi.

"Irapa, tôi nấu ít đồ, nhân lúc còn nóng ăn nhanh đi."

Hấn gật đầu, trước cời xuống áo khoác, rửa tay, lúc này mới bước đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Cô có chút khần trương, vội vàng đứng dậy, qua một lúc lâu, mới ngồi trở lại bên cạnh bàn, cúi đầu giả vờ nhìn bản bút ký đặt mở ra trên bàn; quyển sách này thật ra thì cũng là cô lấy trên giá sách của hấn lúc trước, nhưng hấn sau đó cũng không hề về muốn lấy lại.

Nghĩ kĩ lại, hấn thật sự là người rất tốt, cô cũng thật sự có điểm hồng bét.

Không nhận được liếc trộm người đàn ông ở trước mắt một cái, Sơ Tinh thâm nghĩ.

Chẳng lẽ nguyên nhân hấn lên núi sống, cùng vết sẹo trên mặt hấn có liên quan?

Mặc dù hấn giữ lại râu ria che vết sẹo trên mặt, nhưng bộ râu này dáng dấp cũng không chỉnh tề, hơn nữa cũng không phải tất cả sẹo, cũng có thể bị râu mép của hấn che kín, những vết nhăn nhúm kéo dài xuống, biến mất ở trong cổ áo của hấn, đó là một vết phỏng Cô kéo về tầm mắt, có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn không dám loạn hỏi. Hấn ăn xong thức ăn, cô chủ động đứng lên giúp một tay dọn dẹp rửa sạch đồ ăn, vừa mới cầm chén thả lại trên giá gỗ, xoay người lại đã nhìn thấy hấn ở trên đầu giá sách, cầm một ít lon đồ tới đây

Đó là thứ già đó hấn mới khuấy ngày hôm qua, sau đó lại hấn đem vật kia rớt vào bình sứ, lúc ấy cô từng tò mò hấn đang làm cái gì, nhưng sau đó vội

vàng đi lấy nước, sau khi trở lại lại bắt đầu nấu cơm, liền quên hỏi.

"Cái này cho cô." Hấn đem lọ kia đưa cho cô, chỉ chỉ về phía mặt của cô, "Xoa, xoa."

"Dì? Cho tôi sao?" Cô đưa tay nhận lấy, cúi đầu xem xét, trong bình sứ đó có một thứ chất lỏng dạng cao đặc màu trắng sữa, ngửi ngửi thấy có mùi thơm của dược thảo cùng sữa dê

"Đây là cái gì?" Cô ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hấn.

"Xoa mặt." Hấn chỉ vào mặt của mình, sau đó chỉ về phía mặt của cô.

Cô vẫn là không hiểu.

Hấn dứt khoát trực tiếp đưa tay mức một ít chất lỏng trong đó, trực tiếp bôi ở trên mặt mình, lặp lại: "Mặt."

"Oh, mặt, tôi hiểu rồi, đây là xoa mặt hay sao?" Cô bừng tỉnh hiểu ra, đem lon bỏ lên trên bàn, học hấn lấy ra một ít, dùng lòng bàn tay xoa đều, mới bôi đến trên mặt.

"Giống như vậy sao?"

"Không sai." Hấn gật đầu. Cô nở nụ cười xin lỗi. Hấn cũng nâng khóe miệng lên theo. Những ngày này, thật sự xảy ra quá nhiều chuyện, cô căn bản không nghĩ đến bảo vệ làn da quá mức khô ráp của mình, nhưng hấn lại nghĩ tới, còn đích thân tự tay làm loại sữa dưỡng này cho cô.

Sơ Tĩnh nhìn người đàn ông trước mắt này, trong lòng có chút cảm động.

Sữa dưỡng hấn thoa lên mặt cũng không đều có chút còn dính ở trên râu.

Cô biết, hấn bình thường là hoàn toàn không cần loại vật này.

Hấn là đặc biệt làm vì cô.

Bất giác, cô mỉm cười gượng tay lên, giúp hấn lau đi lớp sữa dính trên râu.

Hấn sùng sốt một chút.

"Râu mép của anh bị dính sữa." Cô nở miệng cười giải thích, đem sữa còn dính trên ngón tay cho hấn nhìn, "Nhìn này, dính vào rồi."

Hấn nhìn sữa dính trên ngón tay cô, lại một lần nữa giương lên khóe miệng.

Nhìn gương mặt hấn mang theo nụ cười, không biết xung động ở đâu ra, cô nâng cao tay, đem sữa dính trên ngón tay bôi trở về trên gương mặt thô lỗ của hấn, bởi vì năm này tháng nọ đều ở trên núi cao, da của hấn hết sức thô ráp, so với cô càng cần dưỡng nhiều hơn. Hấn cứng đờ cả người.

"Đừng động." Cô cố nén cười nói: "Để cho tôi giúp xoa giúp anh, đừng lãng phí."

Hấn không hề động, chẳng qua là càng thêm trở nên cứng ngắc.

Cô không hề chú ý nhiều, chẳng qua là thoải mái đem sữa xoa lên trên phần mặt không hề râu của hấn, gò má cao, trán của hấn, sau đó là lỗ tai.

Cô cảm giác được mạch đập phía sau tai hấn.

Tầm mắt của cô lơ đãng nhìn đôi diện cùng hấn, gần như ngay lập tức, đến lúc này thì cô mới đột nhiên phát hiện, động tác này đã quá mức thân mật, vượt qua giữa giới hạn bạn.

Người đàn ông trong nhà quá nhiều, cô lại từ nhỏ đã sống cùng một đám em trai, em gái, đối với cô mà nói là chuyện rất bình thường, nhưng đối với hấn thể nhưng lại không phải vậy.

Hấn rất cứng ngắc, rõ ràng không hề thói quen bị người khác đụng vào.

Hấn nhìn cô, mắt nhìn cũng không chớp, giống như ngay cả hô hấp cũng ngừng.

Bất giác, cô dừng tay lại động tác, nhưng không có cách nào đem tay từ trên tai vành lạnh như băng, thể nhưng lúc này bắt đầu nóng lên đòi đi.

Nhịp tim tăng nhanh một cách lạ thường, nụ cười của cô, chậm rãi biến mất ở trên môi. Tầm mắt của hấn nóng bỏng như thế, một đôi mắt u ám, giống như dây lên ngọn lửa cháy bỏng, cô có thể nhìn thấy mình đang ở trong đó, ở bên trong đám lửa cháy bừng đó, mặt mê mang. Cô không biết là mình đã xảy ra chuyện gì, cô nên đem tay lấy về, nhưng lại không muốn, mạch đập của hấn rất nhanh, cô có thể sờ đến, nhịp đập của hấn, xuyên thấu qua làn da thật mỏng sau lỗ tai hấn, truyền tới cô ngón giữa.

Làm như người đàn ông ở trước mắt, bởi vì cô vuốt ve mà khẩn trương, chịu ảnh hưởng.

Không có cách nào khống chế , cô ngừng lại hơi thở, bị lạc vào đáy mắt của hắn.

Đột nhiên, hắn lui về phía sau, dời đi tầm mắt.

"Thời tiết sắp thay đổi, tôi đi ra ngoài trước, cô giữ cái này đi." Hắn khăn khăn mở miệng, đem bình sứ trên bàn lần nữa nhét về trong tay cô, sau đó liền đi như chạy ra ngoài.

Cô hơi sững sờ, bàn tay nhỏ bé nắm bình sứ, nhìn cánh cửa kia khép lại, trong lúc nhất thời, không che giấu được thất vọng cùng buồn bã đột nhiên dâng trào trong lòng.

Không biết tại sao, trong giây phút tưởng chừng như vĩnh hằng mới vừa rồi, cô còn tưởng rằng

Hắn sẽ cúi đầu hôn cô.

Hơi nóng, nổi lên hai gò má.

Cô mong đợi hắn hôn cô.

Bị sự thật này hù dọa, Sơ Tĩnh ôm chặt chiếc bình sứ, có chút khiếp sợ từ từ ngồi trở lại trên ghế, phát hiện mình bất chợt trong giờ phút này, cô thích vin đại thúc cô độc này. Hắn không phải đại thúc, cô tự nói với mình. Hắn chỉ lớn hơn cô mười tuổi mà thôi. Cô cảm giác có chút choáng váng , chỉ có thể hít thở sâu hơn

Kaka nằm ở bên chân, ngửa đầu nhìn cô, bộ dáng ra vẻ vô tội.

"Đây chỉ là ảo giác." Cô hướng về phía nó lầu bầu.

Nó nhướn lông mày lên, giống như đang chất vấn cô.

"Nếu như không phải là, tôi liền thăm."

Nó đáp lại, là một cái ngáp thật to.

Cô chỉ cảm thấy đại sự không ổn, cô nên coi hắn là bạn, chỉ làm bạn là an toàn nhất.

Cô không nên đối với Irapa có bất kì cảm giác, cô cũng không tính ở lại nơi này lâu.

Bất quá như đã nói qua, hắn đối với cô hoàn toàn không hề bất kì hứng thú gì, nếu không phải như thế, hắn mới vừa rồi đã không hành động như thế.

Trời mới biết, nếu như mới vừa rồi hắn cúi đầu hôn cô, nơi này tuyệt đối sẽ không hề bất kỳ người phản đối.

Hắn đối với cô không hề hứng thú, mới có thể tránh ra, cô thật sự không cần lo lắng quá nhiều.

Chỉ bất quá, ý niệm này lại chỉ để cho cô càng thêm như đưa đám. Thở dài, cô đứng lên, thừa dịp hắn đang bận rộn ở bên ngoài, nhanh chóng đem tám hình cô giấu trong túi từ nãy đến giờ cất vào trong quyển sách kia.

Bạn đang đọc truyện *Anh chàng Quê Mưa Thâm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Thiên đường cùng địa ngục, thì ra là có thể cùng tồn tại . Một buổi sáng tinh mơ, cô giống như thường ngày, ở bên trong đêm đông rét lạnh, lăn đến trong ngực của hắn. Cô gái trong ngực đưa lưng về phía hắn, nhưng tay phải hắn từ lúc nửa đêm đã đưa vào bên trong áo lông của cô, nhẹ nhàng nắm lấy bầu vú mềm mại mịn màng kia, áo lông của cô vì vậy bị vén đến ngang hông, một nửa da thịt phần lưng dán chặt vào bụng của hắn.

Dục vọng nóng bỏng cứng ngắc của hắn, càng thêm cách quần đê xuống mông của cô.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, hắn không tự chủ hôn lên vai, gáy của cô, bàn tay trái đặt ở eo cô, càng thêm theo thói quen dời xuống, kéo cô càng sát vào mình hơn.

Cô đang ngủ, khe khẽ thở dài, phát ra tiếng rên rĩ mê người nho nhỏ, vô ý thức xoay người lại, cong người ngẩng đầu, đón nhận nụ hôn của hắn, đôi chân thon dài vượt đến trên đùi của hắn, bàn tay nhỏ bé mềm mại càng thêm dõ vào bên trong lớp áo lông của hắn, xoa nắn lồng ngực của hắn.

Cảm giác kia là tốt đẹp như thế, tay của hắn dõ vào lưng quần cô, sờ nắn bộ mông tròn trịa mê người đó, sau đó đi dần xuống, hắn có thể cảm nhận được đầu ngón tay của hắn tham dò vào chỗ ẩm ướt ngọt ngào của cô. Hắn không nhịn được rên rĩ ra tiếng, thanh âm thô ráp đó làm cho hắn chợt giật mình tỉnh lại. Đáng chết! Cô không phải kỹ nữ, cô tin tưởng hắn! Gần như ngay lập tức, hắn buông cô ra, nhanh chóng cẩn thận kéo tay chân của cô ra, vội vã xuống giường, không dám nhìn cô lâu hơn một chút nào nữa.

Lửa nóng dục vọng vẫn rung động ở giữa đùi, cứng rắn và đau đớn.

Hắn nhanh chóng xoay người, cách xa hấp dẫn ngọt ngào trên ván giường kia, đi vào phòng tắm đơn sơ.

Ông trời ạ, hắn thiếu chút nữa đã ăn cô!

Nhanh chóng cởi xuống quần áo, hắn cắn răng, định dùng một lần tắm nước lạnh, dập tắt dục hỏa đang tràn ngập toàn thân.

Hắn sớm biết, ngủ cùng cô, không phải là ý kiến hay.

Đêm đông quá lạnh, cô hàng đêm dựa đến bên cạnh hắn, hắn gần như đã bắt đầu có cái thói quen ôm lấy thân thể mềm mại thơm tho kia vào lòng.

Hắn luôn dậy sớm hơn cô, hắn không muốn cho cô biết mình buổi tối mỗi ngày đều cùng hắn quán lấy, cô là loại người ngủ rất say, buổi tối vừa nhắm mắt, sẽ ngủ thẳng đến trời sáng.

Sớm muộn có một ngày, hắn sẽ thật sự làm việc xong. Hắn phải nghĩ biện pháp. Nhưng, hắn lại không muốn nghĩ biện pháp, trong đầu hắn tất cả đều là cảm giác của cô, mùi của cô. Ném cô, tựa như được ném hương nồng bơ cùng mật ong. Hắn thật sự muốn quay trở lại làm cho xong phần nóng bỏng dở dang kia, thế nhưng cô gái đó tin tưởng hắn.

Cô mời hắn lên giường, không phải là vì một đêm xuân, không phải là vì phóng túng tình dục, cô là vì để cho hắn có thể ngủ ngon, cũng chỉ là đơn thuần ngủ. Cô gái giống như cô, không hề khả năng cùng hắn làm loạn, cô không phải loại cô gái tùy tiện phóng lãng đó.

Cô tin tưởng hắn.

Hắn không muốn phá hủy đi vật quý báu nhất trong đời của hắn.

Hắn phát run nhắm mắt lại, nhưng trong miệng vẫn có mùi của cô, lòng bàn tay cùng đầu ngón tay còn lưu lại hơi ấm trên da thịt mềm mại của cô, còn có nơi đó, từ từ tăng nhanh nhịp đập, đầu ngón tay lại còn níu giữ ngọt ngào ướt át giữa đùi cô.

Biết rõ nên phải nâng bầu nước mức nước, rửa sạch mình.

Nhưng hắn cuối cùng, vẫn là dùng tay trái nắm lấy nam căn cứng ngắc nóng bỏng giữa hai chân.

Nhịp tim, cấp tốc nhúc nhích, mạnh mẽ va vào lồng ngực của hắn.

Hắn không nên làm như vậy, nhưng lần này so với mấy lần trước kia càng thêm đến gần cực điểm, cho dù tắm nước lạnh, hắn vẫn không tin rằng mình trở lại trong phòng có thể nhịn được, hắn nhất định phải phát tiết ra ngoài. Cho dù đứng ở gian phòng nhỏ lạnh như băng này, hắn vẫn cảm thấy giống như có cô đang dính vào trên người hắn mê nheo, hương vị kia, hơi thở kia, thân thể hấp dẫn dụ người kia.

Hắn nhất định phải phát tiết ra ngoài! Hắn cắn răng, tựa vào trên tường lạnh như băng, nắm dục vọng nóng bỏng của mình, bắt đầu qua lại khuấy động.

Lửa nóng mòng xuân, tự dưng cắt đứt. Bởi vì lạnh, Sơ Tĩnh tỉnh lại, mới phát hiện hắn đã ra khỏi cửa.

Thật may là không hề ở đây, nếu không cô không biết, khi cô nhớ lại giấc mộng xuân dâm loạn rõ ràng kia thì nên đối mặt với hắn như thế nào. Cô hàng đêm mộng xuân, bất kể hắn đối với cô có ý tứ hay không, vô luận cô có muốn hay không, mộng đẹp nóng bỏng kích thích lần nữa dây dưa cô.

Hai ngày nay, cô càng ngày càng không có cách nào ở ban ngày, đưa mắt nhìn hắn mà không mặt hồng tim đập.

Trong mộng hắn đưa tới tê dại cùng cảm giác trống không, sau khi tỉnh lại, vẫn lưu lại ở trong thân thể, làm cô choáng váng.

Kaka vẫn còn nằm bên cạnh lò lửa còn chút tàn tro, ngủ say như thường ngày, thậm chí không hề ngẩng đầu nhìn hề một cái.

Nhẹ nhàng thở dài, vẫn còn mơ hồ choáng váng, cô bò xuống giường, vừa gấp dài, vừa đi đến nhà tắm giải quyết nhu cầu sinh lý. Cửa nhà cầu khép hờ, cô đưa tay đang muốn đẩy ra, lại nhìn thấy hắn đang ở bên trong. Cô sợ hết hồn, trong nháy mắt tỉnh táo lại, vội vàng rút tay về. Hắn không hề nhìn thấy cô, hắn nhắm hai mắt, cô nên xoay người lặng lẽ lui ra, nhưng hình ảnh trước mắt lại làm cho cô không có cách nào nhúc nhích.

Hắn tựa vào trên tường, không hề mặc y phục, toàn thân trần truồng, trừ lớp lông trước ngực, thân thể cường tráng không hề bất kỳ che giấu nào.

Ở trong hoàn cảnh nghiêm khắc, hắn luyện thành một bộ thân thể cực kỳ cường tráng.

Mỗi một khối cơ bắp trên người của hắn, đều giống như trải qua muôn ngàn rèn luyện thử thách, bền chắc lại xinh đẹp, nhưng vết sẹo dử ọt giống như bụi gai, leo lan tràn trên thân thể của hắn, hơn phân nửa eo bên trái cùng cánh tay đều có, một đường lan đến tận cổ, giống như ác ma đang trêu cợt.

Nhưng những thứ này đều không phải là trọng điểm mà cô chú ý, tuy rằng là bởi vì toàn thân hắn tràn trề, để cho cô chạm một giây mới hiểu đến hình ảnh trước mắt rằng cô thật sự đang nhìn một chuyện mà cô không nên nhìn.

Trời ạ, hắn đang Hắn nắm

Sơ Tĩnh che miệng, đề xuống một hộp hút không khí, hai gò má trong nháy mắt đỏ hồng một mảnh.

Kinh hoàng cùng khăn trương, ở trong đầu chạy tán loạn .

Cô không nên nhìn, đây là riêng tư của hắn, hắn không hề mặc y phục, hắn đang làm chuyện rất riêng tư, hơn nữa hiển nhiên là vì tránh ra cô, mới đến nhà vệ sinh này. Cảnh Sơ Tĩnh, rời khỏi đó nhanh lên! Cô cảnh cáo mình, nhưng không có cách nào nhúc nhích, thậm chí không có biện pháp nhắm mắt lại. Cảnh tượng trước mắt, bạo ngược lại xinh đẹp.

Vết sẹo xấu xí kia, không hề làm giảm bớt vẻ đẹp dã tính đó.

Hắn ngược đầu, nhắm hai mắt, hơi thở thô ráp gấp gáp.

Sức mạnh, đang chạy tán loạn dưới lớp da thịt cường tráng của hắn.

Huyệt bụng của hắn bền chắc , bắp đùi cường tráng, còn có chỗ đó, cũng thật oai hùng cứng ngắc.

Trái tim của cô cuồng loạn , hô hấp tăng nhanh, bụng nóng lên, hai chân mềm nhũn giống như sợi mì.

Cô không phải là không từng nhìn qua người đàn ông, nhưng chưa bao giờ xem trần truồng chân thật hiện ra như vậy.

Chân thực như thế, nhục dục như thế, tràn đầy sức sống như thế.

Lại. Hấp dẫn. Như thế.....

Tất cả của hắn, sự sống động đến như vậy, trần truồng hiện ra ngay trước mắt, nhìn một cái không sót gì.

Cô xấu hổ, mê hoặc đứng nhìn lên người đàn ông này, không hề bỏ sót chút gì, từ mồ hôi chảy xuôi trên ngực hắn, đến bắp thịt phẳng lì đầy mạnh mẽ của hắn, gân xanh trên cổ căng thẳng, bởi vì ngực bụng thở dốc phập phồng , thậm chí là dục kiến đỉnh vọng bị hắn nắm trong tay Cổ họng của cô co rút nhanh, hai tay vốn đang che miệng không tự chủ được dời xuống đè ép trái tim đang nhảy quá nhanh, đè ép dạ dày đang quá mức khăn trương. Nhiệt khí dâng trào, cuốn lấy toàn thân cao thấp, lòng bàn tay của cô đỏ mồ hôi, lỗ chân lông mở ra, từng tế bào trong thân thể cũng giống như vào một giây đó, bị cảnh tượng tràn đầy sức sống kia làm sống lại bùng bùng.

Cô gần như có thể ngửi được mùi mồ hôi của hắn, cảm giác được mỗi một lần thở dốc của hắn, làm như hắn đang dựa vào bên tai cô thở dốc.

ở trong cổ họng hắn đang phát ra âm thanh rên rỉ khàn khàn như thú hoang, căng thẳng thân hình cường tráng.

Nên rời khỏi , nhưng cô lại không nhúc nhích được.

Cô như mê muội trước hình ảnh hắn tăng nhanh tốc độ khuấy động, sau đó cả người càng lúc càng căng lên hơn, tiếp theo phóng thích ra ngoài.

Hắn buông lỏng xuống, tựa vào trên tường thở dốc, thân thể cường tráng bởi vì nóng lên mà bốc lên những làn khói trắng nhẹ nhẹ thở ra nhiệt khí, ở trong không khí băng lạnh lên cao.

Sau đó, gần như ngay tức thời, hắn mở mắt, nhìn thấy cô.

Cô kinh hoàng không dứt, nắc cở muốn chạy đi trốn, nhưng hai chân vẫn tìm không được sức lực để chạy trốn, cô như ngu ngốc đứng đó, cứng ngắc như một con thỏ trắng ngu xuẩn trong đêm đen bị xe đèn soi sáng

Trong khoảnh khắc đó, trái tim, gần như muốn nhảy ra cổ họng.

Hắn nhìn cô chằm chằm, đôi mắt tối tăm hòa lẫn với xấu hổ, tiếp theo hắn mắng thành tiếng, đem thân hình trần trụi bước đến.

Thời gian, trở nên chậm chạp nặng nề. Hai gò má bởi vì xấu hổ mà đau nhói, cô khăn trương xấu hổ đến mức không biết nên làm cái gì, chỉ có thể nhìn người đàn ông khêu gợi cường tráng đó, đi về phía cô. Chỉ sai hai bước, hắn đã đến trước mắt, cô rút cuộc tìm được hơi sức lui về sau một bước. Đôi mắt hắn mang theo lửa nóng bùng, bỗng nhiên khoát lên một tầng hàn băng, nhưng hắn cũng không nói gì, chẳng qua là mặt lạnh, ở trước mặt cô, dùng sức đóng cánh cửa thật mạnh.

Phanh!

Tiếng nổ thật mạnh kia, đột ngột đột ngột vang vọng ở trong không khí yên tĩnh sáng sớm chấn động thần trí cô trở về.

Quần bách cùng lúng túng chợt hiện lên, xấu hổ trong chớp mắt càng thêm bỏ đầy toàn thân cao thấp.

Cô hoảng hốt xoay người, đầu lại đụng phải giá sách đầy cộm nặng nề, cô đau muốn chết, cũng không dám dừng lại, chỉ che cái trán bị thương, chạy về trên giường thật nhanh.

Mấy phút sau, hần mặc quần áo chỉnh tề bỏ đi ra ngoài, nhìn cũng không nhìn cô một cái, mặc vào áo khoác, vớ, liền mở cửa, đi ra ngoài. Hần tức giận đi ở trên mặt tuyết, xấu hổ cùng tức giận tràn đầy cả đầu.

Sao lại không nhớ đến sẽ bị cô nhìn thấy. Hần sơ suất quá, lại không hề chú ý tới cửa vẫn chưa khóa. Trong phút chốc khi vờ anhiên thấy cô, hần còn tưởng rằng nhịp tim của mình cứ dừng lại như vậy. Cô hiển nhiên bị chuyện hần tự an ủi thực sự dọa sợ, cả người đứng cũng không nhúc nhích, trong mắt hạnh tròn tròn, có hốt hoảng cùng hoảng sợ, hần thẹn quá thành giận đi tới, cô lại sợ đến mức lui về phía sau!

Đáng chết!

Cô gái kia nên phải hiểu được phép lịch sự chứ!

Cho dù cô không cần thận bắt gặp, cũng phải hiểu tránh sang chỗ khác, mà không phải ngây ngốc đứng ở nơi đó rình coi!

Cô đã nhìn thấy tất cả, vết sẹo xấu xí gần đầy thân thể hần và cả dục vọng dã man của hần!

Cho dù là hiện tại, đi ở trong con bão tuyết, nam căn của hần vẫn cứng ngắc, khi vừa nghĩ đến cô, trong nháy mắt lại xao động hần lên.

Hần muốn cô gái kia, vô cùng muốn!

Nhưng cô đối với hần hiển nhiên không hề chút cảm giác nào, hần biết cô không hề, cô cũng không hề khả năng sẽ có.

Nếu như là ở trước kia, trước khi hần vẫn chưa bị thương, hần tuyệt sẽ không cảm thấy xấu hổ như thế, hần mặc dù không phải thuộc dạng vụn người mê, nhưng hần biết phản ứng của những người phụ nữ khi nhìn vào hần.

Họ cho là thân thể hần cường tráng rất hấp dẫn.

Nhưng kể từ khi hần bị tai nạn phong thân thể, tất cả liền thay đổi. Ngay cả hộ sĩ trong bệnh viện, khi thay thuốc cho hần đều không tự chủ lộ ra vẻ mặt hoảng sợ. Mặc dù sớm có chuẩn bị tâm tư, nhưng khi tháo băng xuống nhìn thấy nửa gương mặt xấu xí trong gương thì hần bị chấn động kinh hoàng đến mức không thể nào nhúc nhích. Hần là người đàn ông, hần không nên quan tâm về bề ngoài như thế, nhưng trận lửa lớn đã phá hủy hần.

Những người anh em, đội viên dưới tay hần nhận tiền hối lộ, trở thành gián điệp, phản bội bọn họ. Khi chuyện xảy ra, hần vì cứu con tin, phụ trách đưa ra ngoài, nhưng xà ngang rơi xuống, đè ở trên người hần, tạo thành kết quả tàn khốc.

Cả nửa người bên trái của hần, toàn bộ vụn vẹo và biến hình.

Ngon lửa cháy bùng cắn nuốt da tay của hần, vụn vẹo vân da, cho dù sau đó đã mọc ra lớp da mới, nhưng là lớp da mới trắng mịn, càng thêm lộ rõ ràng giống như bụi dây leo, lớp hoa văn, gập ghềnh đất quanh thân hần

Hần mới nhìn giống như một thằng gù nhà thờ Đức Bà.

Hần ở trong thành thị tồn hơn nửa năm làm trị liệu, sĩ quan cao cấp tự mình đến trong bệnh phòng nói cho hần biết, chỉ cần hần khôi phục khỏe mạnh, là có thể trở lại đơn vị nhậm chức.

Đối diện với sự thay đổi đáng sợ của bên ngoài, hần thật sự tổn một chút thời gian mới bình phục, nhưng hần là một cao thủ chuyên nghiệp, hần tin tưởng mình dễ dàng có thể trở lại trạng thái tốt nhất.

Nửa năm sau, hần trở lại công việc đơn vị. Một năm sau, hần biết mình không thể nào tiếp tục nữa. Thân thể của hần bình phục, nhưng chuyện đã hoàn toàn thay đổi. Hần là con quái vật. Mỗi người đều sợ hần, sợ hãi hần, chán ghét hần, ngay cả người hần cứu trở về, cũng coi hần vì cảm thù ác ma, cô gái kia dọc theo đường đi hét chói tai không ngừng, thiếu chút nữa hại chết người của chi đội cứu viện

Con tin đó, sợ hần so với sợ bọn cướp kia nhiều hơn.

Ở đó một năm, hần phát hiện mình không thể tiếp tục được đội viên hoàn toàn tin tưởng hần.

Trận hỏa hoạn kia, lần phản bội đó, tiêu hủy lòng tin của hần đối với con người.

Sau khi nhiệm vụ chấm dứt, hần đích thân xin giải ngũ, trở lại nhà cũ, trở lại trên núi cao, xây dựng lại gian nhà cũ đã hoang phế nhiều năm.

Hần không muốn lại bị người khác xem mình như quái vật, không muốn lại gặp phải sự phản bội, không muốn nghe những câu chữ ác độc kia nữa, không muốn gánh chịu tội danh hần chưa từng làm, hần không bao giờ muốn từ mọi người trong mắt, nhìn thấy sợ hãi nữa!

Cho nên, hắn mới lựa chọn về đây.

Hắn chỉ xuống núi lúc cần thiết, chỉ cùng người tiếp xúc khi thật sự cần thiết.

Hắn thậm chí để râu và tóc thật dài để che giấu mình, tránh khỏi khi xuống núi hù dọa người khác.

Nhưng bây giờ, cô đã thấy. Thời gian này, hắn luôn mặc quần áo ở trên người, cho dù ở trong phòng là ẩm, hắn vẫn chưa từng đem quần áo bỏ đi, hắn sợ cô sẽ bị dọa sợ, sẽ sợ hắn, lo lắng sẽ nhìn thấy từ trong mắt cô, sự kinh hoàng cũng ghét bỏ giống như những người khác. Hoặc là thảm hại hơn, từ đó bắt đầu né tránh hắn. Chợt đứng lại ở trong đất tuyết, hắn thở ra một làn khói trắng, thờ dốc nhìn thế giới hoang vu lạnh như băng ở phía trước.

Đáng chết, hắn biết, đây là giận chó đánh mèo, là chính bản thân hắn không đóng cửa lại kỹ, trước đây, hắn hoàn toàn không cần đóng cửa.

Nhưng đó là trước đây, trong cuộc sống của hắn, cũng không có một cô gái.

Một cô gái mà hắn vô cùng khát vọng.

Những suy nghĩ khổ sở cứ dâng tràn đầy ngập trái tim hắn.

Hắn khát vọng cô, muốn cô thích hắn.

Cô tin tưởng hắn, coi hắn là bạn, nhưng không phải tình nhân. Ngay cả như vậy, có đôi lúc hắn lại ảo tưởng cô nguyện ý đi vào trong ngực hắn, mỉm cười với hắn, cùng hắn ân ái.

Đó chỉ là suy nghĩ không hề thực, nhưng lại giống như một loại độc dược, hắn không nhin được, không có cách nào khống chế những hình ảnh tưởng tượng kia, không có cách nào ngăn chặn được hy vọng xa vời.

Nhưng cô nhìn thấy, tất cả.

Từ nay về sau, hắn biết, mỗi lần cô nhìn hắn, cũng sẽ nhớ tới thân thể đáng sợ, cùng hành động bí ối của hắn. Coi như cô cố gắng che giấu, hắn cũng sẽ cảm giác được. Vô luận là che giấu khinh bỉ, ghét, hoặc cảm giác tội ác, quá nhiều người đã từng thử ở trước mặt hắn giấu cảm giác của mình, nhưng lại che giấu một cách vô ích, hắn đã từng chịu qua quá nhiều huấn luyện, biết làm cách nào để phân biệt lời nói dối của mọi người.

Nếu như có thể, hắn thật sự muốn đi thẳng xuống như vậy, trốn trong một ngọn núi sâu khác, quên hết tất cả những thứ đáng chết này.

Cho dù trong ngôi nhà đó có đầy đủ thức ăn, cô cũng không thể nào mình sống qua tất cả mùa đông, hơn nữa mặc dù hắn có thấp kém hay tàn nhẫn như thế nào, hắn thật sự cảm thấy, nếu như hắn không về, thò cô gái nhỏ ngoan cố kia, sẽ mạo hiểm ở trong gió tuyết chạy đến tìm hắn.

Tầng mây càng lúc càng dày đặc, lần nữa bắt đầu xếp thành những lớp nặng nề trên bầu trời, gió tuyết lạnh lùng cũng bắt đầu thổi lên, thông báo đợt gió tuyết mới sắp sửa đến.

Trùng mắt nhìn tuyết trắng bắt đầu rơi xuống trên bầu trời bao la, hắn rủa thầm một tiếng.

Thật đáng chết, mùa đông quá dài.

Mặc dù không cam nguyện, thế nhưng hắn lại chỉ có thể hít một hơi thật sâu, xoay người lại đối mặt với cô gái mà hắn khát vọng không dứt, nhưng không có cách nào có được.

Cảnh Sơ Tĩnh, cô là một cô gái gốc nghèo! Khom gối ngồi ở trên giường, cô tức giận mắng mình. Cô không thể tin được mình lại trốn đi, cô nên cùng hắn nói xin lỗi! Nhưng cô không làm thế, cô chỉ là chạy về trên giường, đem chân kéo qua đầu, trực tiếp trốn tránh đối mặt với sự lúng túng cùng quần bách của hắn, còn có lửa giận không che dấu chút nào của hắn.

Đợi cô nhớ tới việc phải nói xin lỗi thì cuống quýt lấy dũng khí lật người ngồi dậy, hắn đã cũng không quay đầu lại mặc vào áo khoác đi thẳng ra cửa.

Cô nên phải gọi hắn lại hoặc đuổi theo hắn, cho dù làm mặt dày, cũng phải đến đối mặt với hắn, nhiều cái nên làm như vậy, cô lại không hề làm gì cả.

Nhớ tới ánh mắt phẫn nộ của hắn, cô tự chán ghét mình vì nặt vào trong chần, như đưa đám không dứt.

Hắn thật vất vả mới cùng cô tháo xuống lòng phòng bị.

Mấy ngày nay, hắn và cô tựa như những người bạn, , hắn không chỉ sẽ đáp lại những câu hỏi của cô, thỉnh thoảng còn có thể lộ ra nụ cười khó gặp.

Hiện tại thì quá tốt rồi, cô không chỉ xâm phạm lĩnh vực của hắn, quấy nhiễu cuộc sống của hắn, còn rình coi riêng tư của hắn.

Khó trách hắn sẽ tức giận, nếu là đối lại là cô, cũng sẽ tức giận giống như vậy. Đặc biệt là, hắn còn vì vậy mà chạy đến phòng tắm, cô tin tưởng nếu là ở bình thường, hắn muốn giải quyết chuyện riêng, tuyệt đối là ở trên chiếc giường thoải mái, sẽ không đến chỗ lạnh lẽo không thích hợp đó. Nhớ tới hình ảnh nóng bỏng hấp dẫn lại chân thật đến như vậy, cô không khỏi lại mặt đỏ tới mang tai, nhịp tim tăng nhanh. Thảm, cô không biết mình làm sao còn có biện pháp cùng hắn ngủ chung một chỗ ở trên giường lớn, mà không suy nghĩ lung tung nữa.

Trời ạ, cô không hề vì vậy mà phun máu mũi, hoàn toàn là bởi vì lúc trước đã quen nhìn thân thể các người đàn ông trong nhà, nhưng dù nói thế nào, mặc dù bọn họ cùng mấy người kia cũng thường thường ở trước mặt cô cời trần. Trong "Hong Nhân", cũng không hề một cá nhân nào, cời hết toàn thân rồi tự an ủi cho cô nhìn.

Được rồi, hấn cũng không phải là tự nguyện cho cô nhìn.

Oh, đáng chết!

Tội của cô thật là đêm cũng đêm không xuể.

Hon nữa, người nhà là người nhà, bạn là bạn, nhưng Irapa không giống thế.

Hấn Hấn Không giống thế.

Nếu như chỉ là đụng vào A Lăng hoặc A Nam làm gì chuyện tốt đó, cô có thể đã sớm xoay người, cô cũng không phải là chưa từng xem qua người đàn ông.

Người đàn ông là động vật đầy dục vọng, mỗi sáng sớm tiêu đệ đệ cũng sẽ tự động đứng dậy.

Mười năm trước cô còn có thể xấu hổ, nhưng sinh trưởng ở trong một gia đình dương thịnh âm suy, lại thường thường giúp một tay chăm sóc những nhân viên của Hồng Nhân thỉnh thoảng tới nhà tá túc, hoặc dưỡng thương nghỉ phép, cô thật đã thành thói quen loại sinh vật tên người đàn ông này, mặc dù bọn họ không dám ở trước mặt các trưởng bối làm loạn, bất quá mấy năm nay, cô không cần thận nghe qua rất nhiều chuyện cười tục tĩu, cũng không có tình xem qua rất nhiều hình ảnh không tình khiết.

Cô sớm đã thành thói quen, nhưng lạichưa từng khăn trương qua như vậy.

Cô quả thật không thể tin được, mình lại ngây người như phỗng nhìn chằm chằm vào hấn như thế, giống như chưa từng gặp qua người đàn ông vậy!

Nhưng hấn không giống thế.

Có lẽ là vết sẹo trên người của hấn, cũng có lẽ là chuyện mà hấn đang làm, cô có thể nói cho người khác biết như vậy, nhưng cô không có cách nào lừa gạt mình.

Hấn không giống những người khác, là bởi vì cho dù ở trong hoàn cảnh khó khăn gian khổ như thế, hấn vẫn lo lắng cho cô, chăm sóc cô.

Tại một phương diện nào đấy, hấn cùng mọi người trong nhà cô rất giống nhau, hấn và bọn họ đều không thể vứt bỏ người yếu thế hơn mà không thêm đề ý.

Nhưng ở mặt khác, hấn lại không giống như bọn họ, cô chưa từng bị hấp dẫn qua như thế.

Có lẽ là bởi vì hai người ngôn ngữ không thông, vẻ mặt của hấn lại bị râu ria che kín, cô luôn nhìn chăm chú vào mắt của hấn, mấy ngày gần gũi, cô đã có thể từ trong mắt hấn nhìn thấy rất nhiều cảm xúc rất nhỏ, phân biệt hi vọng ái ó trong đó.

Hấn tức giận.

Cho dù hấn không đá cánh cửa, cô cũng nhìn ra được. Hấn bị tổn thương, bởi vì phản ứng lùi bước của cô. Trên mặt cùng trên người của hấn đều có dấu vết bị phỏng, vô luận quá khứ đến tội cùng đã xảy ra qua chuyện gì, hấn đều vô cùng đề ý, đề ý đến mức đặc biệt giữ lại bộ râu để che giấu, thậm chí có thể đề ý đến mức trốn tránh tất cả mọi người. Trong phòng không hề gương, không hề bất kỳ vật phẩm gì đó có thể phản xạ.

Hấn không muốn bị người khác nhìn đến thân thể của hấn, hấn không muốn bị cô nhìn thấy, hấn thậm chí không muốn nhìn thấy mình.

Hấn đối với vết thương chongchát trên thân thể kia, cảm thấy tự ti.

Bất thành linh linh ngộ, như sấm sét giáng thẳng vào cô.

Hấn rất tự ti.

Đột nhiên ngồi dậy, Sơ Tĩnh ngạc nhiên nhìn cánh cửa đóng kín mít.

Từng trí nhớ chung sống cùng hấn nhất nhất hiện lên, cô đụng vào hấn thì hấn cứng ngắc, thái độ thô lỗ mới ban đầu, biểu hiện cự người ngoài ngàn dặm của hấn, đều là hấn bày ra để tự bảo vệ mình.

Trái tim đột nhiên co rút nhanh, mơ hồ thấy đau.

Có thể cô đã đoán sai, nhưng cô không cho là như vậy.

Có lẽ hấn đối với cô, không phải là không hề cảm giác; có lẽ một ngày kia, hấn thật sự là muốn hôn cô.

Nhịp tim, trở nên bình lặng một cách kì lạ.

Cô thì sao? Cô đối với hắn là cảm giác gì? Từ nhỏ, cô liền muốn tìm được một người đàn ông yêu cô, tựa như cha mẹ cô, tựa như Đại Dương cùng Đào Hoa, Mạc Sâm cùng Như Nguyệt, cô không muốn tùy tiện tìm người đàn ông thích hợp, nhưng trước khi gặp được hắn, cô cũng chưa từng cảm giác được lực hút mãnh liệt như thế. Mãnh Nam cô thấy nhiều, thật sự, thấy rất nhiều.

Người đàn ông trong nhà, nhân viên của Hồng Nhân, mọi người đều là thân thể cường tráng, hóc môn nam tính tràn đầy, nhưng không hề bất kỳ một người nào cho cô cảm giác giống như Irapa.

Cô muốn hôn hắn, muốn vuốt ve vết thương của hắn, muốn ở cùng hắn, muốn biết bị hắn hôn, bị hắn vuốt ve, là loại cảm giác gì.

Chỉ là nghĩ thôi, nhịp tim cô liền tăng nhanh, lòng bàn tay đỏ mề hời, cả người nóng lên run rẩy.

Đột nhiên, cửa bị người mở ra.

Cô sợ hết hồn, lại thấy hắn bắt chắp gió tuyết đi vào.

Gió lạnh mang theo hơi lạnh thấu xương xuyên vào, bí mật mang theo tuyết lạnh như băng.

Hắn không hề nhìn cô, xoay người bình thân đóng cửa lại, đem trận gió tuyết cuồng loạn bắt đầu thay đổi lớn nhất ở ngoài cửa.

Trong phòng, nháy mắt yên tĩnh lại.

Hắn xoay người, cỡi áo khoác xuống treo lên, lại vẫn không hề nhìn cô, chỉ đi thẳng tới bên lò, ném vài nhánh củi khô vào lò, khiến ngọn lửa lần nữa bốc cháy lên. Cô không thương hắn, cô không thể nào ở trong mấy ngày gần ngủ, liền yêu một người xa lạ ngôn ngữ không thông. Lý do này, cũng nên đủ để cho cô an phận thủ thường, đừng tìm hắn làm loạn. Trước kia, nó là đủ, đầy đủ lý do; hiện tại, cũng không đủ rồi. Cô nhìn người đàn ông cao lớn trầm mặc cái đó, không nói một lời làm chuyện của mình, hắn giúp Kaka dọn dẹp thảm, vào trong hầm mang thịt ra, đến bên lò đun như thức ăn, không hề nhìn cô.

Hắn lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng trước kia, nhưng lúc này đây, cô nhìn thấy nhiều hơn.

Động tác kia hơi cứng nhắc cố ý tránh ra tầm mắt của cô, cũng cho thấy hắn quan tâm.

Trên tóc hắn còn có tuyết đọng, bởi vì quá mức chú ý cô, hắn hoàn toàn quên phải gạt chúng nó xuống; mấy ngày nay, ngay cả nón giữ ấm hắn cũng để ở lại trong nhà, không phải hắn không lạnh, cô biết, hắn là cố ý để lại cho cô.

Dù vậy, cô cũng hiểu được, hắn tuyệt đối sẽ không chủ động sẽ cùng cô nói chuyện.

Cô phải cùng hắn nói xin lỗi.

Hít sâu một cái, cô xuống giường, đi tới hướng hắn.

Hắn nghe đến động tĩnh của cô, cứng người, nhưng vẫn không quay đầu lại.

"Irapa."

Cô vươn tay, đụng vào cánh tay của hắn.

Hắn không nhúc nhích, giống như hóa đá, không quay đầu lại. Cự tuyệt không tiếng động đó, giống như bức tường đá lấp kín vô hình lạnh như băng, gần như muốn tổn thương ngón tay giá rét của cô.

"Thật xin lỗi, tôi rất xin lỗi." Cổ họng cô co rút nhanh, nhìn bóng lưng của hắn mở miệng.

Hắn quay người sang, cũng không phải tò mò lời cô nói, mà là xoay người lại cầm muỗng canh, khiến cánh tay có thể rời khỏi bàn tay của cô; có lẽ hắn sớm đã biết rõ ý tứ của những lời này, cô đã nói qua lời xin lỗi đó rất nhiều lần.

Đau đớn, đột nhiên níu chặt trái tim của cô.

Không chỉ là bởi vì hắn lạnh lùng, hơn bởi vì hắn cảm thấy cần để phòng cô, giống như cô là rắn độc mãnh thú gì đó.

Cánh tay vẫn treo ở giữa không trung, cô nhìn hắn, hốc mắt ề ảm hơi nóng.

Nhìn được xung động muốn khóc, cô rút tay về, khăn giọng mở miệng lần nữa.

"Thật xin lỗi."

Hắn không hề để ý đến cô, chẳng qua là xoay người lại, tiếp tục đối mặt với bếp lò, làm chuyện của mình, giống như không hề nghe cô nói.

Hoặc là, chỉ là không muốn nghe cô nói chuyện, không muốn tiếp nhận cô không ngừng nói xin lỗi vô nghĩa.

Nói xin lỗi, là muốn bày tỏ sai lầm cô đã được dạy dỗ từ nhỏ, nhưng cô lại không ngừng phạm phải sai lầm khác nhau.

Khó trách hắn đã bắt đầu cảm thấy chán ghét, không muốn để ý tới cô nữa.

Không khí, càng trở nên nặng nề.

Áy náy, giống như gánh nặng ngàn cân, đè ở trên ngực cô. Nhìn bóng dáng lạnh lùng đó, cô chưa từng cảm thấy không đất dung thân như thế này.

"Có lẽ đối với anh mà nói, nói xin lỗi đã không hề tác dụng gì, nhưng tôi vẫn rất muốn nói, tôi rất xin lỗi, tôi không nên nhìn lên anh, không nên xâm phạm riêng tư của anh." Hắn nắm chặt muống canh, bập thịch trên cánh tay của áo lông cứng lên.

Nhưng hắn vẫn không quay đầu lại.

Lớn như vậy, cô luôn luôn biết, nói xin lỗi là khó khăn, tuy nhiên cô không hề biết được, bị cự tuyệt lại đau đến mức này.

Cô hít một hơi thật sâu, hít một hơi nữa, muốn đè nén vết đau đón từ lồng ngực, thế nhưng không hề tác dụng, không khí rét lạnh, cũng không có cách nào dập tắt vết đau đón giống như vết phỏng làm lạnh trái tim.

Trên vai hắn, tuyết bắt đầu tan ra rồi, trên tóc cũng thế, tuyết đã thấm ướt tóc hắn, quần áo hắn.

Cô lấy khăn lông ra, cố gắng giúp hắn lau khô, nhưng chỉ mới giơ tay lên, hắn đã nhanh chóng tránh ra.

Lần này, hắn rút cuộc xoay người đối mặt với cô, bắt được bàn tay cô cầm khăn lông.

"Đáng chết! Đừng đụng tôi, cô không hề ý đó, cũng không cần trêu chọc tôi!" Hắn tức giận tròn trừng mắt nhìn cô, cắn răng gầm gừ.

Sơ Tĩnh cũng hít một hơi, không biết làm sao nhìn người đàn ông đang căm tức trước mắt.

Hắn tức giận nói: "Cô đã không phải là cô gái nhỏ nữa, nên biết sờ loạn người đàn ông sẽ tạo thành hậu quả gì! Tôi cho dù là một con quái vật, nhưng cũng là một người đàn ông!" Hắn rất tức giận, nắm chặt cổ tay của cô, trong mắt tràn đầy oán giận, cho dù không có cách nào hiểu lời của hắn, cô vẫn cảm giác được ác ý trong đó. Nhìn mắt hắn tức giận, cô chỉ cảm thấy đau lòng. "Tôi."

Cô nghiêm mặt há mồm muốn nói, mới mở miệng, nước mắt đột nhiên lăn xuống.

Như bị phóng, hắn buông tay của cô ra.

"Tránh ra!" Hắn nói, đôi mắt co rúc lại, giống như có đau đón khó nhịn, khàn khàn nói: "Trở về trên giường của cô đi, cách tôi xa một chút!"

Nỗi đau trong mắt của hắn, lại rõ nét như thế.

Đã có người từng tổn thương qua hắn, mà hắn lại xem cô giống như những người đó.

Tất cả câu chữ như nghẹn ở yết hầu, đôi mắt cô đắm lệ doanh tròng nhìn người đàn ông trước mắt đang lấy giận dữ che giấu tự ái cùng đau đón. Cô cố gắng mở miệng, lần nữa há mồm, môi hồng run rẩy, nhưng ngay cả một chữ cũng nói không ra.

Chỉ có đau đón, nóng rực từ tim hướng toàn thân lan tràn.

Cô nói không ra lời xin lỗi, nhưng không có cách nào cứ vậy rời đi.

Cô không có cách nào không quan tâm đến nỗi thống khổ của hắn, không có cách nào mặc kệ sự đau đón cho dù rơi lệ cũng không có cách nào thổ lộ, ở trong thân thể của mình, do dự cứ quẩn quanh không tìm được lối thoát. Cô không biết nên làm sao, , không biết nên làm thế nào, đầu của cô hoàn toàn không có biện pháp vận chuyển, suy tư. Sau đó, thân thể của cô cử động, giống như có ý chí của mình. Cô đi lên phía trước, giơ tay lên vuốt khuôn mặt thống khổ của hắn.

"Không!" Irapa tức giận, hất tay của cô ra, cảnh cáo cô: "Đừng làm vậy!"

Cô không quan tâm hắn cự tuyệt, cứ nâng mũi chân, hôn hắn.

Hắn cứng ở tại chỗ, giống như lần trước, chẳng qua là lần này, cô hôn không phải là gương mặt, mà là đôi môi lạnh lẽo của hắn.

Cô có thể cảm nhận được hắn ngừng thở, nhưng hắn không lui ra, mặc dù không hề lui ra, nhưng cũng không hề hướng ứng.

Xuyên thấu qua đôi mắt đắm lệ mơ mơ màng màng, cô nhìn thấy mình hèn mọn, ở trong đáy mắt sâu và đen tràn đầy thống khổ của hắn.

Hắn vẫn cầm lấy tay cô, nắm thật chặt, giống như là muốn bẻ gãy.

Cô vuốt lồng ngực của hắn, ở bên môi hắn, run rẩy, thờ dốc, sau đó khi hắn nhìn soi mói, cô khẽ run há miệng ra, vuron lưỡi thử dò xét liếm xuống đôi môi khô khốc của hắn.

Mãnh liệt, hắn hít một hơi tức, như bị ai cầm roi hung hăng quát một cái.

Trong đôi mắt u ám, dục vọng bắt đầu sôi trào.

"Đừng làm vậy." Hắn nói từng câu chữ khó phân biệt qua kẽ răng.

Từng từ, từng chữ cự tuyệt đó, lại lần nữa làm cô bị thương, làm dẫn phát nước mắt nhiều hơn.

Nhưng cô không chịu buông tay, chỉ phát run, nhẹ nhàng, từ từ, liếm hôn hắn lần nữa, làm dịu đôi môi khô khốc của hắn, giống như làm như thế là có thể để cho hắn khá hơn một chút, là có thể bồi bổ lại hắn một chút. Hắn nhắm mắt lại, bên trên hầu kết co rút, đôi môi vẫn mím chặt lại.

Nhưng, hơi thở của hắn càng thêm trở nên thô thờ gấp, thật sự cô đã ảnh hưởng đến hắn, mềm hoá bức tường băng cứng rắn này. Cô không phải ngu ngốc, cô cũng biết như vậy, sẽ tạo thành loại hậu quả gì, nhưng cô không có cách nào suy nghĩ, chỉ có thể y theo trực giác mà làm.

Sau đó, hắn hé miệng ra.

Một chút.

Chỉ có một chút, nhưng cô nếm đến mùi vị của hắn, đem hơi thở nóng bỏng gấp gấp của hắn nạp vào tim phổi, ve vuốt lên vết thương kia.

Cô tiếp tục liếm hôn hắn, kiên nhẫn, thương tiếc, hôn.

Người đàn ông cường tráng này, bởi vì nụ hôn của cô, mà run rẩy, mà co rúm lại.

Mũi chân của cô bắt đầu vô lực, cô đứng trở về mặt đất, nhưng môi của cô còn đang ở bên miệng của hắn.

Hắn không tự chủ được cúi đầu, đuối theo cô.

Trong giây phút gần như sắp đến gần vĩnh hằng đó, hắn rút cuộc vứt bỏ sự kiên trì, há mồm nếm thử môi lưỡi của cô.

Lần đầu tiên, hắn giống như sợ cô sẽ hối hận, sẽ chạy trốn, nụ hôn kia có chút thử dò xét, thậm chí run rẩy. Cô hé miệng, hoan nghênh hắn, đón nhận hắn. Sau đó, hắn buông lỏng cổ tay của cô ra, nắm hông của cô. Trái tim của cô nhói lên, cho là hắn muốn đẩy cô ra. Nhưng động tác kế tiếp của hắn, cũng không phải tránh thoát khỏi cô, mà là kéo đến gần hơn.

Cô vì thế chảy xuống nước mắt cảm kích, vuốt ve lồng ngực của hắn, sợ hãi, dịu dàng, hôn lên người đàn ông vừa kiên cường lại vừa yếu ớt này.

Có lẽ, cô không nên chẳng biết xấu hổ như thế, không nên khi chưa xác định được tình cảm của hai người, liền cùng hắn xảy ra quan hệ; có lẽ, cô nên chờ đợi một loại thể non hện giống như cha và mẹ, chờ đợi người đàn ông nên thuộc về cô.

Nhưng. . . .

Cô muốn ở cùng với hắn.

Chỉ là đơn giản như vậy.

Nếu như đây chính là dục vọng, cô kia nguyện ý vào lúc này, vào giờ phút này, ở trong lòng hắn cháy bỏng hầu như không còn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Bão tuyết bên ngoài phòng, đang bắt đầu kêu khóc. Lửa bên trong nhà, đang hùng hực thiêu đốt. Irapa run rẩy vuốt ve cô gái trước người, không thể tin được cô sẽ chủ động hôn hắn, không thể tin được cô không để ý hắn xấu xí.

Phiền não cùng tức giận, dưới sự vuốt ve của cô, nụ hôn của cô trở nên mềm hoá, biến thành dục vọng.

Cô lại trẻ độm, cũng không thể không biết cô đang làm gì, cô không thể nào không biết được, nụ hôn của cô cùng vuốt ve, sẽ đối với người đàn ông tạo thành cái dạng gì ảnh hưởng, đối với hắn tạo thành cái dạng gì ảnh hưởng.

Bị cô hấp dẫn, hắn không nhịn được há miệng ra, cho dù có thể cô sẽ đổi ý, có thể sẽ kinh hoàng chạy trốn, hắn vẫn không nhịn được muốn thưởng thức mùi hương của cô.

Một chút là tốt rồi, một chút thôi là được rồi.

Hắn liếm cô môi, lưỡi trắng mịn của cô.

Cô không hề chạy trốn. Trái tim, vì thế run rẩy. Một giây kế tiếp, hắn không kìm hãm được lúi cô vào trong ngực, tham Lam, đối khát, cần nuốt mút hôn ngọt ngào của cô, cùng đôi môi nóng bỏng của cô quấn quít. Cô sẽ bị dọa hỏng.

Hắn nghĩ thế, nhưng không có cách nào khống chế con thú hoang đối khát sâu trong tâm đang giãy giụa muốn thoát ra.

Nhưng cô không hề chạy trốn.

Cô sẽ bị dọa hỏng.

Khi hắn nắm lấy áo lông của cô thì hắn nghĩ như vậy.

Nhưng cô vẫn không hề chạy trốn, cô hôn đáp trả lại vô cùng nhiệt tình, vịn chặt thân thể của hắn.

Cô ở bên môi hắn, ở trong lòng hắn, thờ dốc run rẩy, không phải là bởi vì sợ, không phải là bởi vì sợ hãi, mà bởi vì là khăn cầu cùng dục vọng.

Hắn kéo cô đến gần hơn, đem dục vọng kiên đỉnh áp về hướng cô, để cho cô rõ ràng cảm giác được nam tính của hắn.

Vốn tưởng rằng cô biết sợ chạy trốn, nhưng cô vẫn, vẫn, vẫn không hề.

Cô chỉ là thờ khê một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đôi mắt đắm lệ sưng mù, sau đó hôn hắn lần nữa.

Hắn đã cảnh cáo cô, nhưng là cô không hề lui bước, không hề rời đi.

Hơi thở nồng nàn, dồn dập nhịp tim, hai gò má ửng đỏ. Bàn tay nhỏ bé của cô, xoa lên gáy hắn, bộ ngực mềm mại đè ở trên ngực bên chực của hắn. Quá ít, như vậy không đủ, hắn cần nhiều hơn. Hắn liếm hôn tai của cô, chiếc cổ trắng như tuyết của cô, nghe cô thở gấp, hắn kéo xuống áo lông của cô, lộ ra đầu vai mịn màng, xoa lên ngực, mềm mại, bàn tay dò vào áo lông của cô, phát run chạm vào vật tròn trịa mềm mại ấm áp đó.

Cô co rúm lại một chút, hắn cứng đờ.

Hắn cúi đầu, lại thấy cô mang theo vẻ mặt ngượng ngùng làm người mê say, đỏ mặt, lấy dũng khí, từ từ nâng thẳng người lần nữa nghênh đón lòng bàn tay ướt mồ hôi của hắn, một loại tê dại như thiên đường vọt tới trái tim.

Nín thở, hắn nâng quả tặng ấm áp ngọt ngào đó, chậm rãi xoa vuốt.

Mặt đỏ gay, cô ở trong lòng hắn nhẹ nhàng thờ dốc hút không khí, e lệ co rúm lại

Irapa mê hoặc nhìn biến hóa rất nhỏ trên mặt cô, chỉ cảm thấy không đủ, còn chưa đủ, hắn còn muốn, muốn nhiều hơn, muốn nhìn nhiều hơn, muốn cảm nhận được nhiều hơn!

Hắn ôm cô lên, mang về trên giường.

Sơ Tĩnh mê loạn vịn gáy của hắn, trong nháy mắt, đã bị bỏ vào trên giường.

Cô có chút choáng váng, bởi vì khăn trang, cũng bởi vì chờ đợi.

Hắn muốn cời y phục của cô ra, hôn một cách tôn thờ lên thân thể của cô, chợt lại khiếp đảm, nếu hắn hiểu lầm ý của cô thì sao? Giống như phát hiện ý nghĩ của hắn, cô ngồi dậy, nhìn hắn, sau đó ở trước mặt của hắn, cời bỏ áo lông trên người; cô không hề mặc áo lót, lúc cô ngủ, luôn sẽ cời xuống lớp trời buộc kia, đó là một trong những nguyên nhân vì sao ban đêm hắn trở nên khó nhịn như thế.

Nhìn thân thể trắng như tuyết của cô, còn có bầu ngực sữa trắng mịn bởi vì rét lạnh cùng dục vọng mà đứng thẳng, hắn hít một hơi, nhịp tim hỗn loạn.

Tất cả những thứ này giống như một giấc mộng đẹp không thể có thực.

Hắn nhìn cô chằm chằm, mắt không chớp, chỉ cảm thấy choáng váng một cách kì lạ.

Cô gái nhỏ nhắn vừa dừng cảm lại vừa xấu hổ e sợ trước mắt thoát nhìn là mê người như thế, hương vị ngọt ngào ngon miệng như thế.

Coi như là đồng tình cũng tốt, coi như cô chỉ là nhất thời ý loạn tình mê, chẳng qua là đột nhiên cao hứng, hay đồng tình thương hại, hấn cũng không có cách nào kháng cự hấp dẫn ngọt ngào này.

Không có cách nào chịu đựng ánh mắt nóng bỏng của hấn, Sơ Tĩnh không nhịn được giơ tay lên che giấu thân thể của mình, lại bị hấn kéo tay.

"Đừng che." Hấn nhìn cô, âm thanh khàn khàn: "Không cần che."

Ánh mắt của cô, có một vẻ khấn trương, cánh môi bị hấn liếm qua, hơi run rẩy.

"Cho tôi xem." Hấn quỳ gối trên giường, nhìn thẳng vào cô, gần như van xin lắm lắm: "Tôi muốn nhìn."

Sơ Tĩnh ngưng nhìn hấn, rặng mây đỏ ửng như hoa hồng, từ dưới mắt của cô xuống đến ngực, nhưng cô không hề kháng cự, cô để cho hấn kéo tay ra, để cho hấn dùng ngón tay, lòng bàn tay thô ráp, vuốt ve cô. Xúc cảm của hấn rất tốt, mê người lại ấm áp, mang đến trận trận mềm yếu, cô cắn môi, đè nén rên rỉ, đè nén ý nghĩ vừa muốn lui về phía sau lại vừa muốn tiến lên nghênh hợp. Không kìm hãm được, hấn nghiêng thân tiến lên, đè cô ngã xuống giường, há mồm ngậm lên đỉnh vú màu hồng phấn đáng yêu. Cô kêu nhỏ ra tiếng, cảm giác được râu mép của hấn ma sát trên làn da mịn màng của cô, đôi môi nóng bỏng, đầu lưỡi trơn trượt, mút hôn trêu chọc cô, mang đến cảm giác sướng khoái kích thích hơn nhiều so với tay.

Không tự chủ được, cô ôm chặt hấn, khó nén run rẩy rên rỉ.

Cách áo lông, tay của cô lướt lên vai hấn, dẫn phát trận trận run rẩy.

Hấn muốn để cho cô vuốt ve hấn, không cần cách lớp quần áo đáng chết, nhưng hấn không dám.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, bàn tay nhỏ bé của cô sợ hãi đưa vào trong lớp áo lông của hấn, ve vuốt thân thể của hấn.

Cảm giác kia lại tuyệt như thế, hấn gần như muốn rên rỉ ra tiếng, nhưng hấn không dám để cho cô tiếp tục sờ như thế, sợ cô sờ tới vết sẹo ghê tởm kia, sẽ nhớ đến sự xấu xí của hấn. Hấn né ra, tránh khỏi bàn tay nhỏ bé của cô, đang cảm hông của cô, cời quần cô ra, liếm hôn lên rốn của cô cùng với chiếc bụng mĩ lệ.

Sau đó, xuống chút nữa.

"Irapa."

Phát hiện hấn nghĩ muốn cái gì, trong thanh âm của cô có chút bối rối.

Hấn giương mắt, chỉ thấy cô đỏ bừng cả mặt, bàn tay nhỏ bé bắt lấy đầu vai hấn, gần như muốn ngồi dậy, thậm chí cố gắng đóng chặt hai chân. Không để ý đến cô hoảng sợ cùng ngưng ngáp, hấn vươn lưỡi, một lần rồi lại một lần, liếm nguồn nhiệt từ mắt của cô. Móng tay của cô xuyên thấu qua áo lông lọt vào đầu vai hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế, hòa lẫn tình dục cùng ngưng ngáp hỗn trong mắt mê loạn của cô, có hấn.

Cô là người phụ nữ hiếu kỳ, thuần khiết, nhưng vô cùng tò mò.

Cô không có cách nào dời đi tầm mắt, chẳng qua là khi hấn liếm hôn cô thì phát ra nho nhỏ co giật rên rỉ.

Gần như trong nháy mắt kia, hấn biết đây là lần đầu tiên của cô, cô không hề cùng người khác gần gũi như thế này.

Một cổ bạo ngược tham Lam muốn giữ lấy, trong nháy mắt tràn đầy toàn thân.

Có lẽ, hấn thật sự là con thú hoang, là một quái vật, mới có thể muốn hoàn toàn giày xéo cô như vậy, muốn ở trên người cô in dấu hạ ấn ký, để cho cô không thể tiếp tục quên mình.

Hấn có thể cảm giác được cô căng thẳng, cảm giác được cô mỗi một lần bởi vì hấn mà run rẩy, cảm giác được cô cố gắng kháng chế, cùng mắt không chế nghênh hợp với hấn.

Hấn dùng môi lưỡi cùng ngón tay trêu chọc cô, sau đó khi cô đạt tới cao trào, không ngừng run rẩy thì cũng leo lên giường cời quần xuống, tiến vào niw ẩm ướt nhỏ hẹp của cô, trong thân thể bởi vì hấn mà ướt át.

Cô đau đến co rúm lại một chút, nhưng trên gương mặt xinh đẹp vẫn tràn đầy mê mang ham muốn.

Cô vừa nóng lại chặt, bao bọc lấy nam căn của hấn, cảm giác kia giống như đặt mình trong thiên đường, hấn cúi đầu hôn lên cô gái nhỏ ngọt ngào giống như kỳ tích này, để cho cô cảm nhận hấn, thích ứng hấn.

Đau đớn, bỗng nhiên đến, rồi chậm rãi biến mất. Hấn thật. Không lờ, chặt chẽ lấp đầy cô. Sơ Tĩnh ở phía dưới hấn lạnh run, run rẩy, lặng lẽ thờ khê. Lửa nóng kích tình, còn tràn đầy từng cái tế bào toàn thân cô, để cho cô choáng váng giống như ăn phải thuốc tê, rồi lại vô cùng nhạy cảm.

Hơi thở của hấn, mùi vị của hấn, mồ hôi của hấn, tim đập của hấn.

Cô giống như có thể cảm nhận được mỗi một tác của hấn, nhưng cô biết còn có thể có nhiều hơn.

Hắn còn mặc y phục, điều đó làm cho cô cảm thấy bối rối, cho dù cô rõ ràng cảm giác hắn đang ở trong cơ thể cô, nóng bỏng không lồ như thế, lửa nóng chân thật mà tồn tại, nhưng cô vẫn cảm thấy chưa đủ.

Hắn và mình tiếp xúc thân mật nhất, rồi lại giống như rời đi thật là xa thật là xa.

Cô không nên như vậy, cô muốn cảm nhận được hắn nhiều hơn.

Lại một lần nữa, cô cố gắng đem tay vươn đến chiếc áo lông của hắn, khi hắn lại cố gắng lùi bước một lần nữa, thì cô cong người lên, nhấc chân ôm hông của hắn, nắm chặt lưng của hắn.

"Đừng Đừng rời khỏi em" Nhìn mặt của hắn căng thẳng, cô không biết thẹn cầu khẩn, biết rõ hắn nghe không hiểu, vẫn mở miệng yêu cầu. Mặt của hắn gần đây lo lắng, giống như bão mùa hè trên biển. Cô hôn môi của hắn, nhỏ giọng khẩn cầu: "Làm ơn. Để cho em cảm nhận anh."

Hắn căng thẳng giống như dây cung bị kéo chặt, cô vứt bỏ tất cả xấu hổ, rộng mở mình, đem hắn kéo vào sâu hơn.

Irapa hít một hơi thật sâu, run rẩy.

Cô vuốt mặt của hắn, vết sẹo nơi khoe mắt của hắn, sau đó đôi tay nhỏ bé đi xuống, sờ trớn lồng ngực của hắn, đi tới hông của hắn, tiếp cô cô nắm lấy áo của hắn, kéo lên trên.

Hắn bắt được tay của cô, trong mắt có đau đớn.

Không cần ngôn ngữ, cô cũng có thể cảm nhận được hắn đang sợ.

Cô ngắm nhìn hắn, không tiếng động van xin.

Hắn không hề động, duy trì trầm mặc cứng ngắt, nhưng cô có thể cảm nhận được trái tim của hắn đang nhảy kịch liệt, tựa như hắn có thể cảm giác được cô.

Sau đó, ở một giây tương chừng như vĩnh hằng đó, hắn buông lỏng tay ra, để cho cô đem áo lông của hắn cởi xuống.

Ánh lửa, thân thể bị thương của hắn có vẻ có chút dữ tợn, cùng những nơi không hề vết sẹo tạo thành hình thể đối lập mãnh liệt.

Cô vươn tay, vuốt ve những lớp da uốn lượn gấp ghe kia, cảm giác được hắn run rẩy không thể nhận ra, còn có lớp da tỏa ra hơi thở nóng bỏng. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy mặt hắn căng thẳng, mắt cũng không chớp nhìn cô lực chăm chăm, giống như muốn từ trong mắt cô, từ trên mặt cô, nhìn ra cái gì.

Cô không biết hắn thấy cái gì, nhưng cô biết mình có cảm giác gì.

Cô muốn hắn.

Cho nên, cô khẽ mỉm cười, giơ tay lên kéo hắn xuống, hôn môi lên của hắn, tai của hắn, để cho hắn dính vào trên người mình, cảm giác nhịp tim cường tráng của hắn, cảm giác nhiệt độ của người hắn, cảm giác toàn thân trên dưới của hắn.

Hắn cảm giác thật tuyệt, để cho cô gần như muốn thờ dài.

Đột nhiên, hắn lần nữa chủ đạo tất cả.

Hắn cử động, nâng mặt của cô, nắm hông của cô, tham Lam cắn nuốt cô, dùng nhiệt tình dời núi lấp biển, ép buộc nàng đáp lại theo hắn.

Hắn vội vàng di động ở trong cơ thể cô như thế, thậm chí gần như là thô lỗ, một lần rồi lại một lần, càng thêm xâm nhập, càng thêm gần sát cô.

Nóng quá, thật là nóng.

Hắn vuốt ve cô, tiến vào cô, cho dù ngoài hay trong, cô đều chỉ cảm thấy được người đàn ông này.

Nóng bỏng bắn ra bốn phía, tràn đầy sức sống. Trong sự kích thích, mồ hôi nóng gần đầy thân thể cường tráng của hắn, rơi xuống trên người cô, hội tụ thành giọt nước, lại rơi vì từ sau đánh thẳng vào, từ trên làn da tuyết trắng của cô ngang nhiên bị đánh rơi xuống. Cô thở gấp ưm ưm mây cần mỗi, ngẩng đầu cong người, gần như không có cách nào chịu đựng nhiều hơn nữa, trong mê loạn cô muốn chạy trốn, rồi lại không có cách nào tự kiềm chế, đắm chìm vào trong đó.

Cảm giác khó nhịn đó, trong sự cọ sát nóng bỏng vô cùng thân mật đó, không ngừng chồng chất, rồi lại chồng chất thêm nữa.

"Irapa."

Cô khẽ nức, hắn hôn lên lệ trên mặt cô, lại vẫn không chịu dừng lại, chẳng qua là cố ý mang theo cô, vượt qua cảnh giới sinh tử kia.

Trong hoảng hốt, cô thật giống như nghe hẳn phát ra tiếng rít gào của thú hoang.

Giữa mông lung, cô nhìn thấy hẳn đầy mồ hôi, mắt tràn đầy hạnh phúc nhìn xuống cô, hơi thở thô ráp hỗn hển, mặt gấn đầy tình dục, xem ra có chút dã man, đôi mắt từ trước đến giờ u ám, nay lại vô cùng sáng ngời.

Cô nhìn trong đôi mắt tỏa sáng của hẳn, nhìn thấy một cô gái kêu gọi nhiệt tình.

Đó là cô.

Cảnh Sơ Tĩnh.

Trong nháy mắt ngắn ngủi đó, cô thật sự xác thực nhận thức được!

Cô còn sống. Còn sống thực sự! Sống ở trong ngực hẳn. Hẳn cúi đầu hôn cô, một môi đè ở trên người cô, cô hoan nghênh thừa nhận thân thể nặng nề như thế.

Khi cô ôm ấp người đàn ông nóng bỏng nhiệt tình này, trong nháy mắt, trong đầu chỉ thoáng qua một ý niệm.

Của tôi.

Chuyện đó quá buồn cười, chỉ là một lúc xúc động, đây là nhục dục kích tình, nhưng cô không có cách nào bỏ ra suy nghĩ buồn cười như vậy.

Hẳn là của tôi đây, thuộc về tôi.

Cảm giác trái tim với nhịp đập mạnh mẽ của hẳn chạm mạnh vào cô Sơ Tĩnh một môi, không nhận được lặng lẽ ôm chặt hẳn, vì thế cảm thấy không khỏi an tâm.

Không bao lâu sau, cô đã ngủ say sưa.

Cô không sợ hẳn. Hẳn cho là cô sẽ sợ, cho là cô sẽ ghét bỏ thân thể xấu xí của hẳn.

Nhưng cô tuyệt không quan tâm, cô chỉ là vuốt ve vết sẹo sau đó nhìn hẳn, trong mắt không hề đồng tình thương hại, không hề khinh bỉ chán ghét, chỉ có khát vọng muốn hẳn. Hẳn vuốt ve da thịt mịn màng như tơ lụa của cô, đường cong mềm mại mê người. Cô ngủ thiếp đi. Kích tình hoan ái, đã tiêu hao hết hơi sức của cô. Mặc dù thân thể của cô đã bắt đầu từ thích ứng hoàn cảnh núi cao, nhưng cô vẫn chưa có đầy đủ thể lực, làm loại vận động kịch liệt này.

Cô cần nghỉ ngơi.

Hẳn không nên quấy rầy cô, nhưng hẳn không nhận được, cứ mãi muốn vuốt ve da thịt trắng nõn kia .

Cô gái nhỏ này, tựa như quà tặng trời ban, làm người ta thấy như một giấc mơ khó có thể tin.

Hẳn gần như không nhận được nghĩ lập tức lại muốn cô thêm lần nữa nhất, chứng minh tất cả vừa xảy ra đều là chân thật, không phải là một giấc mộng hư ảo.

Tim của cô đập, nhúc nhích dưới lòng bàn tay hẳn, sợi tóc rơi trên mặt cô, bởi vì mồ hôi mà quăn xoắn , gò má trắng mịn còn lưu lại dấu vết kích tình.

Cô là dịu dàng đáng yêu như thế.

Sợ cô bị lạnh, hẳn tiếc nuối dôi tay khỏi làn da của cô, cầm khăn lông lau mồ hôi trên người hai người, sau đó đem cô kéo vào ngực mình lần nữa, đắp chăn lên.

Gió tuyết tiếp tục cuồng loạn gào thét bên ngoài. Hẳn vòng tay ôm lấy cô gái nhỏ nhẵn như một giấc mộng vào trong ngực, hy vọng viễn vông xa vời, rằng trận gió tuyết này, đừng ngừng lại quá nhanh.

Như vậy, có lẽ, cô sẽ nguyện ý ở cạnh bên hẳn, để cho hẳn, có thể kéo dài giấc mộng lâu hơn một chút.

Để cho hẳn có thể có cô nhiều hơn một chút.

Ánh sáng nhạt, lặng lẽ chạy vào tầm mắt. Cô hít một hơi thật sâu, cảm giác được thân thể nóng ấm của người đàn ông. Hơi thở của hẳn là ấm áp như thế, mấy ngày nay đã từ quen thuộc. Lười biếng, Sơ Tĩnh mở mắt ra, nhìn thấy phần da thịt màu nâu của hẳn gần ngay trước mắt, ánh lửa chập chờn chiếu rọi lên trên người của hẳn, để cho cả người hẳn thoát nhìn qua giống như một vầng thái dương mê người.

Cho dù những vết sẹo kia chiếm cứ hơn phân nửa phạm vi, đều không thể khiến cho cấp bậc của sự quyến rũ của người đàn ông này yếu đi chút nào.

Những vết sẹo kia, nhìn gần còn có loại cảm giác ghê người, xem ra chúng nó tồn tại đã lâu rồi, không phải loại vết sẹo mới mẻ trắng mịn; Và cô, cũng đã quen xem qua không ít những vết sẹo cũ mới của người nhà.

Bọn chúng xuất hiện ở trên người hắn, có lẽ đã thật là nhiều năm rồi.

Lúc ấy hắn nhất định bị thương rất nặng, mới có thể trải qua thời gian lâu như vậy, lại vẫn còn rõ ràng như vậy.

Cánh tay của hắn, eo, phần lưng. Lồng ngực, cổ, mặt. Vị trí tại thân thể bên trái của hắn, gần như cũng chịu khổ tàn phá, không hề một chỗ nào còn hoàn hảo. Dựa vào gần như vậy, cô có thể chú ý tới khoe miệng cùng khoe mắt bên trái hắn cũng có một chút xiu vận vẹo. Dấu vết hắn bị lửa thiêu phạm vi lớn như thế, cô rất khó tưởng tượng, một người nên làm như thế nào, mới có thể sống với tổn thương quá lớn như vậy .

Khó trách hắn sẽ tự ti như thế.

Tim, mơ hồ bị nhói đau.

Hắn nhất định cảm thấy mình rất xấu, cho nên mới che giấu khắp nơi như vậy.

Nhưng ở trong mắt cô, những vết sẹo này thật ra thì cũng không hề khủng khiếp như vậy, có lẽ là bởi vì cùng hắn chung sống một thời gian, cô đã không quá quan tâm đến của đáng ngoài hắn, người của hắn, tim của hắn, mới là quan trọng nhất.

Len lén, cô giơ tay lên khẽ vuốt ve cánh tay của hắn, lồng ngực của hắn, cổ họng của hắn, cảm giác sờ vào rất tốt, rất ấm áp, rất chân thật.

Nhịp đập dưới da , đột nhiên tăng nhanh .

Sơ Tĩnh giương mắt, nhìn thấy hắn tỉnh lại, đang ngắm nhìn cô.

Cô xấu hổ muốn thu tay, lại cảm giác được dục vọng của hắn chậm rãi cứng lên, chống đỡ bên trong bắp đùi cô, tản ra nóng bỏng vô cùng.

Nhịp tim, bỗng nhiên tăng nhanh. Cổ cô họng có chút phát khô, phơi bày thân thể, bởi vì tầm mắt của hắn, lần nữa trở nên nặng nề lại nhạy cảm. Mặc dù thân thể mới nếm thử mùi vị của hoan ái, còn có chút chua xót đau đớn, nhưng khi hắn đưa mắt nhìn , cô lại vẫn dâng lên một cơn khát vọng sâu thẳm. Người đàn ông này, dễ dàng làm cho cô cảm thấy mình vô cùng quyến rũ và hấp dẫn.

Dáng vẻ khi hắn nhìn cô, giống như cô là diễn viên nổi tiếng trên bìa tạp chí nào đó, chỉ cần ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, là có thể làm cho người ta xuân tâm đại động bất vật hấp dẫn.

Chậm rãi, cô hít một hơi thật sâu, muốn bình phục trái tim đang đập quá nhanh của mình, nhưng cũng không phải rất thành công.

Đầu ngón tay của cô vẫn đặt ngay yết hầu của hắn, cảm giác nhịp đập của hắn, không kìm hãm được , cô từ từ, từ từ đi xuống, đem lòng bàn tay lướt dần đến ngực trái nơi có trái tim hắn đang đập không ngừng.

Đồng tử mắt của hắn càng thêm trở nên sâu trầm, nhịp tim nhanh hơn.

Bởi vì cô mà đập nhanh hơn.

Cảm giác này thật tốt, giống như là cô thật sự có thể ảnh hưởng đến hắn, hấp dẫn hắn.

Hấp dẫn hắn.

Cô không nhìn được muốn xác nhận, cho nên cô hé mở môi đỏ mọng, dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, liếm hôn lồng ngực của hắn, học tập phương thức hắn từng đã dùng qua, liếm hôn đầu vú của hắn.

Da của hắn nếm vào có chút mẫn mẫn, cô cảm giác được hắn hít một hơi thật sâu, cảm giác được hắn hít một hơi thật sâu, cảm giác được hắn đang khẽ run rẩy. Một cảm giác vui vẻ, tràn đầy trái tim cô. Sơ Tĩnh ngẩng đầu lên, mỉm cười. Cô biết mình đối với người đàn ông này vẫn có lực ảnh hưởng, cho dù chỉ là ảnh hưởng về mặt thể xác.

Chẳng biết tại sao, điểm này đối với cô vô cùng quan trọng , có lẽ là bởi vì ở sâu trong nội tâm mình, cô thật sự rất hy vọng hắn thật sự là thuộc về cô, cho nên mới bị cô ảnh hưởng, bị cô hấp dẫn.

Mặc dù, cô thật ra rất rõ ràng, người đàn ông đều là nô lệ của dục vọng .

Nhưng cô cũng rất tin tưởng vào tình yêu. Cô không nhìn được nghĩ, có lẽ đối với hắn mà nói, cô cũng là đặc biệt, trong hàng ngàn vạn người khác.

Không hề báo động trước , Irapa lật người đè cô đến phía dưới, cúi đầu cho cô một nụ hôn nóng bỏng dữ dội, lần nữa đốt cháy tinh tảo cả tri giác của cô, để cho cô quên tất cả suy nghĩ còn lại.

Con bão tuyết kéo dài đến nửa tháng. Con bão tuyết cuồng nộ gào thét ngoài căn nhà, lần nữa rung chuyển gia nhà, cô lại tuyệt không cảm thấy sợ.

Hắn và cô ở chung một chỗ, vùi vào chiếc giường ấm áp, cùng cô triền miên cọ sát lẫn nhau. Cô chưa bao giờ từng cùng ai thân mật qua như thế hắn và cô cùng nhau ăn, cùng nhau ngủ, cùng nhau cười, cùng nhau thăm dò thân thể của đối phương, cũng cùng nhau trao đổi ngôn ngữ lẫn nhau. Trước đây, cô hoàn toàn không thể tin được mình sẽ học ngôn ngữ khác một cách nhanh chóng như thế

"Đây là ngón cái." Hấn từ phía sau vây quanh cô, nắm tay của cô, chia về phía ngón cái cô.

"Ngón cái." Sơ Tinh dựa vào nằm ở trên ngực hấn, cười lặp lại, lại dùng ngôn ngữ của mình nói: "Ngón cái."

"Ngón cái." Hấn đọc theo cô, khi thấy cô gật đầu xác nhận, hấn ve vuốt ngón thứ hai trong bàn tay của cô, "Đây là ngón trỏ."

"Ngón trỏ." Cô như mê hoặc nhìn bàn tay của hấn vuốt vuốt đầu ngón tay cô, "Ngón trỏ."

Hấn đọc theo, từng bước từng bước, đếm qua cô mỗi một đầu ngón tay, sau đó khi cô vui vẻ quay đầu lại nhìn hấn thì hấn đem bàn của tay nhỏ bé cô kéo đến bên môi, từ từ ngậm mỗi một ngón tay.

"Đây là cái gì?" Hấn ngậm cô ngón trỏ, hỏi.

Cô thở hổn hển một hơi, ửng đỏ nghiêm mặt trả lời: "Ngón trỏ."

Mắt hấn gần đầy tình dục nhìn thẳng vào cô, sau đó yêu thương liếm hôn một ngón áp út khác.

Đề xuống tiếng rên rỉ đã đến miệng, trái tim nàng đập dồn dập, trả lời: "Đây là. Ngón áp út."

Hấn nâng khoe miệng lên, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng cô, mới lặng lẽ nói: "Mà cái này, là miệng."

"Cái gì?" Cô mê mang mở miệng.

"Đây là môi." Hấn liếm cánh môi ướt át của cô, sau đó cùng môi lưỡi cô quấn quít, tiếp theo mới thờ gấp nói: "Đây là lưỡi, ở chung một chỗ, chính là miệng."

"Cái gì?" Cô choáng váng nhưng không có cách nào suy tư, lại mơ hồ nghe ra câu chữ, không đồng dạng như vậy chỉ có thể vịn hấn nói: "Một lần nữa."

Câu tiếng Trung này, ngược lại hấn không quen thuộc.

Irapa nở nụ cười, cúi đầu lại hôn cô lần thứ nhất, lặp lại môn học ngôn ngữ vô cùng kêu gọi này.

Phương thức hấn dạy, ừ, làm cho người ta thật sự có ấn tượng vô cùng khắc sâu, làm cho cô có muốn quên cũng quên không được.

Hấn và cô cùng nhau vui ở trong phòng ấm áp này, cô thường thường chọc cho hấn bật cười, hấn lại luôn chọc cho cô tâm nhột khó nhịn.

Mỗi khi gió tuyết ngừng lại, hấn ra ngoài cầm xẻng dọn dẹp sạch sẽ, bảo đảm ngoài cửa đường đi thông suốt, không bị bão tuyết chôn vùi.

Có khi ban đêm quá lạnh, ngay cả Kaka cũng lên giường một lượt cùng hai người nhét chung một chỗ, nhưng đa số thời điểm, con chó to kia tình nguyện vui ở bên cạnh lò lửa, cũng không muốn cùng bọn họ cùng nhau lăn lộn.

Có lúc, cô cũng nhớ đến người nhà ở phương xa, cô tận lực không để cho mình suy nghĩ nhiều, hấn cũng giống như có thể nhìn xuyên qua lòng của cô, luôn sẽ tức thời dời đi lực chú ý của cô.

Chợt nhìn lại, hấn là một người đàn ông thô lỗ, chung quy lại ở trong lúc lơ đãng, sẽ vô tình để lộ ra sự quan tâm săn sóc.

Giống như thay cô làm bao tay da, giúp cô dùng quần áo cũ làm một đôi vớ, đổi cho cô một cái áo lông khác, để cho cô có y phục có thể thay thế, thậm chí giúp cô nấu nước nóng, để cho cô có thể tắm nước nóng. Hấn sẽ không đặc biệt nói ra khỏi miệng, sẽ không đặc biệt cường điệu rằng hấn đối với cô tốt, nhưng hành động cử chỉ, lại khắp nơi đều che chở cho cô, làm cho cảm động một cách lạ thường. Có một ngày, hấn thậm chí lấy ra sữa dê, giúp cô xoa bóp toàn thân.

Động tác của hấn là êm ái như thế, về mặt là chuyên chú như thế, làm như hấn là vì vào giờ phút này mà tồn tại, vì cô mà tồn tại.

Hấn bắt đầu từ mắt cá chân, thẳng đường dài đến gáy cô, từ dưới mà lên, từ ngoài vào trong, từ ngoài lan đến tận tim, thậm chí giống như đã hòa tan vào linh hồn cô.

Cô chưa bao giờ hiểu được, thì ra là bước âu yếm mờ đầu có thể dài đặc mà mê người như thế, thì ra là tình yêu có thể làm người ta say mê đến si ngốc như vậy, có thể như vậy làm cho người ta điên cuồng.

Biết rõ là không nên, cô vẫn không hề cách tự kiềm chế đắm chìm trong sủng ái của hấn, càng lún càng sâu.

Năm giờ. Hấn mở mắt,

Mặc dù nơi này không hề đồng hồ đeo tay đồng hồ báo thức ... Nhưng cứ đến đúng giờ khí, hấn vẫn ở thời gian chính xác tỉnh táo lại. Cho dù đã thoát khỏi cuộc sống rồi ren kia đã rất nhiều năm, có chút thói quen từ lâu, từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi. Đồng hồ báo thức sinh lý của hấn, luôn là ở thời gian cố định, làm cho hấn tỉnh lại. Sợ đánh thức cô gái nhỏ vẫn ngủ say bên cạnh, Irapa cẩn thận đứng dậy, muốn đi nấu chút thức ăn, nhưng lại nhìn thấy trên người cô có vết đỏ rất nhỏ. Vừa bắt đầu hấn còn kỳ quái đó là chuyện gì xảy ra, lúc trước hấn quá mức thô lỗ, xác thực từng ở trên người cô

để lại những dấu vết thâm tím, nhưng lúc này vết đỏ đó lại không giống như quá mức kích tình để lại.

Hắn nhìn chằm chằm nhìn hồi lâu, mới phát hiện đó là vết xước do lớp râu của hắn để lại.

Khẽ vuốt ve làn da trắng như tuyết bị râu của hắn làm đỏ ửng, hắn cau mày, chỉ cảm thấy phiền hồng kia, có chút chướng mắt lạ thường.

Không tự chủ, hắn giơ tay sờ sờ đám râu mọc rậm rạp trên mặt mình.

Không giống sợi tóc mềm mại của cô, đám râu này vừa cứng vừa lởm chởm, tóc của hắn vốn tương đối thô cứng, khó trách sẽ ở trên người cô lưu lại dấu vết.

Năm đó bắt đầu để râu, không phải là muốn hù dọa người khác, nhưng ít ra, để râu còn tốt hơn vết sẹo trên mặt

Nhưng bây giờ. . . .

Không biết tại sao, hắn có loại xung động muốn để cho cô vuốt ve khuôn mặt, không phải cách lớp râu, mà là trực tiếp, tiếp xúc chân thật.

Hắn muốn cô sờ mặt của hắn, cô vuốt ve có một loại hiệu quả thần kỳ, giống như nhẹ nhàng vừa sờ, liền lau đi vết sẹo xấu xí trong hắn, những thứ ngoài mặt kia đã sớm biến mất, nhưng thủy chung vẫn luôn tồn tại trong lòng hắn nỗi đau chằng chịt chứa nhiều năm. Cô đụng vào, làm cho hắn không cảm thấy cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo nữa, không hề cảm thấy chúng nó giống như là loài bò sát ác ma bám vào trên người của hắn, ngày đêm hút máu thịt của hắn.

Hắn muốn kẻ mặt ở trên tay cô, muốn đem mặt dán sát vào trên mặt cô, hắn muốn. Cảm giác.

Cô không sợ hắn, sẽ không ghét bỏ hắn.

Bây giờ hắn đã biết, mấy ngày nay, cô gái này rõ ràng dùng hành động cùng nụ cười, nói cho hắn biết chuyện này.

Hít một hơi thật sâu, hắn nhìn gương mặt dịu dàng của cô khi ngủ, sau đó chậm rãi xuống giường, cầm chủy thủ sắc bén từ một hộp sắt.

Hắn ngồi ở trên ghế, cầm nắp hộp có gương đã có chút cong vẹo.

Mặc dù hình ảnh phía trên có vẻ không rõ lắm, nhưng đây đã là vật có phản chiếu tốt nhất mà hắn tìm được rồi.

Quá lâu không thấy mình, hình ảnh trước mắt có vẻ vô cùng xa lạ.

Người đàn ông trên nắp hộp, giống như một con gấu lớn với bộ lông rậm rạp, cùng bộ dáng trong ký ức của hắn, rõ ràng có sự khác biệt.

Hắn thăm phỏng đoán, cạo râu xong, đến tốt cùng là sẽ làm cô cảm thấy vui mừng, hay là kinh sợ?

Có lẽ, đây không phải là ý kiến hay. Dạy dầy hắn, tự dung rồi rầm, trở nên nặng nề một cách lạ thường. Nhưng , hắn không muốn lớp râu này làm da cô bị trầy. Da của cô quá mềm mại, hắn thích cảm giác trơn nhẵn như mỡ đông đó, cũng tận lực duy trì. Thành thật mà nói, hắn rất yêu thích giúp cô duy trì.

Nhớ tới tới hôm qua, hắn giúp cô thoa sữa lên mặt, thì vèchóang váng say mê nhưng hấp dẫn trên mặt cô, tim của hắn đột nhiên tăng nhanh.

Hắn không muốn ở trên người cô, nhìn thấy bản thân mình tạo thành tổn thương cho cô.

Ngược lại hắn chỉ thích nhìn thấy, cô bởi vì hắn mà thẹn thùng, mà hưng phấn, mà thiếu đốt, sau đó ở trong lòng hắn hòa tan. Mỗi lúc đó, trong nháy mắt, khi cô thật chặt leo lên hắn thì hắn cảm giác, cô giống như thật sự cùng hắn hòa làm một thể, hợp lại làm một.

Thời gian này, hắn càng ngày càng không nhận được muốn lấy lòng, chịu đựng cô gái nhiệt tình lại ngọt ngào này.

Hắn hi vọng, cô thật sự thích hắn.

Nhắm mắt lại, hắn nuốt nước miếng, đem lời khẩn cầu kia cũng nuốt trở lại trong lòng, không dám nghĩ tiếp nữa, giống như nghĩ nhiều một chút, cũng sẽ khiến hy vọng mong manh kia biến mất tích.

Hít sâu một cái, hắn mở mắt ra, nhìn con gấu to mơ hồ trong nắp hộp kia.

Hắn là một người đàn ông, nhưng mà ít nhất có thể đem bản thân biến thành thêm sạch sẽ chỉnh tề một chút. Ở trong xe hiếu kỳ nhìn chăm chú xuống dưới, hắn đem nước xà phòng lên trên mặt, vững vàng cầm dao bắt đầu cạo râu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Người đàn ông đắm chìm trong ánh dương đang chiếu vàng óng chiếu . Nàng nghe được bên ngoài truyền đến tiếng kêu của con chó, nhìn lại mới phát hiện hần cùng con chó cũng không ở trong phòng, mà cửa chính chỉ khép hờ. Hiểu kỳ nàng khoác lên chiếc áo lông cùng áo khoác, mang vớ, lại khoác thêm một cái áo khoác bằng vải bố dài như váy, lúc này mới đi ra ngoài.

Mở rộng cửa nàng liền trông thấy người đàn ông ấy.

Gió tuyết thổi liên tiếp vài ngày cuối cùng cũng ngừng.

Mặt trời sưởi ấm lại lần nữa xuất hiện ở bầu trời xanh thẳm.

Mà người đàn ông ấy thì đứng ở trong tuyết, xử lý tuyết ở giữa ánh dương ấm áp.

Hắn gom tuyết trước cửa ra hành lang, sau đó đứng ở phiến đất trống phía trước gian phòng kia khi nàng nhìn thấy hắn, trong tay hắn đang cầm một viên cầu ra sức đem cầu vứt ra xa.

Gần như hần buông tay cùng lúc cách đó không xa con chó liền xông ra ngoài lướt nhẹ giống như tên - cầu gần rơi xuống đất trước - nó mạnh mẽ nhảy tới giữa không trung trở mình nửa vòng ngậm lấy viên bóng chày này, sau đó dùng tư thế đẹp để đáp xuống trên mặt tuyết. Nó nhẹ nhàng ngậm trái bóng chạy trở lại, đem cầu thả vào trên tay hắn, sau đó hưng phấn ngoắt ngoắt cái đuôi, thờ dốc chờ đợi khen ngợi, cùng trò chơi lần sau.

Hắn nâng lên khoe miệng, ngồi xổm người xuống, khẽ cười cầm lấy cầu, vuốt vuốt cái đầu to lớn của nó, mở miệng khen ngợi nó gọn gàng cùng thông minh, tiếp theo mới đứng dậy, dọn xong tư thế lần nữa, dùng sức ném mạnh về phía trước.

Trái bóng lần này ném vừa cao lại xa, vượt qua khoảng đất trống khối chất đầy tuyết, rơi vào trong rừng cây. Kaka chạy vội ra ngoài, đuổi theo viên bóng chày nó chơi đến gần như sút chỉ, lập tức đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Hắn cười ha ha, cũng không theo sau, biết chú chó nhất định sẽ tìm được bảo bối của nó trở về.

Vừa mới bắt đầu cô cũng không phát hiện có cái gì không đúng, chẳng qua là bị tiếng cười cùng nụ cười của hắn hấp dẫn.

Đang đợi Kaka trở về, hần ngửa cả mặt lên, thần sắc buông lỏng nhìn phương xa.

Gió lạnh lũng thổi vi vút, thổi lật phát mái tóc đen cao thấp không đều của hần, thổi mạnh lên mặt của hần, nhưng hần vẫn lơ đãng, chỉ nhắm mắt lại, đón gió cùng ánh mặt trời, hít một hơi thật sâu, giống như đó là gió xuân ấm áp, giống như đó là lễ rửa tội tốt đẹp nhất.

Người đàn ông kia, đã buông lỏng như thế.

Trên mặt hần vui vẻ, làm người ta mê muội. Hay là tại lúc này, cô đột nhiên phát hiện hần thay đổi. Cô nhìn thấy mặt của hần, không phải chỉ có nửa phần trên mà thôi, cô rõ ràng nhìn thấy cả khuôn mặt của hần, không hề râu ria, một chút cũng không hề. Hần cạo đi khuôn mặt râu ria, cắt bỏ đi mái tóc đã chạm vai , mặc dù đầu tóc đen kìa có chút cao thấp không đều, nhưng cô có thể nhìn thấy mặt của hần, còn có thái độ của hần.

Không tự chủ được, cô đi đến phía trước, muốn nhìn phải rõ ràng hơn, muốn nhìn vẻ mặt chân thật hần không hề che giấu nhiều hơn, nhưng hần giống như sau lưng cũng có mắt, tại thời điểm này, phát hiện động tĩnh của cô

Hắn xoay người lại, mở mắt ra, nhìn cô.

Không biết tại sao, cô có chút khẩn trương.

Người đàn ông ở trước mắt, có chút xa lạ, lại dị thường quen thuộc.

Mặc dù có chút chần chờ, nhưng cô không hề dừng lại bước chân, thẳng đường đi tới trước mặt hần.

Hắn có hàng mày đen dài, sống mũi cao thẳng, đây là cô đã ngày càng quen thuộc, thế nhưng chiếc cằm vuông, khuôn mặt kiên nghị, lại có vẻ xa lạ.

Cô có thể nhìn thấy mạch đập của hần, đang nhảy trên chiếc cổ trơn bóng của hần.

Hắn đem râu ria cũng cạo sạch sẽ, một chút cũng không chừa.

Mà cái miệng của hần. Dĩ nhiên, cô biết cái miệng của hần, trong mấy ngày nay, cô hôn qua rất nhiều lần, cảm nhận mị lực của nó vô số lần, nhưng nó trước kia luôn luôn bị ẩn hết trong đám râu rậm đó, không trơn trụi như thế này, không hề kiên cường như vậy. Hần mím môi, cúi đầu ngắm nhìn cô. Không kìm hãm được , cô giơ tay lên vuốt ve cái miệng mê người kia , lại đem tầm mắt dời lên trên, đón nhận tầm mắt hần hướng tới. Nàng lên khoe miệng, cô nhỏ giọng mở miệng.

"Chào buổi sáng."

Ngắm nhìn cô, hắn hít một hơi, giọng nói khàn khàn lên tiếng: "Chào buổi sáng."

Thanh âm hắn thô ráp, từ trong cánh môi kêu gọi kia chạy ra ngoài, cô có thể cảm nhận được hơi nóng phả lên đầu ngón tay.

Cô như mê muội ve vuốt môi của hắn, khoe miệng của hắn, sau đó là gương mặt của hắn.

Trên mặt trái của hắn xác thực có sẹo, nhưng thời gian đã từ từ bình phục chúng, trừ bởi vì quanh năm dưới sự che giấu của lớp lông rậm rạp, có vẻ có chút tái nhợt ra, thật ra thì tình trạng cũng khá bình thường xem ra cũng không nghiêm trọng giống như vết sẹo trên thân thể của hắn.

Hắn có chút khản trương, cô cảm giác được.

Ngón tay của cô chậm rãi dờn bên trên, mon trón xương gò má của hắn, đi tới khoe mắt kẻ nhăn nhúm của hắn.

Da tay của hắn ở đầu ngón tay của cô khẽ rút chặt.

Cô ngược nhìn người đàn ông ở trước mắt, nhìn vào trong mắt của hắn, để cho hắn cũng có thể nhìn thấy cô rõ ràng.

"

Xin chào." Cô nói, sau đó, mỉm cười. "Rất hân hạnh được biết anh."

Có lẽ hắn không hiểu câu chữ cô nói, nhưng cô tin tưởng, hắn đã nghe hiểu ý tứ trong đó, lớp da kẻ co giật dưới đầu ngón tay của cô, càng co rút chặt hơn, có một giây, cô thật sự nhìn thấy trong mắt hắn có ánh nước khả nghi. Hắn trầm mặc ngắm nhìn cô. Cô biết, hắn không phải bất chợt có ý nghĩ nông nổi, cho nên mới cạo đi lớp râu này, râu mép của hắn giữ lại đã thật nhiều năm rồi, không cần thiết đến lúc này thì mới cạo. Đó là một loại phương thức thuộc về hắn, hắn đem mình để trần trụi ở trước mặt cô, để cho cô biết, đối với hắn mà nói, cô là có ý nghĩa.

Hắn để cho cô thấy, không chỉ là gương mặt này, còn có một bộ phận linh hồn.

Người đàn ông này, làm người ta thương tiếc như thế.

Chậm rãi giơ tay lên, hắn đem bàn tay thô ráp bao ở trên bàn tay của cô, đem bàn tay mềm mại nhưng lạnh như băng không hề có chút ấm áp của cô, dịu dàng kéo đến khoe miệng kẻ hở, khàn khàn mở miệng: "Em quên mang bao tay."

Bao tay, cô biết từ này, khi hắn đưa cô thì đã dạy cô nói thế nào.

Hắn hà hơi ra, hơi thở vừa nóng vừa ẩm, nhiệt độ đó, dường như đã từ đầu ngón tay một đường ấm đến trái tim.

Cô không nhận được nâng lên một cái tay khác, cùng nhau tiến tới bên miệng hắn, cười nói: "Ồ, anh không biết rồi, anh so với bao tay có tác dụng hơn nhiều."

Hắn nhú mày.

"Anh — " Cô cười đến càng thêm vui vẻ, đem hai tay cũng dán lên mặt của hắn, dùng hành động giải thích, "Rất nóng."

Trong nháy mắt, hắn đã lĩnh ngộ được, đưa tay cầm hông của cô, lôi cô vào trong ngực, "Đúng vậy, tôi rất nóng, em đã làm cho tôi nóng lên."

Oh, ghê tởm, thế nhưng cô lại nghe hiểu câu này. Sơ Tĩnh mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, muốn giả bộ như nghe không hiểu, cũng đã không còn kịp rồi, hắn lộ ra nụ cười rất kêu gọi, rất xấu xa, nói rõ biết cô nghe hiểu.

Nụ cười đó, thật sự quá làm phiền người khác.

Trong lúc nhất thời, khi cô nhìn thấy đã ngờ ngẩn, quên cả kháng nghị.

Sau đó, Mạnh Nam tà ác hấp dẫn đó, cười cúi đầu xuống, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Ai, thôi, quản hắn khi gió có phải đang giễu cợt cô hay không.

Cô hé miệng, ôm lấy người đàn ông trắng kiện này, ở dưới trời xanh mây trắng, cùng đôi môi hắn quán quít.

Trong lúc cô mê say quên cả trời đất, thì đột nhiên, cô cảm giác được cạnh chân có nhiệt khí dị thường.

Cô sợ hết hồn, khẽ kêu một tiếng, làm cho hắn cũng sợ hết hồn.

Hai người cúi đầu xem xét, mới phát hiện là Kaka.

Nó chẳng biết từ lúc nào đã ngấm cầu xuất hiện, ngồi ở một bên, mặt vô tội ngược nhìn bọn họ, vừa ngoắt ngoắt cái đuôi thờ.

Hắn bật cười, cô cũng nhặt lấy cầu nó để xuống, nó hướng hai người sủa một tiếng."Nó đói bụng." Hắn nói.

"Đói bụng? Em cũng thế." Cô cười nói. Hắn khom lưng nhặt lên trái bóng kia, vỗ vỗ đầu chú chó, sau đó cầm tay của cô, "Chúng ta về trong phòng đi, tôi sẽ nướng bánh."

Cô thích cảm giác hắn cầm tay của cô.

Sơ Tĩnh mỉm cười nắm chặt tay của hắn, đi theo bên cạnh hắn, vui vẻ nói: "Em thích nướng bánh." Ánh mặt trời chiếu xuống trên người hai người, cũng rơi vào trên mặt tuyết trong sạch, hòa tan sương tuyết trên cảnh, đem thế giới trắng như tuyết chiếu lên tỏa sáng lấp lánh.

Cô biết nghĩ như vậy có chút ngu đần, nhưng

Cô thật sự cho là, thế giới là bởi vì nụ cười của hắn mà lóng lánh.

"Sao nó lại gọi là Kaka?"

"Kaka, có nghĩa là tảng đá." Hắn nhặt lên một hòn đá trên đất, nói cho cô biết.

"Tảng đá? Cái này?" Nhìn tảng đá trong tay hắn, Sơ Tĩnh sững sờ một chút, nhìn chú chó to lẫn lộn ở trên mặt tuyết, bật cười."Anh nói tên nó là tảng đá? Tại sao?"

Hắn cười nhìn cô, "Bởi vì nó có màu xám, giống như tảng đá."

"Xám?" Cô không hiểu.

"Môi là phấn hồng." Hắn vuốt môi của cô, chỉ vào trên đất tuyết, từ từ nói: "Tuyết là trắng, trời màu xanh. Áo khoác là màu xám. Tảng đá là màu xám. Kaka là màu xám."

"Kaka là màu xám." Cô búng tỉnh hiểu ra nở nụ cười."Nó là màu xám."

"Không sai, nó là màu xám." Nhìn cô gái nhỏ trước mắt này cười đến vạn phần vui vẻ, hắn khẽ cong khóe miệng, xin lỗi cười cười,

“Lúc ấy tôi không nghĩ nhiều lắm.”

Giờ tuyết qua đi, trong mấy ngày này, cô cùng với hắn cùng nhau ra khỏi cửa xúc tuyết, bổ sung củi đốt trong nhà; lúc trước hắn đã chuẩn bị đầy đủ củi, nhưng cũng không có biện pháp mang hết toàn bộ vào trong nhà, cho nên chất đống bên ngoài, bây giờ chuyển vào bổ sung cho số củi đã được sử dụng gần hết.

Cuộc sống ở tại trong núi, có thật nhiều công việc đơn điệu mà nhàm chán, nhưng là kể từ khi cô xuất hiện, chuyện trở nên không hề nhàm chán nữa, cho dù chỉ là đốn củi, xúc tuyết loại chuyện nhàm chán này, cũng bởi vì cô tồn tại, mà trở nên thú vị.

Mấy ngày nay, năng lực ngôn ngữ của cô tiến bộ rất nhanh.

Hắn dạy cô những từ ngữ Châu Á, hỗn tạp tiếng Tây Ban Nha, năng lực học tập của cô rất tốt, lực lĩnh ngộ cũng rất cao. Có lúc, cô cũng sẽ dạy hắn một ít tiếng Trung. Cô nói cho hắn biết, cô đến từ một đảo nhỏ ở Thái Bình Dương, cô còn vẽ bản đồ thế giới đơn sơ rất đáng yêu cho hắn xem. Cô chỉ vào đồ họa, một đảo nhỏ bên cạnh châu Á, nhìn hắn, mỉm cười mở miệng: "Nhà của em." Trong lúc cô nói chuyện, trở nên rất dịu dàng, rất dịu dàng, ngón tay còn nhẹ vuốt hải đảo nhỏ nhỏ đó.

Chỗ kia rất xa, ở Bắc bán cầu, cùng nơi này cách đến một biển Thái Bình Dương.

Hắn biết chỗ đó, nhưng chưa từng đi qua. Lúc tuổi còn trẻ, hắn làm nhiệm vụ đã từng đã đến lân cận Hongkong, Singapore, nhưng không hề đi qua nơi đó.

Cô nhớ người nhà của cô, cô yêu thương bọn họ.

Cô dùng Tiếng Trung nói về chuyện người nhà của cô, hắn có tám phần cũng nghe không hiểu, nhưng cô không ngại, hắn biết cô chỉ là muốn nói ra.

Có lúc, cô sẽ trở nên rất sa sút. Hắn thử an ủi cô, dời đi lực chú ý của cô, đa số thời điểm, bình thường hắn rất thành công, cô là một cô gái nhiệt tình lại khêu gọi, mỗi lần cùng cô ở chung một chỗ, hắn có cảm giác cô gái này giống như từ nhỏ đã thuộc về hắn.

Cô dùng toàn bộ mình, tiếp nhận toàn bộ hắn, tiếp nhận thân thể xấu xí của hắn, thái độ cùng tính khí thô lỗ của hắn.

Có lúc, hắn sẽ cảm thấy, thái độ cô đối với hắn, giống như. Giống như cô không chỉ là thích hắn.

Nhìn đống tuyết đã được dọn sạch trên đất, rồi nhìn cô gái nhỏ đang chất tuyết lại thành đống rồi dùng nước tưới lên, hắn dè xuống ý niệm xa xỉ, kia, tự nói với mình. Một ngày nào đó, cô sẽ rời đi. Mùa xuân vừa đến, cô sẽ xuống núi, lướt qua núi cùng Đại Dương, trở lại ngôi nhà xa xôi đó của cô. Ngực

của hắn bất chợt như bọ bóp chặt, mơ hồ hiện lên một loại cảm giác tương tự khủng hoảng.

Sau đó, cô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, nhìn hắn nở một nụ cười thật tươi.

"Nhìn này." Cô chỉ vào người Tuyết trước mặt.

Cho đến lúc này, hắn mới chú ý tới khi hắn hoảng thần thì cô đã chất được ba người tuyết, một lớn một nhỏ, còn có một đồng tuyết có lẽ là chú chó con.

Cô ở trước mặt hắn, đem một cành cây nhỏ cong cong, thả vào vị trí miệng người tuyết, thay nó làm một cái miệng đang mỉm cười.

Tiếp theo cô quay đầu lại, hướng về phía hắn cười cười, nói: "Nó cười đó."

Vừa lúc đó, nhánh cây kia bởi vì cô không gắn kỹ, rất không nể tình trực tiếp liền rơi xuống.

"Ai nha, thật đáng ghét, không phải như vậy! Oh!" Tay cô vội vàng nhặt lên cố gắng để trở lại, nhưng vẫn không có biện pháp thành công, ngược lại còn ở trên mặt tuyết ngã một cái, cái mũi nhỏ nhỏ lên thật cao.

Bởi vì bộ dạng cô ngã xuống thật sự quá buồn cười, hắn không nhịn được cười lên ha ha.

"A a a —" Nhiều lần cô cố gắng đứng lên, rồi lại ngã lại trong tuyết. Hắn cười, tiến lên chìa tay giúp đỡ, nhưng ngược lại cô càng không có cách nào đứng vững, còn lôi kéo hắn cùng nhau ngã xuống đất. Hắn càng cười đến không dừng lại được, nhưng vẫn không quên đưa tay che chở cho cô, khiến hai người ngã xuống đất thì mình chạm đất trước. Một ngày nay, tuyết tích đủ dày, thật ra thì cũng không đau, tiếng cười của hắn cũng vì vậy không hề ngừng lại. Cô cố gắng đứng lên lần nữa, nhưng vẫn bị trượt xuống, thử đến lần thứ ba, cô rốt cuộc buông tha ngồi ở trên người hắn, xấu hổ nhìn hắn chăm chăm.

Nằm ở trong tuyết, hắn vẫn cười không ngừng được, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên, hắn cười vui vẻ đến như thế.

Không có biện pháp, bộ dáng chật vật của cô lúc này thật sự rất đáng yêu.

"Irapa!" Cô lúng túng đỏ mặt, giận dữ kêu lên tên của hắn.

"Xin lỗi." Trong miệng hắn nói như vậy, nhưng một chút cũng không hề ý ngừng.

Cô xấu hổ vỗ vào lồng ngực của hắn. "Ghét!"

"OK, lần này nhất định không phải đang nói cảm ơn." Hắn nhạo báng, cười cười ngồi dậy, đưa tay đỡ cô, để cho cô có thể vững vàng đứng ngay ngắn, tiếp theo lại bật cười lên, vừa vỗ đi tuyết trắng trên tóc cô, vừa nói: "Tôi nghe em nói cảm ơn rất nhiều lần. Cảm ơn. Cô hiểu không?" Hắn vô liêm sỉ học cô dùng Tiếng Trung phát âm.

Cô hít hơi, đối với hắn chỉ đạo nói cảm ơn có vẻ không dám tin.

"Thật không thể tin được, anh nhìn em bị thất bại, không giúp một tay coi như xong, còn có mặt mũi muốn em nói cảm ơn." Cô liếc mắt, nhắc đi nhắc lại. Hắn nhủ thầm, kéo cô vào trong ngực, chặn lại cái miệng nhỏ nhắn đang oán trách của cô, cho cô một nụ hôn lưỡi quấn quýt cách thức tiêu chuẩn nhiệt tình, sau đó dán sát vào môi của cô nói: "Em phải nói, Irapa, cảm ơn anh."

Cô ở trong lòng hắn thờ dốc liếm liếm môi, có chút tức tối, lại có chút quần bách, nhưng cuối cùng mặt hoa vẫn đỏ bừng, nhận thua nhỏ giọng nói: "Irapa, cảm ơn anh."

Hắn hài lòng nở nụ cười, sau đó khom lưng nắm một nắm tuyết, nhặt cành cây nhỏ kia lên, lẩn vào tuyết ướt át, áp trở về trên mặt người tuyết, sau đó cái miệng cười trên mặt người tuyết mới ngoan ngoãn nằm ngay đó.

Quay người lại, cô gái nhỏ đó vui vẻ lộ ra nụ cười, hướng hắn đưa tay ra.

_ Irapa cầm bàn tay nhỏ bé mang bao tay của cô, cho dù cách một lớp da, thế nhưng hắn lại giống như còn có thể cảm nhận được cô ấm áp.

Có lẽ có một ngày cô sẽ rời đi, thế nhưng không phải là hôm nay.

Nắm chặt tay của cô, hắn không để cho mình suy nghĩ nhiều, chỉ có thể nắm chặt hiện tại.

Đến mùa xuân, còn phải thật lâu.

Ban ngày, hắn và cô cùng nhau nấu nướng, nói chuyện phiếm. Buổi tối, cô cùng hắn ân ái, rồi ôm nhau ngủ.

Không hề tuyết rơi, thì cô đều sẽ đi giúp hai người tuyết kia thêm vài vật liệu, một cái khăn nhỏ, hoặc một cái áo choàng, hoặc một cái mũ bằng cái ấm sắt rách, một chút râu bắp làm tóc, hai trái bắp khắc hình tam giác làm thành mũi. Sau đó, một ngày nào đó, Sơ Tinh phát hiện phía trên của chúng nó xuất hiện thêm vài thứ khác.

Mấy viên đá xinh đẹp, bị đương thành cúc áo, để ở đầu trên, đó không phải là cô để, là hắn.

Có một lần, bão tuyết lại nổi lên, hai người tuyết kia, hoàn toàn bị gió tuyết bao phủ.

Cô vốn tưởng rằng phải buông tha cái trò chơi này rồi, lại phát hiện hân moi chúng lên, dùng băng tuyết làm tường chắn gió, thậm chí cho người tuyết đó một cốc gỗ khắc thành thanh kiếm, còn đem lông mày người tuyết biến thành mày chữ bát, miệng há to, bộ dáng hung ác.

Thấy thế, ngay lập tức, cô cười thật to thành tiếng.

Hơn nữa, cảm động đến muốn chết.

Quay đầu lại, chỉ thấy gương mặt của hân không chút thay đổi, sau đó trấn định đi tới, đem lông mày giải quyết, từ trong túi móc ra cành cây nhỏ mim cười đặt lại đó, biến thành khuôn mặt tươi cười vô hại.

Cô cười không ngừng, hân lại đi về phía cô, hôn cô.

Một ngày lại một ngày, cô càng ngày càng thích người đàn ông này. Ở trong gian nhà nhỏ trên ngọn núi này, hân mỗi ngày đều giúp cô xoa bóp, cô thì giúp hân kỳ lưng, cạo râu. Ban đêm, hân luôn làm ấm đầu ngón chân lạnh như băng của cô, uống chung một loại rượu ủ từ bắp. Có lúc, cho dù không làm gì, cô cũng thích vui ở bên cạnh hân, cho dù chỉ nằm không nói lời nào, chỉ là nghe tim đập của hân, cô cũng cảm thấy trong lòng có một cảm giác bình tĩnh lạ thường.

Cô thích ở cùng với hân trải qua những ngày tháng không sầu không lo.

Dựa nằm ở trên vai hân, cô uể oải nghĩ tới.

Cho dù cả đời sống cùng hân ở nơi này, dường như cũng cũng không hề gì là không tốt.

Nếu như cô mang thai. Cô nghĩ đứa bé kia nhất định rất giống hân. . . .

Nếu như cô mang thai?

Sơ Tĩnh chợt giật mình tỉnh lại, mở mắt ra, sau đó mới chậm nửa nhịp nghĩ đến, hai tuần lễ trước kinh nguyệt của cô vừa mới đến.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, sâu trong nội tâm rồi lại hiện lên một cỗ mâu thuẫn thất vọng.

"Thế nào?"

Phát hiện cô vốn sắp ngủ, đột nhiên ngồi dậy, Irapa sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Nhìn người đàn ông trước mắt, cô có chút giật mình, ông trời, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng bộ dáng của con trai hân

Đó là bởi vì cô nhìn lên hình hân khi còn bé. Từng giọng nói cùng lý trí trong đầu nhắc nhở cô. Vấn đề là, tiểu cậu bé kia có ánh mắt của cô, cái miệng của hân, hoặc là cái mũi của cô, ánh mắt của hân. . .

Oh, cô ở trong đầu tổ hợp, thật đúng là không hề khó khăn, cho dù là nam hay là nữ, cũng có thể vô cùng rất đáng yêu.

"Hắc, em có khỏe không?" Thấy cô không nói, hân lo lắng.

"Không sao." Nằm lại trên người hân, cô lẩm bẩm nói: "Em không sao."

Hân vuốt lưng của cô, không hỏi nhiều nữa. Nghe trái tim của hân đập đều đặn theo quy luật, đầu Sơ Tĩnh Tâm cuồng loạn.

Đáng chết! Không có sao mới là lạ, vấn đề lớn đó!

Cô không biết mình tại sao lại không nghĩ đến chuyện ngừa thai, có lẽ là bởi vì cô bị kích thích làm cho đầu óc cô choáng váng, nhưng hân cũng không dùng bao cao su a.

Như đã nói qua, cũng có thể là, hân căn bản không hề bao cao su.

Chỗ chim không đẻ trứng như vậy, có giấy vệ sinh có thể dùng, cũng đều cảm thấy rất cảm ơn trời đất rồi.

Lúc đến kinh nguyệt, vừa bắt đầu cô là dùng giấy vệ sinh thay thế băng vệ sinh, thế nhưng thật quá lãng phí, cô thật sự không muốn cuối cùng rơi vào cảnh không hề giấy vệ sinh có thể dùng. Ngày thứ hai, chính cô sẽ dùng vải sạch để thay thế sử dụng, khi bẩn thì đem đi giặt sạch. Lúc ấy vội vàng làm cái đệm vải kia, cô lại cũng quên chuyện mình có thể sẽ mang thai. Ngoài ý muốn xảy ra cho đến bây giờ, kinh nguyệt của cô đã tới hai lần, đó cũng tượng trưng cho việc cô ở chỗ này cùng hân cũng đã sắp ba tháng, trừ khi kinh nguyệt đến, hai người gần như mỗi ngày đều làm tình. Trời ạ, cô không mang thai đó thật sự đã là điều quá mức may mắn rồi!

Hoặc là, vận khí quá mức kém cỏi?

Oh, thậm, cô thể nhưng lại cảm thấy vận khí rất kém cỏi.

Hắn là một. Là một. Người đàn ông ở ngoài ngàn dặm, nhưng cũng vô cùng hấp dẫn đáng yêu.

Cắn móng tay, cô ngược lên liếc trộm hắn một cái.

Trời ạ, hắn là đối tượng tốt, nhưng hắn thật sự không phải là đối tượng để nghiêm túc!

Hoàn cảnh sống của cô và hắn kém cách xa vạn dặm nếu như chỉ một đoạn tình duyên ngắn ngủi thì còn đỡ, nhưng bây giờ.

Hiện tại.

Cô thử tưởng tượng khi trở lại ngôi nhà của mình mà không hề hắn, trái tim lại chột trầm xuống, ngày giống như sẽ rất nhàm chán, trời mới biết, cô vội vàng chăm sóc nhiều em trai, em gái như vậy, cùng giúp làm một đồng lớn công việc nhà, hoàn toàn không hề thời gian nhàm chán.

Hoặc có thể nghĩ ngược lại, những ngày cô sống cùng hắn ừ chỗ này, lại vô cùng đơn giản.

Nhưng, sợ hãi không thể nhìn thấy người nhà, lại làm cho dạ dày cô chột rồi rầm.

Đáng chết, cô thật sự rất muốn xông về nhà, tùy tiện tìm người nhà hàn huyên một chút chuyện này, nhưng nếu cô thật sự có thể về nhà, chuyện cũng sẽ không trở nên phức tạp như vậy rồi. Huống chi, cho dù cô lưu lại đây, giữa hai người nhất định sẽ có không ít khác biệt cùng xung đột phải giải quyết, chứ đừng nói cô còn có một phiền toái vô cùng lớn kia.

Nhưng là. Nhưng là.

Trái tim cô đang co lại thật chặt, đột nhiên, lại bởi vì cuối cùng có một ngày thực sự phải rời khỏi hắn, mà đau đớn.

Hắn vẫn một mình ở trên núi cao phủ đầy tuyết, chỉ có một con chó làm bạn.

Cô đơn mà tịch mịch như thế.

Bỗng dưng, lệ nóng dâng trào, đọng đầy ở trong hốc mắt.

Cô cắn môi, nhưng hắn vẫn phát hiện.

Hắn gợn tay, xóa đi lệ nơi khóe mắt cô trầm mặc nhưng dịu dàng cúi đầu hôn lên trán của cô, sau đó là chóp mũi, rồi đến cánh môi bị cô ngược đãi cắn chặt hắn liếm hôn dịu dàng từ tốn, cho đến khi cô buông lỏng hàm răng, đáp lại hắn.

Oh. Đáng ghét. Đáng ghét.

Cô vừa rơi lệ, vừa hôn hắn, vừa ở trong lòng mắng.

Người đàn ông này, bảo cô làm sao không thương hắn được?

Ngay cả đầu ngón chân của cô, hắn cũng yêu thương không dứt, giống như, giống như là hắn cực kỳ nhiệt tình yêu thương mỗi một tác trên người cô thật giống như cô là bảo vật hiếm quý đáng được người ta cúng bái. Đây nhất định là ảo giác. Cô nghĩ tới hắn thì trái tim cô tràn đầy tình cảm trào dâng Khi hắn tiến vào thân thể của cô, mang theo cô quay trở lại chỉ Thiên đường nóng bỏng chỉ thuộc về hai người, Sơ Tinh ôm thật chặt người đàn ông lạ thường này, rốt cuộc cũng đã tự thừa nhận với bản thân!

Cô yêu hắn.

Yêu người đàn ông vừa dịu dàng lại vừa thô dã, vừa cường tráng lại vừa yếu ớt này.

Hơn nữa, cô hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ.

Ngoài ý muốn, luôn là từ trên trời giáng xuống. Khi cô đang chìm đắm trong sự ngọt ngào hoang mang mới phát hiện ngày hôm qua, còn đang suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ thì ngoài ý muốn lần nữa giống như đầu xe lửa, xông thẳng đến

À, được rồi, có lẽ không phải là đầu xe lửa.

Một phút trước, cô đang dùng cà chua ngâm dưa muối, hương liệu khô ráo cùng xương dê, nấu thành một nồi súp, một giây kế tiếp, cô đã nghe thấy Kaka sủa inh ỏi, còn có một loại thanh âm chấn động không khí. Vừa bắt đầu, đó cũng không phải là âm thanh lớn quá sau đó càng ngày càng gần. Đó là thanh âm cơ khí. Nơi này của hắn cũng không có bất kỳ cơ khí gì. Cô để cái muỗng xuống, xuyên qua cánh cửa rộng mở, chạy đến ngoài cửa, tiếp theo đã nhìn thấy nó. Đó là một chiếc phi cơ trực thăng, quanh quẩn trên không trung.

Cô thở hắt hắt, Irapa đang làm việc nhìn thấy cũng dừng động tác lại, ngược nhìn chiếc phi cơ trực thăng kia, sau đó hắn quay đầu lại, nhìn cô.

Về mặt của hắn có chút bí hiểm, cô không thể nhìn ra được hắn đang nghĩ cái gì.

Cô nên phải hướng phi cơ trực thăng phát tay, đó là hi vọng cùng công cụ sẽ đưa cô trở lại thế giới văn minh.

Nhưng cô không nhúc nhích được, thậm chí không có cách nào giơ tay lên.

Trời ạ, quá nhanh, cô không muốn, cô vẫn chưa nghĩ đến! Cô vẫn còn chưa nghĩ đến!

Sau đó, chiếc phi cơ trực thăng kia thấy được khói bếp, thẳng tắp hướng nơi này bay tới.

Chờ một chút, Cảnh Sơ Tĩnh, cô phải bình tĩnh một chút, đó cũng có thể là đám người đã bắt cóc cô.

Nghĩ đến đây, trong bụng cô đột nhiên cả kinh, chạy vọt vào nhà nắm lấy khẩu súng sẵn, sau đó chạy nhanh về phía hần.

"Irapa!" Cô bắt hần lại, ngăn ở trước mặt hần, khẩn trương nói: "Có người muốn bắt em, có nhớ không?"

"Vào trong." Hần đem súng sẵcô trong tay cầm lấy, trước khi phi cơ trực thăng hạ xuống, mặt không chút thay đổi đẩy cô trở về trong nhà, "Chia ra .
Quá xa, bọn họ không thấy rõ, tôi sẽ nói em là vợ của tôi."

Cô nhìn hần, đột nhiên cảm thấy mình rất ngu xuẩn, cô đã quên phiền phức của cô vẫn còn tồn tại, nhưng bây giờ liên lụy đến cả hần. "Thôi đi, bọn họ sẽ không làm gì em đâu." Cô nghiêm mặt, muốn đem súng trong tay hần cầm về, vội vàng nói: "Không, em không sao, không có việc gì."

Nhưng hần không buông súng ra, chỉ tỉnh táo vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô.

"Sơ Tĩnh." Hần nghiêm mặt nói: "Tin tưởng tôi."

Trong giọng nói của hần, có loại sức mạnh vững vàng trầm tĩnh, làm trấn định lại.

"Vào nhà đi." Hần nói, "Chỉ cần bọn họ không thấy em, tôi sẽ không có việc gì."

Cô biết hần nói đúng, nhưng cũng không yên lòng.

"Cùng nhau vào." Cô cầm lấy tay hần, kiên trì, "Chúng ta cùng nhau vào trong phòng."

Hần nhìn cô, sau đó gật đầu đồng ý.

Máy bay trực thăng thổi bay gió tuyết khiến tất cả trở nên trắng xóa , che khuất tầm nhìn.

Cô xoay người, đi vào trong cửa, nhưng hần vẫn chần chừ một chút, đóng cửa lại, xoay người đi về phía chiếc máy bay trực thăng. Hần không khóa cửa, cửa này khóa bên trong, nhưng hiện tại nếu cô đi ra ngoài, sẽ khiến cho những người đó nhìn thấy, chỉ càng làm tăng phiền toái không đáng có. Cô tức giận muốn cầm lấy thứ gì đó đánh hần, nhưng hần căn đúng thời điểm, mục đích không để cho cô có cơ hội phản ứng. Hần hoặc là có thể lừa gạt những người đó, nếu không, cô trốn thoát cũng còn kịp. Vội vã, cô chạy đến ấn nút một bên cửa sổ, hé một cánh cửa, nhìn lên bên ngoài. Vừa thoát nhìn, cái gì cô cũng đều không thấy, bên ngoài trắng xóa một vùng, chiếc máy bay trực thăng đánh một vòng sau đó rút cuộc cũng ngừng lại.

Một người đàn ông, mở cửa, bước xuống.

Nhanh như cắt, Irapa đã từ phía sau chiếc trực thăng xông ra, dí họng súng sẵn vào đầu của người đàn ông.

Sơ Tĩnh trừng mắt nhìn, cô căn bản không biết bằng cách nào một người cao lớn như hần lại có thể chạy đến bên chiếc trực thăng kia, và hành động một cách xuất quỷ nhập thần như vậy.

Nhưng vượt lên trên nỗi sợ hãi, vì tránh để hần một nhát đánh nát đầu người đàn ông kia, cô hít một hơi thật sâu, sau đó mở cửa chạy ra ngoài, cất giọng hô!

"Đừng nổ súng, anh ấy là anh tôi!"

Không có anh em ruột thịt. Irapa nhớ, cô từng nói qua, cô chỉ có một người anh nuôi, nhưng người đàn ông này đẹp trai như một Thiên Sứ , căn bản vượt quá sức tưởng tượng của hần. Tiểu Chấn của cô, tiếng Anh rất lưu loát, cả tiếng Tây Ban Nha nữa.

"Mặc dù đã trải qua một khoảng thời gian, nhưng chúng tôi tìm được cái xác máy bay trực thăng, tôi biết rất rõ Tiểu Tĩnh vô cùng kiên cường, cô ấy sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, cho nên chúng tôi lấy vị trí xác máy bay làm trung tâm, tìm kiếm rộng ra xung quanh, theo hướng đó chúng tôi đã nhìn thấy khói từ phòng của anh bay ra."

Người thanh niên này giải thích với hần vài câu, hoàn toàn không có vấn đề.

Anh ta cảm ơn hần trong khoảng thời gian này đã chăm sóc Tiểu Tĩnh, anh ta mong được đền đáp tiền bạc hoặc vật dụng, xem như là thay mặt anh ta và Tiểu Tĩnh cảm ơn hần.

Không biết là vì sao , những câu chữ kia, lọt vào tai hần thật khó nghe.

Khi cô đi ra, nói cho hấn biết, người kia là anh của cô thì hấn đã biết, cô phải đi.

Lúc nhìn thấy chiếc máy bay trực thăng hấn còn hy vọng rằng, nếu như người đến là muốn làm hại cô , hấn đã rất vui lòng giải quyết bọn họ.

Nhưng bọn họ không phải như thế

Tất cả diễn ra quá nhanh.

Hấn còn chưa có sự chuẩn bị tinh thần, hấn chỉ vừa mới bắt đầu cảm thấy, hoặc là cô sẽ suy nghĩ mà muốn ở lại, hoặc là cô sẽ cảm thấy ở chỗ này cuộc sống cũng không tồi. Cô đã có một khoảng thời gian vui vẻ. Ngoại trừ tình yêu

Đối với tất cả mọi việc hấn nhận thấy rõ điều này. Khi hấn nhìn cô đứng ở bên cạnh chiếc trực thăng, đối với người thanh niên kia miệng mỉm cười, người anh nuôi không cùng huyết thống đó đang cùng cô gái, dùng Trung văn trò chuyện thật hợp ý thì hấn biết tất cả đều kết thúc.

Người thanh niên tóc vàng, ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu của cô, nhìn hấn, môi mòng khề nhếch.

Tên kia đang cười, nhưng hấn vẫn không cảm nhận được một chút thiện ý nào.

Người nọ quan sát hấn từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng ở vết sẹo trên mặt hấn, hầu như không thể nhận ra , hấn như sương mù, trong mắt lộ ra một tia nhìn khinh bỉ không che giấu.

Hấn biết mình thoát nhìn là hình dạng như thế nào, cùng với người thanh niên đẹp trai khoác chiếc áo long cao cấp đang ở trước mặt so sánh, hấn chỉ có một thân thể cường tráng, thô lỗ không học thức, hơn nữa diện mạo xấu xí như một anh nông dân.

Trong nháy mắt, bao nhiêu nỗi khó chịu ập vào lòng.

Người kia thoáng cười, giống như đang cười nhạo hấn tự mình đa tình, cười nhạo hấn mang ảo tưởng, với bộ dạng như vậy, lại dám vọng tưởng phải có cô!

Người thanh niên cời ra áo khoác, khoác lên trên người cô, sau đó lại nhìn hấn một cách lạnh lùng và khinh thường.

Người con trai đó, tuyệt đối lúc đó không chỉ xem cô như một người em gái, đó không phải là ánh mắt nhìn em gái, nếu là nhìn em gái thì tuyệt nhiên sẽ không xuất hiện một sự tham muốn sở hữu. Nhìn chằm chằm tên khốn kiếp kia, hấn gần như nghĩ sẽ bước tới, một đấm đánh vỡ miệng hấn, thế nhưng sẽ chỉ làm cô lưu lại ấn tượng xấu. Đáng chết, cô muốn đi! Hấn sẽ không để ý cô có ấn tượng thế nào!

Hấn nắm chặt quả đấm, kim nén sự hung hăng đang nổi dậy, đột nhiên, cô quay người lại, đi về phía hấn.

Không tự chủ, hấn cũng lại rời thờ ra, tâm thần rung động bất an nhìn cô đi tới trước mặt.

Một sự chờ đợi dâng lên trong lòng.

Cô chần chờ, sau đó giơ tay lên, vuốt mặt của hấn.

"Irapa."

Trong giây phút đó, hấn lại vẫn mang một hy vọng xa vời là cô sẽ nói cho hấn biết, cô muốn ở lại.

Sau đó, cô hít một hơi thật sâu, chặt vật khàn giọng tuyên bố một câu!

"Tôi phải đi."

Tim của hấn, đột nhiên rạn nứt .

Bên tai ù đi, hấn nhìn chằm chằm cô, trong lúc nhất thời, lại cảm thấy muốn ngất xỉu.

Miệng của cô đang động, nhưng hấn cái gì cũng không nghe được.

Hấn chỉ muốn kéo cô vào trong lòng, dùng sức hôn, cầu xin cô đừng đi; chỉ muốn ấm cô đem vào trong nhà, cùng cô ân ái, cho đến khi cô thay đổi tâm ý. Nhưng hấn đã không làm gì. Bởi vì hấn hiểu được, điều đó cũng không thể thay đổi được gì, chẳng qua là một loại hình thức khác kéo dài hơi tàn, một loại Lăng Trì mà thôi.

Hấn sớm biết cô không thể nào ở lại, hấn sẽ không cầu xin cô, hấn không muốn nhìn thấy sự thương hại và thông cảm trong mắt cô, giống như hấn là một đứa con mặc dù cô rất muốn, nhưng lại không thể không vứt bỏ một đứa con hoang

Ánh mắt cô rung rung, để cho lòng hấn càng đau hơn.

Trong hoàn cảnh này, hấn không thể tiếp tục chịu đựng được cái nhìn của cô, không thể tiếp tục đứng tại chỗ để nghe cô nói những câu vô nghĩa.

Cô muốn đi, chính là như vậy.

Thần thờ , hần xoay người, nắm chặt súng sẵn, đi trở vào trong nhà.

"Irapa!" Cô kêu tên của hần, đưa tay nắm lấy cánh tay của hần, ngược mắt nhìn hần, giọng run run: "Tôi rất xin lỗi."

Theo bản năng, hần nghiêng mặt lại, rút tay về.

Điều này thật quá đáng, thật không có phong độ, hơn nữa làm cô đau lòng.

Phút chốc , trong mắt cô toát ra sự đau đớn vô hạn.

Hần nhìn ánh mắt đau đớn, nước mắt chảy dài trên gương mặt của cô, tình cảm trong lòng gào thét. Cô rốt cuộc muốn như thế nào? Hi vọng hần an ủi cô? Ôm cô một chút, sau đó nói rất hân hạnh được biết cô, rồi cảm ơn cô nữa sao.

Hay là liên lạc? Hần biết, cô cũng hiểu được, bọn họ không thể nào liên lạc nữa. Hần không muốn cùng cô ngăn sông cách núi trở thành bạn bè bình thường, hần chỉ muốn cô ở lại chỗ này, cùng hần ở chung một chỗ. `

Nhưng, đó là chuyện không thể nào xảy ra. Cho nên, hần chỉ có thể lạnh lùng nhìn nước mắt ướt đầm khuôn mặt cô, mở miệng nói một câu khô khan. "Cô nên đi thôi, đi về nhà đi!" Phải chăng hần nên dịu dàng thêm một chút nữa, lạc quan thêm một chút nữa.

Phải chăng hần nên chúc cô lên đường thuận buồm xuôi gió, hôn từ biệt cô, nhưng hần không làm được, hần không có cách nào đụng vào người cô, đây đã là tận cùng của sự chịu đựng.

Cô run rẩy che miệng, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Hần miễn cưỡng xoay người lại, lên tiếng kêu tên con chó.

"Kaka!"

Một con chó to lông màu xám chạy như bay đến, đứng cạnh hần trong đồng tuyết, từng bước từng bước, đi trở về căn phòng bỗng nhiên không còn chút hơi ấm.

Hần nghe cô một lần nữa kêu lên tên của hần, nhưng hần không quay đầu lại, chẳng qua là đi vào nhà, đóng cửa lại.

Chỉ là một giấc mộng.

Hần tự nói với mình, bình thần đem súng sẵn treo lên trên tường.

Mộng mà thôi.

Hần sẽ quên cô, mà tiếp tục sống chuỗi ngày bình lặng.

Ngồi ở trên ghế, hần nhìn chăm chăm vào ngọn lửa lò sưởi, tự nói với chính mình.

Bất quá chỉ là một cô gái, không có gì đặc sắc.

Cho tới khi hần nghe được tiếng trực thăng vang lên lần nữa thì hần vẫn không tự chủ nắm chặt bàn tay, đau đến không thở được.

Cô không quay lại gõ cửa, không quay trở lại làm ấm ỹ với hần, cô cứ vậy như lúc tới, vội vã, rời xa cuộc sống của hần.

m thanh của cánh quạt máy bay càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất.

Thế giới, lại một lần nữa, rơi vào sự tĩnh mịch.

Đột nhiên, hành động một cách quán tính, hần đứng lên, mở cửa.

Bên ngoài phòng, tất cả đều trống rỗng, trừ rừng núi hoang vu cùng băng tuyết ở đó, không có gì cả.

Hần không biết tại sao mình còn có thể mong đợi, tại sao còn có thể cảm thấy, cô vẫn đứng ở ngoài phòng, chờ hần mở cửa, sau đó hướng hần chạy tới. Nhìn chăm chăm vào khoảng không vắng lặng lạnh như băng kia, cô đã đi, chính là như vậy.

Hần nắm chặt tay nắm trên cánh cửa, dùng sức đóng sầm cửa lại.

Hoàn quyền thượng

Thâm tình Đại quê mùa – Hạ

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn muốn tìm một người có thể thật tâm yêu cô.

Khi cô gặp phải nạn không chết, ngoài ý muốn khiến điều tâm nguyện này có cơ hội thực hiện

Mặc dù người đàn ông này diện mạo hung ác, nhưng cũng là một người tốt không hơn không kém

Cho dù cô vô lễ cũng không biết cảm ơn, hấn vẫn tỉ mỉ săn sóc chăm sóc cô

Đề cho cô có cảm giác mình là bảo vật trân quý nhất trên đời này

Biết rõ giữa bọn họ có khoảng cách, ngôn ngữ cùng văn hóa rõ ràng khác biệt

Cô vẫn không có cách nào tự kiềm chế đắm chìm trong sự sùng ái của hấn vui lấp càng sâu

Nếu như có thể, cô nguyện ý buông tha tất cả cùng hấn đến chân trời góc biển.

Nhưng việc ngoài ý muốn luôn từ trên trời giáng xuống, khi ác ma dây dưa cô không thả lại xuất hiện lần nữa

Cô biết mộng đẹp đã đến hồi kết chú, là thời điểm nên thanh tịnh đối mặt với thực tế

Cô cũng rất rõ ràng hành động của mình đã đả thương tim của hấn thật sâu

Đã làm cho hấn nghĩ rằng, đây tất cả chẳng qua chỉ là trò chơi cô dùng để giết thời gian

Nhưng cho dù hấn có như bạch mã hoàng tử chém yêu phục ma đến cứu vớt cô

Cô cùng hấn vẫn không thể giống như câu chuyện cổ tích có một kết cục vui vẻ được.

Chỉ cần ác mộng không hề kết chú, giữa bọn họ liền nhất định không hề tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Phi cơ trực thăng bay lên, bắt đầu cách xa. Lần này, không hề ai che kín ánh mắt của cô. John? Mak tự mình áp trận, quyết định biểu hiện một chút phong độ galant của hấn, hay nói đúng hơn là, tại loại địa phương quỷ quái nói này, chỉ sợ hấn cũng không lo lắng cô sẽ chạy trốn.

Hít một hơi thật sâu, Sơ Tình đề xuống xung động muốn thét chói tai, mặc dù rất muốn nằm ở bên cửa sổ, nhìn Irapa có thể trở ra hay không, để cho cô có thể nhìn hấn thêm chút nữa, nhưng cô không dám. Cô sợ người đàn ông bên cạnh sẽ phát hiện cô đối với hấn có tình cảm đặc biệt, sau đó sẽ bắt hấn tới uy hiếp cô.

Cho nên cô ngồi, ngồi thật nghiêm chỉnh, nhìn thẳng về phía trước.

Mười phút trước, khi cô vẫn còn ở trong tuyết, lúc bắt đầu cùng người đàn ông này nói chuyện, không bao lâu, cô liền phát hiện mình nhận lầm người.

Bởi vì thấy được người thân, bởi vì có thể phải rời khỏi Irapa, đã làm cho cô quá mức kinh hoàng cùng khản trương, mới có thể nhận lầm người.

A Chấn hoàn toàn không hề mang mái tóc vàng chạy tới lui khắp nơi, hấn luôn thống hận bộ dạng vốn có của mình, hấn từ nhỏ không thích trở thành tâm điểm của người khác nên luôn nhuộm đen tóc, mang kính sát trùng có màu.

Người này không phải A Chấn, chỉ là cùng hấn có dáng dấp giống nhau như đúc. Ở trên thế giới này, chỉ có một người cùng A Chấn có dáng dấp giống nhau như đúc. John Mak.

Trời ạ, cô biết người bại hoại đứng sau cuộc bắt cóc cô, nhưng sao cô lại không nhớ đến tên ác ma vô pháp vô thiên chúa tể sinh mệnh cô này chứ!

Hấn làm sao có thể nhìn còn trẻ tuổi như vậy? Hấn nếu còn sống, ít nhất cũng sáu mươi tuổi rồi !

Nhưng trừ hấn ra, không hề khả năng sẽ là người khác.

Nhịp tim của cô đột nhiên dừng lại, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cũng không dám xoay người lại cảnh cáo Irapa, sợ liên lụy đến cả hấn.

Gần như tại thời điểm này, người đàn ông kia liền phát hiện cô có cái gì không đúng.

"A, xem ra cô đã phát hiện ra rồi." Hấn nâng lên khoe miệng, vừa cời xuống áo khoác lông, khoác lên trên người cô, sau đó vuốt mặt của cô nói: "Từ nhỏ, cô chính là một cô gái thông minh."

Cô nhìn hấn chăm chăm, mặt kinh hãi lo sợ.

"Không sai, tôi là bác sĩ Mak." Người đàn ông mỉm cười, hòa nhã thân thiện nói: "Đã lâu không gặp, XU4781."

Trong nháy mắt, huyết dịch toàn thân cô giống như bị người hút ra.

"Bao lâu rồi nhỉ?" Hấn cợt nhả nhìn cô, nhú mày nói: "Mười tám năm?"

Trời ạ, cô muốn ói.

Sơ Tĩnh cả người lạnh như băng tròng mắt nhìn người đàn ông đang chứng thật sự nghi ngờ của cô, bất chợt, cô thật sự có cảm giác mình sắp té xỉu rồi.

Mặc dù đối với trí nhớ khi còn bé cũng không phải là nhớ vô cùng rõ ràng, nhưng người trong nhà quả thật thường cùng cô nói qua, về chuyện người này.

"Bé yêu, cô thật là thay tôi tìm rất nhiều phiền toái đấy." Hấn tươi cười rạn rở nói: "Ngoan một chút, theo tôi trở về, đừng lãng phí thời giờ của tôi, tôi ở trên thân thể này của cô, thật sự đã lãng phí quá nhiều thời gian."

Hấn vuốt ve, làm cho cô rung mình một cái.

Cô đè nén ý nghĩ muốn chạy trốn xuống, thật vất vả mới tìm được thanh âm của mình, trấn định nhìn hấn nói: "Ít nhất cũng nên cho tôi nói lời cảm ơn, anh ta đã cứu tôi một mạng, chưa chấp tôi được một lúc, tôi không muốn để người ta nói tôi không được dạy dỗ đàng hoàng."

Hấn nhú mày, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

"Được rồi, bất quá đừng làm trò quỷ gì nhé, mặc dù tôi không thích khắp nơi đều là máu phun, nhưng phiền toái dư thừa thì đáng ghét hơn, hiểu không?"

Đó là một uy hiếp. Người này, tuyệt đối sẽ không bởi vì giết nhiều thêm một người, mà cảm thấy lương tâm bất an. Cô gật đầu, sau đó xoay người cùng Irapa nói lời từ biệt.

Cứng ngắc ngồi ở trên phi cơ trực thăng, không tự chủ được, Sơ Tĩnh hít một hơi thật sâu.

Mặc dù đã rời đi, nhưng nghĩ tới vẻ lạnh lùng trên mặt của Irapa, ngực của cô vẫn vì thế mà đau nhói.

Trời ạ, cô thật sự không muốn làm như vậy, không muốn tổn thương hấn như vậy.

Nhưng cô không có cách nào khác, cô không dám mạo hiểm đem hấn liên lụy vào, không dám mạo hiểm để cho hấn đối mặt với người đàn ông tàn độc này,

Cho nên cô trực tiếp nói cho hấn biết, cô quyết định muốn rời khỏi.

Hấn trầm mặc không nói, mặt thần thờ, giống như là lần nữa mang vào chiếc mặt nạ vô hình, chỉ có cặp mắt đen nhánh kia, cùng thái độ thô lỗ, tiết lộ tâm tình của hấn.

Cô đi đi, về nhà đi.

Câu nói kia, không ngừng vang lên ở trong lòng cô, làm cho cô đột nhiên muốn khóc.

Cô đã làm tổn thương tim của hấn, cô biết.

Hấn bởi vì nghĩ rằng thời gian này cô cũng chỉ là đang lợi dụng hấn, mới có thể nói đi thì đi.

Đổi lại là cô, cũng sẽ nghĩ như vậy. Như vậy cũng tốt. Cô tự nói với mình, lại vẫn bởi vì hấn cự tuyệt mà thương tâm. Cô dùng hết tất cả hơi sức mới đè nén xuống xung động muốn khóc, xóa đi nước mắt, xoay người đi về hướng người đàn ông ác độc đó.

"Tên nhà quê này không được thân thiện lắm đúng không?" Hấn hứng thú dò dào nhìn cô.

"Hấn chê tôi là một phiền toái." Trái tim Sơ Tĩnh run rẩy, hít sâu một cái, nói: "Hấn bị buộc phải đem thức ăn chia cho tôi."

"Cho nên, đây là cảm tạ nước mắt rồi." Mak nhú mày mỉm cười. "Hốc mắt hồng hồng."

Cô đã dùng hết hơi sức để duy trì thái độ, khề cong khỏe miệng, "Nói là giải thoát thì đúng hơn, hoặc anh có thể nói, hơn hai tháng nay, tôi rút cuộc nghĩ thông suốt, tới chỗ nào cũng tốt hơn cái chỗ gà không ỉa phân, chim không đẻ trứng này. Chỗ của anh có nước có điện chứ? Nếu như có thể, tôi muốn tắm nước nóng trước."

"Dĩ nhiên." Hấn mỉm cười, duỗi tay về phía cô.

Cô cường bách mình cầm bàn tay mềm mại kia.

Người đàn ông này, tuyệt đối không phải là A Chấn, cho dù A Chấn cả ngày vui ở phòng dưới đất làm mấy vi tính, cũng không hề bàn tay mềm mại thế này.

Nổi da gà gần như tại thời điểm này xông ra, Sơ Tĩnh đề nén xuống xúc động muốn hất bàn tay mềm nhũn lạnh lạnh kia ra, dưới sự trợ giúp của hấn, lên phi cơ trực thăng, sau đó kinh hồn táng đả ở trên ghế ngồi xuống, để cho chiếc phi cơ này, mang cô cách xa gian nhà nhỏ tràn đầy kỉ niệm đó, cùng với nguwoif đàn ông mà cô yêu tha thiết. Lần này, không hề có gó tuyết đến tập kích quấy rối. Phi cơ trực thăng bay thẳng về phía trước, vượt qua đỉnh núi. Ở trên bầu trời, cô nhìn thấy nhiều ngọn núi cùng mây mù liên miên không dứt, đột nhiên, cô càng thêm chân thật cảm giác được, mình và Irapa đến tốt cùng cách xa nhau đến mức độ nào.

Giữa hấn và cô, không chỉ là khoảng cách, ngôn ngữ, sự khác biệt văn hóa, giữa hấn và cô, cách, là do gã đàn ông anh tuấn phi phạm, tư thái ưu nhã, nhưng lại tà ác như quỷ sứ đến từ địa ngục.

Chỉ cần có John Mak ở một ngày, cô sẽ không bao giờ có khả năng ở cùng với hấn.

Hấn chỉ là một thợ săn ở trong núi, cho dù hấn có là một thợ săn ưu tú, cô cũng không dám mạo hiểm để cho hấn đối mặt với tên ác ma Mak này.

Mười tám năm trước, cha cùng mẹ đã đem cô từ trong tay Mak cứu trở lại, nhưng thủy chung không có cách nào đem hấn ra trước công lý. Nhưng cũng đã mười tám năm rồi, cô cho là hấn đã sớm chết rồi, cho là hấn cho dù không chết, cũng dần dần già đi, tàn tật bệnh nặng, không có cách nào tới đây đưa cô nữa.

Nhưng hấn vẫn xuất hiện, hơn nữa nhìn lại trẻ tuổi gần như giống như cô.

Cô đã từng nghe cha đề cập tới hấn tựa hồ lại tác quái nữa, muốn cô cẩn thận chú ý một chút, nhưng cô cũng không thật sự để ở trong lòng. Hiện tại nhớ tới, các trường bối gần đây xác thực có vẻ tương đối khẩn trương, cô ra cửa thì cũng sẽ có người đột nhiên có rãnh rồi, kiên trì muốn đi cùng cô đi ra ngoài. Hiện nhiên, bọn họ cũng không có đem toàn bộ mọi chuyện cũng nói cho cô biết. Đáng ghét mà, đáng ra bọn họ nên phải nói. Nếu như có nói, cô cũng sẽ không tự mình một mình chạy ra cửa, khiến chuyện diễn biến thành như bây giờ, còn bị sợ tới mức thiếu chút nữa bộc phát bệnh tim.

Nếu như cô đoán được không lầm, Mak hiển nhiên đã lại thay mình chế tạo một cái thân thể.

Hấn trước kia đã từng làm qua một lần nhất rồi, chẳng qua là bị các trường bối làm hư đại sự.

Vừa nghĩ tới hành vi của hấn, run rẩy lại leo lên sống lưng, cảm giác kinh khủng đột nhiên dâng trào lần nữa.

Cô liều mạng đem con buồn nôn đã vọt tới cổ họng đèn nén trở về.

Cho dù đã trải qua mười tám năm, Mak vẫn không có cách nào tìm thêm được người sử dụng "Thần hành giả" lần thứ hai

Hiện nhiên, cho nên quyết định vẫn là phải tìm cô làm vật thí nghiệm

Hấn sẽ không buông tay, cô biết.

Cho dù cô có thể tránh được lần này, ác ma này cũng sẽ không buông tha cho cô.

Chỉ cần hấn vẫn còn sống, sẽ liều chết quán lấy cô.

Đời này, cô sẽ không bao giờ được ở cùng với Irapa.

Tuyệt vọng, bỗng nhiên gấn đầy trái tim. Cổ nén nước mắt, Sơ Tĩnh sắc mặt tái nhợt nhìn thẳng phía trước, hai tay nắm thật chặt ở trên đùi. Không sao, ít nhất Irapa cũng an toàn. Hấn đã được an toàn, mặc dù tâm bị đã thương, nhưng thời gian qua đi, hấn vẫn sẽ phục hồi, quên cô rồi. Mà cô, còn có những kỉ niệm tốt đẹp để hồi tưởng.

Nhưng, trời ạ, cô thật mong mỏi biết bao được quay trở lại gian nhà nhỏ trên núi tuyết đó, cũng hấn vượt qua mỗi một ngày bình yên trong cuộc sống, mỗi một phút, mỗi một giây.

Cô mới phát hiện ra mình đã yêu hấn.

Nhìn phi cơ trực thăng bay vút qua hết đỉnh núi này rồi đến đỉnh núi khác, cô cố gắng thuyết phục mình không hề làm sai, nhưng không có cách nào ngăn chặn thương tâm, chỉ có thể đau đớn ở đáy lòng, ôm những mảnh vụn xinh đẹp giống như Thiên đường kia mà hồi tưởng.

Đêm, như nước thủy triều, thoáng tràn qua phía chân trời. Không hề ánh mặt trời, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, một đường hạ xuống không độ trở xuống, khiến thế giới giống như từ Thiên đường như xuân, trực tiếp rơi vào địa ngục.

Trời tối, hần dứt cho Kaka một chén thịt hầm to, mình cũng trực tiếp ăn sạch phần còn lại, sau đó lên giường ngủ. Đáng tiếc, buồn ngủ cứ chậm chạp không đến, mà trên giường, trong chiếc chăn to đùng, tràn đầy mùi hương của cô, luôn nhiều lần nhắc nhở hần, cô đã từng tồn tại. Điều đó để cho hần đau lòng phiền não không dứt, thật lâu không có cách nào ngủ. Mỗi lần thật vất vả sắp ngủ thiếp đi, hần theo thói quen đưa tay muốn ôm cô, sẽ bởi vì vô hệt mà đột nhiên thức tỉnh, sau đó tất cả mất mát, thống khổ, tức giận, sẽ toàn bộ lần nữa dâng trào, lần nữa gặm cắn, công kích hần.

Hai ngày, ba ngày qua đi, hần hàng đêm không có cách nào ngủ say.

Gian phòng này, khắp nơi đều có bóng dáng của cô, trên giường có sợi tóc cô thất lạc, trên giá sách có sữa cô không dùng hết, trên bàn có cái bao tay hần đặc biệt làm cho cô, bên lò lửa treo trên tường có quần áo cũ mà cô sử dụng, còn có khăn lau vừa mới may xong!

Tại sao lại có người đem khăn đã rách vá lại

? Khăn lau chính là khăn lau, sau khi dùng xong, vứt bỏ không phải là được rồi sao? Nhưng cô lại muốn đem nó vá thành đường viền hoa buồn cười.

Đến buổi tối ngày thứ tư, hần rốt cuộc không chịu được bò dậy ra khỏi giường, nằm lên tấm chăn bằng da dê có mùi hương của cô, cảm tức mở cửa, tức giận đem cái chăn tràn đầy mùi hương của cô ném vào trong đêm đen.

Như thế thì mới thoải mái được!

Hần xoay người, đem toàn bộ những vật dụng có liên quan tới cô, tất cả đều dồn hết vào thùng, ném ra ngoài.

Kaka ngẩng đầu nhìn hần một cái, đối với hành vi quái dị của hần chú ý. Hần không hề để ý đến nó, chỉ ném xong đồ, đóng cửa lại thật mạnh, bước nhanh trở lại bên giường, lần nữa nằm lên giường. Không hề chiếc chăn mềm mại đó, chiếc giường lạnh lẽo như một khối băng. Hần nhắm mắt lại, nhưng cho dù hần đã đem tất cả những dấu vết cô đã từng tồn tại, ném hết đi, lại vẫn ngửi được mùi thơm trên người cô, làm cho tim hần quặn đau từng đợt.

Nổi giận, hần đem hình ảnh cô gái kia từ trong đầu óc vệt ra, lật người ngủ tiếp.

Hần không cần cô.

Thế giới này, không hề người nào khi thiếu đi một người nào, thì không thể sống.

Hần một thân một mình ở chỗ này, sống đã thật nhiều năm rồi, cô bất quá chỉ là một người khách qua đường, là một cô gái thành thị đáng chết được chiêu chuộng, dù thế nào đi nữa hần đã sớm biết loại cô gái mảnh mai được nâng niu từ bé như cô, không thể nào ở trong núi cùng hần chịu khổ nhọc.

Đối với cô, hần vốn là không nên ngu ngốc mà có bất kỳ kỳ vọng nào.

Đi cũng tốt, đi là tốt nhất, để mặc công hần cứ lo lắng khi đang ngủ chẳng may nằm đè lên người cô, như bây giờ thật tốt? Hần có thể nằm thật thoải mái, không cần cả ngày lo lắng cô sẽ bị lạnh, sẽ đói bụng, sẽ lăn xuống núi, sẽ bị thú hoang công kích!

Mà hần, không phải là không tốt, chẳng qua là chưa đủ tốt, chưa đủ tốt để để cho cô suy nghĩ sẽ lưu lại. Chậm rãi mở mắt ra, hần thống khổ nhìn vị trí kia đã từng thuộc về cô. Trước đây, cô luôn nằm ở nơi đó, vui ở bên cạnh hần, vào ban đêm chen đến trên người hần, gương mặt của cô khi ngủ là mềm mại, xinh đẹp đến như vậy, giống như sẽ ở bên cạnh hần, nghỉ ngơi cả đời. Cô lệ thuộc vào hần, lại đồng thời cũng sợ hãi hần.

Ngực, buồn bực đau đớn.

Thôi, đừng suy nghĩ nữa.

Tất cả đều đã kết thúc.

Phiền não, hần nhắm mắt lại, lật người, cố gắng đem những ký ức hạnh phúc nhưng lại làm hần đau lòng không thôi kia vùi lấp lại.

Thống khổ lại hôn mê, hần vượt qua một đêm đông giá lạnh một mình.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, lại loáng thoáng cảm giác như được cô trở lại bên cạnh, vuốt mặt của hần, hôn nhẹ môi của hần, khóc nói xin lỗi.

Irapa. Thật xin lỗi.

Hần không muốn để ý cô, nhưng không có cách nào làm được. Tiếng khóc của cô quanh quẩn ở bên tai của hần, hần có thể cảm giác được nước mắt cô chảy xuống trên mặt hần, in ở lòng ngực. hần

Hần bắt được cô, muốn đẩy cô ra, nhưng đưa tay sau đó, ngược lại lôi cô vào trong ngực.

Cô không nói gì, chỉ rơi lệ nhìn hần, tròng mắt đen ướt át, có hần tồn tại trong đó. Đây là mộng. Hần tự nói với mình, lại vẫn không nhìn được ôm lấy cô thật chặt, ôm lấy ấm áp mà hần khát vọng không dứt này. Hần có thể nghe thấy được mùi của cô, thậm chí nếm được nước mắt của cô, cảm giác được tim của cô đập.

"Đừng đi." Hấn khàn khàn mở miệng khấn cầu, thống khổ nói ra yêu cầu mà khi hấn đang thanh tỉnh thì không dám nói ra khỏi miệng : "Làm ơn, đừng đi mà."

Nhưng, cô gái trong ngực, lại khóc biến mất tích.

Hấn chợt giật mình tỉnh lại, lửa trong lò đã tắt, trong phòng tối đen như mực, chỉ có ánh sáng nhạt từ phía dưới khe cửa xuyên qua.

Kaka chẳng biết lúc nào đã chạy đến trên giường , vùi ở bên cạnh hấn, bởi vì hấn ngồi dậy, nó cũng ngồi dậy theo, gương mặt đồng tỉnh.

Hấn nhìn con chó kia, chỉ có cảm giác mình thật đáng buồn tới cực điểm.

Đèn nén tiếng mắng thẹn quá thành giận, hấn xuống giường, đốt thêm mấy cây củi vào lò, nhóm lò lửa lên lần nữa, thay mình cùng Kaka nấu một nồi súp khoai tây thịt hầm,

Hấn ăn không biết ngon , rồi đến ngoài phòng xúc tuyết.

Đồ của cô rơi vung vãi ở ngoài cửa, lon sữa vỡ nát, khăn lau giặt lên lùm cây, bao tay da làm bằng da báo Châu Mỹ rách tại trong đồng tuyết, chiếc chăn bằng lông cừu, rồi lại đến trước mặt đôi người tuyết. Hấn thật rất ngốc mà, hấn cần chiếc chăn đó đi lên trước, hấn đem chăn nhặt lên, lại nhìn thấy đôi người tuyết, bởi vì thiếu vắng chăm sóc, dưới ánh mặt trời mấy ngày nay, từ từ hòa tan biến hình. Áo choàng của người tuyết nhỏ bị gió thổi lệch ra, tóc lẫn đến một bên, miệng cũng giống như người tuyết lớn đều rơi xuống đất, người tuyết lớn không chỉ rách miệng, lông mày còn sai lệch, lỗ mũi cùng cùng chiếc mũi bằng bình sắt cũng bay không thấy bóng dáng, ba cái nút áo cũng mất dạng.

Hấn căn bản đã không còn nhìn thấy bộ dáng của chúng nó lúc trước đây.

Nhưng, đôi tay được làm bằng cây của bọn họ vẫn còn nắm chặt lấy nhau.

Đó là tư thế vào buổi sáng trước hôm cô đi, đặc biệt làm cho bọn họ.

Cô gái nhỏ ngốc nghếch kia, chỉ cần khi rảnh rỗi sẽ giúp bọn họ thay đổi tư thế cùng về mặt.

Cô mỗi ngày đều sẽ đến chăm sóc bọn họ, hại hấn cũng ngu dần theo, không nhận được cùng cô cùng nhau chăm sóc hai người tuyết sẽ tan khi ánh sáng đầu tiên của mùa xuân chiếu vào.

Hiện tại nhớ lại, đây là trò chơi sau khi hấn trưởng thành, lần đầu tiên chơi.

Hấn nhớ rất rõ ràng, hấn bắt đầu chơi bọn họ thì tiếng cười trong trẻo của cô vang lên; hấn nhớ rất rõ, cảm giác nắm bàn tay nhỏ bé ấm áp của cô; hấn nhớ rất rõ cảm giác cùng cô cùng nhau vui vẻ cười to

Cô luôn có thể chọc hấn bật cười, làm cho hấn cũng muốn để cho cô cười. Irapa nhìn chăm chăm vào người tuyết không miệng lông mày rủ xuống , tim đột nhiên cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo. Cô cười, ấm áp tim của hấn. Một luồng hơi nóng đột nhiên tràn vào hốc mắt.

Đáng chết! Hấn không phải loại người thích đa sầu đa cảm, nhưng cô gái này cho dù là buồn hay vui, luôn có thể kéo theo tim của hấn.

Trên thực tế, hấn thậm chí không nghĩ ra, trừ khidduowjc ở cùng cô, suốt đời này của hấn có từng được vui vẻ qua như vậy.

Nhưng cô đã đi rồi, rời khỏi cuộc sống trống không tịch mịch và buồn bã của hấn.

Chậm rãi, hấn ngồi xổm người xuống, nhìn người tuyết nho nhỏ đó, hấn sửa lại áo khoác của nó, đem râu bấp dưng làm tóc sửa sang lại cẩn thận, sau đó nhặt lên nhánh cây rơi vào bùn lầy trong tuyết, hấn đem nó rửa sạch sẽ, sau đó đặt lại trên mặt người tuyết.

Hai Người tuyết lại mỉm cười một lần nữa, chỉ là lần này, bên cạnh không hề có tiếng cười truyền đến.

Hấn nên buông tay cô ra, nhưng hấn không có biện pháp làm được.

Bởi vì gan rất nhỏ, quá sợ gặp phải cự tuyệt, hấn ngay cả thử cũng không thử qua.

Ánh mặt trời ấm áp, kéo dài tản ra hơi nóng, trên mặt người Tuyết nhỏ bởi vì hòa tan mà lấp lánh ánh nước, vẻ mặt bị thương khi cô rời đi hiện lên trong đầu, cùng rất nhiều gương mặt đủ mọi cảm xúc của cô hiện lên trùng trùng điệp điệp Không tự kìm hãm được , hấn nắm chặt quyền. Trong nháy mắt đó, hấn đột nhiên biết mình nên làm như thế nào. Ít nhất, cũng phải thử một lần. Cô nhất định cũng có cảm giác đối với hấn, nếu không lúc rời đi, sẽ không lộ ra biểu tình như vậy.

Có lẽ, là hấn hiểu lầm, có lẽ hấn đi tìm cô, sẽ nhận được kết quả tàn khốc hơn, nhưng hấn nhất định thử, nếu không cả đời hấn cũng sẽ nghĩ rằng, nếu hấn hỏi, nếu hấn đã từng yêu cầu qua, tranh thủ qua, chuyện có thể sẽ có kết quả khác hay không.

Hấn nhất định phải tìm được cô.

Nhưng, hấn không biết cô ở đâu!

Không, hần biết.

Quyển sổ kia!

Cô ở bản trong bút ký đó, vẽ qua bản đồ, viết qua điện thoại.

Hần bỗng nhiên xoay người, vội vã quay đầu lại, ở trong đồng tuyết tìm kiếm lục tìm những đồ vật bị hần ném tán lạc trên tuyết tối hôm qua.

Nhưng hần tìm khắp nơi, cũng vẫn không thấy quyển sổ kia.

Trong lúc nhất thời, có chút bối rối. Trong tuyết, trừ Tuyết trắng dày gấp đôi ra, nơi có thể đập vào mắt, đã không hề thứ khác. Tại sao không thấy? Cô không thể nào mang nó đi, lúc cô đi, trừ thứ ở trên thân, thật sự là không mang theo bất cứ thứ gì. Tối ngày hôm qua không hề tuyết rơi, nó nên ở chỗ này. Nhưng nó không hề ở đây. Phóng mắt nhìn đi, khắp nơi đều không hề.

Chẳng lẽ là mới vừa rồi, không cẩn thận bị hần giấu vào trong tuyết?

Irapa lấy cái xẻng ra, bắt đầu có hệ thống tìm kiếm trong tuyết, càng tìm tâm lại càng sợ. Hần tốn tất cả buổi sáng, có lúc gần như điên cuồng đem đất tuyết trước nhà san bằng trống không, nhưng vẫn không tìm được.

Khi hần xúc một khối tuyết cuối cùng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng quyển sổ kia thì không nhịn được mắng ra tiếng, nổi trận lôi đình đem cái xẻng cũng ném ra ngoài, như đưa đám ngã ngồi ở trên bậc trước cửa, mồ hôi ướt cả tóc hần phát, hần tức giận trợn trừng mắt nhìn khoảng đất trống phía trước.

Đáng chết! Nó nhất định ở chỗ nào đó gần đây!

Tối hôm qua, hần đã ném nó đi ra, không phải sao?

Đáng ghét, sớm biết lúc đó hần nên liếc mắt nhìn mã số điện thoại kia!

Hần xóa đi mồ hôi trên mặt, áo nào nhấm ướt lại, đang lúc này, hần cảm giác được bộ lông rối bù của Kaka sát qua thân thể của hần, nó từ trong nhà đi ra, thờ ra nhiệt khí phun tại trên mặt hần.

Hần mở mắt ra, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chú chó to kia ngồi xuống ở bên cạnh hần, một đôi mắt màu vàng, chiếu ra một người đàn ông tinh thần chật vật đang vụn phân sa sút, hần có thể nhìn thấy lớp râu của mình lại mọc ra, thế nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là vật Kaka đang ngậm trong miệng, không phải thứ khác, chính là quyển sổ kia. Irapa kinh ngạc nhìn nó chăm chăm. Kaka đem Bản Bút Ký thả vào trên đùi hần, sau đó lắc lắc cái đuôi của mình, chờ đợi khen ngợi.

Quyển sổ kia dính đầy lông chó, nhưng đúng là quyển sổ mà hần tìm nửa ngày.

Con chó này cũng nhớ cô, cho nên mới đem bút ký kéo dài tới trong ổ của nó, khó trách hần tìm chung quanh lại không được, nhìn trên đó có dính lông chó nhiều như vậy, có lẽ trước tối hôm qua sợ sớm đã ở chỗ của Kaka.

Cổ họng nghẹn nghẹn hần tự tay đem con chó kia ôm vào trong ngực, xoa nó mặt cùng đầu của nó

"Nhóc ngoan lắm Mày là con chó tốt."

Không biết là đồng ý lời nói của hần, hay là kháng nghị bị ôm vào lòng, Kaka sủa một tiếng.

Irapa bật cười, để nó tự do, vội vã đem bút ký mở ra, chỉ thấy bên trong viết đầy chữ viết xinh đẹp của cô, hần tìm kiếm trang đầu tiên, rất nhanh chóng tìm được số điện thoại mà cô đã viết.

Hần nhảy lên, vọt vào trong nhà, từ trong tủ chén lấy ra túi đeo lưng, nhanh chóng đem dụng cụ leo núi cùng nhu phẩm cần thiết tất cả đều ném vào.

Xuống núi cần một chút thời gian, nhưng hần hiện tại chỉ có một mình, đối với hần mà nói, những cơn gió tuyết này cho tới bây giờ thì không phải là vấn đề.

Vấn đề là con chó. Hần chợt dừng lại, cúi đầu nhìn chú chó tọ hướng về phía ngoài cửa ngáp. Hần không thể đem nó đơn độc ở lại chỗ này, nếu như chỉ mấy ngày như lần trước thì ko sao, nhưng lần này ra cửa, sợ rằng sẽ tốn trên một ít thời gian, cô ở bên bờ biển kia, quá mức xa xôi, không có cách nào mấy ngày sẽ về tới.

Mặc dù Kaka sẽ săn thú, nhưng mùa đông trong núi thức ăn không nhiều lắm, hần phải đem nó mang gửi đi trong thôn.

Phần lớn đường núi, nó đều có thể ứng phó, nhưng ở giữa có một đoạn đường núi rất hiểm, hần phải công nó qua.

Nó không cao hứng, nhưng có thể đến nông trường đùa giỡn sẽ làm nó quên mất buồn bực.

Hần kéo hãm cửa ra, lấy mấy khối thịt tươi ra ngoài đồ nấu ăn, chuẩn bị ăn xong liền lên đường.

Hiện tại trời tối rất sớm, nhưng còn mấy giờ nữa, hẳn biết mình nên phải ngủ một giấc thật ngon, đợi đến ngày mai sẽ xuất phát, nhưng hẳn thật sự đợi không nổi nữa.

Hắn muốn nhìn thấy cô, càng nhanh càng tốt.

Mùa đông tại dãy núi Andes này, giống như lãnh thổ của địa ngục. Con bão tuyết lạnh lẽo khi hắn đi tới ngày thứ hai thì tìm tới cửa, để cho hắn tốn thêm hai ngày thời gian so với bình thường, mới vừa tới thôn, lại tốn thời gian một ngày, mới đi đến tòa nông trường có điện thoại này. Khi hắn gõ cánh cửa dãy cộ nặng nề thì gió tuyết vẫn đang thổi mạnh. Chủ nhân nông trường mở cửa, một bộ dáng căm tức, nhưng khi thấy là hắn thì lập tức ngậm miệng lại, nghiêng người để cho hắn cùng Kaka đi vào. Mấy năm trước, hắn từng đã giúp đối phương một chút chuyện, hiển nhiên người đàn ông này còn nhớ rõ mình.

Andes (Quechua : Andes; Quechua : Antis) là dãy núi dài nhất trong đất, nằm ở bờ biển phía Tây của Nam Mỹ, từ Panama đã đến Chile .

Hai đứa bé núp ở một cánh cửa khác, sau đó nhìn lên bọn họ.

Kaka phì xuống một thân gió tuyết, sau đó ngồi ở bên cạnh hắn, không để ý đến hai cậu bé đang ngạc nhiên.

Nhưng hắn vẫn không nhìn được nhìn bọn họ một cái. Lần trước nhìn thấy hai cậu nhóc này, bọn họ còn là trẻ nít, căn bản sẽ không nói chuyện.

Hắn suy tính có nên cùng bọn họ chào hỏi hay không, nhưng một cậu bé trong đó sợ phải đem đầu rứt trở về, một người khác là bởi vì quá khản trương, tại chỗ ngã nhào trên đất, sau đó oa một tiếng khóc lên.

Chủ nhân nông trường có chút xấu hổ, khản trương nhìn hắn, "Xin lỗi, xin hỏi có chuyện gì không?"

"Làm ơn giúp tôi chăm sóc Kaka một thời gian." Hắn mặt không chút thay đổi nói ý của mình, "Còn nữa..., tôi cần mượn điện thoại."

Đối phương gật đầu một cái, vội mang theo hắn đến điện thoại bên cạnh, rồi để hắn ở lại đó, vội vã nắm đứa bé ngã nhào trên đất trở lại phía sau cửa.

Trước điện thoại có cái gương, soi rõ hình bóng dáng của hắn. Trải qua mấy ngày nay, râu ria trên mặt hắn lại mọc lên, toàn thân cao thấp đều trần trụi. Phía sau cửa truyền đến tiếng khóc của đứa bé kia, hắn có thể nghe được cậu bé sợ hãi, cho là hắn là quái vật tuyết đến bắt chúng nó ăn thịt. Hiển nhiên đó là chuyện mà người lớn thường hay dùng những thứ đó hù dọa cậu bé .

Hắn nhìn người đàn ông mặt nguội lạnh đầy tuyết trong kính kia, đột nhiên, hoài nghi mình tại sao lại ở chỗ này.

Đã một tuần lễ.

Nói không chừng, cô đã sớm quên hắn là ai.

Có trong nháy mắt, hắn gần như muốn xoay người rời đi, nhưng nụ cười của cô hiện lên, đôi mắt đắm lệ hiện lên.

Nhìn chằm chằm số điện thoại ghi trong vở, lòng bàn tay của Irapa bắt giác ướt mồ hôi, không hiểu sao lại có chút khản trương.

Hắn chần chờ một chút, cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên, đề xuống số điện thoại.

Điện thoại vang không đến hai tiếng, liền bị nhận.

"Công ty Hồng Nhân chuyên điều tra việc ngoài ý muốn xin chào."

Thanh âm một cô gái, từ trong loa vang lên, gần ở bên tai; cô nói là Tiếng Anh, mang theo một chút khẩu âm của địa phương.

Công ty?

Hắn có chút hồ nghi, nhưng vẫn hỏi bằng Tiếng Anh mở miệng, hỏi: "Xin hỏi, Cảnh Sơ Tĩnh có ở đó không?"

"Ài?"

"Sơ Tĩnh." Trái tim bởi vì cái tên đó mà nặng nề rạo rực, hắn khàn giọng lặp lại một lần nữa: "Cảnh Sơ Tĩnh."

Đối phương trầm mặc một giây, hỏi lại lần nữa: "Sơ Tĩnh? Anh tìm Sơ Tĩnh?"

"Đúng."

"Ách, anh chờ một chút, chờ một chút."

Giọng cô gái đột nhiên có chút khản trương, cô che ống nói, nhưng hắn vẫn nghe được cô kinh hoảng dùng tiếng Trung thét lên.

"Thùy Tịnh! Thùy Tịnh! Có một người đàn ông gọi điện thoại tìm Sơ Tĩnh!"

Không bao lâu sao, một cô gái khác tiếp lên điện thoại.

"À, Xin chào, tôi là Phương Thủy Tinh. Anh muốn tìm Sơ Tĩnh à? Xin hỏi anh là. ?"

Cô gái này thanh âm rất tinh tảo, nhưng lộ ra một tia khản trương.

"Tôi là. Bạn của cô ấy." Hấn nắm chặt ống nói, "Tôi tên là Irapa."

"Irapa, xin hỏi anh tìm cô ấy, có chuyện gì không?"

Mặc dù không nhìn thấy mặt của đối phương, nhưng trực giác của hấn cảm thấy cô gái này đang phòng bị hấn.

Có lẽ người nhà của cô không hy vọng cô sẽ cùng hấn có liên quan, hấn nhớ lại hình ảnh anh trai của cô không che giấu được ánh mắt khinh bỉ. Gáy hấn hơi cứng đờ, khàn khản nói: "Không có việc gì, tôi chỉ là muốn hỏi, mấy hôm trước khi cô ấy rời đi, quên mang một món đồ, tôi nên gửi tới chỗ nào? Cô ấy quên lưu địa chỉ, chỉ chờa điện thoại."

"Mấy ngày trước?" Cô gái sừng sốt một chút, "Mấy ngày trước anh ở cùng Sơ Tĩnh?"

"Không sai." Nếu không phải khát vọng muốn gặp cô sâu như vậy, hấn gần như muốn đem điện thoại cúp.

"Xin lỗi, tôi có thể xin hỏi một chút, anh là người ở đâu không?"

Hấn ngần ra, cô gái này tại sao hỏi hấn là người ở đâu?

Người nhà của cô, không phải nên biết hấn ở đâu sao?

Một cổ cảm giác bất an, bỗng nhiên leo lên trái tim.

Cô vội vàng rời đi, còn người anh trai đó, lại khản trương giống như bắt cóc chưa thành!

Bỗng dưng, tất cả tin tức ở trong đầu chấp vá lại.

Hôm đó, cô thậm chí không hề trở về phòng thu dọn đồ đạc, chỉ đi như vậy, thật sự không hề mang theo thứ gì, cũng không hề trở lại gõ cửa; Cô gái nhỏ đó là ngoan cố như thế, hấn từng lĩnh giáo qua cô chấp nhất, xoay người bước đi lặng lẽ không phải hành động mà cô sẽ làm.

Người anh trai đó!

Tim của hấn, đột nhiên run lên. Tất cả suy nghĩ ở trong đầu hấn thoáng qua như tia chớp, hấn không trả lời câu hỏi của cô, chỉ trầm giọng đổi câu hỏi. "Đồ Chấn có ở đó không?"

"Anh biết Đồ Chấn?" Cô gái sừng sốt lần nữa. Đáng chết! Cô gái này không biết hấn gặp qua Đồ Chấn! Chuyện đáng chết thật, không ổn rồi.

Hấn trắng bệch, nghiêm mặt, nói: "Tôi không biết, nhưng tôi đã gặp anh ta, bảy ngày trước, một người đàn ông tự xưng Đồ Chấn xuất hiện, dẫn cô ấy đi rồi."

Tiếng kinh hô cùng tiếng chửi rủa, từ đầu điện thoại bên kia truyền đến.

Cô gái che lại ống nói, quát bảo ngưng lại, hiển nhiên là những người ở sau lưng cô nghe lén cùng ồn ào, sau đó mới nói: "Irapa, Đồ Chấn hai tháng này đều ở đây, không hề rời đi, người đàn ông kia không phải hấn, là một người đàn ông người khác có dáng dấp rất giống hấn, hấn tên là John Mak. Sơ Tĩnh đã mất tích hơn hai tháng trước, chúng tôi đến bây giờ cũng không hề hành tung của cô ấy, tôi nghĩ bắt cóc cô ấy, chính là người đàn ông đó."

Mặc dù đã đoán được, nhưng hấn vẫn cảm giác giống như là bị người ta đánh một quyền.

"Có thể làm ơn nói cho tôi biết, tại sao anh lại biết cô ấy không?"

Hít một hơi thật sâu, hấn báo cho đối phương: "Hơn hai tháng trước, cô ấy ngồi phi cơ trực thăng rớt xuống, tôi mang cô ấy về nhà chữa thương."

"Hơn hai tháng này, cô ấy luôn ở chung một chỗ với anh?"

"Đúng." Hấn thô ráp mở miệng, trái tim rút chặt, chỉ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rung rung. Đáng chết, lúc ấy nhất định cô đã biết đối phương là ai, nhưng là không muốn dính líu đến hấn, cho nên mới muốn đi vội vàng như thế. Hấn nhắm mắt lại, chính mình không thể tin được sẽ phạm vào loại sai lầm này, nói giọng khàn khàn: "Chỗ tôi ở không hề điện thoại, cô ấy vẫn muốn liên lạc cùng các người, nhưng gió tuyết quá lớn, chúng tôi bị bao vây."

"Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô ấy, là ở địa phương nào?"

"Núi Andes." Hấn nói: "Tôi ở dãy núi Andes Châu Nam Mỹ."

Nghe vậy, cô gái kia lập tức phản ứng kịp, đổi bằng tiếng Tây Ban Nha đối thoại cùng hắn: "Nơi đó là ở Chi Lê, hay là Argentina?"

"Hướng tây bắc Argentina." Hắn báo căn cứ vị trí của thôn trang cùng nông trường.

"Cám ơn anh, chúng tôi cần tin tức kỹ lưỡng hơn, xin người không nên di chuyển, công ty chúng tôi đã có người đang Châu Nam Mỹ, bọn họ sẽ lập tức chạy tới, có thể nói cho tôi biết, số điện thoại ở chỗ anh không?"

Hắn đem số điện thoại báo cho cô, lại hỏi cô mấy vấn đề, sau đó mới cúp điện thoại.

Nhìn chăm chăm vào nguwoif đàn ông mặt tái nhợt trong gương, hắn chỉ cảm thấy toàn bộ máu của hắn trong mấy phút kia đều bị rút hết ra khỏi người của hắn.

Ông trời ơi, hắn đã làm cái gì? Lúc đó hắn nên nhìn ra cô có cái gì không đúng, hắn căn bản không nên để cho cô rời đi. Mặc dù rất muốn lập tức xông ra tìm người, nhưng trừ gã anh trai chết tiết đó ra, hắn không hề bất kỳ đầu mối nào, mà người nhà của cô hiển nhiên biết rất rõ ràng người đã bắt cô đi là ai. Hắn nhất định phải đợi người nhà của cô chạy tới.

Ngoài phòng, gió tuyết thổi cuồng loạn, trận bão tuyết này không biết còn phải thổi đến bao lâu.

Hắn hoài nghi người nhà của cô đến tột cùng phải mất bao lâu mới có thể chạy tới nơi này, có lẽ hắn nên chủ động xuống núi tìm bọn họ.

Nhưng mới vừa rồi, cô gái kia nói, bọn họ đã lên đường, nếu hắn và bọn họ bỏ qua, sẽ càng làm trễ nải nhiều thời gian hơn.

Hắn nắm chặt quyền, chỉ có thể muốn mình phải kiên nhẫn chờ đợi.

Hắn không thể tiếp tục phạm thêm sai lầm, hắn đã lãng phí quá nhiều thời gian, mỗi một bước đi kế tiếp của hắn, đều phải chính xác, không thể đi sai được, mới có cơ hội gặp lại được cô.

Cho nên, mặc dù lòng như lửa đốt, hắn vẫn chỉ có thể ngồi xuống, bắt đầu chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

"Xin chào, tôi là Hàn Vô Kỳ." Một chiếc phi cơ trực thăng, vào lúc ba giờ đêm dùng một loại phương thức rất mạo hiểm, ở bãi bẫy thú ngoài gian nhà, hạ xuống trên mặt tuyết, nâng lên tầng lớn bông tuyết Mặc dù đã yếu bớt, nhưng gió tuyết vẫn còn đang gào thét, kia gần như giống như là liễu mạng, nhưng bốn người đàn ông đi xuống khỏi phi cơ trực thăng này, hiển nhiên đối với việc bay trong loại thời tiết hồngбет này, tuyết không quan tâm.

Bọn họ xách theo thùng dụng cụ, trang bị đầy đủ hết, nhảy xuống phi cơ trực thăng, hướng căn nhà đi tới.

Người đàn ông dẫn đầu, sau khi hắn mở cửa, hướng hắn đưa ra bàn tay mang bao tay da, cùng hắn tự giới thiệu mình.

"Tôi là anh rể của Sơ Tình, người có thể gọi tôi là Hàn." Người đàn ông bắt tay có lực mà đơn giản.

Ba người đàn ông khác, lục tục bước đến bên cạnh hắn, Hàn Vô Kỳ cùng bọn họ nhất nhất giới thiệu.

"Đồ Cẩn, A Lăng, Nghiêm Phong."

"Irapa." Hắn mở miệng.

Bọn họ đối với gương mặt xấu xí của hắn làm như không thấy, chẳng qua là gạt đầu về phía hắn, sau đó ở trong phòng khách mở ra trang bị của mình mang tới. Sau đó ngoài cửa lại nhô ra một dáng vóc nhỏ bé, người nọ vẫn chưa vào cửa, hắn liền nhận ra cô là một người phụ nữ.

"Oh, đây là vợ tôi, Phong Thanh Lam." Hàn Vô Kỳ chậm nửa nhịp, mỉm cười mở miệng. Hắn nhìn Hàn Vô Kỳ một cái, thế nhưng điện thoại di động vệ tinh của người tên A Lăng đột nhiên vang lên

"Lão Đại, chú Cảnh tìm anh."

Hàn Vô Kỳ tiếp điện thoại di động, đi tới một bên nghe điện thoại, đem bà xã đơn độc lưu lại đối mặt với hắn.

Cô gái kia có một đôi tròng mắt đen lạnh như băng, cô đóng cửa, cời bao tay cùng áo khoác ngoài xuống, nhìn chăm chăm vào hắn nói: "OK, Irapa, tôi cũng không nói nhảm nhiều lời, trước khi tôi tới đây đã xem qua lý lịch của anh, tôi biết anh trước kia là bộ đội đặc chủng ở nước Mỹ, chính là đặc biệt xử lý vụ án bất cóc. Anh nên biết chúng ta không hề thời gian để có thể lãng phí, làm ơn hãy đem chuyện từ khi anh gặp Tiểu Tình, đến lúc cô ấy rời đi, từ đầu miêu tả một lần được không?"

Hắn nhìn cô gái tinh táo trước mắt, sau đó liếc bốn người đàn ông bên kia một cái.

Đối với cô nắm quyền phát ngôn trong tay, bọn họ không hề bất kỳ người nào đứng lên kháng nghị, hiển nhiên cô không chỉ là người phụ nữ tầm thường.

Chủ nhân của Nông trường biết hắn đang chờ người, đem phòng khách tặng cho hắn sử dụng đã đi ngủ rồi.

Trong thời gian đợi bọn họ đến, hắn đã gọi thông mấy cuộc điện thoại, xuyên thấu qua các quan hệ trước kia, tra được tư liệu về công ty này.

Hồng Nhân là công ty điều tra việc ngoài ý muốn, một công ty tư nhân đặc biệt điều tra việc bất ngờ, tập hợp nhân tài đặc biệt các quốc gia trên thế giới. Những người này không tốn đến nửa ngày thời gian, đã chạy tới nơi này, dù là chiếc phi cơ trực thăng bên ngoài kia, hoặc là trang bị trên tay bọn họ, cũng tương đối đắt giá.

Mặc dù thân phận của hắn đã được mã hóa, nhưng bọn họ hiển nhiên chỉ trong mấy giờ ngắn ngủn, cũng đã đem tất cả những chuyện đã qua của hắn điều tra rất rõ ràng.

Đề xuống riêng tư bị người ta nhìn thấu là không thoải mái, hắn gật đầu, nhìn cô gái đông phương kia nói: "Có thể, nhưng tôi muốn biết tất cả chuyện về John Mak."

Phong Thanh Lam nhướng mắt, hắn thấy cô cùng Hàn rất nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, sau đó cô mở miệng nói: "John Mak, là một Khoa Học Gia điên cuồng."

"Tôi biết, tôi đã điều tra. Nhưng John Mak nên đã trên năm mươi tuổi rồi." Hắn chỉ ra trọng điểm, "Người đàn ông kia, rất trẻ tuổi, quá trẻ tuổi."

Cô từ trong túi móc ra một tấm hình, "Anh thấy là hắn?"

Trong hình có một người đàn ông trẻ tuổi, tóc vàng mắt xanh, tuấn mỹ như thiên sứ.

"Là hắn." Irapa gật đầu.

"Vậy thì không sai." Cô thu hồi hình, không hề giải thích nhiều hơn, chỉ nhắc lại lần nữa: "Xin nói cho tôi biết, tình hình lần cuối cùng khi anh nhìn thấy Sơ Tình cùng Mak."

Cô gái này cố ý nhảy vọt qua vấn đề chân chính của hắn. Hắn nhìn thẳng cô, nhấn nại nói: "Tôi tin tưởng cô cũng biết, hợp tác lẫn nhau là phương thức nhanh nhất, đối với tôi giấu giếm sự thật, chẳng qua chỉ là đang lãng phí thời gian." Một tia tức giận, hiện lên đôi mắt lạnh lùng của cô.

Hắn không hề để ý tới lửa giận của cô, chỉ trầm giọng ném ra một chuỗi vấn đề: "Mak cùng Đồ Chấn là quan hệ như thế nào? Hắn tại sao muốn bắt cóc Sơ Tình? Sao các người lại không nhận được thông báo đòi tiền chuộc? Mak có ý định gì khác với cô ấy hay không?"

Phong Thanh Lam mím chặt môi, một giây, sau đó ném ra một câu hỏi: "Tại sao anh lại quan tâm?"

Câu hỏi này khiến Irapa đột nhiên cứng đờ, cằm của hắn căng thẳng, nói đầy phòng bị: "Tôi cứu cô ấy một mạng."

"Cám ơn anh, chúng tôi rất cảm kích, tôi tin tưởng Tiểu Tình cũng thế." Cô nhìn hắn chăm chăm, "Tôi biết anh quan tâm cô ấy, nhưng Tiểu Tình sẽ không hi vọng bạn của cô ấy sẽ bị kéo vào chuyện này cho nên làm phiền anh kể rõ hết tình huống xảy ra là được rồi chúng tôi cần định vị chiếc phi cơ kia rồi đi lần cuối cùng, còn có hình dáng của phi cơ trực thăng, để dễ dàng tính toán lượng dầu, tính toán khoảng cách cùng phạm vi có thể đạt tới!"

Từ Bọn đó, không khỏi đâm hấn đau đớn, cô cố gắng không để cho hắn nhúng tay hành động, cũng làm cho hắn tức giận.

"Tôi cùng cô ấy không chỉ là bạn!"

Không hề suy nghĩ nhiều, hắn tức giận khễ gầm gừ với cô gái lạnh lùng trước mắt này bảo: "Đáng chết! Cô ấy có thể mang thai con của tôi!"

Bên trong phòng, trong nháy mắt lâm vào một mảnh yên lặng. Hắn không hề nói láo, thật sự cô có thể mang thai hài tử của hắn. Không biết vì sao, trước đây, hắn hoàn toàn không hề nghĩ qua, hoặc có lẽ hắn dám nghĩ.

Một giây kế tiếp, tiếng trống đồng loạt vang lên, nhưng không ai xông lên công kích hắn.

Trời mới biết, hắn đột nhiên cảm giác được có thể bị người ta đánh một trận thật mạnh thì cũng không tồi, thế nhưng mấy người đàn ông kia tất cả đều nhịn được.

Bọn họ được nuôi dạy tốt đến mức chết tiệt thật, không giống hắn là cầm thú.

Cô gái trước không hề chớp mắt, chỉ lạnh lùng nói: "Đã như vậy, vậy anh tốt hơn nên sớm cung cấp tin tức cận kề cho chúng tôi, để chúng tôi có thể cứu cô ấy trở lại, để tránh gã điên kia đem cô ấy hoặc con của cô ấy ra làm vật thí nghiệm. Tin tưởng tôi, anh sẽ không thể muốn cô ấy ở bên cạnh tên Mak đó lâu một phút, tốt nhất một giây cũng không muốn."

Đó là một uy hiếp cực kỳ hữu hiệu.

Nắm chặt quyền, hần gần như muốn đưa tay bóp lấy cái cổ nhỏ gầy của cô, cưỡng bách cô nói ra chuyện mà hần muốn biết, sau đó người đàn ông tên Hần liền nhìn thấu xung động của hần, chạy vút qua, không để lại dấu vết đứng ở bên tay phải hần, chặn lại con đường mà hần có thể công kích cô.

"Hắc, mọi người yên tĩnh một chút." Hần Võ Kỳ giờ tay lên cằm cười nói: "Anh cùng chúng tôi cũng là vì muốn tốt cho Sơ Tĩnh, đúng không? Như vậy được rồi, chúng ta thỏa hiệp nhé. Irapa, Mak bắt cóc Sơ Tĩnh, xác thực có tính toán khác, bởi vì thể chất của cô ấy rất đặc biệt, cho nên hần muốn cho cô ấy làm vật thí nghiệm. Về phần vấn đề riêng tư sâu xa, liên lụy tới Tiểu Tĩnh, nếu anh muốn biết gì, chờ chúng ta cứu cô ấy trở lại, anh có thể trực tiếp hỏi cô ấy, OK?"

Hần mỉm chặt môi, trừng mắt người đàn ông trước mắt.

Hần Võ Kỳ thở dài, nhìn hần nói: "Chúng tôi có thiết bị cùng phi cơ trực thăng, anh có tin tức chúng tôi muốn, cũng quen thuộc địa hình khu vực này, có thể rút ngắn thời gian chúng ta tìm được cô ấy, chúng ta hợp tác, mới có thể dẫn cô ấy trở lại nhanh nhất, bảo đảm an toàn của cô ấy."

Tự hần cũng có thể đi cứu cô, hần đã sớm tính toán ra phạm vi có thể, nhưng bọn họ có thiết bị cùng công cụ giao thông hần cần.

"Cứu người ưu tiên nhất, đồng ý chứ?" Hần Võ Kỳ đuổi tay về phía hần.

Những người này che giấu rất nhiều việc, nhưng ánh mắt của người đàn ông này, biểu hiện của hần đã đưa ra thành ý lớn nhất.

Mặc dù vẫn không hề lấy được đáp án, nhưng hần lấy được cam kết hợp tác.

Vì Sơ Tĩnh, hần có thể nhượng một bước.

Hần vươn tay, cầm bàn tay cứng rắn của người đàn ông kia.

Hần Võ Kỳ lần nữa lộ ra mỉm cười.

"OK, hiện tại nói cho tôi biết, chiếc phi cơ trực thăng đáng chết kia là Version 1 ?"

Mặc dù có vẻ có chút khó chịu, thế nhưng cô gái không hề phát biểu ý kiến nữa, chỉ nhìn hần, chờ đợi. Lần này, hần không hề trì hoãn, nói thẳng ra hình dáng của phi cơ trực thăng, sau đó đi tới bên cạnh bàn, chỉ vào bản đồ đã mở ra nghiên cứu lúc trước, nói: "Chúng ta bây giờ ở chỗ này, phi cơ trực thăng caanphair tiếp nhiên liệu, cho nên xa nhất chỉ có thể ở bên trong phạm vi này." Hần cầm bút lên vòng ra phạm vi có thể, sau đó tại trên địa đồ vẽ một mũi tên, vừa giải thích: "Cô ấy lúc rút máy bay tôi nghĩ là muốn lướt qua đỉnh núi này, đi từ hướng Đông đến hướng Tây, nhưng gặp phải bão tuyết, cho nên rút xuống."

"Anh cho rằng bọn họ ở Chi Lê?" Người đàn ông họ Đồ cũng mở miệng hỏi.

Irapa ngừng đầu nhìn hần một cái, trả lời vấn đề của hần: "Không, nếu muốn đến Chi Lê thì từ hướng này đến hướng này, nếu xuất phát từ hướng của bọn họ phải qua rất nhiều dãy núi không cần thiết, nếu như đúng như tôi nghĩ..., sẽ trực tiếp đi từ Chi Lê sang đây, mà không phải từ dãy núi Andes của Argentina này mạo hiểm qua. Hơn nữa nơi nơi sơn cốc này cũng không hề có nguồn nước ổn định, nhưng chỗ này thì khác nơi này có khu vực khai thác mỏ lâu đời, mặc dù đã bỏ phế ba mươi năm, nhưng cơ sở xây dựng vẫn còn được sử dụng, tôi cho là, bọn họ có khả năng nhất là ở tại chỗ này."

Hần Võ Kỳ nghe vậy, lập tức nói: "Nghiêm Phong, tra thử khu vực khai thác mỏ đó, sản quyền bây giờ đang ở trên tay người nào. A Lăng, liên lạc A Chấn, cho hần kinh độ và vĩ độ, gọi hần cho tôi hình ảnh vệ tinh của khu vực khai thác mỏ bị bỏ hoang này."

"Lão Đại, hiện tại khu này còn là buổi tối, cho dù dùng vệ tinh, chỉ sợ cũng là một mảnh mơ hồ." Mặc dù vừa oán trách, A Lăng vẫn nhanh chóng gõ bàn phím.

"Không cần hình ảnh quá cận kề, chỉ cần xem thử trong bóng tối có ánh đèn hay không là được rồi." Irapa mở miệng nhắc nhở, "Bọn họ nếu xây dựng nhà ở nơi đó nhất định sẽ có đèn."

Hần Võ Kỳ kinh ngạc nhìn hần, sau đó giương lên khóe miệng, "Không sai, A Lăng, cậu nghe rồi chứ, tìm ánh đèn là được rồi."

"OK, nhận tin."

Tiếng điện thoại di động vang lên lần nữa, Hần Võ Kỳ đi tới một bên nhấn xuống nút trả lời.

Các người đàn ông đang bận thì cô gái kia liền kiễng chân lên, đang cầm trà nóng ngồi ở trên ghế, khi cùng hần đối diện nhau, thì trên mặt cô trong nháy mắt khoát lên lớp sương lạnh, gần như khiến nhiệt độ bên trong phòng trong nháy mắt lại giảm vài lần, sau đó cô nhắm mắt lại, nhắm mắt dưỡng thần, không nhìn hần nữa.

Cô không thích hắn, không cần nói rõ ràng, hắn cũng nhìn ra được.

"Xin lỗi, thời gian này chị Lam vì chuyện Sơ Tình mất tích, gần như không hề chớp mắt, cho nên tính khí có kém một chút."

Nghe vậy, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy người họ Đồ đó, cũng đưa một ly trà nóng tới cho hắn.

Đồ Cẩn cười cười, giống như là có thể nhìn thấu lòng hắn, mở miệng nói: "Chị ấy không phải nhằm vào anh, đổi thành một người khác cũng giống như vậy, anh đừng để ở trong lòng."

Người đàn ông này là đại ca của Sơ Tình, hắn nghe cô đề cập tới chuyện của người này, tựa như cô nói, Đồ Cẩn là một người trầm ổn; tại loại tình huống này, hắn tại đầu đến đuôi cũng duy trì tỉnh táo, sau đó còn ở lại chỗ địa phương hoàn toàn xa lạ này, quen cửa quen nẻo tìm được nước nóng, thay tất cả mọi người rót một chén trà nóng, bao gồm tên khốn kiếp có khả năng làm bụng của em gái hắn to lên.

Nhìn chén nước trà, đưa tới cùng cặp mắt đen không hề có ác ý, không biết tại sao, cổ họng có chút căng lên. Cô cùng đại ca của cô không hề giống nhau ở vẻ bề ngoài, lại giống nhau nét dịu dàng, người đàn ông này làm cho hắn nhớ tới cô.

Trà nóng, khói trắng lượn lờ bay lên.

Irappa nhận lấy chén trà thiện ý kia, cô gái kia xem ra xác thực rất mệt mỏi, trên thực tế, mấy người đàn ông này cũng không tốt gì hơn, chỉ là bọn họ tương đối biết cách che giấu.

Hắn nhìn ra được, là bởi vì hắn cũng cùng những người này, biết bọn họ làm ra vẻ kiên cường như sắt thép, không thể đối với người ngoài lộ ra một tia nhược điểm.

Hắn nhìn Đồ Cẩn, hỏi: "Các anh có biết cô ấy có thể ở Châu Nam Mỹ?"

Bọn họ nhất định đã sớm ở Châu Nam Mỹ rồi, nếu không không thể nào nhanh như vậy liền chạy tới.

Đồ Cẩn gật đầu, "Lúc Sơ Tình mất tích thì tôi có một chút đầu mối đuổi tới Trung Nam Mỹ, nhưng ở Mexico thì bọn họ bỏ rơi tôi, chúng tôi biết cô ấy ở trung Nam Mỹ hoặc Châu Nam Mỹ, nhưng không xác định là ở nơi nào, Mak ở chỗ này mua đất thật sự quá nhiều." Hắn dùng tất cả các phương pháp từ thô sơ đến công nghệ tối tân nhất, tìm khắp tất cả khả năng, nhưng Mak biết năng lực đặc thù của hắn, đã cho người che giấu tất cả hành tung.

"Người của chúng ta ở lân cận cũng đã mau sớm chạy đến." Đồ Cẩn lại nói: "Nếu như có cần, những người khác cũng sẽ dùng phương thức nhanh nhất chạy tới."

Bất chợt, Irappa xác định, cho dù không có hắn chỉ dẫn, bọn họ cũng có thể tìm được Sơ Tình, những người này sợ rằng một mực giám thị Mak, bọn họ đã rất gần, hắn chỉ là tiền độ trước thời gian. Nếu không phải cô ngoài ý muốn rơi máy bay, nói không chừng bọn họ đã sớm đem cô cứu trở về rồi.

Quả nhiên, một giây kế tiếp, Nghiêm Phong quay đầu lại nói: "Hàn, sản quyền của khu vực khai thác mỏ vào năm năm trước bán trao tay cho một nhà thiết lập quần đảo mở công ty, người đầu tư ở phía sau màn, chính là công ty dưới cờ của Mak."

Lời hắn vừa mới nói xong, một người đàn ông khác cũng giơ tay lên nói: "Lão Đại, đã nhận hình ảnh."

Gần như ở trước tiên, tất cả mọi người đều đến sau lưng A Lăng.

Irappa bước nhanh tới, hắn không biết những người này rốt cuộc thần thông ở đâu ra, nhưng trong trong mấy vi tính của A Lăng, xuất hiện vệ tinh hình ảnh, software tiếp nhận lại thì thấy vô cùng quen mắt, hắn hoài nghi bọn họ mượn vệ tinh quân sự.

Không rành suy nghĩ bọn họ đến tột cùng là làm được như thế nào, hắn định vị hình ảnh, rồi mở miệng nói: "Hướng năm giờ, phóng to."

A Lăng thao tác mấy vi tính.

Hình ảnh nhanh chóng được phóng đại, mặc dù có khoa học kỹ thuật mới nhất, nhưng trên màn ảnh xuất hiện ở buổi tối xem ra vẫn rất không rõ ràng.

"Hướng tám giờ, lớn một chút, lớn hơn một chút nữa." Irappa mở miệng chỉ thị. Hình ảnh phóng đại lần nữa, rất nhanh, hình ảnh mơ hồ không rõ, bắt đầu nhìn ra được một chút bộ dạng kiến trúc, trung gian có mấy điểm sáng xuất hiện mơ hồ.

"Shit! Thật đúng là có, con mẹ nó!" A Lăng mắng một tiếng.

Vào lúc đó, Irappa gần như có lẽ đã xác định là sóng hình, hắn không kềm chế được tính tình, trực tiếp đưa tay lướt qua đầu vai A Lăng, gõ mấy chữ, đem hình ảnh cắt thành hình thức dò xét nguồn nhiệt ban đêm.

Trong nháy mắt, bên cạnh kiến trúc mơ hồ, xuất hiện hình người màu sắc rực rỡ.

A Lăng sửng sốt một chút, huyết sáo.

Phong Thanh Lam liếc hắn một cái, hỏi: "Làm sao anh biết có chức năng này?"

"Trước kia tôi dùng qua." Hần mắt cũng không chớp nói.

A Lăng đem hình ảnh di động hướng bên cạnh, mơ hồ phân biệt ra khỏi phi cơ trực thăng bãi đậu máy bay, còn có kiến trúc nào khác.

"Xem ra, tên kia ở chỗ này xây dựng một hang chuột già." Nghiêm Phong mở miệng.

"1-2-3-4 năm!" Hàn Vô Kỳ đôi tay ôm ngực nhìn hình ảnh, nhanh chóng đếm, "Bên ngoài tổng cộng sáu thủ vệ, bên trong có lẽ có nhiều hơn."

"Đây là công vào hầm cũ." Irapa chỉ vào nơi có người canh giữ, "Bọn họ mới tăng thêm rất nhiều đồ, nên cũng xây đường hầm nội bộ rộng hơn."

"Anh từng đi qua?" Phong Thanh Lam hỏi.

"Lúc tuổi còn trẻ khi đi săn thú, từng ở đó tránh gió tuyết, hầm bên trong rất lớn, đường hầm lung tung phức tạp, dung nạp một đội quân hẳn là không có vấn đề." Đây là một tin tức xấu, nhưng mấy người trước mắt một chút cũng không hề nổi giận, ngược lại chấn phấn.

Phong Thanh Lam càng thêm nhìn hần hỏi: "Cửa ra vào nơi đó có gì khác biệt sao?"

"Có, nhưng chỉ sợ cũng bị bịt kín đã lâu." Hần nói.

Nghe câu thế này, cô lại lộ ra một nụ cười, "Đó không phải là vấn đề, anh chỉ cần nói cho tôi biết ở nơi nào là được."

Nụ cười nhẹ đó vô cùng ngọt ngào, không biết tại sao, lại làm cho lông gáy hần dựng đứng.

Cô nói xong, không hề chờ hần, xoay người mặc vào áo khoác liền đi về hướng bên ngoài.

"Ái chà, có người sắp gặp xui xẻo." A Lăng buồn cười đứng dậy đi theo phía sau cô.

Từ đầu tới đuôi nghiêm mặt Nghiêm Phong, nhanh chóng nắm lên trang bị, không quên nhắc nhở: "Đáng chết, đừng để cho cô ấy cảm cần lái nữa, chúng ta phải giữ vững tình trạng tốt nhất."

Hàn Vô Kỳ càng thêm vội vã chạy theo, đi theo phía sau mông cô cầu nhàu kêu la: "Bà xã, làm ơn đừng làm quá lớn, dự toán của công ty có hạn!"

Nhìn những người kia mở cửa ra, đi vào trong gió tuyết, mồm Irapa có chút há hốc, sau đó Đồ Cần vỗ xuống bờ vai của hần. "Tôi nghĩ anh cần cái này." Trên tay hần nắm một thanh súng lục.

Irapa nhận lấy súng, nhanh chóng kiểm tra đạn cùng tình trạng thân súng.

Có một số việc, tựa như học cười xe đạp vậy, học xong cả đời cũng sẽ không quên.

Đã từng nhận qua huấn luyện, xâm nhập vào xương cốt của hần, sử dụng những thứ đồ này, đối với hần mà nói tựa như hơi thở, hay tự nhiên như ăn cơm vậy.

"Đến đây đi, động tác của chúng ta tốt nhất nhanh một chút." Đồ Cần mỉm cười nói: "Chị Lam không hề có tính nhẩn nại, chị ấy không đợi người."

Hần ngẩng đầu lên, nhìn nam tử Đông Phương đó, người đàn ông này có lẽ nhìn như ôn hòa, lại vẫn cất giữ răng nhọn.

Mấy năm nay, hần sớm thành thói quen độc lai độc vãng, nhưng có lẽ hợp tác với bọn họ, không phải là một kinh nghiệm quá tệ. Khẩu súng cắm vào trong dây lưng, Irapa mặc bộ áo khoác ngoài, dứt khoát cùng những người đó đi vào trong gió tuyết.

Vách tường màu trắng, ga trải giường màu trắng, dép màu trắng, y phục màu trắng. Nơi này có nước nóng, có thức ăn phong phú, còn có đèn điện, máy điều hòa, tất cả vẫn minh tiện lợi, nửa điểm cũng không thiếu. Chỉ bất quá, chỗ này tất cả đều là màu trắng. Màu trắng không hề có bờ bến co với màu đen càng làm cho cô khảnh trương hơn.

Chỗ này, trừ không hề có cách nào liên lạc với bên ngoài ra, tất cả nhu phẩm cần thiết của cuộc sống gần như cái gì cần có đều có, trừ y phục, bàn ghế, giường ngủ, còn có một gian phòng tắm, nơi này thậm chí ngay cả TV đều có, bất quá bên trong chỉ truyền bá một loại tiết mục, một giọng nữ duyên dáng, phối hợp với gương mặt đẹp như tranh vẽ, kéo dài tuyên dương Mak bác sĩ vĩ đại.

Chúng ta phải có y liệu khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất, khiến ngài lần nữa trở lại thanh xuân!

Tin tưởng Mak bác sĩ, tin tưởng mình!

Đề cho chúng ta tự tay nắm giữ cuộc sống của mình, đem thế giới trở nên tốt đẹp hơn!

Khoa học kỹ thuật của Mak, cho ngài tương lai vô hạn, không nên nghĩ nữa, hãy nhận ngay!

Thanh âm kia giống như thần chú giục ngủ không ngừng lặp đi lặp lại.

Cô chỉ xem một lần, liền chịu không được tắt đi. Bất quá mỗi lần khi đi đến phòng thí nghiệm thì trên hành lang cô cũng sẽ nghe được thanh âm cùng câu

chữ giống như thế, chẳng qua là không truyền bá Tiếng Trung giống như trong phòng cô, màn ảnh trên hành lang sẽ dùng các ngôn ngữ của các quốc gia thay phiên nhau lặp đi lặp lại. Gần biển thái kia, ở mỗi cửa quẹo cũng đặt một màn hình thật mỏng, phát ra những hình ảnh cũng âm thanh y như thế. Đây tuyệt đối là một loại thời miên. Cô hao hết hơi sức, mới không cho mình lộ ra biểu tình chán ghét.

Có lẽ là bởi vì thái độ của cô ra vẻ phôi hợp, John Mak cũng không ngược đãi trên thân thể cô; thời gian vừa đến, sẽ có người đưa thức ăn, nhưng khi cô vừa ăn xong, không đến một phút, bọn họ sẽ trở lại lấy đi đồ ăn.

Cô hoài nghi có lẽ gian phòng chết tiệt này có máy theo dõi, chỉ là ẩn dấu đi.

Đến sau này, cô đã bị mang tới gian phòng này.

Trừ ngày thứ nhất Mak phái người rút máu cô làm kiểm tra, sau đó mỗi ngày sẽ có người mang cô đến một cái phòng, muốn cô đeo lên chiếc nón màu bạc hình giọt nước trên đỉnh đầu ra, cô cũng không hề bị cưỡng bách làm chuyện gì.

Nhưng cô không thích cái mũ có dáng dấp rất giống mũ bảo hiểm khi đi xe ô tô kia.

Nó làm cho cô nhức đầu, hơn nữa ác mộng liên tiếp.

Những người ở phía sau lớp thủy tinh, cố gắng dùng máy kia, cái mũ có đỉnh màu bạc, nhìn lên đầu óc của cô, riêng tư của cô.

Cô không để cho mình có bất kỳ phản ứng gì, chỉ duy trì bộ dáng ngu ngốc, khiến đầu hoàn toàn trống rỗng hoặc là nghĩ tới kỹ thuật quảng cáo khoa học JM khiến người ta chán ghét gì đó. Cô giả bộ bộ dáng vô tội, ngoài mặt hết sức phôi hợp, thỉnh thoảng oán trách thức ăn không ngon. Đến cuối cùng này ngược lại thật, những thực vật kia có mùi thuốc hóa học, hơn nữa để cho cô ý định không có cách nào tập trung. Cô ăn mấy lần đã phát hiện tình trạng không đúng, cũng không dám ăn nhiều hơn nữa; vị giác của cô từ nhỏ đã rất nhạy cảm, bọn họ có đôi khi để thuốc trong thức ăn, cô chỉ vừa ăn vào trong miệng cảm thấy không đúng liền ói ra ngoài, sau đó lên lên mang đến trong bồn cầu vứt bỏ.

Nhưng ngay cả như vậy, ăn thức ăn cũng còn chưa phải nhiều, hơn nữa hai ngày nay, cô bắt đầu cảm thấy bọn họ tựa hồ ngay cả trong nước uống cũng tăng thêm đồ.

Cho dù trở lại gian phòng này, bị cảm giác người ta giám thị, cũng làm cho cô không có cách nào thanh tĩnh lại.

Có lúc, cô sẽ nghĩ, có lẽ đây tất cả đều là ảo giác của cô, cô mắc chứng cuồng loạn quá mức, sợ hãi quá mức, cho nên suy đoán lung tung, mới có thể cho là bọn họ hạ độc ở trong đồ ăn của cô.

Có lúc, cô thật sự cảm thấy, cô nên buông tha, ăn những thứ đó coi như xong, cô cần thể lực, mà bọn họ cuối cùng sẽ bởi vì cô quá mức suy yếu mà cưỡng bách cô ăn cơm.

Cho nên, cô rốt cuộc đang kiên trì cái gì đây?

Thành thật mà nói, cô không biết, thật sự không hiểu rõ lắm.

Mấy ngày trôi qua, mắt cô đã xuất hiện quầng thâm, sắc mặt cũng từ đỏ thắm biến thành tái nhợt, da cùng cánh môi cũng trở nên hết sức khô khốc.

Cô vừa đói lại vừa khát, chỉ dựa vào một chút xíu thức ăn cùng nước trong phòng tắm làm chắc bụng, yếu ớt đến mức ngay cả giờ tay lên cũng sẽ không tự chủ được run rẩy. Nhìn cô gái tái nhợt trong kính, cô hoài nghi mình còn có thể chống chọi được bao lâu nữa. Từ phòng tắm đi trở về gian phòng, cô nằm trên giường, nhắm mắt lại, cưỡng bách mình nghỉ ngơi.

Cô nhớ Irapa.

Rất nhớ hắn.

Thỉnh thoảng, nửa đêm tỉnh mộng, cô cảm giác mình giống như có thể xuyên qua những bức tường trắng cùng đường đi màu trắng tầng tầng lớp lớp này, xuyên qua những đỉnh núi cao ngất trời kia, trở lại bên cạnh hắn, nhìn hắn, hôn hắn.

Mỗi khi đó, cô sẽ nhớ tới mình vì cái gì mà tiếp tục kiên trì.

Cô không muốn quên hắn, cũng không muốn khiến những người đó nhìn lên đến hắn, nhìn lên đến tất cả đoạn kí ức chung sống giữa cô cùng hắn, cô không muốn cho những người đó làm ô uế đoạn trí nhớ tốt đẹp đó.

Cho nên, cô không dám thư giãn, không chịu bị được vật khống chế.

Cô đem hắn giấu ở đáy lòng, chỉ dám vào lúc này tưởng niệm hắn, sau đó đem hi vọng gửi ở trên người người nhà.

Vũ ca bọn họ sẽ tìm được cô, cô biết. Mak đối với bọn họ mà nói, là một kẻ địch quá mức rõ ràng rành, nhưng bọn họ cần có thời gian.

Cô chỉ không biết là phải còn bao lâu nữa.

Nhưng, trời ạ, cô đã sắp không chịu nổi. Cô rất nhớ bọn họ, rất nhớ Irapa. Cô thật sự rất muốn phá hủy gian phòng trắng noãn sạch sẽ lại chính tề này,

thật sự rất muốn vui vui về về khóc lớn một trận, thật sự rất muốn, rất muốn, hướng về phía tên Mak chết tiết nộ hết lớn, lạnh lạnh găm thét! Nhưng cô không dám, cô sợ có người đang nhìn cô, sợ tên John Mak đó đang xuyên thấu qua mây theo dõi nhìn cô.

Mấy ngày trước, cô nằm mơ thấy mình và Irapa nói xin lỗi, nằm mơ thấy hắn gọi cô đừng đi.

Điều đó đã làm cho cô đau lòng không dứt, khóc tỉnh lại.

Mak đang ở trước mặt cô, không biết ở mép giường cô đứng bao lâu, cô thiếu chút nữa hù dọa lạc mắt ba hồn bảy vía, khi hắn hỏi thì sắc mặt cô tái nhợt, lấy cớ rằng cô đang nhớ người nhà.

Cô đoán hắn không hẳn tin hoàn toàn, nhưng cũng không ngay lập tức lật trần cô.

Sau hôm ấy, cô thậm chí ngay cả ngủ cũng không dám.

Cho nên, cô lẳng lặng nằm, thậm chí không dám đưa tay vẫy quanh mình, không dám rơi lệ.

Cô chỉ là lẳng lặng nằm, từ từ hô hấp, len lén, len lén nghĩ tới người đàn ông luôn có thể làm động tới tâm hồn cô, mặc dù hắn có thể cả đời cũng sẽ không tha thứ cho cô, Sơ Tinh vẫn không nhìn được nghĩ, nếu như lúc ấy hắn mở miệng, mình thật sự không có cách nào nhẫn tâm cự tuyệt hắn.

Nếu như hắn mở miệng. Nếu như. Trời ạ, cô vạn phần may mắn hắn không mở miệng hỏi, rồi lại mâu thuẫn bởi vì hắn không mở miệng yêu cầu mà cảm thấy khổ sở. Đừng suy nghĩ nữa, cô làm như vậy, là đang hành hạ mình. Nhưng cô không có cách nào không thêm nghĩ nữa, hắn chính là nguyên nhân để cô tiếp tục chống đỡ.

Cô ở trong lòng nắm thật chặt tất cả về hắn, ở trong đầu miêu tả mặt của hắn, giả vờ như có hắn đang ở bên cạnh, ảo tưởng mình còn đang ở trong gian nhà nhỏ kia, mà hắn đang sắp lên giường, đưa tay ôm cô vào trong ngực, sưởi ấm áp tay chân lạnh như băng của cô, sau đó ở bên tai cô thì thầm ngón ngừ kỳ diệu kia.

Trời ạ, cô gần như có thể cảm giác được bàn tay nóng ấm của hắn, đang vuốt mặt của cô, ngửi được mùi hương quen thuộc trên người hắn.

Đó là chân thực như thế, cô không nhìn được hơi nghiêng mặt qua, tiến sát vào lòng bàn tay dịu dàng của hắn, cô thậm chí có thể cảm nhận được vết chai thật dày trên đó.

Đột nhiên, một con tuyệt vọng khó thừa nhận xông lên đầu, để cho cô hòng cô nghiền nghiền, gần như muốn khóc thành tiếng.

Cô biết, so với ai khác cô biết càng rõ ràng hơn, cô không thể tiếp tục nhìn thấy hắn, không có cách nào cảm nhận được hắn.

Những ngày còn sống sót này, cô đều chỉ có thể dựa vào tưởng tượng cùng kí ức để vượt qua.

Lệ nóng, bỗng nhiên dâng trào.

Cô không muốn mở mắt, không muốn cho hắn biến mất ở gian phòng lạnh như băng này, cho nên cô chỉ gơ tay lên, cố gắng che kín cặp mắt ướt lệ, không để cho người giám thị cô nhìn thấy. Không ngờ, một giây kế tiếp, lại nghe thấy thanh âm hô hấp, tiếng hít thở đều đặn kia, gần như gần ở bên tai. Có người! Sơ Tinh hít hơi, sợ tới mức mở mắt ra, chỉ nhìn thấy người đàn ông kia, đang ở trước mắt!

Hồng Nhân là công ty điều tra việc ngoài ý muốn, là một công ty tập hợp các tinh anh trên thế giới đặc biệt điều tra chuyện ngoài ý muốn. Ông chủ Hàn Võ Kỳ, trước kia là nhân viên tình báo CIA, có lời đồn đãi rằng hắn chính là người khai thác các tin tức cơ mật của các quốc gia, rất giống như con hồ ly giao hoạt hung ác. Trong điện thoại, nghe được đồng nghiệp cũ nói về bối cảnh tài liệu của công ty này thì hắn cũng không có chú ý đặc biệt, rất nhiều người có bản lĩnh, cũng sẽ bị lời đồn đại khuếch trương quá mức.

Vì vậy khi cô gái kia bắt đầu xử lý thuốc nổ thì hắn thật sự thoáng lấy làm kinh hãi.

Sau khi vượt qua mấy lần cò kè mặc cả của Hàn Võ Kỳ, Phong Thanh Lam cuối cùng đồng ý, dùng lượng thấp nhất đem đường hầm bị phong kín nổ tung, là phương thức sẽ không đã thảo kinh xà nhất.

Đó thật ra thì có chút mạo hiểm, dù sao đường hầm này, mặc dù cách vị trí kiến trúc đường hầm chủ có chút xa, nhưng kết cấu giá chống đỡ đường hầm cũng có chút cũ kỹ, hơn nữa bọn họ hoàn toàn không có cách xác định đường hầm có thể chịu đựng được chấn động hay không. Thế nhưng cô gái, phát huy kỹ thuật thần kỳ. Cô chỉ gõ vào mặt tường mấy cái, nghe thấy thanh âm liên tra ra địa phương yếu ớt nhất của mặt tường này, sau đó móc ra một mấy khoan điện nhỏ, dùng thuốc nổ ít nhất, cài đặt ở mặt tường yếu ớt, đem bức tường bị phong kín nổ ra một lỗ lớn đủ để cho người chui vào.

Thuốc nổ nổ tung thì đường hầm chỉ rơi xuống chút bụi bặm, ngay cả thanh âm cũng không lớn.

Từ đầu tới đuôi, cô chỉ tốn thời gian không tới mấy phút.

Cô là một cao thủ sử dụng thuốc nổ, hơn nữa kỹ thuật rất tốt, là hắn từ trước đến nay mới thấy, ngay cả hắn trước kia ở trong quân đội, đều chưa từng thấy qua người đem thuốc nổ dùng được thuận buồm xuôi gió giống như cô.

Phía sau bức tường là một phòng giặt ủi, chất đầy y phục đợi tắm cùng đã hong khô.

Nghiêm Phong cùng A Lăng tiến lên rất nhanh, đổi lại y phục nhân viên làm việc, không may, không có đồ cho hắn có thể mặc .

Hắn hình thể quá lớn, Đồ Cần cũng thế.

Hắn biết, mình nên phải quay đầu, cùng Hàn đang coi chừng phi cơ trực thăng trao đổi công việc, nhưng bọn họ không hề mở miệng yêu cầu, Đồ Cần càng thêm trực tiếp khom lưng ở trong đồng quần áo tìm kiếm, chính hắn đang muốn gọi Đồ Cần không cần lãng phí thời gian nữa thì Đồ Cần nắm một bộ y phục, đứng lên.

Phong Thanh Lam điên cuồng hỏi một câu: "Bao xa?"

"Không xa, ba phút."

"OK, ba phút, ba phút sau, tôi sẽ hành động." Mọi người cùng nhau giơ tay lên nhìn đồng hồ gạt đầu xác định với cô. Xác nhận hết thời gian, cô hướng bọn họ gạt đầu một cái, xoay người lui ra con đường lúc vào. Đồ Cần đi ra cửa, những người khác hoàn toàn không hề ngăn cản hắn, ngược lại nói đuổi đi theo.

Irapa ngăn ra, vội vàng tiến lên bắt được tên lỗ mãng đó.

"Đội đã nào...! Trực tiếp xông ra sẽ dẫn tới chú ý của nhân viên bảo vệ." Kế hoạch là bọn họ đến bên trong cứu người, sau đó đôi phu thê kia ở bên ngoài gây ra hỗn loạn, làm kẻ Điều Hồ Ly Sơn, nhưng bọn họ đối với việc Sơ Tĩnh đang ở nơi nào, vẫn hoàn toàn không hề có đầu mối.

Đồ Cần quay đầu lại, cái gì cũng không nói, chỉ đem y phục trong tay giao cho hắn.

Đó là một cái rất nhỏ áo trắng, hắn căn bản là mặc không nổi, khi hắn đang muốn đem y phục bỏ qua thì lại ngửi được một mùi hương quen thuộc, đó là mùi thơm sữa do hắn làm.

Đây là bộ y phục Sơ Tĩnh từng mặc qua.

Hắn đột nhiên chấn động, ngược mắt nhìn người đàn ông phía trước.

Đồ Cần không thể nào ngửi qua mùi sữa kia, nhưng tất cả y phục nơi này đều là màu trắng, trừ lớn nhỏ bất đồng, tất cả đều cùng một kiểu dáng, nhưng hắn lại riêng biệt chọn trúng cái này.

"Tin tưởng tôi." Đồ Cần mở miệng, nghiêm mặt nói: "Chúng ta không có nhiều thời gian, anh nhất định phải tin tưởng tôi!"

John Mak.

Cảnh Sơ Tĩnh sắc mặt chết lặng nhìn người đàn ông lần nữa xuất hiện ở mép giường cô, bởi vì quá độ kinh sợ mà thở dốc, hắn sát lại như vậy gần, cả người khom xuống, cúi nhìn cô đang nằm ở trên giường. Chứng kiến tới hắn một ít giây, cô gần như thét chói tai ra ngoài.

Cô kinh hoảng bò ngồi dậy, "Anh. . . . Anh ở đây làm cái gì?"

Ánh mắt của hắn xanh giống như biển, nhìn gần như vậy, cô phát hiện vẻ bề ngoài của hắn thậm chí còn trẻ tuổi hơn A Chấn, giống như là mới vừa trưởng thành, còn mang theo chút mùi vị của thiếu niên. Mặc dù thân cao hình thể tướng mạo cũng không sai biệt lắm, nhưng khuôn mặt hắn không giống A Chấn xuất sắc nổi trội như bây giờ, lại tương tự như bộ dáng A Chấn lúc hai mươi tuổi.

"Tôi nghe nói cô tình trạng không tốt. . . ." Hắn ngồi thẳng lên, hai tay cầm lấy túi áo bào trắng thí nghiệm, giống như đang quan sát, lên lên xuống xuống nhìn cô, "Cô ốm rồi?"

Loại ánh mắt sâu hiểm như rắn, làm cho cô cảm giác mình giống như con chuột.

"Tôi. . . . Tôi không đói bụng."

Hắn ở mép giường cô ngồi xuống, duỗi tay về phía cô, vén lên sợi tóc trên gương mặt cô .

Sơ Tĩnh sợ hãi muốn được đẩy tay của hắn ra, theo phản xạ lui về phía sau co rụt lại.

Hắn híp mắt, lại không buông tay, chẳng qua là khoe miệng khe nhếch mà nói: "Tôi hiểu, cô cảm thấy tôi là người xấu, tôi không trách cô." Người đàn ông kia vừa nói, vừa cầm tóc của cô kéo đến bên môi hôn hít một cái. Mím cười nói: "Nhưng cô phải tin tưởng, tôi tuyệt đối sẽ không có ý tổn thương cô ."

"Vậy sao?" Cô theo dõi đôi mắt xanh của hắn, run rẩy hỏi lại.

"Dĩ nhiên." Hắn buông mái tóc đen cô ra, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của cô, "Cô không cần sợ tôi, người nuôi lớn cô, truyền thụ cho cô quá nhiều quan niệm vạn vật, bọn họ nói xấu tôi, chỉ là bởi vì ghen tỵ cùng ngu ngốc, mọi người luôn bởi vì ngu ngốc mà sợ hãi."

"Ngu ngốc?" Cô muốn đi rút về phía sau, tránh khỏi bàn tay ướt lạnh của hắn, cũng không dám, sợ chọc giận đến hắn.

"Không sai, ngu ngốc." Trên mặt hắn thoáng qua một tia ánh sáng lạnh, kiêu ngạo nói: "Tôi thừa nhận tôi một chút ý tưởng cùng hành động có một chút vượt qua quy phạm xã hội, nhưng có lúc, thời kỳ phi thường, phải dùng thủ đoạn phi thường, mới có thể đạt tới thành quả tốt nhất."

Hắn làm cho cô sợ, rất sợ.

"Tôi tạo ra cô, không phải là vì tổn thương cô." Đầu ngón tay của hắn từ mặt của cô đi xuống, lướt qua cằm của cô, cổ của cô. "Cô thật, thật, không cần sợ."

Cô không muốn phát run, nhưng không có cách nào ngăn chặn, càng không có cách nào ngăn cản cảm giác ghê tởm đang khuấy động trong dạ dày.

Sơ Tĩnh nhìn hắn, run rẩy nói: "Tôi làm sao có thể không sợ hãi? Chuyện anh làm, không chỉ là vượt qua quy phạm xã hội, anh còn đem người làm vật thí nghiệm!"

"Vì nhân loại sau này, một chút xui hy sinh nhỏ nhỏ, là tổn thất cho phép." Hắn lạnh giọng phản bác, "Hãy nhìn tôi đi, chỉ cần có kỹ thuật chính xác, sinh lão bệnh tử, sẽ không còn làm con người bị khốn nhiều nữa, giấu lại những người trên thế giới này sẽ không còn sợ hãi ngã bệnh cùng tử vong nữa!"

Hắn càng nói càng hăng hái: "Loài người ngu xuẩn, đều xuất phát từ việc sợ hãi cái chết, mà tôi có thể làm cho con người thoát khỏi cái chết! Trời ạ lấy tất cả kỹ thuật mà tôi đã chuẩn bị bao lâu nay, cũng là vì tiến hóa cùng tương lai của loài người — giấu lại xem, nếu Einstein không chết, loài người có thể có bao nhiêu tiến bộ? Ngấu lại xem, nếu trí khôn của mỗi người cũng có thể không ngừng tích lũy, mà không phải bởi vì tử vong mà cắt đứt, thế giới này sẽ có bao nhiêu thay đổi? Chỉ cần không chết, mọi người sẽ học tập từ trong kinh nghiệm, cuối cùng có một ngày, có thể là ngay cả chiến tranh cũng sẽ tan biến! ! Cô nên hiệp trợ tôi, mà không phải phản kháng tôi!"

"Đó. Đó là không đúng." Bất chợt nghĩ lại, lời nói của hắn đúng, nhưng cô biết không đúng.

"Tại sao?" Hắn nhìn cô, nói: "Quá khứ mọi người cũng dùng động vật làm thí nghiệm, cơ quan nội tạng cũng được phép như thế, tôi chẳng qua chỉ là phục chế ra thân thể con người, thay thế bộ máy mà thôi."

"Ông phục chế là không chỉ là bộ máy!" Biết rõ không nên, cô vẫn nhìn không được xung động bật thốt lên: "Ông phục chế con người! Hãy xem tôi! Tôi là người, tôi có linh hồn, có tư tưởng, không chỉ là bộ máy!"

Hoàn toàn không hề báo động trước, hắn quăng cô một cái tát, đánh rớt lời nói cô còn dư lại.

Sơ Tĩnh bị đánh đến choáng váng đầu hoa mắt, lại vẫn quật cường ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm hắn nói: "Bất kể ngoài miệng ông có thốt lên những lời nói tốt đẹp đến đâu chẳng nữa đều không thể che giấu được ông đã mưu sát người đàn ông này, lấy não hắn xuống, mới lấy được thân thể này, cho dù ông có trở nên trẻ tuổi, cho dù ông có thể vĩnh viễn không chết, nhưng ông cũng không phải là người, mà là một ác ma khoác da người!"

Hắn thẹn quá thành giận hip mí mắt, đưa tay kiểm ở cổ họng của cô, tức giận rít gào.

"Con ả ngu ngốc này! Cô cho là cô trở lại bên cạnh những người ngu ngốc kia, có thể sẽ tiếp tục cuộc sống mà cô nói sao? Cô cũng giống như tôi, thân thể của tôi, thân thể của cô, đều là những bản sao, không theo quy luật của tự nhiên, đối với bọn họ mà nói, chúng ta đều là ngoại tộc, nếu như tôi là ác ma, thì cô cũng thế!"

"Không." Cô không có cách nào hô hấp, liều mạng nắm chặt lấy tay của hắn, lại như thế nào cũng tránh không ra, "Tôi không phải."

"Oh, cô phải!" Mak phản hận không dứt, như đinh chém sắt mà nói: "Mọi người bị thần học mê hoặc, không có cách nào tiếp nhận tiến bộ của khoa học, chỉ có chúng ta cho chúng ta là người, những người khác chỉ cho cô là ngoại tộc, là sản phẩm của ác ma!"

Cô đau đến khóe mắt toát ra lệ, đôi tay dần mất hơi sức

Đáng chết, cô thật sự ăn quá ít, nếu không ít nhất còn có thể cố gắng công kích hắn.

"Tôi vốn hi vọng cô có thể hiểu được, tôi không muốn tổn thương cô, đây là cô ép tôi." Hắn siết chặt tay, cao cao tại thượng liếc nhìn cô. Kỳ quái là, cô càng nhìn thấy ở bên trong đôi mắt xanh điên cuồng của hắn, có long lanh ngấn lệ.

"Thật sự là, thật là rất đáng tiếc."

Hắn tiến tới gần cô, nước mắt trong mắt rơi xuống ở trên mặt cô.

Cô khốn khổ không dứt, trước mắt lại bắt đầu đen kịt, chỉ nghe được hắn lãnh khốc nói!

"Cô không nên phản kháng của tôi, hiện tại lại phải làm lại rồi."

Chương 12

Anh nhất định phải tin tưởng tôi! Trong phòng giặt đồ, Irapa nhìn người đàn ông trước mắt, sắc mặt trầm xuống. Lần trước tin tưởng người khác, hắn bị người đó phản bội, đôi lấy kết quả bị thiêu cháy, mấy năm qua, hắn đã sớm học được không thể tin tưởng người khác nữa.

Mù quáng đi tới, cũng không tuân theo huấn luyện cứu người mà trước kia hắn học được, nhưng Đồ Cần nói không sai, không có thời gian nữa rồi, trời sáng mau quá, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ thức dậy làm việc, đợi đến khi đó, muốn cứu cô ra ngoài tuyệt đối là khó càng thêm khó.

Vì Sơ Tĩnh, hắn chỉ có thể lựa chọn tin tưởng người đàn ông này.

Hắn nhất định phải tin tưởng người này.

Hắn cường bách mình buông ra tay kiểm chế đối phương ra, Đồ Cần lập tức xoay người đi ra ngoài, hắn bước nhanh đuổi theo, cũng không quên cảnh giác.

Đồ Cần giống như là đã từng tới nơi này, đi tới cửa quẹo thì hoàn toàn không chần chờ chút nào.

Người đàn ông này thậm chí biết máy theo dõi ẩn núp ở cái góc nào, hắn dùng tay ra dấu chỉ thị nhân viên mặc đồng phục làm việc, A Lăng cùng Nghiêm Phong thay bọn họ chống đỡ, tránh được tất cả máy theo dõi. Đường hầm bên trong tường, toàn bộ được tu sửa qua xây rộng hơn lần nữa, Mak đem nơi đây biến thành lô-cốt hiện đại hóa dưới đất. Ngoài cửa, trên hành lang, trắng noãn lóe sáng không hề có một chút bụi bặm, nếu không phải hắn mới từ từ trong hầm mỏ đi vào, hắn sẽ cho rằng mình đang ở một bệnh viện tư nhân cao cấp.

Bởi vì trời còn chưa sáng, trên hành lang sạch sẽ trống rỗng, chỉ có ở góc khuất sẽ có màn ảnh trong suốt thật mỏng công nghệ cao, dùng các loại ngôn ngữ khác nhau, phát ra những câu chữ giống nhau.

Bọn họ nhanh chóng đi tới, sau đó Đồ Cần ngừng lại ở trước một cánh cửa, A Lăng cùng Nghiêm Phong chia ra cản trở hình ảnh hai bộ máy theo dõi trên hành lang.

Đồ Cần nhìn đồng hồ đeo tay, xác nhận thời gian, vừa nói: "Sau khi tiến vào, động tác phải nhanh, trong phòng có máy theo dõi, chúng ta đi vào nên cũng sẽ bị nhân viên bảo vệ phát hiện, tôi đoán chừng nhiều nhất sẽ có thời gian là hai mươi giây."

Ba phút vừa đến, Đồ Cần liền đem một máy cơ khí gắn vào trên khóa điện tử, không đến hai giây, khóa điện tử liền được mở ra, đèn đỏ chuyển thành đèn xanh.

Gần như đồng thời, phương xa truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

A Lăng nhìn chằm chằm chấn động sàn nhà, bất an lâu bầu: "Cô gái điên cuồng đó, đáng lẽ nên chế tạo tuyệt lộ chứ?"

Đồ Cần không để ý đến, chỉ dẫn đầu đẩy cửa ra, Irapa mang súng lác mình vào phòng, Đồ Cần lập tức theo vào. Trong phòng cũng giống như trên hành lang, chính tề trắng noãn, hai phòng một phòng khách

dùng cùng trên hành lang một dạng cách cục, còn có mấy thứ gia cụ đơn giản màu trắng, hai người che chở lẫn nhau, Irapa đi vào phòng ngủ, Đồ Cần theo quy tắc kiểm tra một cánh cửa khác. Vừa vào cửa, đầu tiên nhìn thấy, đó là một bóng dáng quen thuộc ngã xuống giường đập vào mắt hắn.

Tình huống không đúng, cô ta liệt ngã xuống ở trên giường, như búp bê vải bị hư.

Tư thế của cô xem ra không giống đang ngủ.

Trái tim của hắn bởi vì sợ hãi mà ra sức đập dồn dập.

Có một giây, hắn không có cách nào nhúc nhích, sau đó một cái chớp mắt tiếp theo, chân của hắn tự mình động, hắn bước nhanh xông lên phía trước, chỉ thấy cô rũ rượi ngã xuống giường, trên chiếc cổ trắng như tuyết in dấu tay rõ ràng, mắt ướt lệ đã khép lại.

Người trên giường, không hề có hơi thở của sự sống.

Hắn phát run vờn tay, dò mạch đập trên cổ cô, cô không có nhịp tim, nhưng da thịt vẫn ấm áp.

Nóng.

Còn nóng.

Không chút suy nghĩ, hắn bắt đầu lập tức giúp cô làm hô hấp nhân tạo.

Hắn nhấn lên ngực của cô, xoa bóp trái tim của cô, từ trong miệng cô rưới vào không khí.

Một giây kế tiếp, còi báo động vang lên.

"Chúng ta không còn thời gian rồi !" Đồ Cẩn ngay lúc này đi vào trong phòng, nhìn thấy tình huống kia, sừng sốt tại chỗ, lập tức tiến lên, "Xảy ra chuyện gì?"

"Tôi không biết!" Hắn cổ họng căng thẳng, rít gào, tiếp tục giúp cô làm hô hấp nhân tạo, một bên dùng ngôn ngữ chắp vá nói chuyện với cô: "Tĩnh lại! Nhanh lên một chút! Tôi biết em nghe được mà!"

"Các anh đang làm cái!" A Lăng vọt vào, vừa thấy tình trạng kia liền mắng lên tiếng: "Oh, Shit! Cô ấy chết sao?"

"Không có!" Irapa tức giận nhìn chằm chằm hắn nói: "Chỉ là đã bất tỉnh mà thôi!"

A Lăng quắc mắt, cảnh cáo nói: "Vậy thì động tác nhanh lên một chút! Cảnh vệ sẽ đến lập tức đó!"

Một bên hắn xoa bóp trái tim của cô, vừa hướng hắn gầm thét: "Tới thì ngăn trở bọn họ!"

Người này nói nghe dễ dàng quá!

Đang lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng súng. A Lăng trừng mắt nhìn hắn, nhưng không hề kháng nghị nữa, chỉ vút ra cửa thật nhanh.

"Tôi đi giúp một tay!" Đồ Cẩn nói: "Nhịp tim vừa khôi phục thì mang theo cô ấy quay lại phi cơ, chờ lên phi cơ rồi nói sau!"

Irapa không để ý tới người đàn ông bỏ lại mệnh lệnh liền chạy đi cũng không quay đầu lại, cũng không hề để ý tới tiếng bắn nhau kịch liệt ngoài cửa, càng không hề để ý tới tiếng nổ ầm ầm từ xa vọng đến, chỉ lo làm một động tác giống nhau càng lúc càng nhanh hơn, tiếp tục đem không khí rưới vào trong miệng cô, van xin nói: "Thở đi, hãy thở nhanh lên, bảo bối, làm ơn đi mà!" Hắn không để cho mình đi chú ý chuyện khác, không để cho mình đi quan tâm thời gian từng giây phút biến mất, không để cho mình suy nghĩ cô có thể đã dừng lại hô hấp mấy phút đồng hồ, hắn chỉ chuyên tâm làm chuyện cần làm. Trong suốt cuộc đời này của hắn, hắn chưa từng chân chính vì mình tranh thủ qua cái gì, van xin qua cái gì. Hắn đọc sách, thụ huấn, cứu người, đều không phải là hắn thật lòng muốn, chẳng qua là thuận theo làm, chỉ là bởi vì hắn vừa lúc ở chỗ đó, vừa lúc có thiên phú đó, vừa lúc bị người khác kỳ vọng làm như vậy.

Cho nên, hắn làm thôi.

Bởi vì cha, nên khi hắn đang thời niên thiếu, liền thuận lý thành chương rời khỏi quê quán đến nước Mỹ, thuận lý thành chương tiến vào quân đội, thuận lý thành chương trở thành bộ đội đặc chủng.

Thiên phú cùng thể trạng của hắn, cùng với bối cảnh của cha hắn, làm cho cuộc sống của hắn, trước khi bị hỏa hoạn, gần như là một đường trôi chảy .

Hắn là một đứa con trai để cha hắn có thể vẫn lấy làm vinh quang, là thuộc hạ khiến sĩ quan cao cấp có thể giao phó trách nhiệm, là đội trưởng để cho đội viên của hắn có thể tin tưởng.

Cho đến sự kiện kia xảy ra, hắn mới phát hiện, cả đời của hắn đều vì người khác mà sống.

Đầu tiên là vì kỳ vọng của cha mình, , đi theo là vì kỳ vọng của sĩ quan cao cấp, kỳ vọng của đội viên, còn có kỳ vọng của những dựa vào hắn cứu vớt.

Sau đó, trong lúc bất chợt, không có ai có thể kỳ vọng hắn làm cái gì nữa. Hắn vẫn là hắn, nhưng không người nào có thể thật sự tin tưởng một người đã từng bị thương tích, hắn cứu vớt con tin, đã đạt thành nhiệm vụ, nhưng bởi vì hắn bị thương, mà chiến tích hoàn mỹ của hắn có vết mờ, mà vết mờ đó cứ đeo bám như một dấu ấn trên người, trên mặt hắn, thời thời khắc khắc nhắc nhở mọi người. Cho nên, hắn mất đi sự tin tưởng của chiến hữu, mất đi địa phương hắn đặt chân cũng mất đi sự tin tưởng đối với người khác.

Nhưng, cô tin tưởng hắn, thích hắn, thậm chí muốn bảo vệ hắn.

Hắn chưa bao giờ có cố gắng tranh thủ qua cái gì.

Cho tới bây giờ.

"Làm ơn đi em, tĩnh lại, trở lại bên cạnh tôi!"

Hắn thô ráp khăn cầu , ra lệnh . Một viên đạn, xuyên qua cửa, gọt qua gương mặt của hắn, hắn không hề di động, thậm chí không hề ngẩng đầu nhìn một cái, vẫn ở lại bên người cô, kim trái tim của cô.

Viên đạn thứ hai, bắn vào vào cánh tay của hắn, một giây kế tiếp, chỗ kia lập tức đã tuôn ra luồng máu nóng.

Có người ở một bên lớn tiếng mắng gầm thét, đánh nhau từ cửa khuếch tán tới bên giường.

Hắn hoàn toàn không thèm để ý tới.

Hắn đỏ cả mặt, toàn tâm toàn ý chăm chú ở trên người cô, cũng không dừng lại giúp cô làm hô hấp nhân tạo.

"Đừng rời khỏi tôi, van cầu em!" Sau đó, trải qua giống như ngàn vạn năm sau, rốt cuộc, hắn cảm giác được, trái tim dưới lòng bàn tay hắn, bắt đầu nhảy lên lần nữa. Cô thở hổn hển một hơi, bắt đầu hô hấp. Một luồng khí nóng thoải mái, xông lên hốc mắt.

Hắn gần như muốn cô ôm vào trong ngực hôn, nhưng hắn chỉ nhanh như tia chớp nắm súng lên, giết chết tên vọt vào trong cửa, bắn chết tên đang bắn nhau với A Lăng, sau đó đem cô vác lên đầu vai.

"Cám ơn." A Lăng nhú mày nói, sau đó nhặt súng lên, dẫn đầu xông ra ngoài.

Ngoài cửa tình thế hỗn loạn, đạn bay loạn đầy trời, nhưng Nghiêm Phong cùng Đồ Cần đã giữ vững con đường để rút lui.

A Lăng bên cạnh cửa che chở hắn, sau đó ở phía sau hắn xử lý những kẻ địch đang đuổi theo sau.

Dưới sự hiệp trợ của nhân viên Hồng Nhãn, hắn khiêng cô xông qua hành lang khá dài, xuyên qua phòng giặt đồ, hầm cũ, một đường đi tới bên ngoài đường hầm. Gió tuyết, còn đang tung bay.

Phi cơ trực thăng màu đen từ trên trời giáng xuống trước tiên, nó không hề chạm đất,

Chỉ vững vàng, giống như chuồn chuồn lướt nước, treo lơ lửng dừng ở trước mặt hắn.

Cửa phi cơ quét đất bị đóng lại, Thanh Lam kéo ra, dưới chân hắn cũng không hề ngừng, khiêng Sơ Tĩnh nhảy tới, những người khác cũng đi theo xông tới. Đầy trời tiếng súng theo đuổi ở phía sau, người chạy cuối cùng là A Lăng còn chưa tới, phi cơ trực thăng đã bắt đầu kéo lên, Nghiêm Phong cùng Đồ Cần bên cạnh cửa nổ súng che chở. A Lăng chạy như bay, hướng phi cơ trực thăng tung người nhảy một cái. Phong Thanh Lam nhô người ra, giống như người bay trên không trung của đoàn xiếc thú, bắt lại tay hắn đưa ra, nhanh như tia chớp kéo hắn lên phi cơ trực thăng.

Cũng trong lúc đó, phi cơ trực thăng nghiêng thân, bay ra bên ngoài, nhanh chóng cách xa phạm vi công kích của kẻ địch.

Những người này có phối hợp ăn ý tuyệt vời, Irapa biết, bọn họ tin tưởng lẫn nhau, mới có thể phối hợp không chê vào đâu được như thế.

Sau đó hắn phát hiện, hắn cũng tin, để mặc cho những người này, cho nên mới có thể khiêng cô, cũng không quay đầu lại chạy về phía trước, đem sau lưng giao cho bọn họ che chở.

Hắn tin tưởng những người này.

Sự thật này, làm cho hắn kinh ngạc không hiểu được.

Ôm khế cô gái trong ngực, Irapa nhìn đám người trước mắt, trong lúc nhất thời khó có thể thích ứng.

Đồ Cần giúp cô đeo lên chụp dưỡng khí, A Lăng đo lượng huyết áp, Nghiêm Phong từ phía sau đưa cái mền tới, Phong Thanh Lam cầm hòm thuốc chen đến đối diện hắn.

Bọn họ cũng rất quan tâm cô gái trong ngực hắn, bọn họ, là người nhà của cô. Phi cơ trực thăng xuyên qua gió tuyết phiêu diêu, bay về hướng chân trời sáng rực rỡ. Sau đó, Phong Thanh Lam lấy ra một thanh dao nhỏ, nhìn hắn, ra lệnh.

"Đưa tay ra." Hắn kinh ngạc nhìn cô gái lạnh lùng nh băng giá đó.

Cô nhìn hắn chằm chằm, một đôi mắt ngay cả nháy mắt cũng không nháy.

Sau một hồi khá lâu, hắn duỗi tay ra ngoài, mặc cô xử trí.

"Tên kia thật đúng là một thằng điên!" Nhìn trên trán A Lăng dán băng, ngồi ở trên ghế ngoài phòng bệnh Nghiêm Phong không hề trả lời, chỉ ném lon bia cho hắn.

A Lăng đưa tay tiếp được, lại vẫn không nhận được nói lảm nhảm: "Cậu tin không? Hắn cũng trúng đạn, lại vẫn không chịu buông tay! Thật là gặp quý, hại gương mặt tuấn tú của tôi cũng trúng một vết!"

"Bất quá chỉ là sướt ngoài da, cậu ở đó gào thét làm cái quý gì?" Ngồi ở một bên gõ laptop Phong Thanh Lam, liếc hắn một cái, "Nếu như hắn là kẻ điên, cậu cũng không kém hơn bao nhiêu đâu."

Nghiêm Phong cười toe toét, đồng ý nói: "Cái này kêu là chó chê mèo lắm lông."

"Tôi còn con rùa cười con ba không đuôi rồi đấy!" A Lăng khó chịu trừng mắt liếc hắn một cái, hừ một tiếng nói: "Thân là một người nước Nga, gấu bắc cực như cậu Tiếng Trung cũng còn tồi tệ như vậy."

Nghiêm Phong cười cười, không để ý hấn chăm chọc, chỉ hỏi: "Cô ấy tỉnh chưa?"

A Lăng mở bìa ực một hộp, xoay người, liếc cửa phòng đóng chặt một cái, mới nói: "Vẫn chưa."

Sơ Tĩnh mặc dù khôi phục hô hấp cùng nhịp tim, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, bọn họ trực tiếp đem phi cơ trực thăng lái đến bệnh viện dưới chân núi, cũng chậm trễ việc hội hợp với A Nam từ Bắc Mi chạy tới.

Phong Thanh Lam dừng lại động tác gõ bàn phím, đem laptop khép lại, ngẩng đầu hỏi: "A Nam nói thế nào?"

"Trải qua bước đầu kiểm nghiệm, sẽ không có đáng ngại, nhưng nơi này thiết bị không đủ, tình huống cận kề, phải đợi sau khi cô ấy tỉnh lại mới biết. A Nam nói, nếu cô ấy không có vấn đề gì về thiếu đường khí, sẽ tỉnh rất nhanh, nếu là có."

A Lăng không hề đem lời nói cho hết, nhưng hiện trường mỗi người cũng biết tình huống không ổn, não bộ thiếu đường khí quá lâu, nghiêm trọng, bình thường dễ dàng tạo thành trạng thái chết não, nói cách khác, nếu không may, cô sẽ biến thành người sống đòi sống thực vật.

Nhớ tới vết thương trên cổ của Tiểu Tĩnh, A Lăng sắc mặt âm trầm nói: "Chúng ta thật sự nên bán nát cái chỗ khốn kiếp đó mới đúng!"

Nghiêm Phong không nghi ngờ chút nào, người đàn ông này là nghiêm túc.

A Lăng người này cái gì cũng không tốt, duy nhất đáng giá khen ngợi nhất, nhưng tên này lại hiểu được, biết cách quý trọng mến yêu những người phụ nữ bên cạnh mình; bất quá có lúc, ý muốn bảo hộ của người này thật sự quá mạnh mẽ, hấn đã chịu không ít rắc rối từ tên tiểu tử này Nhưng lần này, hấn thật sự đồng ý với tên này. Vết bầm trên cổ Sơ Tĩnh rõ ràng cho thấy ngoại lực tạo thành, có người dùng đôi tay bóp ở cổ của cô, muốn đẩy cô vào chỗ chết, đáng chết hơn nữa chỉ kém một chút nữa lag đã thành công rồi. Nếu không phải bởi vì Irapa kiên trì, Cảnh Sơ Tĩnh hiện tại tuyệt đối đã ở nhà xác, mà không phải là nằm ở trên giường bệnh bệnh viện.

Uống một hộp bia lạnh như băng, Nghiêm Phong hoài nghi nếu chuyện xảy ra ở trên người Hồng Hồng, liệu hấn có chịu được hay không.

Có lẽ đó cũng là một trong những nguyên nhân từ đó cũng là đến nay, A Lăng không hề đi tìm Irapa gây phiền toái

A Lăng cùng Sơ Tĩnh coi như là thanh mai trúc mã, lần này cô gặp chuyện không may, hấn trước tiên liền từ nước ngoài chạy trở về, dùng hết mọi lực lượng để giúp đỡ, quan tâm của hấn đối với Cảnh Sơ Tĩnh, không thấp hơn Đồ, Cảnh, Mạc, ba gia đình đâu.

Nhưng người đàn ông khác ở trong phòng đang canh giữ bên giường bệnh cô từ đó đến nay, hiển nhiên khiến A Lăng quyết định muốn tạm thời đánh chuông thu binh, tạm thời không tính sổ với tên kia; trời mới biết, khi tên kia nghe được Sơ Tĩnh có thể mang thai con của Irapa, thì lúc ấy tên đó xuất hiện đáng vẻ như muốn giết người.

Tất cả bọn họ đều hiểu được, bọn họ thiếu tên kia một ân tình.

Nếu như không có hấn, bọn họ đã sớm mất đi Cảnh Sơ Tĩnh.

"Muốn báo thù, về sau sẽ còn có cơ hội, hiện tại chúng ta nhất định phải lấy tình trạng của Sơ Tĩnh là ưu tiên hàng đầu."

Phong Thanh Lam đem laptop bỏ vào trong túi, đứng lên nói: "Tôi cùng Xú lão đầu nói điện thoại rồi, hấn lợi dụng giao thiệp điều đến một máy bay tư nhân, ba giờ chiều nay sẽ đến, Tiểu Tĩnh có thể đi chuyến không?"

A Lăng nhún vai một cái, đánh một cái ngáp thật to, vừa ngã người trên ghế ở ngoài phòng bệnh, chiếm đoạt nhiều vị trí, nói: "Tôi không biết, tự chị đi hỏi A Nam người đi. Nếu đến giờ nhớ gọi tôi một tiếng, tôi ngủ trước đây. ."

Dứt lời, hấn liền đem mũ lưỡi trai đội ở trên đầu kéo xuống, che mặt.

Phong Thanh Lam không để ý đến hấn, trực tiếp mở cửa đi vào.

Hai tay khoanh ở trước ngực, dựa vào ở trên tường, Nghiêm Phong nhìn người nằm ở trên ghế đối diện kia, không đến hai giây liền bắt đầu ngáy to, không nhận được nâng lên khóe miệng.

Đây là một năm qua này, A Lăng lần đầu tiên dám ở trước mặt hấn ngủ, người đàn ông này luôn giữ cảnh giác mọi lúc mọi nơi, thòi thòi khắc khắc đem thần kinh mình mài giống như thanh đao sắc bén.

Thật sự mà nói, hấn thật cao hứng khi A Lăng người này rút cuộc quyết định muốn đem hấn thành người một nhà á.

Bất quá, hấn còn chưa phải rất ưa thích giao tình của vị hoa hoa công tử dịu dàng này cùng Hồng Hồng tốt như vậy.

Thật hy vọng có cô gái nào, nhanh lên một chút đem người này bao lấy, để cho tên khốn kiếp khỏi rảnh rỗi mà cả ngày khuyên Hồng Hồng vứt bỏ hấn.

Thở dài, hấn nhìn lên trần nhà.

Như đã nói qua, hấn thật sự chẳng khá hơn chút nào trong những ngày không thấy bà xã, chờ chuyện này kết thúc, hấn nhất định phải cùng cô đi du lịch một chuyến.

"Di chuyển?" Phong Thanh Lam chống nạnh, giải thích: "Chỗ này không phải là địa bàn của chúng ta, Mak có thể ở trên núi kiến trúc căn cứ lớn như vậy, chúng tôi hẳn nhất định cùng quan viên địa phương có cấu kết, ở lại chỗ này, sẽ chỉ làm hắn có cơ hội tìm phiền toái."

A Nam gãi gãi cằm đã mọc râu lõm chòm, nói: "Chỉ cần đầy đủ dụng cụ y liệu, muốn tôi dùng phi cơ di chuyển là OK."

Irapa nhìn cô gái đứng ở cuối giường đó.

Hắn hiểu được cô dùng Tiếng Anh cùng bác sĩ đó nói chuyện với nhau, là vì muốn cho hắn cũng nghe hiểu được.

Có lẽ bởi vì hắn bị thương, nên thái độ cô đối với hắn hòa hoãn rất nhiều, vẫn còn ở trên phi cơ trực thăng thì cô tự tay cầm do nhỏ, lấy đầu đạn bị bắn trên cánh tay của hắn ra, giúp hắn vá lại bằng bó vết thương; mặc dù động tác của cô nhìn như thô lỗ, nhưng kỳ thật lại rất tỉ mỉ cẩn thận.

Cô quay tới, nhìn hắn, hỏi: "Anh có ý kiến gì không?"

"Không." Hắn lắc đầu.

"Vậy hãy để cho mình nghỉ ngơi một chút, A Nam cùng tôi sẽ phụ trách trông chừng, tối nay lên phi cơ, chúng tôi còn cần anh." Cô xoay người, dừng một chút, lại quay đầu lại, hỏi: "Anh có mang hộ chiếu không?" Hắn móc ra từ trong túi đeo lưng, Phong Thanh Lam nhìn hắn, cho nên người đàn ông này quả nhiên từ vừa bắt đầu, đã liền quyết định muốn tìm Sơ Tĩnh?

Còn nói cái gì mà Sơ Tĩnh quên đồ chứ, hừ, những đại người đàn ông sĩ diện này.

Nhịn xuống mắt muốn trợn trắng, cô không hề chọc phá lúc trước hắn lấy cơ yếu kém, chỉ nhận lấy hộ chiếu, quay đầu rời đi.

Irapa nhìn lại, nhìn cô gái nhỏ nằm ở trên giường.

Mắt cô vẫn nhắm nghiền mặc dù còn mang chụp dưỡng khí, nhưng đã có thể tự hô hấp, dụng cụ đo nhịp tim của cô, cũng nhảy tích tắc theo quy luật

Nhẹ nắm bàn tay lạnh như băng của cô, hắn hít một hơi thật sâu.

Cô gầy.

Mới mấy ngày, cô lại gầy một vòng, gầy yếu đến mức ngay cả hô hấp cũng hao phí của cô rất nhiều hơi sức.

Hắn nghĩ cho cô xuống núi là tốt cho cô, hắn cũng không cho là chỉ cần hắn đuổi theo, cô sẽ vẫn không chùn bước, nhưng cũng không nghĩ đến sau này thiếu chút nữa lần nữa mất đi cô.

Nhưng cô còn đang thờ. Vuốt cổ tay mảnh mai của cô, hắn cảm giác được nhịp đập mạch của cô, lại một lần nữa tự nói với mình, an hãy yên tâm nghỉ ngơi.

"Anh yên tâm, tôi thật sự cảm thấy cô ấy chỉ đang ngủ."

Bác sĩ từng gọi là Kiếm Nam đặt mông ngồi ở trên một cái ghế khác, vắt chéo chân lên, vừa gặm quả táo, vừa nhú mày đem quả táo mới cắn một cái quơ quơ, cười hỏi: "Ăn một trái nhé?"

"Không cần, cảm ơn."

Hắn nhẹ nhàng từ chối hảo ý của hắn, thế nhưng bác sĩ từ đầu đến giờ vẫn giữ vẻ mặt cột nhà lại không hề im lặng, ngược lại rằng rắc đem quả táo ăn sạch sẽ, ăn xong vẫn không quên liếm hai ngón tay, sau đó nói: "Nghỉ ngơi là vì đi đường rất xa, anh nên thừa dịp hiện tại ngủ ngon một giấc đi."

Hắn nhìn tên kia, duy trì trầm mặc.

A Nam hơi dang hai tay ra, "Được rồi, cứ xem như tôi chưa nói, nhưng anh chàng ạ, trong nhà cô công chúa nhỏ này sẽ có sài lang hổ báo ăn thịt người, đến lúc đó anh không còn hơi sức ứng phó bọn họ, cũng đừng trách tôi không cảnh cáo anh nhé."

Phi cơ bay vùn vụt trên Đại Dương lớn nhất thế giới. Chiếc phi cơ này, là chiếc phi cơ chuyên dụng riêng của một vị phú hào, bên trong trang bị đầy đủ tiện nghi xa hoa, trừ có ghế sa lon, thảm, TV, còn có quầy bar nhỏ, thậm chí có phòng ngủ, cùng một giường lớn, cùng với thiết bị y học đẳng cấp cao nhất. Hắn nhận ra được dấu hiệu in ở trên phi cơ, đó là một tập đoàn nổi tiếng toàn cầu, chủ của tập đoàn này có sản nghiệp trải dài khắp các quốc gia trên thế giới. Nhưng vị chủ tập đoàn này làm người ta kính nể nhất, chính là chỗ vị phú hào này không hề tiếc tiền khi ủng hộ cho vợ của hắn một Khoa Học Gia nghiên cứu khoa học kỹ thuật y liệu N3 nhiều năm, khoa học kỹ thuật này mấy năm trước đã cứu vớt rất nhiều sinh mạng, bọn họ không chỉ cung cấp kỹ thuật, cũng cung cấp tiền tài trợ, vì vậy chiếc phi cơ này ở các quốc gia trên thế giới gần như thông hành không hề gặp trở ngại.

"Chú Cảnh sao lại quen được Lam Tư Bart?"

Lên phi cơ thì hắn nhìn thấy A Lăng đứng ở trước mặt một tấm hình, huyết sáo, hỏi Phong Thanh Lam.

"Trước kia chú ấy có nhận một vụ án của nhà Bart cứu con gái ông ta một mạng."

Giải thích này đủ để nói xuất xứ của chiếc phi cơ, nhưng cho dù như thế nào, hắn cũng rất cảm kích.

Trên đường bay, hắn cứ mãi canh giữ bên cạnh giường bệnh của cô, không hề có ai ngăn cản hắn, những nhân viên của Hồng Nhãn, ngay khi phi cơ vừa cất cánh, lập tức ở chỗ ngồi ngủ đến ngã trái ngã phải.

Ngủ một hồi sau, Hàn Võ Kỳ ngáp dài, bụng một bàn ăn đi vào.

"Xin chào." Hắn đem bữa ăn đặt ở bên giường trên bàn nhỏ, cười nói: "Ăn một chút gì đi, nhà đầu bếp của nhà Bart nổi danh thế giới, bữa ăn trên máy bay này đại khái là ngon nhất mà tôi đã ăn qua ăn."

"Cám ơn." Hắn không hề muốn ăn, nhưng vẫn buộc chính mình tự ăn một chút.

Hàn Võ Kỳ ngồi xuống bên cạnh hắn, hỏi: "Tay của anh có khỏe không?"

"Hoàn hảo."

"Tôi nghĩ, tôi vẫn chưa cảm ơn anh cứu Tiểu Tĩnh, đúng không?" Hàn Võ Kỳ vươn tay, mỉm cười nói: "Cám ơn anh đã cứu em tôi."

Hắn nhìn tay của người đàn ông trước mắt, trong mắt hiện lên một cảm xúc không có cách nào nói rõ. Thật lâu, hắn mới mở miệng: "Anh không cần phải cảm ơn tôi, tôi cứu cô ấy không phải là vì người khác, là vì mình."

Hàn Võ Kỳ cười cười, "Tôi biết, nhưng tôi vẫn phải cảm ơn anh, miễn cho bị bà xã tôi mắng tôi không có lễ phép, anh biết đó, cô ấy rất hung dữ."

Câu này, làm cho hắn không nhận được hơi cong khóe miệng.

Hắn nắm tay người đàn ông kia, coi như là đón nhận lời cảm ơn, sau đó ngừng một chút, thành khẩn bổ sung: "Thật ra cô ấy không phải người xấu."

"Không sai, bất quá may mắn là không phải ai ai cũng biết." Hàn Võ Kỳ nhếch miệng cười một tiếng, đứng dậy vỗ vỗ bờ vai của hắn, móc ra danh thiếp cho hắn, "Đây là danh thiếp của tôi, về sau nếu anh có cần bất kỳ điều gì, hoan nghênh gọi đến số điện thoại này bất cứ lúc nào."

Hắn nhận lấy danh thiếp, cũng trong lúc này, cảm giác được bàn tay nhỏ bé nắm trong tay bỗng khẽ nhúc nhích.

Hắn đột nhiên quay đầu trở lại, nhìn về phía cô gái nằm ở trên giường.

Cô mở mắt, tuy chỉ có một chút xiu, nhưng xác thực đã mở mắt.

"Hắc. . . ." Hắn vội tiến lên trước, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô. Cô hé miệng, thanh âm lại hết sức yếu ớt. Hắn nghe không rõ ràng lắm, tiếp cận gần hơn. Cô nhìn hắn, lần nữa há mồm mở miệng, lần này thanh âm lớn hơn một chút, ngay cả Hàn Võ Kỳ sau lưng hắn đều nghe được.

Cô hỏi một câu hỏi, một câu hỏi rất đơn giản, đó là một câu Tiếng Trung, hắn nghe hiểu tất cả, nhất là một chữ độc nhất, hắn hoài nghi mình nghe lầm, hắn nhất định là nghe lầm.

Cho nên, hắn quay đầu lại nhìn về phía Hàn Võ Kỳ, khàn khàn hỏi: "Cô ấy nói gì?"

Hàn Võ Kỳ nhìn thẳng hắn, sắc mặt có chút cổ quái, mới nói: "Anh là ai?"

"Cái gì?" Cổ họng Irapa căng thẳng.

Hàn Võ Kỳ nhìn cô em gái từ nhỏ đến giờ lớn lên cùng hắn, ngẩng đầu nhìn hắn lần nữa, lúc này mới giải thích: "Em ấy nói, ý của tôi là, câu cô ấy vừa mới nói, là đang hỏi, anh là ai?"

Hắn đột nhiên cứng đờ, hoắc mắt quay đầu nhìn cô.

Cô co rúm lại một chút, giống như là bị hắn hù dọa, còn cố gắng rút tay về.

Irapa không thể tin được, nhưng mặt cô đang ra vẻ không biết hắn, hắn nhìn ra được nỗi sợ trong mắt cô.

"Sơ Tĩnh?" Hàn Võ Kỳ đi tới bên kia giường, ngồi xuống cùng cô nói hai câu.

Cô lắc đầu một cái, gật đầu một cái, thờ hờn hờn một hồi, mới yếu ớt nói: "Vũ ca."

Người đàn ông kia ngẩng đầu lên, mặt đồng tình nhìn hắn, mở miệng: "Em ấy nhớ tôi, nhưng. . . ." Hắn không hề nói hết lời, nhưng Irapa biết phía sau câu kia là cái gì.

Hắn không thể tin được nhìn cô gái kia, chỉ cảm thấy giống như là bị người ta tưới một thùng nước lạnh.

Cô nhớ Hàn Võ Kỳ, nhưng cô không nhớ hắn.

Trong nháy mắt, tim co rút, truyền đến đau nhức.

Hắn ngắm nhìn cô gái đó đang sợ hãi hắn, trong tai trở nên lũng bùng.

Khi cô cố gắng rút tay ra lần nữa thì hắn buông lỏng bàn tay nhỏ bé kia ra.

Cô rất sợ.

Sợ hắn.

Bàn tay nhỏ bé từ trong tay hắn trượt ra, cách xa, giống như cũng mang đi không khí hắn có thể hô hấp.

Hắn giương mắt, nhìn thấy cô rũ xuống rèm mắt, làm như lại không dám nhìn lâu khuôn mặt xấu xí này của hắn.

Cô không nhận biết hắn, cô đã đem hắn quên mất.

Hàn Vô Kỳ tựa hồ nói những thứ gì, thể nhưng thanh âm giống như từ chỗ rất xa truyền đến.

Cô đáp trả câu hỏi của Hàn, cũng không từng lại quay đầu nhìn hắn. Nhìn cô gái gần ngay trước mắt, lại tựa như xa tận phía chân trời, đột nhiên, hắn không có cách nào ở chỗ này chờ lâu một giây nữa, hắn không có biện pháp để hít thở. Không hề báo động trước, hắn đứng lên, quay đầu rời đi.

Irapa.

Từ trong bóng tối lạnh như băng tỉnh lại, cô đầu tiên nhìn thấy, chính là hắn. Có một giây, cô cho là mình đang nằm mơ. Đây không phải là bất kỳ một gian phòng nào mà cô quen thuộc, không phải nhà hắn, cũng không phải là gian phòng màu trắng đó.

Quanh mình có một loại âm thanh ông ông không rõ, cô chậm nửa nhịp, mới nhớ tới đó là tiếng máy bay đang bay.

Sau đó cô nhìn thấy Vũ ca ngồi ở bên cạnh Irapa, cùng hắn nói chuyện.

Cô nghe không hiểu ngôn ngữ bọn họ nói, nhưng dáng dấp này đủ để cho cô xác nhận, mình cũng không phải là đang nằm mơ.

Đi chung?

Là hắn tìm tới Vũ ca sao? Bọn họ cứu cô?

Tay của cô được bàn tay ấm áp của hắn nắm lấy, cô cảm giác được từng vết chai thô ráp phía trên.

Nhưng không khỏi bất an, vẫn đang quanh quẩn tại trong lòng, để cho cô không nhìn được muốn hấp dẫn sự chú ý của hắn. Dù sao, nếu như hắn thật sự là mộng, làm sao bây giờ? Cô giật giật ngón tay, hắn gần như lập tức có phản ứng "Hắc. . . ." Nhìn thấy cô mở mắt, hắn lập tức xoay đầu lại, cúi người chạm lên cô. Hắn chạm vào cô là cẩn thận như thế, dịu dàng vuốt mặt của cô.

Nhìn nét quan tâm trong mắt của hắn, tim cô căng thẳng.

Không phải là mộng sao? Quả nhiên. Không phải là mộng?

Hắn cứu cô.

Nhận thức được sự thực này, một niềm vui sướng không tên đang lan tỏa khắp toàn thân của cô, cô thở dốc một hơi, gần như muốn khóc thành tiếng, trong lúc cô muốn nắm chặt tay của hắn thì khuôn mặt tà ác của John Mak bỗng nhiên hiện lên ở trong đầu.

Cô sợ tới mức muốn rút tay về, lời uy hiếp của tên đó vang dội trong đầu.

Cô cùng tôi là giống nhau, thân thể của tôi, thân thể của cô, đều là bản sao, mất tự nhiên, đối với bọn họ mà nói đều là ngoại tộc, nếu như tôi là ác ma, thì cô cũng thế!

Cô không phải!

Trong nháy mắt, sợ hãi lạnh như băng bò lên sống lưng của cô.

Cô không phải, nhưng người đàn ông đó mới đúng. Mak mới là ác ma!

Irapa tới, hắn tìm được cô. Nhưng tất cả đều không hề thay đổi, mặc dù hắn tới, như bạch mã hoàng tử chém yêu phục ma, cứu vớt cô, cô vẫn không thể ở cùng với hắn. Cô cùng hắn, không thể nào có một kết thúc giống như câu chuyện cổ tích được, hạnh phúc vui vẻ mãi mãi về sau. Nhìn người đàn ông kết cục trước mắt này, trong lòng cô đau nhói.

Bây giờ vẫn còn kịp, cô muốn bảo vệ hắn, cô phải bảo vệ hắn!

Trước kia cô từng hoài nghi, nếu hấn thật sự mở miệng yêu cầu, cô có thể nhẫn tâm hay không, hiện tại, cô đã biết.

Cho nên, cô hít một hơi, nhìn hấn mở miệng hỏi câu hỏi đó.

Cô có thể nhìn thấy vẻ nghi ngờ trên mặt hấn, nhìn thấy hấn sau khi hỏi Vũ ca, nghi ngờ chuyển thành khiếp sợ.

Cô đáp trả câu hỏi của Vũ ca, sau đó nhẫn tâm, rút tay về, nhìn vẻ đau đớn trên mặt hấn, đáy mắt cô hiện lên vẻ sợ hãi.

Về mặt của hấn trong nháy mắt đông cứng lại, giống như cô đã cắm vào trong tim hấn một dao.

Cô đang tổn thương hấn, cô biết, cô có thể từ trong mắt của hấn, từ nét mặt không hề chút huyết sắc nào của hấn, nhìn rõ ràng không sót gì.

Cô rất hiểu, phải nên làm như thế nào mới có thể làm cho hấn buông tay.

Hấn đau, làm cho cô không đành lòng nhìn. Sơ Tĩnh không dám nhìn hấn một lần nào nữa, chỉ làm cho mình đối mặt Vũ ca, chuyên tâm trả lời những câu mà Vũ ca hỏi.

Hấn vẫn trầm mặc ngồi ở chỗ đó, giống như pho tượng cứng ở tại chỗ, cho dù không nhìn hấn, cảm giác được sự hiện hữu của hấn, cảm giác được đau đớn từ trên người hấn phúc xạ ra ngoài. Nó cũng giống như một ngọn lửa cháy phừng, đang đốt cháy cả cô, làm cho cô đột nhiên muốn khóc. Trong lisc cô sắp không thể chịu đựng nổi nữa thì hấn rút cuộc đứng dậy rời đi.

Khi hấn không tiếng động đóng cửa lại thì cô tái nhợt cả mặt, không nhận được co rúm lại một chút.

Cô làm đúng, Vũ ca chỉ đơn giản nói cho cô chuyện đã xảy ra.

Mak còn sống, cho nên những gì cô làm, tất cả đều đúng.

Cô tự nói với mình.

Đau dài không bằng đau ngắn, hấn càng sớm chết tâm, đối với hấn càng tốt.

Một môi nhắm mắt lại, cô gơ tay lên che kín nước mắt đã tràn mi.

Đối với hấn mà nói, cô chỉ là một người khách qua đường từ trên trời rơi xuống, hấn quan tâm cô là rất bình thường, nhưng cô hiện tại an toàn.

Mà hấn không thể nào vì một người giống như cô, rời khỏi núi, không ẩn cư nữa.

Cô cũng không thể nào, đem Mak, phiền toái kinh hoàng đó liên lụy vào trong cuộc sống của hấn.

Đây là tốt nhất.

Tốt nhất.

Nhưng cho dù trong trái tim của cô có lặp đi lặp lại bao nhiêu lần đi chăng nữa, trái tim của cô vẫn đau, rất đau, rất đau, đau đến mức cô gần như không có cách nào chịu được.

Bỗng dưng, cửa được mở ra một lần nữa. Trong nháy mắt, cô cho là hấn trở lại; trong nháy mắt, kích động cùng thống khổ đều xông lên đầu. Nhưng người bước vào không phải hấn, mà là A Nam. Cô không biết mình đang suy nghĩ gì, cô đối với người đàn ông kia làm chuyện không nên làm nhất, cô so với ai khác hiểu rõ hơn rất nhiều, hấn quan tâm vết sẹo trên mặt hấn biết bao nhiêu, cô làm sao sẽ cho là hấn sẽ vào cửa, để cho cô làm nhục lần nữa?

Lệ nóng, là chảy xuống.

"Hắc, tiểu công chúa, làm sao rồi?" A Nam đi tới bên giường, đặt mông ngồi xuống.

"Không sao." Cô lắc đầu một cái, mang theo đôi mắt đầm lệ, cố nờ nụ nói: "Chẳng qua là. Em chỉ là một mối. Rất nhiều chuyện. Không nhớ ra."

"Không sao, một mối thì hãy ngủ đi." Về mặt A Nam cột nhà nói: "Yên tâm, không có chuyện gì, em đừng lo lắng, gặp quá độ kinh sợ thì mất trí nhớ ngắn hạn là bình thường, chờ em nghỉ ngơi một chút sẽ không sao nữa."

"Vâng." Cô gật đầu.

"Bọn anh không quấy rầy em nữa, có chuyện gì, cứ nhấn cái nút ở đầu giường, anh sẽ tới đây lập tức, OK?"

Cô gật đầu lần nữa.

A Nam cùng Vũ ca đi ra ngoài, cô đem chăn kéo đến trên đầu, co rúc ở trên giường, vây quanh mình, cắn môi.

Trong bóng tối, chỉ có Mak cực đoan tuyên cáo, ở bên tai cô vọng về. Cô cùng tôi là giống nhau. Giống nhau. Lệ nóng, là chầy chày xuống, không thể tiếp tục ức chế.

Cô nhắm nghiền hai mắt, ở trong chăn, khóc không ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Trên mặt biển, những gợn sóng nối tiếp nhau. Ánh mặt trời chiếu rọi rõ trên nền trời xanh thăm thẳm, xuyên thấu qua bên trong cánh cửa sổ để mở. Người đàn ông trong phòng đã sớm thức, sắp xếp chăn, ở trên mặt đất hít đất. Mồ hôi từ lỗ chân lông của hắn tuôn ra, trên bàn tay ngăm đen của hắn chầy dài xuống thấm ướt chiếc quần dài của hắn, cũng thấm ướt tóc hắn, ngay cả trên đầu cũng đã tích tụ vết nước.

Hắn cứ lặp đi lặp lại động tác giống nhau, cho đến khi đạt tới số lượng hắn ước tính, mới đứng người lên, đi tới trong phòng tắm, tắm rửa thân thể.

Nơi này đang là mùa hè, khí hậu hết sức ẩm áp uồn ướt, không giống trên núi.

Nhịp sống ở nơi này cũng rất chậm chạp ưu nhàn, cộng thêm hắn là khách, không hề có bất kỳ người nào gọi hắn làm bất cứ chuyện gì, người nhà của cô hiển nhiên cũng không hi vọng hắn làm thêm cái gì.

Mấy ngày qua đi, để tránh thân thể trở nên quá trì độn, hắn không nhịn được ở trong phòng tập luyện vận động.

Đứng ở phòng tắm, hắn mở vòi sen, cho dòng nước ẩm áp trôi phớt qua thân thể ướt mồ hôi. Trên cánh tay của hắn vết thương bị đạn bắn, đã tốt hơn hơn phân nửa, mặc dù còn có chút ửng hồng, nhưng không có bất kỳ vết lan nào. Nửa tháng trước, vừa xuống máy bay, bọn họ liền được đón đến nhà cô. Bọn họ đến nhà cô lúc trời chưa sáng. Hắn trước đó báo cho người nhà cô, cho biết có sự hiện hữu của hắn, nên không tạo thành quá lớn xôn xao.

Mẹ của cô Ô Hiểu Dạ, giống như cùng cô từ cùng một khuôn mẫu khác ra ngoài, ban đầu, hắn còn ngỡ mẹ của cô là chị em sinh đôi với cô, nhưng cô không hề có chị em, hắn nhớ.

Chuyện hắn nhớ, quá nhiều.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn mới phát hiện, tại trong không tự giác, hắn đã sớm đem tất cả những chuyện mà cô đã nói, đều nhớ kỹ trong lòng.

Cha của cô Cảnh Dĩ, có cảm giác quen thuộc nào đó, để cho thần kinh hắn khẩn trương, hắn rất nhanh liền phát hiện ra tên kia là cùng loại.

Những người đàn ông nhà cô, đều có được một loại mùi y hệt nhau, loại mùi đó làm cho người ta khẩn trương, không phải bọn chúng thật sự tản mát ra mùi vị, mà là chúng nó giống như nhẹ nhõm, tản mát ra từ hành động cử chỉ của mọi người.

Hắn nhận được đồng loại, mặc dù bọn họ nhìn như văn minh, dấu đi vuốt nhọn răng sắc, dùng nụ cười, cử chỉ lịch sự để che giấu, hắn vẫn có thể ngửi ra thú tính dưới lớp áo khoác lễ phép.

Huống chi, mấy người đàn ông kia ở trước mặt hắn, hoàn toàn không hề cố gắng che giấu đi. Không biết tại sao, điều đó đã làm cho hắn cảm thấy đỡ hơn một ít. Hắn có lẽ sẽ không quá biết cách ứng phó với người khác, nhưng hắn biết rõ làm sao đối phó đồng loại. Hắn mang hắn đến gian phòng này, cho hắn một cái chăn. Trong phòng giường là mềm, còn có khăn phủ giường thoải mái mát mẻ, cùng hai gối đầu bằng lông vũ.

Hắn không phải là không cảm kích lòng tốt của những người này, nhưng trải qua một canh giờ lẩn lộn, sau đó hắn cuối cùng vẫn là lựa chọn nằm trên mặt đất.

Hắn không quen ngủ giường ấm, tình nguyện ngủ trên sàn nhà, cũng không có cách nào ở trên chiếc giường mềm mại đó mà thanh tĩnh lại.

Nửa tháng.

Cô nhận được mọi người, cha mẹ cô, chú bác, anh chị em, thậm chí từng nhân viên Hồng Nhãn.

Chỉ trừ hắn ra.

Bác sĩ Tăng Kiếm Nam của Hồng Nhãn, nói đó là di chứng do cô bị chấn thương ở đầu, bởi vì quá mức sợ hãi, cho nên đầu của cô tự động đóng lại,

đem đoạn thời gian đó cách ly.

Trí nhớ của cô, chỉ dừng lại từ đoạn thời gian trước khi cô bị rơi máy bay

Những thứ khác, cô đều quên tất cả.

Cô không nhớ rõ Kaka, không nhớ rõ những ngày tháng cô cùng hắn sống trên chân núi không nhớ rõ tất cả những kí ức mà hắn nâng niu quý trọng từng ly từng tí! Hơn mười ngày qua, cô vẫn sợ hãi hắn, sợ hắn, không muốn nhìn hắn lâu thêm một chút. A Nam nói, hắn không biết được cô có thể khôi phục hay không, căn cứ vào những bệnh trạng của những người trước đây, có người về sau sẽ nhớ lại, cũng có người cả đời cũng không thể nhớ. Ban đầu cô còn khiếp sợ, mấy ngày sau, từ từ bình phục xuống.

Cô không nhớ, nhưng hắn nhớ, hắn không có cách để buông tay như vậy.

Nếu như có thể, hắn chỉ muốn cô mang về trong núi, đem cô bảo vệ dưới đôi cánh của hắn, đem cô bảo vệ tại trong lòng ngực của chính mình, nhưng tình huống không cho phép.

Hắn nhất định lấy lợi ích của cô nghĩ đến trước tiên.

Cho nên, hắn tiếp tục ở lại, chờ, chịu nhịn những ánh mắt của những người xa lạ kia, chịu nhịn thái độ sợ hãi của cô, chịu nhịn thái độ không có chút thiện cảm của cha cô.

Hắn biết, người đàn ông đó vô cùng muốn đem hắn cho trời lại, vứt xuống biển, làm mồi cho cá mập.

Nguyên nhân duy nhất làm cho tên kia không động thủ, là bởi vì mẹ của cô phản đối.

Nói thật, hắn thà tình nguyện có thể để cho người đàn ông hiểu chiến, thích đánh nhau; thích gây gổ đó có loại cơ hội này, cũng không muốn nhìn thấy cô sợ hãi mình.

Irapa tắt nước lạnh, lấy khăn lông lau khô mình, đi trở về trong phòng.

Khi hắn nhìn thấy bao tay da hắn đặc biệt lấy nó làm cái cớ, trái tim không tự chủ rút chặt lên. Chỗ này thật ấm áp, quá ấm áp. Hắn hoài nghi cho dù đến mùa đông, cô cũng không cần dùng đến cái bao tay này. Tựa như, cô thật sự tuyệt không cần hắn. Cái nhận thức này, làm cho hắn ngực khó chịu.

Trên chân núi, cô chỉ có hắn để có thể dựa vào, nhưng ở nơi này, cô giống theo như lời của A Nam, là một tiểu công chúa, phải có lâu đài cùng quân đội đang bảo vệ cô; nói người nhà của cô là một đội quân, tuyệt đối không hề khoa trương.

Cô không cần hắn.

Mấy ngày qua, hắn so với bất kì ai đều rõ ràng chuyện này hơn.

Dù vậy, hắn vẫn mặc quần áo, sau đó đem cặp bao tay da mềm mại nhét vào trong túi quần.

Nhìn Đại Dương rộng lớn xanh thẳm bên ngoài cửa sổ kia, hắn hít một hơi thật sâu.

Cô không thể nào không nhớ ra hắn.

Nghĩ như vậy có lẽ quá mức tự đại, nhưng hắn không có cách nào tiếp nhận thực tế trước mắt, chỉ cần cho hắn cơ hội, hắn nhất định có thể làm cho cô nhớ.

Nhưng những ngày này, ở giữa hắn và cô luôn có quá nhiều người, hắn không có cơ hội, hoặc là nên nói, cô không để cho hắn có cơ hội cùng cô đơn độc chung đụng.

Đó là bởi vì cô sợ. Sợ hắn. Nhưng có lúc, hắn sẽ bắt được cô đang nhìn hắn, sau đó cô sẽ vội vã rũ tầm mắt xuống, nhưng có mấy lần hắn dám thề, ánh mắt của cô giống như đã nhận được hắn, thậm chí ẩn chứa một chút đau đớn. Hai ngày nay, hắn thật, không nhìn được, bắt đầu hoài nghi.

"Tên kia rốt cuộc còn muốn ở nơi này ở bao lâu?" Nghe được Cảnh Dã tái diễn câu hỏi này đã 101 lần, Ô Hiểu Dạ liếc mắt, cô dùng đầu ngón chân để suy nghĩ, cũng biết hắn chỉ là ai.

"Anh ta là ân nhân cứu mạng của Tiểu Tinh." Tiếp tục gọt vỏ quả táo, cô nhìn mặt ông xã lão Đại khó chịu ở bên cạnh đánh trứng nước nói: "Em cho là chúng ta thảo luận qua, anh ta muốn ở lại bao lâu, thì có thể ở lại bấy lâu."

"Hắn bắt quả chỉ cứu Tiểu Tinh một mạng, chẳng lẽ muốn con bé lấy thân báo đáp?" Đem sữa tươi thêm vào trong nước trứng, tiếp tục dùng lực đánh nước trứng, Cảnh Dã xem thường nói: "Làm ơn đi, hiện tại cũng thời đại nào rồi hả?"

"Hai lần." Cô nhìn người đàn ông nói ầu nói tả kia, nghiêm mặt nói: "Anh ta đã Hắn là cứu con bé hai lần, hơn nữa em vô cùng cảm kích."

Nghe được bà xã nhấn mạnh câu nói phía sau, Cảnh Dã lầu bầu: "Anh đâu có nói anh không cảm kích đâu." Ô Hiểu Dạ buồn cười nhìn hắn, mở miệng nói: "Anh rất cảm kích, cho nên anh mới nghĩ đuổi hắn đi? Thật là lập luận kỳ diệu."

Trong lúc nhất thời, có chút á khẩu. Cảnh Dã lấp bắp giải thích: "Làm ơn, anh đâu có, anh chỉ là cảm thấy!"

"Cảm thấy cái gì?" Cô nhú mồm chờ.

Hắn rộng miệng mở, thật lâu, mới thốt ra một câu: "Tiểu Tĩnh không thích hẳn."

Không sai, hẳn thật thông minh đến chết tiệt!

Bất được sự thật này, Cảnh Dã đem trứng rót vào cái chảo trên lò, vừa dương dương đắc ý chăm điểm nói: "Đại gia ta dùng mộng nghĩ cũng biết, tên kia đã làm con bé sợ! Cho dù tên rùa khôn kiếp đó có là ân nhân cứu mạng của con bé, chúng ta cũng không nên để người làm con bé sợ ở trong nhà mình, nếu hẳn thích, đại khái có thể khách sạn mà."

Cô xem thường nhún vai một cái, "Nếu như Tiểu Tĩnh thật sự sợ, chúng ta dĩ nhiên nên làm như vậy."

"Nếu như? Cái gì gọi là nếu như?" Hắn vận lòng mồm, nhìn bà xã, "Em có ý gì?"

"Tôi cảm thấy được, Irapa khiến Sơ Tĩnh khẩn trương, nhưng sợ?" Hiểu Dạ lại nhún vai một cái, đem trái táo gọt xong, nhát nhát bày ngăn nắp trên chiếc đĩa bằng sứ trắng, sau đó xoay người, nhìn người đàn ông đang cau đôi mày rậm nói: "Em không cho là con bé sợ anh ta."

"Con bé dĩ nhiên sợ hẳn, làm ơn, con bé hoàn toàn không đến gần hẳn, ngay cả nhìn lâu khuôn mặt kia mặt một cái cũng không dám" Hắn thả cái chảo xuống, món trứng trần sữa tươi ở trong nồi dao động, vừa không quên nhắc nhở bà xã.

"Đừng nói với em, anh cho rằng con gái mình trông mặt mà bắt hình dong." Cô xem thường đem cái ly đặt ở trên bàn com.

"Anh không hề nói như vậy." Hắn đem món trứng trắng mềm mại đặt lên mâm, xoay người lại thả vào bàn dài, nhú mồm nói: "Nhưng em không thể phủ nhận, khuôn mặt kia, người bình thường nhìn cũng sẽ sợ."

Hắn nói chưa dứt lời, A Nam đã ngáp dài lưng lay đi vào, đặt mông ngồi ở trên ghế, nắm cái ly trên bàn lên, uống một ly sữa tươi trước, mới cười nói: "Chú Cảnh, chị Hiểu Dạ, Chào buổi sáng!"

"Thằng oắt, kêu anh là đại ca!" Cảnh Dã nghe vậy, đưa tay gõ vào đầu hắn, khó chịu mở miệng chỉ ra chỗ sai hắn mà gọi.

Những tên oắt chết tiệt này toi, tất cả đều đi theo tiểu Lam gọi hắn là chú, gọi Hiểu Dạ là chị, giống như hắn là trâu già gặm cỏ non vậy, hẳn chẳng qua chỉ lớn hơn cô mấy tuổi mà thôi có được hay không?

"Khụ khụ! Đại ca?" A Nam sắc mặt một cái, nhú mồm hỏi lại.

"Thế nào? Cậu có ý kiến?"

"Không có." Hắn làm sao dám có ý kiến? Mặc dù đã đi vào trung niên, nhưng người đàn ông này vẫn có thể đánh hắn giống như đầu heo. A Nam gió chiều nào che chiều ấy, quý quyết kêu ngọt một tiếng: "Đại ca, Chào buổi sáng."

Thế mới được chứ!

"Điểm Điểm đâu?" Gần đây vì chuyện Sơ Tĩnh, mấy đứa nhóc này đều trở về rồi, đôi vợ chồng này bị phân phối đến nhà trọ bên này ở, bình thường hai người này dính sát vào nhau, sao hôm nay không thấy bóng dáng? A Nam nghe vậy, nhếch miệng cười một tiếng, "Cô ấy đang tắm."

"Nhìn mặt cậu giống như tên dâm tặc vậy! Nói, buổi sáng đã làm chuyện tốt gì rồi?" Cảnh Dã hí hửng, ép hỏi.

Người đàn ông này thiệt là!

Hiểu Dạ đánh vào cơ lưng rắn chắc của hắn, đỏ mặt lên tiếng quát bảo hắn ngưng lại: "Này! Sáng sớm anh nói bậy bạ gì đó? Còn không mau đem nôi đi rửa!"

A Nam ở một bên cười trộm, thấy Cảnh Dã quay đầu nhìn mình lom lom, để tránh lại gặp đạn lạc đánh trúng, hắn lập tức thu hồi nụ cười, đứng dậy đi hỗ trợ Hiểu Dạ làm salad rau xà lách, không quên mở miệng nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, hai người mới vừa rồi đang nói chuyện gì?"

"Còn có thể tán gẫu cái gì? Trong nhà rõ ràng có thêm một gian phòng, nhưng 』vong ân phụ nghĩa của các cậu, lại muốn đem ân nhân cứu mạng của Sơ Tĩnh đuổi ra ngoài!"

"Làm ơn đi, tên kia hoàn toàn có ý định bắt lương đồ!" Cảnh Dã khó chịu kháng nghị.

"Anh dựa vài điểm nào để kết luận?" Hiểu Dạ chống nạnh, nhú mồm hỏi.

Cảnh Dã đem cằm hất lên, đôi tay ôm ngực, hé mắt nhìn cô nói: "Chỉ bằng việc anh và hắn đều là đàn ông! Đàn ông thì đều là dùng nửa người dưới suy tính!"

Vốn là còn có chút cảm tức Hiểu Dạ, nhìn bộ dáng này của hắn, không khỏi phì một tiếng, bật cười. "Được rồi, điểm này thì em không có cách nào phản bác á."

"Vốn là thế mà, anh nói cho em biết, hắn cái này gọi là chồn chúc tết gà, không có ý tốt! Tiểu Tinh rõ ràng đang sợ tên kia! Ai biết lúc con bé mất trí nhớ thì gã quê mùa kia đã làm gì con bé chứ? Nói không chừng hắn căn bản từ đầu tới đuôi đều đang ở đây nói láo!"

"Không cần mở mắt nói mò, nếu anh cho là hắn đang nói dối, còn có thể cho hắn vào cửa?" Hiểu Dạ bất mãn nhìn hắn chằm chằm

"Hay nên nói, bởi vì anh già rồi, cho nên trực giác nhìn người bị cùn rồi."

Cảnh Dã hít hơi, quát mắt nhìn trừng trừng, "Bất kể như thế nào, anh không cho là để cho hắn ở lại đây lại là chuyện tốt, không tin em cứ hỏi A Nam, lúc này, có phải không nên đề tên kia ở lại đây để kích thích con bé hay không?"

Oái? Tại sao lửa đạn lại chuyển trở lại rồi hà ?

Vốn là lấy một quả táo ăn trộm A Nam mất vô tội, muốn chạy rồi lại không có biện pháp, thấy hai trường bối trước mắt cùng nhau nhìn hắn chằm chằm, chờ hắn phát biểu ý kiến, hắn nuốt quả táo vào trong miệng, ho khan hai tiếng, nói: "Cái đó, lại nói, em thấy là để cho Irapa lưu lại, đích xác là sẽ kích thích đến tiểu công chúa."

"Nhìn đi, anh đã nói mà!" Mặt Cảnh Dã dương dương đắc ý.

"Nhưng. . . ." Ô Hiểu Dạ chớp mắt, A Nam lập tức mở miệng nữa, bất quá không quên chuyển qua vị trí an toàn sau lưng chị Hiểu Dạ, mới mang về mặt cột nhà mà nói: "Em cũng không cho là đại ca anh nên đuổi Irapa ra cửa đâu."

"Tại sao?"

"Đương nhiên là bởi vì, em ấy đã mang thai á."

"Cậu nói cái gì?" Cảnh Dã hít hơi. Tiếng Trung nam, nữ, hắn cùng với cô, khi phát âm lên là giống nhau, vì để ngừa hai người hiểu lầm, A Nam mắt cũng không chớp bổ sung: "Em nói Sơ Tinh đó, không phải Irapa."

"Nói nhảm! Người đàn ông làm sao có thể mang thai?" Cảnh Dã nổi trận lôi đình, mắng liên tiếp, "Đáng chết! Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?"

A Nam mặt đồng tình nhìn hắn, giải thích: "Cái đó, bọn họ bị bão tuyết vây ở trên núi hơn hai tháng, cô nam quả nữ ở cùng một phòng, anh ta lại cứu em ấy, hấp dẫn lẫn nhau là rất bình thường!"

Đã không thể nào nghe nổi nữa, Cảnh Dã giận đến găm thét thành tiếng: "Con mẹ nó! Thằng nhóc xấu xí, thôi tha kia đang ở đâu?"

Mất thấy ông xã giận không kèm được quơ múa cái chảo ướm dầm dề, bước nhanh đi ra cửa, Hiểu Dạ bước vội ngăn ở trước mặt hắn.

"Anh muốn đi đâu?"

"Đương nhiên là đi làm thịt tên rùa khốn kiếp kia!" Hắn nổi trận lôi đình hăm hù.

"Làm thịt? Tại sao? Bởi vì con bé mang thai sao? Làm sao anh biết là ai cưỡng bạo ả?" Cô hé mắt hỏi.

(Quá chí lý =))

Bị bà xã vừa hỏi như vậy, Cảnh Dã ngẩn ra, không thể tin được kéo cao âm điệu nói: "Làm ơn đi, đương nhiên là tên kia! Chẳng lẽ em lại cho là là Sơ Tinh sao?"

"Tại sao không thể chứ?" Cô lạnh lùng hỏi lại lần nữa. Cảnh Dã há hốc mồm cứng lưỡi, thật vất vả mới tìm được một câu nói bảo tố xuất khẩu.

"Nhưng hắn là một tên quê mùa á! Con bé làm sao có thể sẽ thích một gã quê mùa đó chứ!"

"Anh cũng quê mùa á." Hiểu Dạ nhấn tâm chỉ ra, "Không phải em cũng đã gã cho anh đó sao."

"Nhưng là! Nhưng là!" Hắn nổi giận nói: "Cái đó không giống nhau!"

"Không giống nhau?" Cô nén giận hỏi.

Nhìn bà xã, trong lúc nhất thời, Cảnh Dã

không hiểu sao á khẩu không trả lời được, thật lâu, hắn mới tức giận tìm được một câu khác. "Làm ơn đi, con bé chỉ mới hai mươi ba tuổi mà thôi!"

"Là đã hai mươi ba tuổi rồi!"

Ô Hiểu Dạ lấy xuống cái chảo đang rửa nửa trong tay hắn, đi trở về bên cạnh kệ bếp

"Nếu như anh muốn đi tìm người tính sổ, tốt nhất phải làm rõ ràng hung thủ là người nào trước, đừng quay đầu lại làm phạm nhân, mắc công anh xấu hổ đó!"

"Nhưng con bé đã mất trí nhớ á!" Nếu như vậy thì hẳn đi đâu để xác nhận hung thủ là ai? Chẳng lẽ bảo hẳn đi hỏi tên khốn kiếp kia sao?

"Anh biết là tốt rồi." Cô tức giận đem cái chảo bỏ vào trong bồn rửa chén rửa sạch. Nghe vậy, A Nam ở bên cạnh xì một tiếng, bật cười.

Cảnh Dã bỗng đứng xoay người ngang một cái. Tên kia im lặng, hai giây sau, nhưng khi chờ hẳn ngồi trở lại trên ghế xa nhất, lại lại nhìn không được mở miệng nói: "Đại ca, anh cũng biết mà, chị Hiểu Dạ nói không sai, trừ phi tiểu công chúa nhớ ra, nếu không chúng ta thật không thể nào biết là ai cường bạo ai, dĩ nhiên, người cũng có thể đi hỏi Irapa á."

Nghe được những lời nói này, Cảnh Dã cách bàn dài, hướng hẳn hung hăng cười một tiếng, "Thằng nhóc, da cậu ngứa rồi sao?"

A Nam vừa nghe, mặc dù còn muốn nói thêm điều gì, bất quá lúc này thông minh nhìn xuống. Hẳn cười khan hai tiếng, sau đó lập tức cúi đầu ăn một chén to rau xà lách salad mình lấy được, chặn lại miệng lưỡi nói nhiều của mình.

Cảnh Dã hừ lạnh một tiếng, quay đầu, quay lại bên cạnh bà xã hiển nhiên có chút nổi giận.

Hiểu Dạ rửa nôi, không để ý tới người đàn ông đang cười lấy lòng bên cạnh.

Hắn nhìn đại khái năm giây, sau đó có chút không cam tâm mở miệng.

"Sao em vẫn giúp tên kia nói chuyện?"

"Đương nhiên là bởi vì! !" Cô há mồm, rồi lập tức đem những lời nói đã dâng tới cổ nuốt trở về, nói ngược lại: "Em không nói cho anh biết, anh thông minh mà, tự anh nghĩ đi!"

"Bà xã!"

Ánh mặt trời chiếu rọi rõ, chiếu sáng khắp căn phòng. Cảnh Dã ở bên cạnh bà xã hết lời dụ dỗ, nhưng Hiểu Dạ lại không để ý tới hắn, chỉ đem đĩa và bánh mì nhét vào trong tay hắn, chỉ huy hắn đem bữa ăn sáng bung lên bàn. A Nam nén cười, vui đầu ăn mảnh liệt vừa nhìn về phía cửa, vừa rồi có bóng đen bị ánh mặt trời khúc xạ kéo dài, nhưng bây giờ đã biến mất.

Bóng dáng xuất hiện được một lúc rồi, hẳn đoán biết người ấy là ai, mà nếu như những lời vừa rồi cô không thể nói thành lời, hiển nhiên là bởi vì người đàn ông đó cũng có ở đây.

Cô gái đáng thương, bị lời nói dối của chính mình làm mắc nghẹn.

Ưc một hóp sữa tươi nữa, hẳn không nhìn được vui vẻ nghĩ!

Ha, thật may là khi hắn nói chuyện tình yêu, không có nhiều như vậy trở ngại, nhất định là bởi vì bình thường hắn làm nhiều chuyện tốt, cho nên mới nói, người tốt sẽ được quả báo tốt mà!

(Vâng, anh tốt lắm ạ!, để biết anh này tốt đến đâu tra google)

Sơ Tĩnh không hề nghĩ qua, sẽ đơn độc ở phòng khách gặp hắn.

Không phải nói không có cơ hội, mà là mấy ngày nay, cô luôn cố hết sức tránh cùng hắn một chỗ, đó cũng không phải là quá khó khăn, bởi vì chuyện của cô, trong nhà khắp nơi đều là người.

Cô đem người nhà làm thành bia đỡ, đem hẳn ngăn cản xa xa. Cô vẫn làm được rất tốt, cho tới bây giờ.

Sao trước đây, cô lại cũng không nhớ đến, xuống ăn điểm tâm thì sẽ gặp phải hắn đứng ở bên ngoài cửa nhà hàng. Hẳn mặc quần jean cùng áo sơ mi màu đen, hai tay cầm ở trong túi, lẳng lặng dựa vào tường đứng nghiêm. Nửa che bên trong cửa, ở bên trong truyền ra tiếng tranh chấp lẫn nữa, thỉnh thoảng xen lẫn tên của hắn.

Cô vừa xuống lầu, hẳn liền phát hiện ra cô, nhưng hẳn cũng không đi về phía cô, chỉ đứng tại chỗ, cách khoảng cách gian phòng khách, ngắm nhìn cô.

Ở một giây đó, cô thật sự rất muốn, muốn quay người bỏ chạy, sau đó cô nghe được cha chỉ trích Irapa nói káo.

Một con tức giận, làm cho cô rất muốn vào cửa kháng nghị, thay hẳn nói chuyện, nhưng cô không thể, cô không hề có tư cách cùng quyền lợi.

Cô mất trí nhớ, hơn nữa cô nên phải rất sợ hắn, cô nên phải nhanh chóng mau xoay người rồi đi, bộ dạng ra vẻ sợ hãi, để tránh thất bại trong gang tấc, nhưng cô không làm được.

Khi hắn cách khoảng cách xa như vậy, dùng ánh mắt đè nén cùng vẻ mặt thống khổ như vậy ngắm nhìn cô thì khi thấy hẳn chịu đựng tổn thương cô gây ra cho hắn, thì cô đã không làm được!

Con gió buổi bình minh, thổi vào mái tóc đen của hấn khẽ nhếch.

Một giọt nước, từ trên mái tóc hơi ẩm chảy xuống, chạy đến khuôn mặt thô ráp của hấn.

Người đàn ông ở trước mắt, giống như thú hoang bị thương, khản trương, đề phòng, rồi lại giống như khát vọng cô thương hại.

Cô không cho là hấn nghe không hiểu tất cả tranh chấp của bọn họ, dù sao Tiếng Trung của hấn là cô dạy, còn dạy không được tốt lắm. Nhưng cho dù nghe không thể hiểu hoàn toàn, hấn cũng nhất định hiểu được, bọn họ là vì hấn mà cãi vã. Cha muốn đuổi hấn đi, cô nên phải cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm, lại tuyệt không cảm thấy. Cô không biết tại sao hấn lại còn ở chỗ này, hấn nhất định rất rõ ràng, người nhà của cô, không phải ai hoan nghênh hấn.

Sắc mặt cô tái nhợt nhìn người đàn ông kia, tại nguyên chỗ tiến thoái lưỡng nan.

Sau đó, cha bắt đầu phê bình diện mạo hấn.

Điều đó rất không công bằng! Hấn tuyệt không xấu xí, hấn chỉ là có vết thương!

Cha công kích cách hành động của hấn, giống như dao găm đâm vào cô, để cho cô vì hành động của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Irapa không nên bị đối xử như vậy, nhưng mấy ngày qua, hấn một mực yên lặng, lặng lẽ nhẫn nhịn.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ lóng lánh, có chú chim nhỏ bay qua bầu trời xanh thẳm.

Hấn còn đang đứng tại chỗ, cô cũng thế.

Cô không biết mình sao có thể tàn nhẫn như thế?

Cô không biết tại sao hấn còn không đi? Tại sao còn phải chịu đựng tiếp tục?

Nắm chặt tay vịn cầu thang, cô không có cách nào đi về hướng hấn, cũng không có cách nào rời đi.

Nếu như hấn tới gần cô, cô có lẽ còn có biện pháp làm được, nhưng hấn không hề, hấn chỉ

đứng ở nơi đó, đè nén mình, nhìn cô. Sau đó, A Nam tuyên bố cô mang thai. Cái gì? Cô đột nhiên cứng đờ, hoài nghi mình nghe lầm, nhưng cha gầm thét ra tiếng, kêu la muốn làm thịt Irapa. Đang lúc cô không biết nên làm như thế nào cho phải thì em gái vừa mới tỉnh ngủ từ một cánh cửa khác đi ra, mơ mơ màng màng đi về hướng người trước mắt, sau đó con bé kia giờ tay lên kéo kéo quần Jean của hấn.

Hấn cúi đầu nhìn, mắt em gái cô gần như nhắm híp lại, lại đem hai cái tay cũng nâng cao, hướng hấn đưa ra ngoài.

"Ôm, ôm."

Cô vì em gái mơ hồ mà lúng túng không thôi, đang muốn tiến lên, lại thấy hấn ngồi xổm người xuống, đem cô gái cao hơn đầu gối hấn một chút bế lên.

Hai mắt cô bé vẫn không hề mở, cũng không nhìn trước mắt là người nào, chỉ ngã đầu ở trên vai hấn, lầu bầu: "Em muốn đi tiểu."

Nghe câu như thế, cô lập tức tỉnh táo lại, bước nhanh về phía trước.

"Nhà cầu ở đâu?" Hấn hỏi.

"Bên này." Cô nhanh chóng mở cửa phòng ngủ ra, mang theo hấn đi tới phòng tắm.

Sợ con bé nhóc này đặt mông đi tiểu tại trên người của hấn, nhanh chóng đem quần em gái kéo đến trên đùi, hấn thì tại thời điểm ngàn quân nguy kịch, đem nhóc con kia thật nhanh đem thả đến trên bồn cầu, sau đó lập tức xoay người sang chỗ khác. Gần như ở cùng giây, tiếng nước chảy vang lên. Trời ạ, cô thật sự sẽ bị cô nhóc này hù đến chết. Sơ Tĩnh hít một hơi, đưa tay vịn cô bé vừa đi tiểu vừa ngáp, chỉ thiếu chút nữa sẽ phải lui về phía sau ngã vào trong bồn cầu. Sau đó giúp bé rửa sạch sẽ, mặc thêm quần ngủ vào.

Nha đầu dụi dụi con mắt, khi cô giúp bé mặc quần thì mở mắt ra.

"Chị Tĩnh, Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng, hôm nay em không cần đi nhà trẻ sao?" Cô lấy ra khăn lông, giúp con nhóc lau sạch mặt mũi.

"Không đi." Bé lắc đầu một cái, sau đó hỏi một câu thiếu chút nữa làm Sơ Tĩnh té bật ngựa. "Anh là quái vật sao?"

Tầm mắt của bé, vượt qua đầu vai của cô. Sơ Tĩnh quay đầu lại, mới nhìn thấy hấn đã xoay người lại, đối với vấn đề kia, hấn nâng lông mày lên.

"Bé nói gì?"

Thật tốt, hấn nghe không hiểu, cảm ơn trời đất.

Ai ngờ, một giây kế tiếp, cô nhóc kia lại nghiêng đầu, mặt ngây thơ vô tội, mở miệng dùng Tiếng Anh hỏi một lần nữa.

"Anh là quái vật sao?"

Cho dù nghe không hiểu, cô cũng hiểu được cô nhóc này hỏi cái gì, cô hít một hơi, không dám nhìn mặt của người đàn ông đi bên cạnh kia. Nhưng hấn cũng không hề tức giận, ngược lại ngồi chồm hồm xuống, nhìn cô nhóc, dùng Tiếng Trung không lưu loát trả lời: "Không phải, anh không phải quái vật."

"Vậy mặt của anh bị sao thế?" Bé dùng bàn tay nhỏ bé non nớt, chỉ vào gương mặt gần đây vết sẹo của hấn, "Mặt của anh, trời sanh sao?"

"Không, không phải trời sanh." Hấn chăm chú nhìn cô nhóc, "Anh bị thương, bị lửa."

Hấn không biết nên nói hai chữ kia như thế nào, ngẩng đầu nhìn cô.

"Vết phỏng." Sơ Tĩnh cổ họng căng thẳng, khàn giọng bổ sung.

Hấn gật đầu, nhìn nha đầu nói: "Bị phỏng."

"Bởi vì anh không ngoan sao?" Bé chớp đôi mắt to.

"Không ngoan?" Hấn nghe không hiểu cái chữ này.

"Không ngoan." Bé dùng Tiếng Anh lặp lại. "Anh không ngoan sao?"

Sống lưng hấn căng thẳng, trong nháy mắt, cô biết hấn nghe đã hiểu.

Những câu hỏi liên tiếp của cô nhóc kia làm cho Sơ Tĩnh đứng ngồi không yên, mỗi một câu cô bé hỏi, đều giống như những thanh đao vô lễ đâm vào trên vết thương của hấn, nhưng hấn lại vẫn kiên nhẫn trả lời.

"Không, bởi vì anh. Không cẩn thận?" Irapa không xác định mình có dùng được đúng chữ không, ngẩng đầu nhìn cô lần nữa. Sơ Tĩnh gật đầu, giúp hấn xác nhận. Hấn cúi đầu, nhìn cô nhóc, nói: "Anh không cẩn thận."

Cô nhóc thoả mãn gật gù đầu, nghiêm túc xuống một bình luận: "Anh nên cẩn thận một chút."

Hấn cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười, làm ấm áp trái tim của cô.

Một giây kế tiếp, không hề báo động trước, cô nhóc nhón chân nghiêng người, cầm mặt của hấn, ở trên má trái gần đây sẹo cũ của hấn hôn một cái.

Hai người lớn đều bị động tác của cô nhóc làm sợ hết hồn, chỉ thấy cô nhóc vui vẻ lộ ra một nụ cười thật to.

Hấn ngây dại, Sơ Tĩnh cũng thế.

"Tốt lắm, như vậy đau đau sẽ bay đi mất rồi!"

Cô nhóc mở đôi mắt to đen lúng liếng, cười meo meo dùng Tiếng Anh tuyên bố, sau đó thật vui vẻ bỏ lại hai người, ngâm nga khúc thiếu nhi, bước lon ton chạy ra ngoài.

Chờ cô nhóc phịch một tiếng đóng lại cửa phòng ngủ, Sơ Tĩnh mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, không nhận được tò mò hỏi.

"Con bé nói gì thế?"

Cô nhóc kia, không sợ hấn. Người nhà của cô bất kỳ một ai cũng không hề ngại vết thương trên mặt hấn, còn đối với hấn có vài phần kính trọng. Giống như cô. Đã từng, cô cũng không sợ.

Cho dù ở trên núi cao, ở trạng thái tứ cổ vô thân, cô vẫn chiến đấu hăng hái không ngừng.

Cô sẽ thỏa hiệp, nhưng cũng không buông tha.

Cô gái giống như cô, không thể nào bị mặt của hấn hù được, có lẽ đầu tiên nhìn biết, nhưng gia giáo của cô quá tốt, coi như cô đánh mất trí nhớ, cũng sẽ không đem sự sợ hãi kéo dài của cô biểu lộ ra ngoài.

Nhưng sau khi cô thanh tỉnh, nhưng vẫn trắng trợn sợ hãi hấn, tránh né hấn.

Mầm mống hoài nghi, ở trong lòng nẩy mầm.

Trước đây, hấn vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng, lại đến bây giờ, mới phát hiện ra vấn đề ở nơi nào.

"Cô bé nói gì?"

Thanh âm tò mò của cô ở phía sau vang lên.

"Như vậy, sẽ không đau đớn." Hấn cưỡng bách mình mở miệng.

Trong nháy mắt, không biết tại sao, Sơ Tĩnh lại có chút ghen tị với cô bé con thẳng thắn đó. Sau đó, hấn liền đứng lên, thân hình cao lớn gần như tràn đầy phòng tắm nhỏ, cho đến lúc này, cô mới chậm nửa nhịp phát hiện, trong phòng chỉ còn lại hấn và mình. Hấn xoay người, dùng một loại vẻ mặt kỳ quái nhìn cô. Nhịp tim, tăng nhanh một cách kì lạ.

Cánh cáo, ở trong đầu tất tất vang dội.

Thậm, cô quên không nên cùng hấn đơn độc chung đụng.

Hấn cử động, chậm rãi hướng cô đến gần.

Không hiểu sao, Sơ Tĩnh kinh hoàng, không nhận được lui lại mấy bước, lão đảo thoắt lui ra khỏi phòng tắm.

Irapa bỗng nhiên dừng lại, tròng mắt đen buồn bã.

Trái tim của Sơ Tĩnh đột nhiên rút chặt, cô nên trực tiếp đi ra ngoài, rời khỏi phòng của em gái, đừng nên đứng gần hấn.

Nhưng vẻ mặt của hấn làm cho cô đau lòng, biết rõ nên chạy trốn, hai chân của cô lại không nghe cô sai khiến, gất gao dính ở tại chỗ.

Sau đó, hấn cất bước lần nữa, đến gần.

Cô ngừng thở, giống như chỉ một giây, hấn đã đi tới trước mắt.

"Em quên cái này."

Hấn từ trong túi móc ra một đôi bao tay da, đó là hấn dùng da thú hoang, tốn thật nhiều ngày, tự tay phơi nắng, đặc chế, may lại bao tay cho cô. Sơ Tĩnh khiếp sợ nhìn đôi bao tay kia, không thể tin được hấn lại mang theo bên người. Hấn đem bao tay đưa tới trước mặt cô.

"Đây là của em." Hấn dùng Tiếng Trung có chút không lưu loát nói.

Cô không hề đưa tay nhận, cô rất muốn, vô cùng muốn, nhưng cô không dám.

Hấn mặt không chút thay đổi nhìn cô, đổi những ngôn ngữ chấp và nói: "Không cần, thì vứt bỏ."

Hơi thở Sơ Tĩnh cứng lại, phí hết lớn hơi sức, mới để cho đôi tay ở lại bên người. Cô tái nhợt, nói giọng khàn khàn: "Tôi. Tôi không biết. Anh đang nói gì."

Ai ngờ một giây kế tiếp, hấn liền đem cái bao tay hướng một bên cửa sổ ném ra ngoài.

"A!" Cô sợ hết hồn, không nhận được đưa tay ngăn cản, cũng đã không kịp rồi. Cô gấp gấp nằm ở bên cửa sổ nhìn xuống, cái bao tay rơi vào trên con đường lớn.

"Làm sao anh có thể!" Cô quay người lại, lại thấy hấn đã ép đến trước mắt, tròng mắt đen lấp lánh.

"Chỉ là một món đồ bỏ đi, em quan tâm cái gì?"

Đây là một khảo nghiệm.

Cho đến lúc này, cô mới phát hiện đây là một khảo nghiệm.

Sơ Tĩnh á khẩu không trả lời được nhìn hấn, hoảng hốt, ý loạn. Hiển nhiên, mới vừa rồi khi cùng em gái chung đụng thì cô không biết tại sao đã để lộ, hấn vốn đang không xác định, cho nên khảo nghiệm cô, mà cô ngốc đến trực tiếp một cước giẫm vào trong bẫy rập của hấn.

"Nói đi, em quan tâm cái gì?" Hấn ép hỏi.

"Tôi." Cô há mồm, lại nhả không ra được một chữ.

"Không biết tôi đang nói cái gì?" Hấn nhú mày, nhếch khóe miệng, trong mắt lại không hề có nụ cười, chỉ có đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa.

Thấy hấn hướng phía trước tiến tới gần, cô run giọng kiên trì, cố gắng hướng bên cạnh né tránh, "Tôi nghe không hiểu. Xin lỗi, tôi. Quên. Tôi nên cùng anh nói cảm ơn, nhưng tôi. Không nhớ rõ, tôi không biết anh."

Nghe cô nói..., hấn càng căm tức hơn, vươn tay kéo cô vào trong ngực. Cô hít hơi, cảm giác được dục vọng của hấn đang chống đỡ vào cô.

"Quên? Vậy còn cái này?" Hấn tức giận trợn trừng mắt nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Tĩnh đỏ rực một mảnh, "Tôi không biết anh đang nói cái gì, tôi nghe không hiểu."

"Không hiểu?" Hấn hí mắt, khàn khàn nói: "Vậy thì hét lên đi."

Cô trừng lớn mắt, hoài nghi mình nghe lầm ý tứ của hấn, hấn không thể nào làm như vậy, nơi này là phòng của em gái, ba mẹ cô đều ở phòng ăn cách đây một bức tường, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng sẽ có người mở cửa đi vào.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hấn cúi đầu hôn cô. Nụ hôn này, có chút thô lỗ, vô cùng sắc tình. Nóng bỏng ẩm ướt, tràn đầy nhục dục. Sơ Tĩnh vùng vẫy, đẩy vào đầu vai của hấn, nhưng hấn không chịu buông, một giây kế tiếp sau đó, hấn đột nhiên trở nên dịu dàng, mà cô lại nhớ người đàn ông này đến như vậy.

Cô cố gắng trốn tránh, né tránh, nhưng hấn không chịu buông qua cô, chỉ truy kích một lần nữa.

Mà ông trời à, lồng ngực của hấn, mùi vị của hấn, bàn tay to của hấn, làn da nóng ẩm của hấn, còn có trái tim đang đập mạnh mẽ va vào lồng ngực của cô. Điều là quen thuộc lại mê người như thế.

Một lần rồi lại một lần, hấn dùng đôi môi dụ dỗ, trêu chọc, nhắc nhở cô nhiệt tình mà hai người từng trải qua, để cho cô thờ dốt không dứt.

Cô không nên hưởng ứng hấn, cô không thể hưởng ứng hấn, nhưng lý trí cô yếu ớt, không có cách nào không chế thân thể của mình, hai đầu gối cô run rẩy như nhũn ra, da nóng lên, trái tim đập cuồng loạn.

Hấn dùng một bàn tay đem lấy hai tay của cô kiềm ở phía sau, đè cô ở trên tường, bấp bừa tráng kiện cắm vào giữa hai chân cô, nâng cô lên cao, dán ở giữa vách tường cùng hấn, để cho cô không có cách nào chạy trốn.

Sau đó, hấn bỏ qua môi của cô, khẽ lui ra, dán sát vào môi của cô thờ hổn hển, đôi mắt đen tòà sáng, chiếu lên gương mặt đỏ như những mây đỏ mặt của cô.

Cô nên thét chói tai, nhưng nếu như cô kêu, tất cả mọi người sẽ lao ra, loại tình trạng này sẽ chỉ làm chuyện càng bết bát hơn.

Cô muốn bảo vệ hấn, chứ không phải là muốn cho hấn bị rắc rối. Cho nên, cô chỉ dám đỏ mặt hút không khí run rẩy, thấp giọng cảnh cáo hấn:

"Anh điên rồi. Mau buông tôi ra."

Nhưng hấn chỉ nhìn cô, sau đó vén lên chiếc áo sơ mi của cô, kéo nội y của cô xuống, ở dưới ánh nhìn chăm chú của cô, cúi đầu, ngậm lấy đầu vú màu phấn hồng đứng thẳng của cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gần như bốc cháy, không thể tin hít một hơi, bởi vì đôi môi nóng bỏng kia mà run rẩy.

"Irapa."

Hấn cũng không vì vậy dừng lại giày xéo tàn nhẫn này, ngược lại đưa tay dò vào trong chiếc quần short của cô, lần mò qua lớp quần lót vừa sát người, đi tới nguồn nhiệt ướt át bí mật kia xoa nắn.

Cô hít một hơi, nháy mắt, trong đầu chỉ còn lại giác quan kích thích mê người kia.

"Không."

Hấn mút cô, xoa lấy cô, ma sát cô.

Này. Đây thật là quá đáng.

Nửa giàng chân ở trên đùi hấn, Sơ Tĩnh không tự chủ được ngẩng đầu cong người, liều mạng cắn môi, lại vẫn không có cách nào hoàn toàn đè nén ngăn chặn tiếng rên rỉ run rẩy bật ra bên môi.

Cô không có cách nào tự kiểm chế, ôm chặt lấy chiếc gáy tráng kiện ướt mồ hôi của hấn, mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào hấn đã buông lỏng tay của cô ra. Hấn ngẩng đầu lên, đôi môi ẩm ướt nóng bỏng, mút hôn cô hòng ườn lên của cô, một đôi mắt đen nhìn cô chăm chăm, ngón tay thô ráp còn đang ở trong cơ thể cô, nhanh chóng qua lại xoa lấy nơi mềm mại nắn cảm nhất, chỉ trong phút chốc đã đem cô trêu chọc đến điểm cao nhất. Suy nghĩ, trong nháy mắt trống không thành một mảnh.

Toàn thân cô căng thẳng, thân thể không tự chủ được co rúc lại, thiếu chút nữa sẽ phải kêu thành tiếng, một giây sau đó, cô chỉ kịp cắn đầu vai hấn, chặn lại thanh âm của mình.

Khi trận sướng khoái điên cuồng kinh người kia qua đi, cô chỉ có thể toàn thân vô lực mà co quắp tựa vào trên người hấn thờ dốt run rẩy.

Có một giây, cô không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì, thậm chí quên mình đang ở nơi nào.

Sau đó, cô nếm đến vị nặn trong miệng.

Đầu vai hắn, bị cô cắn ra dấu răng rõ ràng.

Hắn ôm lấy cô, toàn thân cao thấp vẫn căng thẳng nóng bỏng như sắt.

Cô kinh hoàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy hắn nhìn cô, chờ cô ngẩng đầu, cho đến khi tầm mắt hai người nhìn thẳng vào nhau, hắn mới ngang ngược hung hăng mở miệng.

"Hiện tại, nói lại lần nữa, em nghe không hiểu."

Toàn thân cô cứng đờ.

Hắn nhìn chăm chú vào cô, cằm căng thẳng nói: "Nói lại lần nữa, em không biết tôi."

Cô hốt hoảng nói: "Tôi không biết!"

"Không phải em nghe không hiểu sao?" Hắn quát mắng, "Nghe không hiểu, em cũng có thể trả lời tôi?"

Cô há hốc mồm cứng lưỡi, không phát ra được thanh âm nào.

"Tôi đang vô lễ với em." Hắn nhìn cô, hỏi: "Nếu em không nhớ, tại sao không hét lên?"

"Tôi Đúng, đúng bởi vì" Khi hắn ép hỏi, Sơ Tĩnh là lượt bại lui, không nghĩ ra bất kỳ một lý do nào.

"Bởi vì em vừa lúc cần đàn ông?" Hắn giận dữ hỏi châm chọc: "Cho nên mới quyết định tặng cho người gặp đầu tiên là tôi?"

Không chút suy nghĩ, cô tát hắn một cái.

Tay cô vừa vung đi, trong nháy mắt, ngay cả chính cô cũng hù sợ, nhưng cô vẫn không nhịn được cảm xúc rung rung nhìn hắn chăm chăm.

Hắn cũng không hề cử động, chỉ nhìn lại cô chăm chăm, sau đó lui một bước, buông cô ra.

"Em thật sự không biết nói láo." Hắn lãnh lùng mở miệng.

Chân Sơ Tĩnh mềm nhũn không có cách nào tự chống đỡ mình, chỉ có thể tựa vào bức tường đỡ sau lưng.

Hắn nắm chặt hai quả đấm, đôi mắt đen thâm u gần đầy thống khổ, "Nếu như em muốn thoát khỏi tôi, chỉ cần nói một tiếng là được rồi, không cần phải giả vờ mất trí nhớ."

Cô hé miệng, môi hồng khẽ run, lại không tìm được bất kỳ câu chữ nào.

Hắn thống khổ nhìn cô mở miệng, bỏ lại một câu nói, sau đó xoay người rời đi. Cô nghe không hiểu hai chữ cuối cùng của câu nói kia, lại vẫn cảm giác được đó là câu chỉ trích. Nhìn bóng lưng hắn quay đầu rời đi, cô che môi của mình, dựa vào tường co lại ngồi dưới đất, lệ nóng không tiếng động chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Anh chàng Quê Mưa Thâm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hắn sớm nên biết cô đang nói dối! Trước đây, hắn không phải không từng bị người làm nhục qua, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa có đau thế này! Cô gái chết tiết đó, đã làm cho đầu óc hắn choáng váng, chỉ cần có liên quan tới cô, đầu của hắn liền không có cách nào suy nghĩ như bình thường. Tức giận cảm quần áo toàn bộ thu vào ở bên trong túi hành lý, Irapa kéo khóa kéo lên, nắm lên hành lý muốn rời đi, ai ngờ cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

Hắn đem cửa dùng sức mở ra, người cha cao lớn cường tráng của cô đang đứng ở đó.

"Cậu có rảnh không?" Mặc dù ngắm thấy hành lý trong tay hắn, người đàn ông kia vẫn mở miệng.

"Không." Hắn mặt lạnh trả lời.

"Tôi cần một trợ thủ." Cảnh Dã không để ý tới hắn, chỉ đem thùng dầu trong tay ném về phía trước. "Cầm lấy."

Hắn không thể không bỏ hành lý xuống, đón lấy cái thùng nặng gần hai mươi cân này đưa tay, nếu không nhất định sẽ bị đập thành nội thương.

Irapa kinh ngạc nhìn chằm chằm người đàn ông kia, người này không thể nào nghe không hiểu Tiếng Anh, anh văn của hắn rất lưu loát, nhưng người kia lại làm như không nghe thấy.

"Chúng ta trước hôm nay, phải đem lâu cuối sơn nước sơn không thấm nước một lần cho xong." Cảnh Dã xoay người, vừa nói vừa nắm sơn dầu quét lên trên, thấy hắn không đi theo, vẫn không quên quay đầu lại cau mày thúc giục, "Oát con, còn đứng đó làm gì?"

"Tôi phải đi." Hắn cứng ngắc mở miệng.

Cảnh Dã không kiên nhẫn chống nạnh, nói: "Tôi biết, tôi thấy hành lý, nhưng cậu đã ở nhà tôi ăn uống miễn phí cũng đã nhiều ngày rồi, giúp một tay cũng là phải chứ?"

Người đàn ông này nói chuyện như là chuyện đương nhiên, làm cho hắn thật đúng là không biết nên nói gì.

Thấy hắn trầm mặc, Cảnh Dã chợt nhíu mày, "Chẳng lẽ cậu ngay cả khiêng một thùng nước sơn, đi vài bước đường cũng làm không được ăy chứ?"

Nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang giẫm cột mình, Irapa cảm thấy ngọn lửa trong lồng ngực càng lúc càng cháy vượng hơn.

Khi hắn phát hiện thì hắn đã không chịu nổi yếu thế đem thùng sơn vác lên đầu vai, đi thẳng lên lâu cuối, sau đó cùng người đàn ông đó đứng dưới ánh nắng mặt trời rửa sạch sàn nhà lâu cuối, rồi lại giống như đang so tài, bắt đầu quét sơn lên đó.

Ánh mặt trời nóng bỏng, trên bầu trời xanh không ngừng tỏa ra hơi nóng gay gắt.

Lưng của hắn, nóng giống như bị hơ trên lửa.

Khi đang làm việc thì gương mặt ướt đầm nước mắt của cô lần nữa hiện lên trong đầu, hắn không biết mình tại sao còn phải quan tâm, còn có thể quan tâm, nhưng ngực lại vẫn vì vậy mà cảm giác đau đớn. Cô gái đáng chết! Hắn không nên đối với cô có chút vọng nào, không nên cho là cô sẽ không giống như những người khác, không nên cho là mình có thể thắng được cô! Khi cô phát hiện đã an toàn thì cô lập tức bắt đầu nói láo. Cái gì mất trí nhớ! Cái gì quên mất! Đây là cút chó!

Khi cô tỉnh lại, trong nháy mắt đó hiển nhiên rất nhanh liền ý thức được, hắn là một phiền phức khó thoát khỏi.

Có lẽ cô nghĩ hắn sẽ sống chết quá quyết dây dưa lấy cô, đuổi theo cô, cô không muốn để cho người nhà của cô biết, cô đã từng cùng một người đàn ông như hắn có qua lại, cho nên dứt khoát nói láo lấy cớ đã mất trí nhớ —

Trái tim, lại nhói đau.

Hắn nắm chặt chổi quét sơn dầu, ra sức huy động, dùng sức phốt qua một mặt tường rào, giống như làm như vậy, là có thể dùng nước sơn màu trắng đó, xóa đi gương mặt của cô.

Khi hắn dồn hết con giận vào công việc, thùng nước sơn trong tay rất nhanh đã trống rỗng, hắn tiếp tục vác đến một thùng sơn khác, bắt đầu lặp lại công việc.

Nhưng mặc dù hắn thoa một tầng lại một tầng nước sơn không thấm nước, xoạt một đường, rồi lại một đường trắng tinh lên sàn, nhưng vẫn là không có cách nào quên cô.

Cho dù hắn đã phát hiện lời nói dối của cô, thế nhưng hắn lại vẫn muốn cô.

Cho dù là hiện tại, hắn vẫn muốn xuống lâu, dùng sức lay động cô, hướng về phía cô gầm thét, cưỡng bách cô tiếp nhận mình. Cút chó, Irapa, mày thật đáng thương một cách đáng chết! Cô gái ấy hồ thẹn vì quen mày đó! Hắn tức giận nghĩ tới, nhưng lúc hắn nhìn bức tường cùng sàn nhà trở nên trắng xóa một mảnh thế nhưng hắn lại thấy cô đứng trên nền tuyết trắng, bên cạnh hai người tuyết đó. Đó là giả, đó chỉ là trò chơi cô dùng để giết thời gian của cô ấy, tựa như cô cũng xem hắn là trò tiêu khiển giết thời gian mà thôi, cô chỉ là đang lợi dụng hắn!

Hắn tự nói với mình, nhưng sâu trong nội tâm, lại có một thanh âm khác đang kháng nghị.

Nếu thật sự là như thế, cô cũng sẽ không cố gắng bảo vệ hắn.

Lúc Mak tới, hắn nhớ lại rất rõ ràng, cô nắm lấy súng chạy đến, lấy thân ngăn ở trước mặt của hắn, cô thậm chí yêu cầu hắn và cô cùng nhau về trong phòng, cũng không nguyện ý để cho hắn đơn độc đối mặt với kẻ địch.

Cô gái kia nếu thật sự muốn lợi dụng hắn, cần gì phải bảo vệ hắn?

Nhưng cô lấy hắn làm hồ thẹn a!

Lại một lần nữa , hấn cảnh cáo mình.

Nhưng trái tim, lại bắt đầu dao động.

Hắn nhớ lúc cô cười, nhớ lúc cô dịu dàng, nhớ cảm giác cô nắm chặt tay của hắn, cùng hắn cùng nhau ngắm cảnh mặt trời mới ló dạng ở hướng Đông, ngã về hướng Tây lúc về chiều.

Không tự chủ, hấn thả chậm động tác quét sơn. Hắn nhớ nét không muốn xa rời trong mắt cô. Đó, không phải giả, không thể nào là giả. Nếu như không phải thế, tại sao cô phải nói dối? Hắn đấu tranh, hoài nghi mình quá mức khát vọng cô, mới bắt đầu lấy cớ giúp cho cô.

"Này, nhóc!"

Cánh Dã kêu lên thô lỗ, ở phía sau vang lên.

Hắn đột nhiên hồi thần, ngừng công việc trên tay, quay đầu nhìn lại.

"Xuống lầu ăn cơm " Cha cô nói.

Hắn đứng lên, mới phát hiện đã đến buổi trưa.

Diện tích sân thượng rất lớn, cả tòa cao ốc này đều là của Cảnh gia , bọn họ bận rộn cho tới trưa, mới quét chỉ được một nửa.

Hắn đói bụng đến mức bụng kêu vang, không hề nhiều lời nói nhảm, hấn và người đàn ông kia cùng nhau xuống lầu ăn cơm

Cô gái kia không hề xuất hiện, thật may là không xuất hiện, nếu không hấn không biết mình có thể làm ra chuyện gì kỳ quái hay không.

Có một bộ phận của chính hấn, rất muốn chất vấn cô tại sao nói dối; một phần khác chính hấn, là muốn kéo dài cô tới gần đây phòng của cô, đem dục vọng nóng bỏng vùi vào trong thân thể của cô, cưỡng bách cô thừa nhận cô quan tâm hấn.

Bất kể là người nào, cũng sẽ bị đội cận vệ của cô xúm lại đánh cho đến chết. Sau khi đi tới nhà cô, hấn mới phát hiện nguyên nhân cô trước khi gặp hấn còn là xử nữ, bất kỳ một người đàn ông nào muốn theo đuổi cô, đều phải trải qua cửa ải người nhà cô, chỉ là người cha kinh khủng lại cường tráng này của cô, cũng đủ để dọa lui một biển người theo đuổi. Buổi chiều thì hấn và cha cô trở lại sân thượng tiếp tục quét nước sơn không thấm nước, A Lăng cùng một người khác hấn chưa từng thấy tới hỗ trợ một chút, sau đó lại rời đi.

Trừ đơn giản âm ừ, hấn duy trì trầm mặc, chỉ làm công việc của mình, nhưng thủy chung không có cách nào đem cô từ trong đầu óc lấy ra ngoài.

Hắn đem tất cả mặt tường cùng sàn nhà cũng sơn thành màu trắng, nhưng hình ảnh của cô trong lòng hấn lia càng lúc càng rõ ràng hơn.

Công việc sơn phết này là một công việc đơn điệu lại nhàm chán, nhưng bất tri bất giác, tiêu hao hết hơn phân nửa lửa giận của hấn.

Khi hấn cùng cha của cô cùng nhau phân công hợp tác, sơn hết tất cả tường cùng sàn nhà trên sân thượng, sau đó hấn đã không còn nổi giận như vậy.

Công việc cứ lặp đi lặp lại như thế, dần dần, hấn tỉnh táo lại.

Mặc dù vẫn còn có chút căm tức, nhưng hấn từ từ có thể chuyển động đầu của hấn, để cho mình phân tích tất cả tình trạng.

Cô đang nói dối, nhưng hấn không cho là tất cả những chuyện cô làm từ trước đến tận bây giờ tất cả biểu hiện đều là giả.

Sáng sớm hôm nay, khi hấn giận đến mất đi lý trí cố ý làm nhục cô thì cô đại khái có thể kêu gọi người nhà, bọn họ thì ở cách vách mà thôi, cô rất dễ dàng là có thể tạo ra tình trạng bất lợi đối với hấn, để cho hấn bị đuổi ra cửa, nhưng cô lại nhịn được.

Hắn nói với cô những lời nói rất tệ. Hắn là người đàn ông đầu tiên của cô, hấn biết rõ cô không phải là cô gái như vậy, nhưng bởi vì hấn đã bị tổn thương, cho nên muốn tổn thương cô ngược lại. Hắn nhìn thấy trong mắt cô xuất hiện đau đớn, nhưng đó hấn tức giận đến mức choáng váng, hấn quá đau đớn, bỏ quên cô cũng đang đau đớn.

Vậy mà hôm nay, về mặt đau đớn của cô, lại thật sâu chiếu vào trong óc hấn, đục khoét hấn.

Đáng chết! Rõ ràng nói láo chính là cô, tại sao đến cuối cùng có cảm giác áy náy lại là hấn?

Phiền nào lấy tay gạt những giọt mồ hôi thấm ướt mái tóc đen, hấn thật không biết nên suy nghĩ như thế nào, hấn không biết cô đến tận cùng là đang suy nghĩ gì!

"Bia chứ?"

Hai chữ, cắt đứt suy nghĩ mâu thuẫn của hấn, Irapa dừng lại động tác dọn dẹp, quay đầu lại đã thấy Cảnh Dã cầm một lon bia ướp lạnh đưa cho hấn.

Mặc dù hoài nghi người này hạ độc ở bên trong, cuối cùng hấn vẫn nhận lấy quà tặng hiếm khi người đàn ông này thân thiện đưa cho, mở ra đưa vào miệng ực một hớp.

Chất lỏng trượt xuống cổ họng thấm lạnh, tàn đi không ít khí trời.

Cảnh Dã tựa vào mặt tường đã sơn khô vào buổi sáng, cũng ực một hóp bia, sau đó nói: "Cậu sơn tốt lắm." Đó là một câu khen ngợi, xuất từ trong miệng người đàn ông này, gần như là kỳ tích.

"Cám ơn." Hắn xóa đi mồ hôi trên mặt, tựa vào cùng mặt tường, từ nơi này nhìn ra ngoài, là cả một dãy núi liên miên mặc dù không hề hiểm trở hùng vĩ như ở nhà của hắn, nhưng lại tràn đầy sức sống, xuân ý dào dạt hơn.

"Hết giận chưa?"

Nghe một câu như thế, Irapa sùng sốt, quay đầu nhìn lại.

"Phụ nữ, luôn có thể làm cho người đàn ông mất đi lý trí." Cảnh Dã không biết người này tại sao đột nhiên thay đổi chủ ý muốn đi, nhưng trừ Tiểu Tinh ra, giống như cũng không có cái gì khác có thể.

Mặc dù không thích người này, nhưng hắn cũng không hi vọng tên này ra đi lại bị trách đến trên đầu mình.

Cảnh Dã nhìn hắn, nói: "Anh không nên để tức giận điều khiển mình, lúc tức giận, phải tĩnh táo lại trước, mới sẽ không bởi vì nhất thời xúc động, mà làm ra quyết định sai lầm."

Irapa hồ nghi nhìn người đàn ông này, kỳ quái thái độ của hắn vì sao chợt biến chuyển.

"Tôi cho là anh không hy vọng tôi ở lại chỗ này." Hắn không nhịn được mở miệng.

"Tôi đúng là không hy vọng." Cảnh Dã mắt cũng không chớp nhìn hắn nói: "Nhưng bà xã tôi bảo tôi phải nên lễ phép một chút."

Người đàn ông này ngược lại rất là thành thực.

Hắn cười, ực một hóp bia nữa, lại nghe Cảnh Dã nói tiếp.

"Huống chi, tôi luôn nghĩ, cậu cũng không phải là hồng bút như vậy." Tiểu tử này làm việc rất chắc chắn, từ đầu tới đuôi không hề ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, cũng không thừa cơ mò cá, càng không than qua một tiếng khổ. Nói thật ra, người này thật đúng là xem ra tương đối thuận mắt một chút ở bên trong đám người đeo đuôi Tiểu Tinh từ trước đến bây giờ.

Hắn xuất thân là bộ đội đặc chủng, có chân tài thực liệu, cũng có năng lực, không phải những thứ miệng cộp gan thỏ kia, tốt mã dè cùi, đại thiếu gia hoa tâm chỉ biết qua loa vài câu.

Mặc dù là âm trầm một chút, nhưng trọng điểm là, hắn đủ dũng cảm, cũng có can đảm, không chỉ nguyện ý thay Tiểu Tinh đỡ đạn, còn nguyện ý trong hơn nửa tháng qua, vì cô cố nhẫn nhịn, im hơi lặng tiếng ở nơi này làm trâu làm ngựa, mặc cho người. Được rồi, là mặc Cảnh đại gia hắn làm nhục.

Thành thật mà nói, người này trừ một vấn đề kia ra, kỳ thật đúng là không hề có khuyết điểm nào khác.

"Biết tôi chán ghét cậu điểm nào không?" Cảnh Dã nhìn hắn hỏi.

"Điểm nào?" Irapa hỏi.

Cảnh Dã đem lon bia bóp dẹp, ném vào trong thùng không, trả lời!

"Con mẹ nó, cậu ở quá xa."

Hạ tiện.

Cảnh Sơ Tinh đỏ vành mắt, lấy dũng khí, gọi điện thoại hỏi Nhị tẩu Thủy Tinh ở Đồ Gia, hiểu tiếng Tây Ban Nha hai chữ kia là có ý gì. Thủy Tinh sùng sốt một chút, lại vẫn trả lời câu hỏi của cô. Tôi không hề hạ tiện như vậy. Đó là câu nói sau cùng hắn nói với cô.

Cô đã tổn thương hắn nghiêm trọng, cô đã sớm biết, nhưng lúc hắn nói ra câu kia thì tim vẫn co rúm lại một chút.

Cô không biết chuyện sẽ biến thành như vậy, cô chưa từng muốn chân chính tổn thương hắn.

Cho dù cô thật sự đã thương hắn, cũng là vì bảo vệ cho hắn.

Nhưng tại một giây đó, cô biết, cô có lẽ không tổn thương thân thể của hắn, lại đã thương tim của hắn thật sâu.

Cô cúp điện thoại, nước mắt trong nháy mắt tràn mi lần nữa.

Tiếng gõ cửa vang lên, cô không hề hưởng ứng, chỉ nằm trên giường, đem chăn kéo qua đầu, giả vờ còn đang ngủ, nhưng người tới đẩy cửa đi vào.

Cô cần môi nhện tiếng khóc thút thít, không bao lâu sau, một bàn tay dịu dàng, xoa đầu cô ở trong chăn.

"Irapa đang thu thập hành lý." Hiểu Dạ dịu dàng mở miệng.

Hắn muốn đi?

Tìm cô đau nhói, đau đến mức như bị xe lửa thẳng tắp đụng vào. Bất giác, ở bên trong chănm cô đem bao tay da vừa nhặt về thật chặt đè ở trái tim, giống như làm như vậy là có thể ngừng đau. Trời ạ, cô không biết được mình vì sao còn có thể cảm thấy kinh ngạc đau đớn, cô sớm nên biết hắn sẽ đi, cô đã đối xử với hắn như thế, hắn còn có thể làm sao? Cô vốn nên mừng vì hắn đã đi, đối với hắn như vậy là tốt nhất.

Vốn phải là như vậy

Nhưng, cô lại không có cách nào quên thái độ khi hắn phát hiện cô đang gạt hắn thì.

Hắn cho là, cô nói dối, chỉ là muốn thoát khỏi hắn.

Hắn cho là, tất cả những chuyện này, chẳng qua chỉ là một trò chơi của cô.

Hắn cho là, cô trở lại trong nhà, đã cảm thấy hắn không xứng với cô.

Hắn cho là, cô làm nhục hắn.

Nhưng không phải như thế, cô thật rất muốn hét to lên với hắn, thật rất muốn đến trước mặt hắn, đem hết những lời nói trong tim toàn bộ nói cho hắn biết. Nhưng lý trí lại nói cho cô biết, như vậy mới đúng, cô phải nén lại, để cho hắn đi về nhà.

Thất vọng thương tâm dù sao vẫn tốt hơn so với bỏ mạng, không phải sao?

Không phải sao?

Cô ở trong chăn vây quanh mình, đè nén tiếng khóc sục sùi.

Bàn tay dịu dàng, vẫn khẽ vuốt ve đầu của cô, lưng run rẩy của cô. "Bởi vì không có chuyến bay bay thẳng Nam Mỹ, cho nên anh ta đặt vé máy bay, bay đến Nước Mỹ, sau đó sẽ chuyển cơ trở về nước. lát nữa, cha con sẽ đưa anh ta ra sân bay." Hiểu Dạ vuốt con gái đang trộm khóc trong chăn: "Con có muốn đến cùng anh ta chào hỏi một tiếng không?"

Không cần.

Sơ Tĩnh trầm mặc, ở trong chăn lắc đầu.

Cô không cần, cô không dám tiếp tục đối mặt với hắn, cô sợ sẽ thấy trong mắt của hắn xuất hiện vẻ khinh bỉ, hoặc là thậm hại hơn, hoàn toàn không để ý tới cô.

"Con nên biết, trốn tránh không phải là phương pháp giải quyết vấn đề."

Cô vẫn lắc đầu.

Hiểu Dạ cúi người xuống, ghé sát vào chăn của con gái, nói nhỏ: "Mất trí nhớ cũng không phải là cách."

Cô cứng đờ, ngừng lại hô hấp.

Thật lâu sau, cô chậm rãi kéo chăn xuống, chột dạ nhìn mẹ.

"Mẹ. Biết lúc nào?"

Nhìn con gái khóc sưng cả mắt, Ô Hiểu Dạ nâng khóe miệng lên, "Con trở về ngày thứ nhất."

Cô kinh ngạc khẽ nhếch miệng lên, trong lúc nhất thời, nói không ra lời.

"Con không dám nhìn anh ta, cũng không đơn độc ở cùng với anh ta, thậm chí chưa từng đề cập tới nói cảm ơn với anh ta." Hiểu Dạ lau đi lệ trên mặt cô, "Sau đó, lại cho rằng không ai phát hiện thì nhìn lên anh, chú ý đến anh ta." Hiểu Dạ khẽ mỉm cười, đem lấy mái tóc dài của cô xén đến sau tai. "Ai, mà mẹ cũng đã bắt gặp về mặt đó trên mặt con, đó là thống khổ do dự khi yêu say đắm." Dù sao, cô cũng từng có thời gian như vậy.

"Con." Cô muốn phủ nhận, lại không biện pháp nói láo đối với người phụ nữ trước mắt này nữa.

Hiểu Dạ vuốt mặt của cô, "Chúng ta rất giống nhau, con biết không?"

Sơ Tĩnh gạt đầu, cup mắt xuống.

"Trước kia mẹ cũng từng cho là, mẹ không hề có tư cách lấy được hạnh phúc."

Cô kinh ngạc giương mắt, chỉ thấy Hiểu Dạ khẽ kéo khóe miệng. "Bị gã điên Mak đó quẩn lầy, ai có thể nguyện ý đứng ở bên cạnh mẹ, cùng mẹ nắm tay nhau để đối mặt chứ?"

Sơ Tĩnh mặt tái nhợt.

"Nhưng mẹ gặp được Cảnh Dã." Trong mắt Hiểu Dạ chan chứa tình cảm, hiếm khi khen ngợi vợ một câu: "Anh ấy là người đàn ông tốt."

Nhìn nữ nhi lệ ướt mắt, Hiểu Dạ nhẹ giọng trấn an: "Irapa cũng thế."

Cô nghẹn ngào mở miệng: "Sao mẹ có thể xác định?"

"Bởi vì con thương anh ta." Ô Hiểu Dạ mỉm cười, "Mẹ không cho là con sẽ yêu một người quá tệ, mặc dù bị nguy ở thâm sơn, bị gió tuyết bao vây cũng giống vậy." Cô không hề phủ nhận, cô không có cách nào phủ nhận, chỉ có lệ nóng chảy ra. Hiểu Dạ nằm lên giường, ôm cô vào trong ngực an ủi. Sơ Tĩnh núp ở trong ngực cô, nghẹn ngào, "Con không muốn, nhưng. . . . Con không còn có cách nào. . . ."

"Mẹ hiểu, mẹ cũng từng phản kháng qua như vậy, nhưng nên đến luôn là sẽ đến, có lúc, chuyện như vậy thật không phải là do chúng ta có thể lựa chọn."

Câu này, làm cho cô khóc đến càng thêm thương tâm.

Thở dài, Hiểu Dạ vuốt đầu của cô, hỏi: "Nếu con thương anh ta, tại sao còn muốn đẩy anh ta ra? Còn phải làm khó mình? Làm khó hấn như vậy?"

Cô lắc đầu, nghẹn ngào không chịu trả lời.

Hiểu Dạ giúp cô lau đi nước mắt, nâng lên cằm của cô, hỏi: "Là bởi vì Mak sao?"

Nghe đến tên đó, làm cho sắc mặt cô trong nháy mắt trắng xanh.

Tên đáng chết!

Hiểu Dạ ở trong lòng âm thầm nắn, chỉ dịu dàng hỏi lần nữa: "Hấn đã nói gì với con?"

Cô lắc đầu lần nữa.

"Tiểu Tĩnh, con phải đem lời nói ra, con hiểu không? Có nhớ không? Không nói ra, thì không có cách nào biểu đạt ý tưởng của con rõ ràng."

"Không có." Cô tiếp tục lắc đầu phủ nhận, thậm chí cố gắng kéo ra nụ cười run rẩy. "Hấn không nói gì."

Hiểu Dạ nhìn cô, gần như thở dài thật sâu. Cô đứng dậy, "Đã như vậy, vậy thì mẹ nghĩ, có lẽ con không ngại mẹ đi tìm Irapa hàn huyên một chút."

Sơ Tĩnh đột nhiên cả kinh, hốt hoảng bỏ ngồi dậy.

"Tán gẫu cái gì?"

"Hấn hỏi tiểu Lam, quan hệ của con cùng Mak, bởi vì không phải người trong cuộc, cho nên bọn họ chưa nói cho hấn biết, nhưng hấn vẫn kiên trì gia nhập hành động cứu viện, mẹ nghĩ chúng ta nợ hấn một lời giải thích." Hiểu Dạ ý vị sâu xa nói: "Dù sao, hấn cứu con hai lần, lại thay con nhận một phát đạn."

"Không cần!" Sơ Tĩnh kinh hoảng bắt lấy Hiểu Dạ muốn xoay người rời đi, cầu khẩn nói: "Đừng nói, mẹ đừng tìm hấn nói!"

"Tại sao?" Hiểu Dạ nhíu mày hỏi.

Mặt cô tái đi, cả lăm nói: "Hấn. . . . Hấn đã muốn đi, nói chuyện này chút ý nghĩa gì?"

"Ít nhất để cho anh ta tốt hơn một chút, không làm cho anh ta cảm giác mình là một tên ngu ngốc." Hiểu Dạ bắt chéo đôi tay ở trước ngực, nhìn cô.

Cô phản bác, "Con là vì bảo vệ hấn!"

"Vì bảo vệ anh ta, hay là bảo vệ chính con?" Câu chỉ trích này giống như tiếng sấm sét, làm cho cô hơi bị co rúm lại.

"Hấn xuất thân là bộ đội đặc chủng, mẹ tin con đã sớm nghe từ bên Tiểu Võ nói." Hiểu Dạ nhìn cô, nói: "Hấn có năng lực bảo vệ mình."

Sơ Tĩnh mím chặt môi, nước mắt không tiếng động tuôn rơi.

"Con rõ ràng biết chuyện này, chẳng qua con quá nhất gan, con sợ bị cự tuyệt, cho nên mới tìm lý do đẩy ra hấn."

Hiếu Dạ tàn khóc nói rõ sự thật này.

"Con." Cô co rúm lại, không có cách nào biện hộ giúp mình.

"Nhất gan cũng không sao, vì mẹ cũng sợ vậy." Hiếu Dạ ngồi trở lại trên giường, nắm lấy tay của cô, nhìn thẳng vào đôi mắt đầm ướt của cô, "Con biết không? Con không phải là anh ta, cô không nên tự tiện giúp anh ta quyết định, thậm chí khiến Mak giúp anh ta quyết định."

"Con không có." Cô phủ nhận đến một nửa liền bùng kín môi, chấn động kinh hoàng đến giống như trúng phải một đòn cảnh tỉnh.

"Không có sao?" Hiếu Dạ đánh thức cô, "Nhìn thử xem con đã làm cái gì? Con khiến Mak điều khiển sinh mệnh của con, đem người yêu của con đẩy ra xa. Con đẩy ra người thứ nhất, sẽ có người thứ hai, thứ ba, sau đó đến cuối cùng, con sẽ đem mình phong bế, sợ tình yêu, sợ hãi bị tổn thương, chỉ còn lại cô độc một mình, đó là chuyện mà mẹ không muốn thấy nhất, con hiểu không?"

Cô chưa bao giờ nghĩ tới điểm này, không hề nghĩ qua chuyện mà mình làm, sẽ đổi lấy kết quả như thế. Mẹ nói không sai, cô rất ích kỷ, cô giấu giếm tất cả, chỉ là vì bảo vệ mình. Sơ Tĩnh lạnh run, run rẩy, hai mắt đầm lệ nhìn mẹ, "Con không có. Tôi chỉ muốn. Con không muốn. Con rất sợ hãi."

"Nói cho mẹ biết, tên khốn kiếp kia rốt cuộc đã nói gì với con?"

Cô che môi, sợ hãi rung giọng nói: "Hắn. Hắn nói con cùng hắn là giống nhau. Con cùng hắn đều là. Chúng ta đều là. Đều là." Cô không thể nói ra khỏi miệng, chỉ có thể dừng lại.

Hiếu Dạ giật mình, nâng mặt của cô, nghiêm mặt nói: "Không, con không hề giống như hắn, tên kia là một tên điên cuồng thật sự, con không phải."

"Nhưng Irapa không biết được, anh ấy không biết được a!" Cô thống khổ nhìn người phụ nữ có cùng gương mặt giống cô, khóc òa lên nói ra sự sợ hãi sâu nhất trong nội tâm: "Nếu như anh ấy phát hiện ra, anh ấy sẽ cảm thấy con chỉ là một sản phẩm nhân tạo, không phải. Không phải là người."

Trời ạ, kẻ điên chết tiệt kia! Nếu cô có cơ hội, nhất định phải tự tay làm thịt hắn!

Ô hiếu Dạ đề, đem Sơ Tĩnh thương tâm khóc đến không thành tiếng ôm vào trong ngực.

"Con bé ngọc này, con đương nhiên là người." Hiếu Dạ ôm chặt cô, rung rung nói giọng khàn khàn: "Cho dù chúng ta có cùng cấu trúc thân thể đồng dạng, con và mẹ là hai thân thể riêng biệt, chúng ta có từng linh hồn riêng, khác nhau về khuyết điểm cùng yêu thích, hoàn toàn khác nhau về cuộc sống và hoàn cảnh, chẳng qua con chỉ dùng phương thức hơi khác biệt để ra đời, nhưng con còn là một con người, con hiểu không?"

"Con không biết. Nếu như Irapa." Sơ Tĩnh khóc sùi sụt, đôi mắt đầm lệ mơ mơ màng màng mà nói: "Anh ấy đã làm con cảm thấy con rất đẹp. Rất đặc biệt. Giống như con là bảo vật trân quý nhất cõi đời này. Con không biết được. Nếu anh ấy dùng anh mắt khác để nhìn con. Con không muốn. Không muốn anh ấy cảm thấy con rất ghê tởm. Cảm thấy con chỉ là động vật để thí nghiệm."

Chỉ là nghĩ thôi, cũng đã cảm thấy khó thừa nhận, cô không biết nếu hắn thật sự có loại phản ứng đó, cô nên đối mặt như thế nào đây.

Hiếu Dạ rất muốn cùng cô bảo đảm, Irapa sẽ không nghĩ như vậy, nhưng cô đối với người đàn ông kia vẫn không quen thuộc lắm, không quen thuộc đến có thể biết hắn sẽ phản ứng như thế nào.

"Bé ngoan của mẹ, mẹ không thể nói với con, anh ta nhất định sẽ không ghét cô, cũng không thể nói cho con biết, anh ta nhất định sẽ yêu con, nhưng là."

Hiếu Dạ ôm chặt cô, nói: "Mẹ biết rõ, nếu như con không đem những lời nói này nói rõ ràng cùng anh ta, đối với con hay đối với anh ta đều không công bằng, nếu như con thật sự thương anh ta, cô nhất định phải cho anh ta, cũng như cho mình một cơ hội. Mẹ biết con rất sợ, nhưng con nhất định phải lấy dũng khí đến gặp anh ta để nói rõ, đây là con nợ anh ta."

Phải tin tưởng, người đàn ông mà con lựa chọn.

Đó là lời khuyên cuối cùng của mẹ trước khi đi. Hoàng hôn rồi, màu hồng sáng mờ lờu chuyển ở trên biển. Sơ Tĩnh khóc sưng cả mắt, trong phòng ôm chặt cái bao tay của hắn đưa. Phải tin tưởng, người đàn ông mà con lựa chọn.

Cô cũng muốn tin tưởng hắn, nhưng hắn chưa từng nói qua yêu cô, thậm chí chưa từng mở miệng giữ cô ở lại.

Không sai, hắn thật sự tìm đến cô, còn chấn đạn giúp cô, thế nhưng tất cả tất cả đều là tình huống khi hắn cho là cô là người bình thường.

Ngoài cửa sổ, truyền đến tiếng động cơ xe hơi, một chiếc xe lái tới, rồi dừng lại.

Không bao lâu sau, truyền ra thanh âm các người đàn ông nói chuyện với nhau.

Là Vũ ca cùng cha, sau đó cô nghe được thanh âm của Irapa.

Trái tim của cô căng thẳng, hai mắt nhắm nghiền.

Hắn muốn đi.

Cổ họng co rút nhanh, cô dùng sức đè ép tim, lại không ngừng được đau.

Các người đàn ông đem hành lý thả ra cốp sau xe, cô nghe được tiếng cốp xe bị đóng mạnh lại, cả người cũng theo đó chấn động.

Mẹ muốn cô cho hắn cơ hội, nhưng nếu như hắn không thương cô, nếu như hắn lộ ra biểu tình chán ghét ghê tởm.

Tôi không hạ tiện như vậy. Lời của hắn, vang vọng ở bên tai cô, đâm vào cô. Tôi không hạ tiện như vậy. Đáy mắt của hắn đau đớn, đốt cháy cô. Trời ạ, cô không thể làm như vậy, cô không thể để cho hắn cứ như vậy mà đi mất!

Không để cho mình có thời gian dỗi ý, cô kéo ra màn cửa sổ bằng lụa mỏng, thò người ra đi ra ngoài, hô to: "Irapa!"

Ba người đàn ông đồng thời ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cô.

"Chờ em." Cô nhìn người đàn ông kia, nước mắt chảy xuống, nghẹn ngào cất giọng kêu lần nữa: "Đừng đi!"

Sau đó, cô rời khỏi bệ cửa sổ, xoay người chạy xuống lầu.

Hắn không biết cô muốn làm gì. Chuyện cho tới bây giờ, hắn thật không biết được cô còn muốn làm gì nữa, nhưng không có cách nào để xuống kỳ vọng hiển nhiên đã dâng lên đến ngực, tự ái của hắn ở trước mặt cô, chỉ mong manh như tờ giấy.

Cô mặc một bộ u phục nhẹ nhàng, đi chân không, vội vã chạy xuống, gần đến cửa, rồi lại ngừng lại, nước mắt rùng rùng nhìn hắn.

Bộ váy trắng nõn nhu thuận liền thân đó, làm cho cô trở nên mềm mại hơn. Nước mắt của cô, theo gió rơi xuống, cho dù là hiện tại, sau khi hắn phát hiện lời nói dối của cô cô vẫn dễ dàng có thể làm động tới tâm tình của hắn. Không tự chủ, hắn ngừng thở. Sau đó, cô hít một hơi thật sâu, đi về phía hắn.

Irapa nắm chặt hai quả đấm.

"Tiểu Tĩnh, xảy ra chuyện gì?" Cha cô vận mày mở miệng.

"Con." Mọi Sơ Tĩnh phát run, bất an nhìn hắn một cái, rồi mới nhìn cha, thừa nhận nói: "Con nói dối, con không hề mất trí nhớ."

Cánh Dã há hốc mồm cứng lưỡi nhìn cô chằm chằm, sau đó quay đầu chất vấn Hàn Võ Kỳ: "Đáng chết! Cậu đã sớm biết?"

"Dĩ nhiên không phải." Vì câu tự vệ, Hàn Võ Kỳ mắt cũng không chớp trả lời ngay: "Tôi làm sao có thể biết, tôi cũng không phải là con giun trong bụng cô ấy."

Mẹ kiếp, khó trách bà xã chết cũng không chịu nói tại sao muốn giữ tên khốn kiếp này, nhất định cô ấy cũng sớm đoán được rồi!

Cánh Dã âm thầm nín thở một tiếng, lòng tràn đầy khó chịu đóng mạnh cửa xe, tự mình đi trở về trong phòng.

Hàn Võ Kỳ thở dài, vỗ vỗ bả vai của cô, cũng cùng đi theo về trong phòng, bỏ lại hai người kia, tự mình giải quyết vấn đề giữa bọn họ.

Những đám mây trên trời theo gió lưu chuyển, biến ảo thành hình dáng bất đồng. Sơ Tĩnh nhìn người đàn ông trước mắt, cổ họng căng lên. Hắn vẫn đứng ở bên cạnh xe, không hề có ý muốn bước tới. Tâm thần bất định bất an, cô đi tới trước mặt hắn, hít một hơi thật sâu, rung rung khàn giọng mở miệng yêu cầu: "Có thể hay không. Em có lời muốn nói cùng anh. Chúng ta có thể nói chuyện một chút hay không?"

Vì phòng ngủ mình làm ra chuyện ngu xuẩn, Irapa đem tay cắm ở trong túi, cầm căng thẳng.

"Có cái gì để nói?"

Cô co rúm lại một chút, như bị hắn đánh một cái tát, lại vẫn đứng tại chỗ, kiên trì nói: "Có một số việc, em phải nói cho anh biết."

"Nếu như là nói xin lỗi, " Mặt hắn không chút thay đổi mà nói: "Không cần."

Cô co rúm lại lần nữa, nhưng vẫn mở miệng: "Em rất xin lỗi."

Hắn nhìn cô, duy trì trầm mặc.

"Thật sự rất xin lỗi." Cô lặp lại, nước mắt chảy xuống gương mặt của cô.

Hắn mím chặt môi, đôi tay ở trong túi nắm chặt thành quyền, ngăn cản mình đem lấy cô ôm chặt vào trong ngực an ủi.

Hắn không có biện pháp bởi vì cô nói xin lỗi, sẽ để cho chuyện qua đi, hắn nhất định phải biết nguyên nhân.

"Tại sao em nói dối?" Hấn hỏi.

Về mặt của hấn là thống khổ như thế, Sơ Tình xúc động gờ tay lên, có một cái chớp mắt, cô thật sự sợ hấn sẽ vệt cô ra, nhưng hấn không hề, chỉ nhìn cô chăm chăm, cho đến khi tay cô run rẩy rơi vào trên gương mặt tục tũn của hấn. Hấn nên né tránh tay của cô, nhưng cô đang run rẩy, tay của cô đang run, môi của cô đang run. Hấn lại khát vọng cô đụng vào như thế, muốn được sự dịu dàng mà hấn luôn tưởng niệm không thôi. "Em nói dối, là bởi vì, em sợ." Cô ngược nhìn hấn, rung giọng nói: "Em rất sợ."

"Sợ cái gì?"

Cô khẽ run đôi môi hồng, nhỏ giọng thừa nhận, "Sợ anh biết. Bản chất của em."

"Có ý gì?" Hấn vận lòng mày.

Sơ Tình nhìn người đàn ông mà cô lựa chọn trước mắt, lời của mẹ vang lên ở trong tai.

Phải tin tưởng, người đàn ông mà con lựa chọn.

Cô tin tưởng, cô sẽ tin tưởng hấn.

Run rẩy, cô lấy dũng khí, cầm trong tay một phong thư Tiếng Anh nhờ mẹ viết xong, sớm bị cô xoa nắn sắp nhàu nát, giao cho hấn.

"Đây là cái gì?" Hấn hồ nghi hỏi.

"Em." Cô khàn khàn mở miệng: "Lý do nói dối."

Nói xong, cô lui một bước, rồi lại xúc động tiến lên lần nữa, ở trên đường cái, hôn hấn.

Irapa sùng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng, cô đã lui về phía sau. "Em yêu anh." Trái tim của cô thắt chặt lại, nước mắt doanh tròng kéo ra một nụ cười run rẩy, nhìn hấn thật lòng tỏ tình, "Em là tiểu quý nhất gan, cho nên mới giả vờ mất trí nhớ, biết rõ anh nghe không hiểu, mới dám nói ra khỏi miệng. Nếu như có thể, em nguyện ý đi cùng anh đến chân trời góc biển, nhưng em không thể, anh không thể biết em đã mong ước đến mức nào đâu."

Gió thổi mái tóc dài của cô, nước mắt trong suốt phản xạ kim quang.

Dưới trời chiều, cô nhìn trông xinh đẹp lại yếu ớt như thế, tựa như búp bê làm bằng thủy tinh, giống như chỉ chạm nhẹ nhàng một cái, sẽ vỡ vụn đầy đất.

Hấn nghe không hiểu cô nói gì, chuỗi Tiếng Trung này quá dài, có mấy chữ lạ hấn chưa từng nghe qua, bất chợt, hấn không quan tâm lý do chết tiệt nọ nữa, hấn chỉ cần phải biết rằng cô muốn hấn, cái này là đủ rồi.

Irapa vươn tay muốn kéo cô, nhưng cô lắc đầu, lại lui một bước.

"Không cần." Cô che đôi môi phát run, rung rung khàn cầu, "Xin anh hãy xem xong, xem xong trước."

Hấn vốn muốn tiến lên, nhưng về nào đó trong mắt cô đã ngăn trở hấn.

Cách một khoảng cách thật xa, cô rung rung nức nở nói: "Nếu như anh xem xong rồi muốn đi, trực tiếp có thể lên xe, nếu như anh xem xong. Còn muốn em. Em sẽ ở trên lầu chờ anh."

Nói xong, nhìn hấn một cái thật sâu, cô cường bách mình xoay người, rời khỏi hấn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

15 phút hai mươi giây. Xem một phong thư, không cần thời gian lâu như vậy. Nhưng cô cũng vẫn không hề nghe được thanh âm xe rời đi. Sơ Tình núp ở trên giường, vây quanh đầu gối, nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ treo tường, nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, chỉ cảm thấy dạ dày rồi rầm thành một tảng đá nặng trĩu.

Cô biết mình rất không có can đảm, bỏ lại một quả bom cho hấn rồi bỏ chạy, nhưng cô không có dũng khí đứng ở dưới lầu nhìn hấn xem xong lá thư này, cô sợ ở trước tiên, nhìn thấy phản ứng kinh hãi của hấn, như thế sẽ đem cả đời của cô đều không thể quên.

Cho nên cô lựa chọn đi lên lầu, lại không nghĩ rằng, thời gian chờ đợi lại mệt nhọc như thế, mỗi một giây cũng chậm giống như con ốc sên đang bò.

15 phút ba mươi giây.

Trời ạ, tại sao lâu như vậy?

Nhìn kim chỉ giây nhích từng chút một, cô cắn môi, suy tính đến bên cửa sổ nhìn lên, rồi lại sợ không nhìn thấy hắn. Nếu như hắn đi thì làm sao bây giờ? Nếu như hắn vẫn còn ở thì làm sao bây giờ? Nếu hắn vẫn còn ở, lại không đi lên, sợ rằng trong lòng cũng có nghi ngờ. Có phải, hắn đã bị chân tướng dọa sợ hay không? Dù sao sự tồn tại của cô là không tầm thường như thế.

Coi như hắn có cảm tình đối với cô, cũng là dưới trạng thái cô là người bình thường, hiện tại hắn biết sự thật, có lẽ hắn đã bắt đầu cảm thấy ghê tởm!

15 phút bốn mươi giây.

Lệ nóng, treo ở hốc mắt.

Hắn nhất định đã đi rồi, nếu không cũng nên lên tới, không phải sao?

Bỗng dưng, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động cơ xe khởi động ở lầu dưới.

Cả người cô run lên, đau lòng như cắt, nước mắt bỗng nhiên thành chuỗi chảy xuống.

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn muốn tìm một người có thể thật tâm yêu cô, cô còn tưởng rằng cô đã tìm được.

Ở trong núi thì hắn luôn chăm sóc cô, thậm chí càng về sau còn có thể trêu chọc cô cười.

Cô nhớ tất cả chi tiết cùng hắn chung sống, hắn tỉ mỉ, hắn săn sóc, hắn thô lỗ, hắn dịu dàng, hắn hài hước.

Cô chưa bao giờ từng đối với người nào có loại cảm giác này, cô quan tâm mỗi tiếng nói, cử động, một tiếng cười của hắn, quan tâm đến nỗi ngay cả tâm cũng sẽ đau.

Người đàn ông kia, tựa như có một phần thân thể cô. Hắn phải là của cô, thuộc về cô. Cô xác định như thế, hắn là thuộc về cô, nhưng hắn muốn đi, cô cảm thấy mình giống như người sống sờ sờ lại bị moi mất tim!

Không, cô không muốn mất đi hắn!

Xóa đi nước mắt, Sơ Tĩnh cuồng loạn suy nghĩ.

Cô quá ngu ngốc, dựa hết vào mấy trang giấy, mấy hàng chữ, hắn làm sao có thể hiểu hoàn toàn.

Hắn chỉ là cần một chút thuyết phục, hắn nhất định có thể hiểu, cô cũng là người, cũng như hắn, hắn nhất định có thể hiểu!

Chật vật vụn phần, cô hốt hoảng nhảy xuống giường, phóng tới cửa phòng.

Cô có thể thuyết phục hắn, cho dù muốn cô cầu xin hắn cũng được.

Chỉ cần hắn nguyện ý cho cô cơ hội, cô nhất định có thể làm cho hắn hiểu rõ.

Sơ Tĩnh khóc cầm tay lên cửa, kéo cửa ra!

Đó, là một phong thư rất dài. Tràn đầy mùi từ Tiếng Anh, rõ ràng khai báo cuộc đời của cô. Hoặc là nên nói, cô được sinh ra. Hắn đứng ở cửa, tại dưới trời chiều, từng câu từng chữ, đem mùi từ giấy đỏ xem xong toàn bộ.

Đơn giản mà nói, thật ra thì dùng một hàng chữ đã có thể giải quyết, nhưng theo mẹ cô viết ở trong thư, cô lo lắng hắn không có cách nào hiểu rõ ràng cho nên khai báo tất cả mọi chuyện, nét chữ viết thanh tú kia cảnh cáo hắn, muốn hắn hiểu rõ ràng rồi mới quyết định.

Cô là người phục chế.

Bởi vì bị gã điên Mak, mà cô bé được phục chế ra.

Người phục chế? Đây nhất định là một trò đùa!

Nhưng tất cả, tất cả, cũng không có nguyên nhân khác có thể giải thích, người nhà cô đối với cô bảo vệ quá mức, nguyên nhân Mak bắt cóc cô, còn có cô cùng cô mẹ quá độ giống nhau!

Hắn không thể nói hắn không hề bị dọa sợ, nhưng đây đã giải thích rất nhiều chuyện.

Bao gồm lời nói dối của cô, cô lùi bước, trong mắt cô sợ hãi cùng khát vọng.

Em nói láo, là bởi vì, em sợ. Em rất sợ.

Sợ anh biết. Chân chính em là.

Bộ dáng cô muốn khóc khi nhìn hắn, hiện lên ngay trước mắt; bàn tay nhỏ bé của cô muốn chạm tới hắn lại sợ bị cự tuyệt, run rẩy lau mặt của hắn. Hắn biết cái loại cảm giác đó, loại khát vọng đó rất rõ ràng, so với ai khác còn hiểu nhiều hơn. Mấy ngày nay, cô vẫn tránh né hắn, tất cả đều là vì cùng một nguyên nhân.

Cô sợ hắn cự tuyệt cô, ghét bỏ cô!

Hắn có thể biết được cảm giác cô đã dùng biết bao nhiêu dũng khí, mới có biện pháp đi tới trước mặt hắn nói xin lỗi, mới có thể đem chân tướng bày ở trước mặt hắn.

Cô sẽ nguyện ý làm như vậy, không thể nào chỉ là vì nói xin lỗi, cũng chỉ có một nguyên nhân có thể giải thích!

Khi hắn lĩnh ngộ đến nguyên nhân kia, một luồng tình cảm dạt dào không tên chiếm lấy hắn, rung chuyển hắn.

Nháy mắt, có chút choáng váng.

Không hề suy nghĩ nhiều, hắn liền cất bước đi về hướng trong nhà. Hắn nhất định phải biết, hắn cần nghe cô chính miệng nói ra, cần nhìn thẳng vào mắt cô, nghe cô chứng thật suy đoán của hắn.

Nhưng trong cửa lớn rộng mở, lại có cha của cô đang đứng.

Hắn đột nhiên dừng bước lại.

"Phải biết rằng, tôi rất không thích thấy trong nhà có phụ nữ đang khóc." Cảnh Dã ngăn ở cửa, nhìn chằm chằm hắn nói: "Nếu cậu đi ngay bây giờ, con bé chẳng qua chỉ đau lần này, cậu tốt nhất nên hiểu rõ ràng mình đang ở làm cái gì." Người đàn ông này biết rõ hắn không hề muốn đi, hắn chỉ là cùng hắn cùng đi mua dầu mới mà thôi! Hắn mím chặt môi, nói: "Anh biết tôi không hề muốn đi."

"Nhưng cậu đã từng suy tính phải đi." Cảnh Dã chỉ ra trọng điểm, nghiêng đầu nói: "Tôi không hy vọng về sau ba ngày hai bữa thì phải đổi mặt loại chuyện như thế này, nên cậu tốt nhất suy nghĩ một chút, mình cần chính là cái gì."

"Tôi muốn qua!" Hắn tức giận nói: "Cho nên tôi mới ở chỗ này, tôi hiểu rõ mình muốn cái gì!"

"Nghĩ kĩ lần nữa đi." A Lăng ngồi ở cửa cầu thang, mặt âm trầm.

"Không sai, nghĩ kĩ lần nữa đi." A Nam từ một bên góc phòng tiêu sái ra ngoài, nghiêm túc nhắc nhở, "Hiểu rõ ràng một chút, tình trạng thân thể của cô ấy mặc dù trước mắt cũng xem như may mắn, nhưng chúng tôi ai cũng không biết về sau có thể có vấn đề gì hay không."

"Nếu như cậu có một chút hoang mang, không xác định, " Hàn Võ Kỳ tựa vào bên kia trên tường, chen miệng nói: "Vậy bây giờ rời đi, đối với cô ấy, đối với cậu đều tốt."

Irapa tức giận trợn trừng mắt nhìn bọn đàn ông này, hiển nhiên hắn muốn đi lên, trước hết phải bước qua được đám người đàn ông này!

Nếu như bọn họ cảm thấy bày ra loại chiến trận này sẽ làm hắn nửa đường bỏ cuộc, vậy thì đáng chết thật, đã quá khinh thường hắn!

"Tôi không quan tâm các người nghĩ cái gì, tôi chỉ quan tâm cô ấy nghĩ gì thôi!" Hắn bước nhanh đến phía trước, đi thẳng đến trước mặt Cảnh Dã, nhìn chằm chằm vào hắn lạnh lùng nói: "Đừng cản đường của tôi!"

Cảnh Dã khoanh hai tay ở trước ngực, cười khan một tiếng.

"Vậy cậu phải chứng minh ngươi có năng lực bảo vệ con bé."

Muốn hắn chứng minh, không thành vấn đề! Không hề báo động trước, hắn ra quyền đánh vào người đàn ông ở trước mắt. Nếu như chỉ cần đánh ngã bọn họ, là có thể thắng được cô gái yêu mến, vậy hắn vô cùng vui lòng!

Có một người đàn ông đứng ngoài cửa. Đột nhiên kéo cửa ra, làm Sơ Tĩnh sợ hết hồn, cô dừng lại bước chân đang vội vã, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào người đàn ông cô cho là đã lên xe, chuẩn bị rời đi. Khóe miệng hắn bị tét, trong mắt có tia máu, lỗ mũi cao thẳng còn chảy máu mũi, tóc đen bởi vì ướt mồ hôi mà quần xoắn, chiếc áo thun không tay trên người bị kéo tới mà vạt vẹo biến hình.

"Anh." Cô che môi, há mồm, nước mắt lại tràn mi ra, cô thử nhiều lần, mới có biện pháp nghẹn ngào mở miệng: "Làm sao anh. Chuyện gì

thế?"

Người đàn ông nhìn chăm chăm cô, mắt đen thâm u.

"Cầu thang nhà em, có chút chướng ngại vật." Hắn mở miệng, thanh âm thô ráp.

Nghe được thanh âm thô ráp của hắn, cô mới phát hiện trên cổ của hắn cũng có chút sưng đỏ.

"Anh phải bỏ ra một chút thời gian, mới thanh trừ được những thứ đó."

Lúc hắn nói chuyện, máu mũi chậm rãi nhỏ xuống, cô hốt hoảng đưa tay che lỗ mũi chảy máu của hắn, lo lắng đến mức lệ rơi đầy mắt, "Anh có khỏe không? Tại sao có thể như vậy? Người bị đụng đầu rồi sao?" Nhà cô nào có chướng ngại vật gì, nhất định là lúc hắn lên lầu ngã nhào đụng đầu rồi. Bị tình trạng của hắn làm sợ tới mức luống cuống tay chân, Sơ Tĩnh vội vã xoay người lại chạy vào trong phòng, tâm hoảng ý loạn mà nói: "Em giúp anh đi gọi xe cứu thương."

Irappa theo vào phòng cô, thật nhanh bắt được cô.

"Không cần, anh không sao." Hắn lôi cô vào trong ngực, nhấn mạnh.

"Nhưng!" Cô khẩn trương muốn kháng nghị.

"Chỉ qua lỗ mũi đụng một chút." Hắn giơ tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cúi đầu nhìn cô, bảo đảm nói: "Anh rất khỏe."

Hắn mới không tốt, người đàn ông này chặt vật phải giống như đi qua ngõ tối bị người ta vây đánh!

Vây đánh?

Bỗng dưng, cô hít một hơi, đột nhiên tỉnh ngộ được.

Nhà cô không hề có chướng ngại vật, nhưng có một đám đàn ông bảo vệ cô quá mức.

Thật là quá đáng!

"Tại sao bọn họ có thể đối xử với anh như vậy!" Cô tức giận đến mức nước mắt tuôn không ngừng, xoay người muốn xông ra tìm người tính sổ. "Những gã xấu xa mà!" Trên thực tế, động thủ trước là hắn. Hơn nữa cô cho là hắn làm thế nào để thông qua những người đàn ông kia, đang muốn cùng cô xác định một ít chuyện trước, hắn thật sự không quá muốn cho cô nhìn thấy thương vong thảm thiết bên ngoài.

Mặc dù thật cao hứng thấy cô vì hắn tức giận như vậy, bắt quả hắn vẫn bắt được cô lần nữa, lời cô trở về trong ngực.

"Ha ha!" Hắn nhốt chặt hông của cô, xoay cô lại, "Anh không ngại, bị thương da thịt mà thôi."

"Nhưng." Cô che môi.

"Anh không sao, thật mà." Ngay cả hắn cũng không thể tin được sẽ giúp những người đàn ông kia nói chuyện, nhưng hắn thật sự mở miệng: "Bọn họ không có ác ý, chẳng qua là cố gắng bảo vệ em thôi."

Hắn là nghiêm túc, cô có thể nhìn ra từ trong mắt của hắn.

"Bọn họ." Cô cắn môi, đau lòng vuốt gương mặt bị thương của hắn, "Không nên đối xử với anh như vậy."

Nhìn cô lệ ướt mắt, Irappa nắm bàn tay nhỏ bé phát run của cô, nói giọng khàn khàn: "Anh không quan tâm đến bọn họ, anh chỉ quan tâm em."

Cô nghe qua những chữ này, nhưng không xác định được ý tứ chân chính.

"Quan tâm?" Ánh mắt của hắn làm cho cô nín thở, thấp thòm, cô hỏi thăm một chữ độc nhất này: "Có ý gì?"

"Ý này." Hắn cúi đầu, nâng mặt của cô lên, hôn lên đôi môi mềm run rẩy của cô. Cô hít một hơi nhẹ nhàng, nếm được hơi thở nóng bỏng của hắn. Sơ Tĩnh không thể tin được, hắn đang hôn cô. Nhưng hắn đang làm. Hắn từ từ liếm hôn lên từng cánh môi của cô, sau đó dụ dỗ cô hé miệng, cùng môi lưỡi của cô quấn quít.

Đó là một nụ hôn dịu dàng, ngọt ngào, thương tiếc.

Khi hắn lui ra thì cô còn đang run rẩy.

Không thể tin được, cô vuốt môi của mình, nhìn người đàn ông trước mắt này, hoảng loạn, khàn giọng hỏi.

"Anh. Đã đọc thư?"

"Đọc rồi." Hấn gật đầu.

"Anh biết. Anh biết em là." Cổ họng cô nghèn nghẹn, chỉ có thể dùng đôi tay đè ép trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi ngực.

"Em, chính là em." Hấn lấy ngón cái vuốt ve đôi môi ướt át của vuốt cô, khàn giọng nhấn mạnh: "Anh chỉ quan tâm em, những thứ khác đều không quan trọng."

Lại một lần nữa, cô lại ngừng thở, cảm nhận hấn dịu dàng chạm vào.

Điều đó, đã cho cô chút dũng khí. Nhìn người đàn ông cường tráng lại dịu dàng này, cô cường bách mình mở miệng lần nữa: "Anh. Không phải anh sẽ cảm thấy. Em rất. Rất kỳ quái. Rất ghê tởm?"

"Có ý gì?"

"Là." Cô vây quanh mình, cần môi, lệ treo ở lông mi, khiếp sợ cúi đầu, run giọng giải thích, "Không bình thường. Không phải là người. Giống như động vật thí nghiệm. Để cho anh cảm thấy. Không thoải mái. Không vui."

Hấn nghe không hiểu toàn bộ ý tứ, nhưng hấn biết cái gì gọi là "Không phải là người", "Không thoải mái", những từ ciofin lại có thể hình dung là không phải là ý tứ gì quá tốt.

Irapa nâng cằm của cô lên, nhưng cô vẫn hạ mí mắt.

Cô tự ti quá sâu, trên lưng cô có vết thương rất sâu, không phải mới đây, mà là bẩm sinh, khắc sâu vào tim của cô.

Hấn không có cách nào dùng ngôn ngữ lưu loát để thuyết phục cô, nhưng hấn biết phương thức tốt hơn.

Lại một lần nữa, hấn hôn cô.

Hấn nếm được hơi thở ngọt ngào của cô, cũng nếm được cô đang khiếp sợ cùng run rẩy.

Nụ hôn của hấn hôn sâu hơn, để cho cô nhớ lại nhiệt tình họ đã từng có.

Sơ Tĩnh run rẩy, vừa khát vọng vừa kinh sợ, cô biết hấn muốn làm gì, biết hấn đang làm gì, cô muốn ở cùng với hấn rồi lại sợ hấn sẽ thay đổi ý định, nếu như hấn chỉ là nhất thời không nghĩ rõ ràng, chỉ là bởi vì đồng tình, nếu như hấn làm được một nửa, mới phát hiện ra ý nghĩ thật sự của mình, mới phát hiện mình không thể làm được! Cô khẩn trương giơ tay lên, chống vào ngực của hấn, lui về phía sau một chút. Hấn không hề bắt được cô, không hề tới gần cô, chẳng qua chỉ là ngắm nhìn cô thật sâu.

"Thật xin lỗi, em." Lời của cô còn chưa nói hết, bởi vì hấn đã giơ tay lên cời bỏ áo thun màu đen không tay trên người.

Cổ họng cô căng lên, nhịp tim đập loạn nhịp.

Hấn cởi ra quần jean, ở trước mặt cô cởi xuống nó, cùng chiếc quần lót vừa người.

Tiếp theo, đứng thẳng, trần truồng, thẳng thắn vô tư đứng ở trước mặt cô.

Ánh chiều tà lặng lẽ chiếu xuống, làm cho mỗi một tác vân da trắng trên người kiện hấn cũng có thể nhìn không sót một chút gì.

Lòng ngực, bụng, bắp đùi, cánh tay.

Mặc dù đã sớm xem qua thân thể của hấn, nhưng cô vẫn không nhịn được mặt hồng tim đập, càng làm cho cô mặt đỏ tới mang tai, đó là dục vọng giữa hai chân đã sớm đứng thẳng.

Hấn muốn cô, đó là lực chứng minh mạnh nhất mà hấn có.

"Em cảm thấy anh rất xấu xí sao?" Hấn hỏi.

Cô lắc đầu.

Hấn tiến lên một bước, hai tay mở ra, hỏi lần nữa: "Rất kỳ quái sao?"

Khi hấn đi lại thì bắp thịt trên người ở dưới làn da có lực mở rộng. Không tự chủ, hai gò má cô ửng hồng, hô hấp tăng nhanh. Tiếng Trung của hấn không phải rất chuẩn, nhưng cô biết hấn đang nói gì. Cô lắc đầu lần nữa. Hấn tiến lên nữa một bước, kéo tay của cô, đặt ở trên vết sẹo gần đầy phần nửa bên trái của hấn.

"Rất ghê tởm sao?" Hấn cúi đầu, ngắm nhìn cô.

Nhẹ nhàng, cô hít một hơi, cô có thể cảm giác được phập phồng dưới lòng bàn tay, nhưng nhiều hơn, ấy là trái tim nóng bỏng đang đập một cách mạnh mẽ trong lồng ngực của hấn.

"Ghê tòm sao?"

Cô không có cách nào mở miệng, cô không tìm được thanh âm, chỉ có thể lắc đầu lẩn nữa.

"Em muốn anh." Hấn nói.

Cô đỏ mặt, không có cách nào cãi lại.

Hấn nhìn cô chăm chăm, giờ tay lên kéo bộ váy liền cùng đai an toàn của áo lót cô xuống.

Trước ngực, nhất thời chột lạnh.

Sơ Tĩnh giờ tay lên muốn ngăn cản, nhưng hấn vẫn bắt được tay của cô.

Cô thở khê.

Hấn nhìn chăm chú vào cô, sau đó rũ mắt xuống, nhìn cô cố gắng che giấu thân thể. Luồng mắt kia như có lửa, làm cho cô e lệ, nóng lên, run rẩy, thở dốc. Sau đó, hấn buông cô cổ tay ra, vuốt ve trắng mịn trước ngực cô bởi vì dục vọng mà đứng thẳng. Khi đôi tay nóng ầm của hấn chạm vào cô, thì trong nháy mắt, cô hít một hơi, gò má đỏ bừng, cô không tự chủ được khê run, hoàn toàn không hề có biện pháp nhúc nhích, chỉ có thể nhìn hấn vuốt ve mình.

"Em muốn anh." Lặp lại sự thật này, hấn nâng lên cặp mắt đen thâm u giấu dưới hàng lông mi dày đậm, ngắm nhìn cô, thâm tình nhìn thẳng vào mắt của cô, chậm rãi mở miệng: "Đây, mới là quan trọng nhất."

Cô không thể tin được, nhưng hấn nói một cách chắc chắn như thế, như đinh chém sắt như thế.

Đưa tay áp vào một bên bầu vú của cô, cảm giác trái tim của cô bởi vì hấn mà gia tốc, hấn nhìn vào đôi mắt ướt lệ của cô, nói: "Chỉ cần em muốn anh, thì anh chính là của em."

Tâm, rung động, bị hấn thật sâu rung chuyển.

Người đàn ông này, biết chân tướng, lại vẫn muốn cô.

Nước mắt như nước sông cuộn cuộn, tràn mi tuôn trào.

Sơ Tĩnh nhìn thấy trong mắt hấn, nhìn thấy mình đang khóc đến rất xấu xí, nhưng cô không có cách nào không chế.

"Đừng khóc." Hấn cúi đầu, hôn lên lệ của cô, khe khẽ an ủi: "Bảo bối, đừng khóc."

"Em Em cho là. Em nghe thấy tiếng xe." Rốt cuộc, hấn dịu dàng để cho cô tìm về thanh âm, nức nở nói: "Em cho là. Anh đã đi rồi."

"Không có."

"Mẹ nói. Mẹ nói. Anh đã đặt vé máy bay."

"Anh không có." Hấn khàn khàn thừa nhận, "Tôi vốn là nghĩ, nhưng tôi không hề, tôi không làm được."

"Vì. Sao?" Môi cô phát run, hỏi lần nữa.

"Anh cần em." Hấn cúi đầu hôn cô, cọ mút nhẹ nhàng lên đôi môi mịn màng của cô, hít lấy từng hơi thở của cô, thô ráp lắm bầm: "Anh không có cách nào rời đi, anh cần em."

Đó không phải là lời ngon tiếng ngọt gì, lại giống như lời khấn cầu phát ra từ sâu trong nội tâm của hấn

Hấn nhìn ánh mắt của cô, thanh âm đè nén kia, cũng làm cho cô rung động.

Người đàn ông này muốn cô, cần cô, hấn không hề bởi vì cái chân tướng đó mà thay đổi, không hề vì vậy mà lùi bước, cô có thể cảm nhận được dục vọng của hấn đang nhấn vào cô, cảm giác được hấn hết sức khắc chế, cô có thể rõ ràng nhìn thấy trong mắt của hấn ham muốn cùng khát vọng, có thể sờ tới nhịp tim đập của hấn, bởi vì cô mà tăng nhanh.

Một loại cảm giác đầy hạnh phúc làm người mê say, che mắt cô.

Không tự chủ được, cô hé miệng, đáp lại nụ hôn của hấn.

Run rẩy, tay của cô thử dò xét, sờ trơn lồng ngực của hấn, leo lên chiếc gáy đang căng thẳng của hấn.

Khi cô bắt đầu đáp lại, cả người hắn hơi run lên.

Nụ hôn của cô là ngượng ngùng ngọt ngào như thế, hắn hít một hơi thật sâu, lại nén không được run rẩy. Hắn kéo váy cô xuống, khiến cho chiếc váy mỏng manh đó chảy xuống trên đất. Cô thở khẽ ra tiếng, có một giây nào đó, cô tựa hồ muốn lui ra, muốn chạy trốn, nhưng cô không làm. Sơ Tĩnh đứng tại chỗ, mặt đỏ ửng, miệng đắng lưỡi khô nhìn người đàn ông trước mắt. Cô rất muốn chạy trốn, muốn che giấu mình, nhưng hắn nhìn cô, chờ cô.

Chờ.

Cô biết hắn đang chờ cái gì.

Hắn muốn nhìn, muốn cô giao ra mình, tựa như hắn.

Tầm mắt nóng rực của hắn làm cho hai chân cô như nhũn ra, nhưng cô vẫn đứng, sau đó lấy dũng khí, mặt đỏ tới mang tai, tay run run, cởi ra nội y của mình, sau đó cúi xuống quần lót.

Irappa nhìn cô, nhìn chăm chú vào thân thể mềm mại trắng nõn của cô, sau đó nhìn gương mặt ngượng ngùng của cô.

"Nói cho anh biết, em muốn anh." Hắn khàn giọng yêu cầu.

"Em" Ngượng ngùng, cô run rẩy mở miệng: "Em muốn anh."

Hắn hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt đó, giống như lại trở nên càng cao lớn hơn một chút.

Sau đó, hắn giờ tay lên.

Sơ Tĩnh nín thở mà chống đỡ, cảm giác được hắn đang vuốt ve mặt của cô, môi của cô, sau đó là cổ của cô, xương quai xanh của cô, hai vú cô nhạy cảm, chiếc bụng bằng phẳng, chiếc eo tròn mềm . . . bàn tay thô ráp ngăm đen của hắn lướt tỉ mỉ trên da thịt trắng nõn của cô. Cô giương mắt nhìn hắn, trong mắt của hắn không hề có bất kỳ một tia ghét bỏ hoặc chán ghét nào, chỉ có nồng đậm dục vọng cùng tình ý làm cho cô say mê. Không kìm hãm được, Sơ Tĩnh hướng hắn đến gần.

Hắn cúi đầu hôn cô, để cho cô ý loạn tình mê.

Cô còn tưởng rằng, không bao giờ có thể, được ở chung với hắn nữa.

Nhưng hắn ở đây, ở chỗ này.

Cô vuốt ngực của hắn, cảm giác nhiệt độ dưới da của hắn, cảm giác trái tim của hắn đang đập mạnh mẽ, cảm giác môi lưỡi của hắn, hơi thở của hắn. . . .

Một cơn xúc động muốn khóc, lần nữa dâng trào.

Đột nhiên, Irappa vươn tay ôm lấy cô, dẫn cô đến trên giường.

Cô thở khẽ, nửa nằm ở trên giường, nhìn người đàn ông cường tráng trước mắt, không khỏi, có chút mê ly.

Có lẽ, đây chỉ là một giấc mộng.

Ý niệm này làm cho cô cảm thấy hơi kinh hãi, không khỏi đưa tay về hướng hắn, muốn chạm vào hắn, sợ hắn đảo mắt sẽ biến mất tích.

Nhưng hắn vẫn còn ở nơi này, để cho cô vuốt ve khuôn mặt bị thương của hắn. Hắn quay mặt sang, hôn lòng bàn tay ấm áp của cô, làm cho lòng của cô cũng ấm áp theo. Lệ nóng, chảy xuống khóe mắt. Cô đau lòng vuốt cái trán bị xây xát của hắn, duỗi lưỡi nhẹ nhàng liếm hôn lên vết thương rướm máu. Cô gái này là ngọt ngào như thế, dịu dàng như thế, làm cho tim hắn nóng lên.

Cô xoa tung mái tóc đen ở phía sau, trên lông mi còn có nước mắt, hắn có thể nhìn thấy đau lòng trong mắt cô, cảm giác được cô cẩn thận chờ chờ cùng trù mến.

Cô quan tâm hắn, thật sự quan tâm.

Dễ dàng như thế, cô luôn có thể làm cho hắn cảm giác mình là được quý trọng, đáng giá được quan tâm.

Hắn không dám tin tưởng, mình có thể có được cô.

Hắn hôn lên nước mắt trên mặt cô, tôn thờ thân thể mềm mại của cô, cưỡng bách mình chậm một chút, chậm một chút nữa, để ngira cô có thể kinh hoàng lần nữa.

Nhưng khi cô ở dưới thân hắn giãy dụa, thở gấp, rên rỉ, sợ hãi nghênh hóp môi lưỡi, bàn tay của hắn, thì lý trí của hắn từ từ bắt đầu tiêu tán.

Có lẽ hắn nên tiếp tục chờ một chút, đem tiết tấu thả chậm một chút, để tránh lại hù dọa đến cô, nhưng hắn là cần như thế cô, cần cùng cô ở một chỗ, cần cảm nhận được cô cần mình.

Mà phản ứng của cô lại tốt như vậy, giống như cô cũng vạn phần khát vọng hắn, tưởng niệm hắn. Cho nên khi hắn phát hiện thân thể của cô đã chuẩn bị tốt thì hắn rất nhanh liền tiến vào cô, cùng cô hợp lại làm một. Cô hít một hơi, nắm chặt đầu vai hắn, đôi mi thanh tú nhú lại thờ khể. Cảm giác này lại tốt như thế, gần như là đã được trở lại nhà. Cô ẩm ướt, nóng bỏng lại ngọt ngào, thật chặt bao quanh hắn, một đôi mắt đen ướt nước, bao hàm tình dục, nhìn thẳng vào hắn.

Chỉ có hắn.

Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cùng mười ngón tay cô quấn quít.

Cô ườn người, ưm ra tiếng.

"Irapa."

Hắn để cho mình tiếp tục thâm nhập vào cô, càng thâm nhập vào cô sâu hơn.

Cô khó nhịn rên rì, thừa nhận hắn, tiếp nạp của hắn.

Hắn mê luyến nhìn vẻ mê loạn đỏ trên mặt cô, cảm thấy một sự thỏa mãn không tên tràn đầy hắn.

Cô gái này là của hắn, thuộc về hắn.

Hắn cúi đầu hôn cô, cố gắng thả chậm tốc độ, kéo dài ngọn lửa nóng bỏng lại ngọt ngào đó, nhưng cô lại dùng đôi chân dài trắng như tuyết kẹp hông của hắn, nhiệt tình cong người lên nghênh hợp với hắn, cô nắm chặt hắn, cùng ngón tay hắn quấn quít, móng tay bám chặt vào mu bàn tay hắn, giống như không có hắn cũng sẽ bị chết.

"Irapa!" Tình dục dâng tràn như thủy triều, cuốn lấy toàn thân cao thấp. Khi cô ngẩng đầu khóc khẽ kêu gào tên của hắn, khi đạt tới cao triều kia, trong nháy mắt, ý chí của hắn đã đến cực hạn, chỉ có thể động thân làm một cú chạy nước rút mạnh mà có lực lần cuối cùng, đem nóng rực căng thẳng chôn thật sâu vào trong thân thể chặt, ẩm áp của cô, tận tình buông thả mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Đêm dài, rồi cũng kết thúc.

Hắn và cô ở trong phòng, triền miên cả đêm.

Thời gian, có lúc như ngưng đọng, có lúc lại trôi qua vùn vụt. Bất luận hắn có ham muốn cô như thế nào đối với hắn cũng là không đủ.

Khi cô mệt mỏi rồi ngủ thiếp đi, hắn cứ như vậy nhìn cô, trong khoảnh khắc, hắn mong trời đừng sáng, lo lắng sau khi cô tỉnh lại, sẽ lại đuổi hắn đi.

Nàng sẽ không làm thế

Hắn tự nói với bản thân, nhưng lại không có cách nào có thể khẳng định điều đó.

Ngoài cửa sổ, các chòm sao từ trong Đại Dương mệnh mộng, hiện lên trên bầu trời đêm, trong đêm tối chậm rãi lấp lánh.

Trên cửa sổ phòng ngủ cô trồng rất nhiều hoa cỏ, mặc dù trong đêm tối vẫn đang đưa theo làn gió tỏa hương thơm thoang thoang.

Lặng lẽ một lúc lâu trong đêm, hắn bỗng nhiên trỗi dậy cái ước muốn len lén mang cô về trên núi. Nơi này có quá nhiều hoạt động lạ lùng, và cũng quá nhiều người. Sau đó hắn nhìn thấy trên đầu giường có một kệ sách, có một cuốn album ảnh ở trên đó. Nhân lúc cô ngủ say hắn tò mò không nhịn được với tay lấy xuống giờ ra xem. Bức hình đầu tiên là một cô gái nhỏ.

Hắn ngay lập tức nhận ra đó là cô, vào lúc đó cô vẫn còn rất bé nhỏ, trông tái nhợt và nhu nhược.

Trước mặt của cô bé có một cái bánh kem, thì ra đó là sinh nhật của cô, nhưng trên mặt cô không hề biểu lộ vẻ hân hoan, trong đôi mắt to tròn chỉ thấy sự ủ rũ.

Sau đó, ở trang tiếp theo có một tấm hình khác, cô lớn lên.

Cô đi học, trên người mặc đồng phục, cô đang ngồi chăm chú đánh đàn Piano.

Một năm rồi lại một năm, cô từ từ thay đổi, trong hình cô gái bắt đầu mỉm cười.

Bên cạnh cô luôn có những chàng trai quen thuộc và ánh mắt của những người đàn ông nhìn theo, cô mỉm cười khởi đầu một sự thay đổi rõ nét mà vui sướng.

Cô người nhà cùng nhau nướng thịt, cô cùng bạn đến bờ biển nghịch nước, cô ôm một đứa bé vừa đầy tháng.

Dưới ánh mặt trời cô, cô cười thật rạng rỡ.

Lại một sinh nhật nữa, lại một cái bánh kem, nhưng lần này, cô ở trong phòng ăn biểu diễn Piano, cô tươi cười ôm hôn một người đàn ông đầu trọc lực lưỡng thoạt nhìn có vẻ hung dữ, cô vui vẻ choàng vai một cô gái, một cặp sinh đôi đớp như Thiên sứ cùng cô chen chúc ngủ chung trên một cái giường lớn. Trong tấm ảnh này, Vây xung quanh cô có rất nhiều bạn bè thân thiết, cha mẹ cô thỉnh thoảng xuất hiện, sau đó hần thấy trong bức hình một cậu thiếu niên giống hệt Mark. Cậu thiếu niên cùng cô ở trong hoa viên của một toàn nhà xanh mát, ngồi đối diện nhau cùng làm bài tập, vẻ mặt cậu ta trầm tư, nhưng vẫn rất đẹp trai.

Mặc dù cậu thiếu niên kia có tóc đen mắt đen, nhưng dáng dấp xác thực cùng Mak rất giống nhau.

Hắn sững sốt một chút, bắt đầu lật ngược trở lại những tấm hình phía trước, quả nhiên ở tấm hình cô học tiểu học, tên kia cũng có xuất hiện, chẳng qua là lúc đó hần có tóc vàng mắt xanh, hơn nữa khi chụp hình thì luôn đứng ở một góc kín đáo nhất.

Lớn lên hơn một chút, tên kia bắt đầu nhuộm tóc thành màu đen, còn đeo thêm kính sát tròng màu đen.

Nhìn cô cùng Đồ Chấn chụp chung, đột nhiên, hần nhận ra rằng, Đồ Chấn cũng là người già dạng.

Tên kia giống như cô.

Một nỗi lo lắng mơ hồ, lại dâng lên trong lòng.

Cô không chỉ chụp chung cùng Đồ Chấn, mà trên thực tế, tất cả huynh đệ tỷ muội của bọn họ cũng thường xuyên ở chung một chỗ.

Hần lật qua một trang nữa, một buổi hôn lễ, nàng mặc trang phục dâu phụ, đang cầm bó hoa của cô dâu trên tay, ngọt ngào cười nhìn vào ống kính.

Trong hình cô, vừa trẻ tuổi lại vừa vô tư, bất chấp sự uy hiếp của tên Mak, cô vẫn sống một cách rất vui vẻ, hơn nữa khi lớn lên lại là một thiếu nữ dịu dàng thiện lương. Người nhà của cô bảo vệ cô vô cùng chu đáo. Mặc dù Mak lần này bất cộc cô thành công, nhưng bọn họ cũng đã cứu cô trở lại. Hần đem quyển album ảnh khép lại, trả về chỗ cũ.

Cô gái nằm ở trên giường, ánh trăng chiếu vào người, trở mình, cái mền rơi xuống ngực, lộ ra đường cong mềm mại duyên dáng của cô.

Nơi này so với trên núi ẩm áp hơn nhiều, cô sẽ không vì vậy mà cảm lạnh, nhưng hần vẫn không nhịn được trở lại nằm trên giường, ôm cô vào lòng.

Cô thở dài, nhưng không hề tỉnh lại, chẳng qua là yên ổn rúc vào trong ngực hần.

Cô ở chỗ này, cái gì cũng có.

Khí hậu ẩm áp, điện nước đầy đủ, gia đình thương yêu.

Lại một lần nữa, hần nhận ra rằng, ngoại trừ bản thân ra, hần không thể cho cô bất cứ thứ gì.

Hần rất muốn mang cô đi, rời xa tất cả thị phi, nhưng hần biết, hần không thể có đủ năng lực bảo vệ cô.

Người nhà của cô so với hần làm tốt hơn rất nhiều.

Ngắm nhìn cô ngủ say trong lòng mình, cổ họng đột nhiên nghẹn lại, hần không nhịn được ôm cô thật chặt, cảm nhận da thịt của cô áp sát vào người, lắng nghe trái tim của cô và hần hòa chung nhịp đập. Hần muốn cùng cô ở chung một chỗ. Lúc hần nói hần cần cô thì cũng chỉ có lời nói mà thôi. Không có nhà cho cô, chỉ là một nơi hoang phế của hần, cô đem nơi đó biến thành nhà, cũng chỉ là một nơi che mưa che nắng.

Bên ngoài, tiếng sóng biển rì rào, gió biển thổi liên hồi làm rèm cửa sổ tung bay phấp phật.

Nơi này, trong đêm đen, rất an tĩnh, nhưng vẫn là ở trong thành phố.

Mấy ngày nay, hần không phải là không bước ra khỏi cửa, nhưng đây là một thành phố xa lạ, với những con người không thân thiện.

Những người đó, vẫn luôn né tránh tầm mắt của hắn, sau đó len lén nhìn chằm chằm vào hắn, sau lưng hắn bàn tán xôn xao , hướng về phía mặt của hắn chỉ chỉ trò trò.

Nếu như muốn cùng cô ở một chỗ, hắn nhất định phải chịu đựng được những điều này.

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một cái.

Hắn biết, hắn nhất định phải chọn lựa.

Tiếng ve kêu rả rích. Trời trong xanh, không một bóng mây. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ có trời và biển một đường. Lúc cô tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng của hắn đâu. Sơ Tĩnh ngồi yên ở trên giường, nhìn gian phòng trống rỗng, trong chớp mắt, cô như ngừng thở, không có cách nào nhúc nhích, đau lòng đến cực độ, cho là đêm qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Bỗng dưng, cô nghe được trong phòng tắm vang ra tiếng nước chảy, thân thể trần truồng, cô bước xuống giường, đi tới bên ngoài cửa phòng tắm, mở cánh cửa đang khép hờ ra.

Người đàn ông đang đứng ở dưới vòi hoa sen, nhắm mắt ngẩng đầu, đang kỳ cọ.

Ánh mặt trời đem bọt nước chiếu rọi tỏa sáng lấp lánh, một cầu vồng liên hiện bên chân hắn.

Hắn xem ra càng thêm trắng kiết, chỗ ngày hôm qua bị đánh đã sưng đỏ lên.

Cô rất muốn lao vào trong ngực hắn, rồi lại có chút sợ hãi hắn không để ý.

Nhưng hắn đã phát hiện ra cô, xoay đầu lại, dùng cặp mắt thâm thúy kia nhìn chăm chú vào cô, cái nhìn nghiêm nghị làm cô run sợ.

Vòi hoa sen phun nước lạnh như mưa, những giọt nước bắn vào cơ thể cường tráng cao to của , chảy thành dòng trên cánh tay xuống.

Bắt gặp cái nhìn chăm chú của cô, dự vọng của hắn bắt đầu dâng trào. Hắn không hề che giấu, chẳng qua là nhìn cô, cô cũng đang nhìn lại. Bộ dáng kia, hấp dẫn đến khiến hai chân người ta đứng không nổi, chỉ là nhìn thôi, đã làm cô khó thở. Sơ Tĩnh đứng ở cạnh cửa, mê mẩn nhìn hắn, không có cách nào nhúc nhích. Sau đó, hắn đưa tay về phía cô.

Không có cách nào kháng cự , cô chậm rãi tiến lên, nắm tay của hắn, đi vào trong lòng hắn, mặc cho nước lạnh cũng đang dội lên người mình.

Hắn khom lưng cúi đầu, nắm lấy thắt lưng của cô, cho cô một hôn ẩm ướt ấm nóng.

Người đàn ông này là có thật, không phải là tượng tượng ra.

Giờ cô có thể an tâm.

Cô gượng tay lên, vịn chặt gáy của hắn, cảm giác được nhịp đập con tim hắn, làn da hắn thật ấm áp, thân thể thật cường tráng.

Hắn vuốt ve thân thể của cô, sau đó bế cô lên, chậm rãi tiến vào cô.

Nhẹ nhàng, cô thờ hồn hên.

Nước rất lạnh, nhưng hắn rất nóng.

Lửa nóng.

Động tác của hắn rất chậm, rất dịu dàng, giống như là sợ làm đau cô. Điều này gần như hành hạ cô, nhưng cô không muốn thúc giục hắn, cô thích hắn đang ở trong thân thể của cô, thích cảm giác hắn và cô ở chung một chỗ. Cô vịn chặt bờ vai mạnh mẽ của hắn, hắn thở dốc rên rì. Hắn từ từ, từ từ, trong nước cùng cô cọ sát, đắm chìm với nhau .

Sơ Tĩnh liếm đôi môi của hắn, gương mặt của hắn, mặt cô đỏ mặt, mê say nhìn hắn vừa đè nén vừa bùng cháy.

Người đàn ông này thật dịu dàng.

Đột nhiên, cô nhận ra rằng đây chính là tình yêu.

Hắn nhất định là yêu cô, mới có thể dịu dàng như thế, mới nhẹ nhàng đến thế.

Tình yêu đối với hắn tràn ngập, cô ôm chặt của hắn, cảm thấy thân thể co rút lại run rẩy, trong nháy mắt đã đạt tới cao trào, cô đã không thể đè nén thêm được nữa, bật thốt lên tiếng nức nở : "Irapa. em yêu anh. em yêu anh."

Cô không biết hắn có nghe hiểu hay không, nhưng hắn gần như đồng thời, cả người run lên, đặt tay ở hông cô, càng ấn sâu vào, sau đó đem mầm mống ấm nóng đó, gieo rắc vào trong thân thể của cô.

Irapa lưu luyến không rời trên môi cô khăn khăn, hần tự hỏi không biết cô có nhận thấy, chỉ cảm nhận được hơi thở của cô, nghe tiếng hồn hèn của cô, đã là kỷ tích đối với hần.

Cô còn đang run rẩy, chỉ có thể mệt là ngồi phịch ở trong lòng hần thở dốc, nghe nhịp đập trái tim hần dần chậm lại. Khi hần ra khỏi thân thể của cô thì cô chỉ còn cảm thấy một sự trống trải, gần như không có cách nào đứng vững. Hần đỡ cô lên, tắt nước, sau đó cầm xà phòng, ở trước mặt cô quỳ xuống, thay cô rửa sạch thân thể.

Cô nên cảm thấy xấu hổ, nhưng không hiểu tại sao, lại không cảm thấy, cúi đầu nhìn người đàn ông đang quỳ ở trước mắt, cổ họng cô căng lên, trong lòng đối với hần vô vàn yêu thương.

Hần cẩn thận, dịu dàng đem xà phòng bôi khắp trên người cô, bắp chân của cô, bắp đùi, hông của cô, bụng, ngực, mông của cô, lưng của cô, cánh tay của cô cùng đầu ngón tay.

Khi hần thay cô xoa xà phòng hết khắp người thì cô đưa bàn tay nhỏ bé đặt lên tay hần.

Hần cúi đầu nhìn cô, Sơ Tĩnh ngẩng đầu nhìn hần, không lên tiếng.

Ánh mắt đen buồn bã, nhịp tim hần đã trở lại bình thường.

Cô không hề mở miệng, nhưng hần biết cô muốn cái gì, hần hít một hơi thật sâu, sau đó buông lỏng cục xà phòng đang nắm chặt trong tay ra.

Cô từ từ giúp hần rửa sạch thân thể, giống như hần đã làm giúp cô.

Cúi đầu nhìn vào mắt, hần cảm thấy tim mình co thắt, cô giống như đang làm một chuyện gì đó rất thiêng liêng.

Ánh mặt trời chiếu vào dung nhan xinh đẹp của cô, vương trên làn da trắng ngần.

Cảm giác từ bàn tay nhỏ bé thật êm ái, dịu dàng, cô mon trón trên da hần từng chút một, chăm chút cho thật sạch sẽ giống như cô . Quá khứ như hiện về, cô vuốt ve xoa dịu từng chút một của sự đau đớn. Khi cô thay hần bôi hết xà phòng, cô lấy nước, dội lên thân thể của cả hai cho thật sạch. Sau đó, cô nép vào lòng hần, quàng tay ôm thắt lưng, mặt tựa vào trên ngực hần, chậm rãi thở dài.

Hần ôm khẽ cô gái diệu kỳ, cứ như vậy đắm chìm trong làn nước, trong lòng tràn ngập yêu thương.

Từ lúc chào đời tới nay là lần đầu tiên, hần cảm thấy tâm hồn thật bình yên.

Sau khi từ trong phòng tắm bước ra, cô và hần lau khô thân thể và đầu tóc cho nhau. Sau đó cô mặc một bộ đồ có hình những bông hoa bé li ti. Hần thích xem cô mặc quần áo ở trước mặt hần, động tác của cô thật êm ái, trang nhã, hết sức nữ tính, hơn nữa còn riêng tư.

Hần tính mặc lại quần áo ngày hôm qua, nhưng cô cản hần.

"Quần áo kia đã bẩn." Cô hơi đỏ mặt, "Em sẽ lấy quần áo sạch cho anh."

Nhưng khi cô mở cửa thì lại bất cẩn bị một túi đồ làm cho vấp ngã.

Hần thật nhanh đỡ lấy cô, sau cả hai cùng nhìn về chướng ngại vật. Đó là hành lý của hần, một người nào có lòng tốt, đã sớm đoán được chuyện gì đã xảy ra, nên đem đồ của hần tới đây, đặt trước cửa phòng cô.

Sơ Tĩnh xấu hổ cả người, cho đến lúc này, mới nghĩ tới việc ở trong phòng từ trên xuống dưới sợ rằng ai cũng đã biết, hần đã trong phòng cô cả buổi tối.

Ở trong một gia đình lớn, chính là thật bất tiện.

Irapa đem hành lý của hần vào phòng, thay một cái áo thun và quần jean mới.

Cô nhìn chuyện này thân nhiên như không, tuyệt nhiên không cảm thấy lúc túng trước mặt người đàn ông này, bỗng nhiên nhận thấy, thật ra thì giống như cũng không hề hần gì.

Cô thương hần, cô hận không thể cho toàn thế giới biết.

Vừa lúc đó, bụng của cô đột nhiên sôi lên.

Cảm giác lúng túng thật nhanh tràn về.

Hần giương mắt nhìn cô, Sơ Tĩnh đỏ mặt, thẹn thùng không nói được.

"Em đói bụng rồi." Hần đi lên phía trước, mỉm cười.

"Ừ, em đói bụng." Cô xấu hổ thừa nhận.

Cô lúc này trông thật ngọt ngào lại thật đáng yêu.

Hắn gần như muốn bế cô lên trên giường lần nữa, nhưng thời gian không còn sớm, cô đã bỏ lỡ bữa ăn tối cùng bữa ăn sáng, cần ăn một chút gì để lấy sức lại. Nhưng hắn vẫn không nhịn được cuối xuống hôn cô, rồi vuốt mặt của cô nói: "Chúng ta đi ăn một chút gì thôi."

"Tuyệt." Người đàn ông này hôn cô, đầu cô tự nhiên choáng váng. Ôm lấy vai hắn, Sơ Tĩnh thở dài, thiếu chút nữa không muốn buông tay, nhưng cô thật đói bụng, hơn nữa nếu không đi xuống, chỉ sợ cũng sẽ có người tìm tới cửa.

Cho nên cô buông tay ra, lưu luyến không rời vuốt lại cho phẳng phiu vai áo đã bị cô núm nhấm nhúm cả lại, tay lướt qua lồng ngực của hắn, mon trón cơ bụng hắn, khi hắn cầm lấy tay của cô thì cô mới phát hiện ra mình đang sờ hắn.

Cô xấu hổ ngược nhìn, bắt gặp ánh nhìn sâu sắc của hắn.

"Em cần ăn cơm." Lời hắn vang lên: "Một lát nữa lại ăn anh."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, cô miễn cưỡng rút tay về, thế nhưng hắn lại vẫn nắm chặt.

Cô xấu hổ nhìn hắn, hắn đan bàn tay vào tay cô.

"Một lát nữa thôi." Hắn cam kết.

Cô cùng hắn bước xuống lầu, mới đi đến một nửa cầu thang, Sơ Tĩnh chỉ nghe thấy A Nam la oai oái.

"Ui, bà xã, nhẹ tay một chút, đau quá."

"Đáng đời anh."

"Anh đâu có ác ý đâu, chẳng qua là tốt bụng đi nhắc nhở một chút, ai biết hắn sẽ động thủ vào mặt anh! Ui, đau đau đau!"

"Ai khiến người rảnh rỗi thích gây chuyện."

"Thật rất đau á..., nếu được em hôn anh một cái, yêu một cái sẽ không đau đớn nữa, hôn một cái đau đớn sẽ biến mất."

"Đừng có mơ."

"Vậy để anh hôn em cũng được!"

Sơ Tĩnh đi tới phòng khách, vừa lúc nhìn thấy A Nam điệu bộ như một con thú bộ dạng háo sắc, đem Diễm Diễm đề ở trên ghế sofa, nhưng hắn còn chưa hôn được cái nào, liền bị cha của cô bé cầm cái khay gỗ một cái vào đầu.

"Tiểu tử thú! Đây là phòng khách nhà tôi, cậu tính biến nó thành khách sạn để ân ái? Con gái của tôi còn chưa lên tiểu học, cậu dám làm ô nhiễm ánh mắt của nó, để cho nó học hư mấy thứ không ra gì, tôi liền làm thịt cậu!"

Lời cảnh cáo này, sợ rằng hơi bị muộn.

Ngay lập tức, Sơ Tĩnh nghĩ đến cảnh tiểu muội hôn Irapa lần đó.

Cô quay đầu nhìn hắn, quả nhiên nhìn thấy trong mắt hắn mang theo một nụ cười, hiển nhiên cũng nghĩ đến chuyện đó.

Hai người nhìn nhau cùng cười, sau lưng truyền đến một tiếng trêu chọc."Oa, làm ơn, nhìn hai người các người liếc mắt đưa tình, tôi nổi da gà lên hết rồi đây." Cô quay đầu nhìn lại, là A Lăng. Mắt phải của hắn bầm tím, cằm cũng có máu bầm, chắc là, tối ngày hôm qua hắn cũng dính một đấm vào mặt.

Cô nhìn tên bạn thân thanh mai trúc mã, trong lúc nhất thời, không biết nên tức giận hay là nên thông cảm với hắn.

"Các người thật rất đáng đời." Cô lầu bầu.

"Làm ơn, người này thiếu chút nữa là đem tay của tôi bẻ gãy." A Lăng từ bên cạnh Irapa chen tới, cố làm ra giọng oán trách: "Chắc chắc, không nghĩ tới cô gái này như thế mà trọng sắc khinh bạn, uống phí tôi nhiều năm qua đối với cô một tâm chân tình, sớm biết năm đó cô đối với tôi vừa thấy đã yêu thì tôi liền đem cô ăn hết, giờ lại để cho người khác chiếm lấy. Ai, thật là làm cho người ta đau lòng quá đi."

Nói xong, tay hắn bóp chặt tim, bộ dạng thương tâm đứt ruột.

Cô đỏ mặt, làm bộ muốn đánh hắn, "Tôi nào có! Người đừng có mà nói bậy nói bạ à"

A Lăng cười phóng thẳng nhảy lên, vừa lắc đầu, vừa la hét: "Ai, cái cô gái này, có đàn ông rồi thì không biết đến bạn á!"

Cô thật rất muốn đánh hắn, nhưng Irapa ôm eo cô, kéo cô vào lòng.

Lo lắng hần hiều lắm, cô vội nói: "Anh đừng có nghe hần nói bậy, chúng ta chỉ là bạn cùng nhau lớn lên mà thôi."

Cho dù nghe không hiểu, hần cũng nhìn ra được, cậu trai kia cố ý khiêu khích hần, muốn châm chọc, ly gián, hần không phải không để ý, bắt quả hần đang ôm mỹ nhân trong tay, tối ngày hôm qua còn đánh người này vài cú đấm, hần nên biểu hiện một chút phong độ.

"Không sao." Hần nhoen miệng.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười.

"Này, hai cái người kia, các người định đứng chặn cầu thang tới khi nào? Còn không mau tới đây giúp một tay!"

Nghe tiếng hét lớn, Sơ Tĩnh sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn thấy Cảnh Dã cách cả phòng khách nhìn chăm chăm cô cùng Irapa. Trong lúc nhất thời, giống như bị bắt quả tang đang làm chuyện lén lút, cô mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, muốn trốn đằng sau lưng của Irapa.

"Ai da, Cảnh gia có thiếu nữ muốn lấy chồng nha." A Nam rung đùi cười đắc ý.

Dĩ nhiên, hần thốt ra câu nói đó, liền bị một cái thúc cùi chỏ của bà xã hần.

"Anh im miệng coi!" Diễm Diễm buồn cười nhỏ nhẹ mắng.

Sơ Tĩnh xấu hổ đến gần như muốn tìm cái lỗ để chui vào, nhưng Irapa lại nắm tay của cô, đi lên phía trước.

Cảnh Dã nhìn chăm chăm vào cái tiểu tử thú kia, đem đứa con gái đang cười toe toét đẩy vào lòng Sơ Tĩnh, "Mang nó lên trên đi toilet, sau đó đến phòng ăn giúp một tay."

Bàn giao xong xuôi, ông ta dùng Tiếng Anh nói với Irapa: "Anh đi theo tôi."

Irapa không hề suy nghĩ nhiều, cất bước theo sau.

Sơ Tĩnh ôm tiểu muội, thấy Irapa đi theo ông, đột nhiên có chút lo lắng, sợ hần không biết có bị gì không, không nịn được bật thốt lên: "Cha à!"

Quay ra sau nhìn thấy cô mặt lo lắng, Cảnh Dã nhú mày mở miệng: "Thế nào?"

"Anh ấy." Sơ Tĩnh cắn cắn môi, đỏ mặt liếc nhìn Irapa, vẫn là nhịn không được nhìn cha mình nói: "Cha Cha đừng làm khó anh ấy nha."

Cảnh Dã đôi tay ôm ngực, nhưong lông mày nhìn cô, "Thế con sẽ không sợ nó làm khó cha?"

Cô đột nhiên ngẩn ra, trong nhất thời không nói nên lời.

Nhìn bộ dạng của cô, Cảnh Dã lắc đầu một cái, thở dài, mở miệng trêu chọc cô: "Ai, con gái lớn không nhờ được nữa rồi."

"Cha này." Cô xấu hổ muốn chết.

"Con nha đầu này, xem nó như bảo bối. " Ông bật cười, "Yên tâm, chẳng qua là gọi cậu ta cùng đi mang bia mà thôi, sẽ không động đến một cọng lông măng của cậu ta đâu. "

Sơ Tĩnh đỏ bừng cả mặt, không dám nói thêm lời nào, liếc nhìn Irapa một cái, rồi mới vội vã ôm tiểu muội xoay người đi lên toilet.

Khi trở lại phòng khách không thấy bóng người đàn ông nào, cô dắt tiểu muội đến phòng ăn, ngoại trừ mẹ ra, mới phát hiện Hồng Hồng cùng Lam tỷ đều ở đây, Diễm Diễm cũng đến phòng bếp giúp một tay. Mấy người phụ nữ ngồi bên cạnh bàn gói bánh sủi cảo.

"Những người khác đâu rồi ạ?" Cô tò mò hỏi.

"Đi ra ngoài rồi." Hiểu Dạ đem cô con gái nhỏ ôm đặt lên cái ghế cho trẻ em, cho cô cái vỏ bánh sủi cảo chơi, sau đó múc một chén cháo gà cho cô, nói: "Trong nhà hết gia vị, mẹ nhờ bọn họ đi ra cửa hàng lớn mua giúp vài thứ lặt vặt."

Sơ Tĩnh nhận lấy cháo gà, uống hai cái, liền nghe tiếng nói phát ra ở bàn hoành thánh, Hồng Hồng nhưong mắt, cười hỏi: "Chào buổi sáng nè, Sơ Tĩnh muội muội, ngủ mà cũng no bụng được sao?"

Còn sớm à? Cũng đã mười hai giờ.

Nhìn cô vẻ mặt mập mờ, Sơ Tĩnh khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt lại đỏ ửng, lắp bắp trả lời: "Cũng. Cũng tốt."

"Vậy sao? Chị nửa đêm canh ba cũng còn nghe được tiếng em, còn tưởng rằng em một đêm không hề ngủ đấy." Hồng Hồng cười mờ ám.

Nháy mắt, Sơ Tĩnh chỉ cảm thấy mặt giống như lửa cháy nóng bừng.

Phong Thanh Lam thấy em mình ngượng nói không ra lời, nhú mày hỏi Hồng Hồng: "Còn em thì sao, tại sao canh ba còn tỉnh?"

Điềm Điềm bật cười, chạy về đáp: "Đương nhiên là bởi vì, chỉ cũng đang bận rộn đó mà."

"Tối hôm qua là ta mới từ Úc trở về, em không nghe người ta nói, xa cách vài ngày còn hơn là động phòng hoa chúc sao." Hồng Hồng hếch mày, không hề có chút mắc cỡ mà nói: "Ta có bận một chút cũng là phải, ngược lại em tối hôm qua giống như cũng rất bận rộn đó sao."

Điềm Điềm mặt đỏ lên, "Em là đang giúp hấn thoa thuốc."

"Bị thương là A Nam, em hơn nửa đêm kêu la cái gì hả?" Hồng Hồng cười chỉ vào một bên Thanh Lam, "Giống âm thanh trong phòng Lam tỷ truyền tới, chính là anh Vũ kêu gào bị thống á..., đó mới bình thường nha."

"Ở nửa đêm canh ba hả?" Điềm Điềm tò mò nhìn về phía Phong Thanh Lam.

Phong Thanh Lam nụ cười ửng đỏ, giải thích: "Tay hấn trật khớp, tôi giúp hấn nắn trở lại."

"Em cho là tối hôm qua lúc ăn cơm, A Nam đã giúp anh nắn lại tốt lắm rồi mà." Điềm Điềm một lần nữa ngăn ra.

"Hấn!" Mặt cô càng đỏ, cứng rắn nói tiếp: "Có thói quen trật khớp."

Nghe câu này, Sơ Tĩnh trong miệng một ngụm canh thiếu chút nữa phun ra ngoài. Cô che miệng, liếc mắt nhìn cười, chỉ sợ đề tài lại quay trở lại phía mình, lại nghe được Hồng Hồng lại nói tiếp.

"Ai da, theo thói quen muốn trật khớp cũng phải gặp ngoại lực tác động mới có thể lại bị trật khớp nữa chứ ta." Hồng Hồng phân tích, cười nói:

"Nếu như không có việc gì sao lại đột nhiên trật khớp chứ? Nhất định chính là có cái gì tác động bên ngoài, mới có thể trật khớp chứ hen."

Thanh Lam nhú mắt, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hỏi: "Lương Linh Hồng, cô là muốn ám chỉ điều gì đây?"

"Không hề." Hồng Hồng cũng không chớp mắt phủ nhận, nhưng không hề lùi bước, ngược lại tới gần phía trước, mặt hưng phấn hỏi: "Tôi không phải là ra ám hiệu, mà là công khai. Nghe như chị nói về anh Vũ như thế, hấn là chị có tuyệt chiêu trên giường ghen, có thể truyền lại cho em vài chiêu để dùng không?"

Phong Thanh Lam thoáng đỏ mặt, không thể tin được những lời đó lại thốt ra từ cô, "Trời ạ, tôi thật sự là không dám tin tưởng Nghiêm Phong làm sao lại coi trọng con nhỏ quý quái lắm trò này."

"Đương nhiên là bởi vì em Tiên Hạ Thủ Vi Cường a." Hồng Hồng cười vươn cánh tay thon thả chém vào không khí một nhát, dương dương đắc ý nói: "Em trước tiên đem hấn ăn sạch sành sanh, sau đó ép buộc hấn lấy em a!" Lần này, Sơ Tĩnh thật không nhịn được bật cười hi hi, ngay cả Hiểu Dạ cũng bật cười, Điềm Điềm càng cười nhiều đến nỗi nước mắt chảy cả ra.

"Lương Linh Hồng, cô khẳng định cô cùng A Nam không phải là anh em thất lạc nhiều năm sao?" Thanh Lam vừa bực mình vừa buồn cười hỏi.

"Ai, chị không biết thôi, em vẫn hoài nghi chuyện này hoài à." Hồng Hồng hếch mày, đôi môi giương lên, nhấn mạnh từng từ: "Nhưng sau khi Điềm Điềm gả cho A Nam, em liền phát hiện, không hề có quan hệ ruột thịt gì ở đây, hoàn toàn chỉ là do gần mực thì đen, gần đèn thì sáng thôi!"

Cô lời còn chưa nói hết, liền bị Điềm Điềm cười đánh một cái, "Chị đừng nói vậy! Rõ ràng chính là chị có ý định tà ác!"

"Tôi tà ác? Ông xã em mới tà ác!"

Nhìn họ cười đùa, Sơ Tĩnh cũng cười không ngừng, một chén canh uống hơn nửa giờ mới uống xong.

Cô có một gia đình rất lớn. Lúc trước hấn đã biết, nhưng đêm hôm đó, khi hấn cùng cô cùng nhau đến nhà hàng mà cô chú cô mở, sau khi ăn cơm xong, mới chính thức có khái niệm thực tế. Trừ cha mẹ, cô có hai chú, hai dì, còn có số lượng anh chị em mà không rõ ràng là bao nhiêu người, có một ít là có liên hệ máu mủ, có một ít là không hề có liên hệ máu mủ, nhưng nói thật, chỉ cần nhìn, hấn thật không phân biệt được ai là phải ai là không.

Mặc dù màu da không hề giống nhau, nhưng đối với những người của đại gia đình này mà nói, chuyện đó tựa hồ tuyệt không quan trọng.

Khi tất cả bọn họ đều tụ chung một chỗ thì thật sự là rất là hùng vĩ, hơn nữa thêm nhân viên Hồng Nhân, tình trạng càng thêm hỗn loạn vạn phần.

Có lúc, hấn thật sự cảm thấy nóc nhà tựa hồ sắp bị xóc hết lên rồi.

Bọn nhỏ ở trong phòng ăn chạy tới chạy lui, những người đàn ông phụ trách làm lao động, dọn bàn, các cô gái là vợ vàng nấu cơm mang thức ăn lên.

Tiếng thét cùng tiếng cười vui, không ngừng ở trong phòng này vang dội. Hấn được an bài ngồi ở vị trí bên người cô, chuyện rất đương nhiên là ở chính giữa.

Rất nhanh, hấn liền chú ý tới, mặc dù nhìn như hỗn loạn, nhưng những người này thật ra thì loạn trong trật tự, bất kể dù bận rộn thế nào, bọn họ chắc chắn sẽ có một người ở bên cạnh cửa, chú ý không để cho những đứa trẻ chơi đùa xông lên phổ. Mặc dù phòng ăn này to lớn dùng để đãi tiệc, nhưng

trong ngoài sảnh cũng trang bị công nghệ cao tiên tiến nhất, phòng thủy tinh này là thủy tinh chống đạn , ngay cả độ dày tường cũng so với mặt tường bình thường muốn dày hơn nhiều, hẳn hoài nghi bên trong có thép tấm vậy quanh.

Mặc dù những người đàn ông kia che đậy được rất tốt, nhưng hẳn vẫn chú ý tới, tầm mắt của bọn họ thỉnh thoảng sẽ quét về phía ngoài đường phố, duy trì cảnh giác mọi nơi mọi lúc.

Để cho hẳn không ngờ là những nam nữ này bởi vì cô, rất tự nhiên liền đem hẳn nhét vào trong đó.

Bọn họ không chỉ nói chuyện với cô, cũng tìm hẳn trò chuyện, nói chuyện phiếm, có chút thậm chí sẽ cùng hẳn nói giỡn.

Trừ khi ở trong quân đội, hẳn chưa bao giờ cùng nhiều người cùng nhau ăn cơm như vậy.

Nhưng cái này cùng ở trong quân đội rất không giống nhau, nơi này càng náo nhiệt hơn, sung sướng hơn, Ấm áp hơn.

Bọn họ cãi vả lẫn nhau, nhạo báng, cười đùa, thậm chí giành món ăn!

Một tiếng trước, có ít nhất năm đôi đũa, ba cái thìa cùng hai cái nĩa bay đến giữa không trung, còn có một chén canh không cẩn thận bị đánh lật.

A Lăng cùng Hàn Vô Kỳ thậm chí vì một cái đùi gà thiếu chút nữa đánh nhau.

Hắn không hề biết, thì ra là ăn cơm có thể hao phí hơi sức lớn như vậy, có thể la hét âm ỉ thú vị như vậy.

Ở trong không khí sung sướng đó, một cái tay nhỏ bé ở dưới mặt bàn, lặng lẽ nắm tay của hẳn. Hẳn cảm tay nhỏ bé của cô, cùng cô mười ngón tay quần quít, quay đầu nhìn cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bởi vì hơi nóng mà ửng hồng, khóe miệng đuôi lông mày đều có được nụ cười ấm áp. Không kìm hãm được , hẳn cúi đầu lên lên quét qua đôi môi trắng mịn của cô. Cô đỏ bừng cả mặt, lại không né tránh.

Tiếng huýt sáo nhạo báng vang lên ở chung quanh, mấy tên tiểu quỷ bên cạnh cửa cười khanh khách, ồn ào cả lên.

Có lẽ hẳn không nên ngay trước mặt người nhà cô hôn cô, nhưng ở trong nháy mắt kia, hẳn thật không có cách nào khác chế.

Rặng mây đỏ hiện lên ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng của cô, nụ hôn kia nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, không đủ dừng lại cơn khát, chỉ sâu hơn dục vọng.

Hắn thiếu chút nữa không nhận được muốn cúi đầu hôn cô lần nữa, nhưng mẫu thân cô mở miệng kêu cô lên giúp một tay, hẳn cưỡng bách mình buông tay ra, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Không sai biệt lắm chính vào lúc này, hẳn cảm giác được một luồng ánh mắt làm phiền người khác, hẳn quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy gương mặt lạnh lùng nhưng quen thuộc đã có chút chướng mắt của ai đó.

Người đàn ông kia, tóc đen mắt đen, tuấn mỹ vô trù, mặt không chút thay đổi theo dõi hẳn, cho đến khi một cô gái cuộc tóc đuôi sam lúi kẻo ổng tay áo của hẳn, hẳn mới thu hồi tầm mắt.

"A Chấn không có ác ý, anh đừng để ý." Ngồi ở bên tay trái hẳn, Thủy Tinh mỉm cười mở miệng, "Hắn chỉ không thể tiếp nhận em gái phải gả tới địa phương xa như vậy."

Cô là Nhị tẩu của Sơ Tinh, cũng là số ít có thể cùng hẳn dùng tiếng Tây Ban Nha câu thông , cho nên được an bài ngồi ở bên cạnh hẳn.

"Tôi không" Hẳn nói.

Cô ngẩn ra, hỏi: "Sẽ không?"

"Để ý." Hẳn khẽ mỉm cười, kinh ngạc vì mình lại giương lên khóe miệng, lại vẫn duy trì đường cong nơi khóe miệng, nhìn cô gái kia nói: "Tôi nghĩ tôi đã bắt đầu quen."

Cô nở nụ cười, đưa tới chú ý của chồng cô ở bên cạnh.

Đồ Ưng quay đầu, nhìn Thủy Tinh đang cười, ánh mắt dịu dàng một cách kì lạ.

Tựa như bất kì đôi vợ chồng nào dưới mái hiên này, tình cảm đôi này hiển nhiên rất tốt.

Cùng Đồ Chấn rõ ràng biểu hiện ra là không vui mừng bất đồng, Đồ Ưng mặc dù trầm mặc ít nói, cũng là số ít mấy không hề tìm hẳn gây phiền toái .

Phượng Thủy Tinh quay đầu lại cùng chồng nói vài lời, sau đó ra ngoài ngoài dự đoán , người đàn ông kia nâng lên khóe miệng, hỏi bà xã một câu, cô kê vào ở bên tai Đồ Ưng trả lời, sau đó tên kia nhìn hẳn, duỗi tay về phía hẳn, dùng tiếng Tây Ban Nha nói một câu.

"Hoan nghênh anh gia nhập gia đình này."

Người đó phát âm có vẻ hơi cứng rắn, nhưng nụ cười trong mắt lại không hề thiếu sự chân thành. Hẳn nắm lấy bàn tay đầy thiện ý kia, chỉ cảm thấy trái

tim ầm áp một cách lạ thường, bất giác mỉm cười đáp lại. Giữa những tia sáng lấp lánh đó, hắn nhìn thấy Sơ Tĩnh đứng ở một chỗ khác trong gian phòng, mỉm cười nhìn hắn.

Hiển nhiên, cô nhìn thấy thái độ thân thiện của nhị ca cô. Một người đi đứng cạnh bên cô, nhìn cô cười và nói gì đó, làm cho cô lập tức đỏ mặt, vội vã tiếp tục công việc ép nước trái cây, nhưng vẫn thỉnh thoảng sẽ đưa mắt nhìn lên hắn.

Hắn biết, cô một mực nhìn hắn, cô rất lo lắng, sợ hắn bị người nhà của cô khi dễ, làm khó.

Cô lo lắng cho hắn.

Đã thật lâu không có ai như vậy quan tâm hắn, quan tâm hắn.

Cảm giác được người lo lắng có chút lạ lẫm, rồi lại ầm áp lạ thường.

Cô gái này là dịu dàng ngọt ngào như thế, cho dù cách một khoảng cách khá xa như vậy, cách nhiều người như vậy, hắn vẫn có thể liếc mắt liền nhìn thấy cô, vẫn cảm thấy trái tim bị mỗi tiếng nói cử động, một câu cười, một tiếng nói của cô làm rung động.

Tình cảm dành cho cô, dâng trào như thác đổ.

Hắn cúi đầu, cùng Phuong Thủy Tĩnh hỏi một vấn đề.

Đôi môi hồng của Thủy Tĩnh khẽ nhếch, mở miệng nói cho hắn biết đáp án của vấn đề kia.

Hắn nghe qua đáp án đó, thậm chí ngay từ trước lúc này, đã đem nó ghi tạc thật sâu.

Hắn nghĩ qua, đoán qua, nhưng không dám xác định, cho tới bây giờ. Một cơn kích động nhét đầy trái tim, ở một giây đó, hắn đột nhiên biết mình nên làm như thế nào, hắn đứng dậy đi tìm Hàn Vô Kỳ.

Có một số việc, hắn trước hết phải làm xong, hắn biết người người đàn ông kia có thể, cũng nguyện ý giúp hắn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ánh mặt trời, nhẹ nhàng.

Gió nhẹ, lặng lẽ tới rồi lại đi.

Những chồi non xanh biếc, đang vươn những cành non quấn quanh cái giá gỗ.

Sơ Tĩnh ngồi ở trên xích đu trong vườn hoa "Bí mật", không nhận được nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, khiến những mùi hương hoa cỏ trong vườn, tràn đầy mình.

Sáng sớm hôm nay, Irapa cùng cha cùng nhau lên thuyền, đi câu cá.

Cô vốn là muốn cùng đi, nhưng cô luôn sẽ ở trên thuyền ỏi ngỗng ngang, cho nên Irapa ngăn cô lại.

"Đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu." Hắn nhìn cô, môi khẽ nhếch, "Tôi sẽ không để cho ông ấy đem tôi đá xuống thuyền cho cá ăn mất đâu."

Cô cười một tiếng, ngừng bước, đổi thành cùng những người khác cùng nhau đến nhà hàng của Đào Hoa cùng Hải Dương giúp một tay.

Vào những ngày nghỉ, nhà hàng "Lam Sắc Nguyệt Quang" luôn tấp nập.

Thật vất vả đến buổi chiều, cô mới có thời gian chạy tới bên Như Nguyệt ở cách vách để nghỉ ngơi. Bởi vì cá tính của đôi vợ chồng chủ nhà hàng này, "Bí mật" vẫn là một cửa hiệu nhỏ rất u tĩnh trang nhã, cho dù đến ngày nghỉ, vẫn không có người nào, thật may là Như Nguyệt cùng Mạc Sâm căn bản không dựa vào cửa hàng này để sống. Từ nhỏ, cô liền thích đợi ở chỗ này. Chú Mạc Sâm cố ý ở bên ngoài vườn hoa, trồng rất nhiều cây cao to và các loại dây leo, ngăn cách ánh mắt tò mò của người đi đường, cung cấp khoảng không gian nho nhỏ riêng tư, nếu không đi tới, thật ra sẽ không thể nhìn thấy tình huống trong vườn hoa và trong gian hàng này.

Được thực vật bao quanh, đã khiến cô an tâm một cách kì lạ.

Cô biết, Irapa cũng thích nơi này, bởi vì chỗ này có đầy đủ riêng tư, cũng tương đối an tĩnh.

Nhớ tới người người đàn ông kia, cô không nhịn được mỉm cười.

Đã một tháng qua, cô vẫn lo lắng trong nhà sẽ có người tìm thêm phiền toái cho hấn, ai biết hấn và mấy người đàn ông trong nhà tựa như không đánh nhau thì không quen biết, từ ngày hôm đó đến nay, càng ngày càng hòa đồng thân thiện, mấy ngày nay trời vừa sáng, hấn không phải được ba ba tìm đi câu cá, chính là bị A Lăng, Đồ Ung mang vào trong núi, còn có mấy ngày nay là hấn càng thêm cùng Cẩn ca, Vũ ca cùng nhau không biết chạy đi đâu.

Tuần trước, mấy người đàn ông bọn họ ở phòng luyện võ dưới đất đánh nhau, cô sợ hết hồn, liền vội vàng tiến lên ngăn cản, những người đàn ông kia lại nói, bọn họ chẳng qua là đang cùng hấn đối chiêu lãnh giáo.

"Anh ta dùng chiêu thức chúng tôi chưa từng thấy qua, " Vũ ca cười giải thích, "Cho nên mới nhờ anh ta làm mẫu, cũng không phải là thật sự động thủ."

"Nhưng A Lăng là thừa cơ báo thù á!" A Nam chỉ vào A Lăng, cười nói: "Hấn luôn đánh thua á!"

Cô biết câu kia chỉ là câu nói đùa, bởi vì Irapa cười nhìn cô.

"Đáng chết, đó là bởi vì anh ta thật lợi hại!" A Lăng bắt mồm mở miệng biện hộ, "Không phải cậu mỗi lần cũng bị đánh đến mức hét ầm lên sao!"

Trong nháy mắt, trên mặt người đàn ông kia xuất hiện vẻ khác thường nào đó, kia xem ra gần như là ngượng ngùng.

Cô biết, hấn rất ít khi được người khen ngợi.

Cô cho hấn cảm thấy cao hứng, hơn nữa cảm thấy cùng có quang vinh lạ thường.

Nhưng bọn họ luyện tập với nhau rất vui vẻ, cô cảm thấy như thế.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời không chói mắt giống như buổi sáng, dưới tán cây này càng lộ vẻ mát mẻ hơn.

Chú Mạc Sâm đang ở bên cửa sổ lầu hai viết bản thảo, Như Nguyệt cùng mẹ đang ở trong tiệm nói chuyện phiếm, mặc dù từ bên này không nhìn thấy, nhưng cô nghe thấy, chú Hải Dương cùng Cẩn ca thì ở cách vách tu bổ cây cối.

Cô biết mình rất an toàn.

Ngồi ở chỗ ngồi to dành cho hai người, cô nhìn, nghe những âm thanh của những người thân đang ở chung quanh bảo vệ cho cô.

Thật ra thì, không phải là không biết, người trong nhà đối với cô có bao nhiêu lo lắng.

Mặc dù có chút bảo vệ quá độ, nhưng bọn họ chưa bao giờ từng để cho cô cảm thấy bị hạn chế, cô thật sự rất thích bọn họ, cô chưa bao giờ từng nghĩ qua, mình sẽ có một ngày có ý định rời đi. Irapa thủy chung không hề nói đến chuyện phải đi về, khi cô lấy dừng khí cùng hấn hỏi về Kaka, hấn cũng chỉ nói hấn đã đem nó gửi nhờ ở nhà bạn. Hấn công khai cùng cô ở chung trong phòng của cô, ba mẹ cũng đối với chuyện này mở một mắt, nhắm một mắt.

Cô tận tâm duy trì đoạn tình cảm không dễ gì có được này.

Nhưng cô cũng biết, yêu cầu Irapa lưu lại, thật sự là quá không công bằng.

Cô hiểu được hấn rất để ý đến ánh mắt của người khác.

Mỗi lần cùng cô đi trên đường, vết sẹo trên mặt hấn luôn là sẽ làm cho người ghé mắt.

Hấn không thích bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ như vậy, bị quan sát giống như trở thành quái vật.

Ở trong núi, cô chưa từng quá mức chú ý đến vấn đề này, trở lại thành thị, cô mới phát hiện hấn phải đối mặt với cái gì, mới chính thức hiểu rõ, tại sao hấn phải ẩn cư ở thâm sơn.

Hai ngày trước, hấn cùng với cô cùng đi mua đồ thì nhiều người mẹ thế nhưng sợ hãi nắm chặt lấy con mình, còn cách bọn họ một khoảng cách rất xa, cách một vòng thật lớn, không chỉ né tránh hấn, bộ dáng họ nhìn hấn, giống như, giống như là sợ bị hấn lây bệnh, giống như hấn đã nhiễm phải một chứng bệnh truyền nhiễm gì đó.

Cô cảm giác được hấn cứng ngắc cùng không được tự nhiên.

Chuyện như vậy đã không phải là lần đầu tiên xảy ra, trong nháy mắt, đau lòng đến mức cô sắp rơi lệ. Không tự chủ, cô cầm tay của hấn. Người đàn ông kia lại cúi đầu xuống, nhìn cô lộ ra nụ cười. Tim co rút nhanh, bởi vì sự dịu dàng, bởi vì chuyện hấn gặp phải, mà cảm thấy đau đớn. Ở trong núi, hấn là một con người, hấn sống được rất tự tại, nhưng ở trong thành, mọi người lại đem hấn thành quái vật, e sợ tránh không kịp.

Mọi người kỳ thị hắn, chỉ vì hắn có dáng dấp không giống bình thường một chút.

Kia thật, thật rất không công bằng. Cường bách hắn ở lại chỗ này cũng thế. Hắn có quyền được đối đãi như một con người. Cô so với ai khác còn hiểu nhiều hơn, giống như cô đã từng có lúc có chứng ngại rất nghiêm trọng về ngôn ngữ,

Bị xem thành người ngoại tộc có rất nhiều thống khổ, bây giờ mặc dù cô nhìn rất bình thường, nhưng cô nhớ rất rõ cảm giác bị người khác xem mình như quái thai, cô đến nay vẫn còn sợ hãi bị xem thành ngoại tộc. Cô vây quanh mình, nhìn mẹ ở trong nhà, biết cô nhất định làm ra lựa chọn.

Gió, nhẹ nhàng lại lần nữa thổi phát mà qua, mang đến hương vị nồng đậm của đại dương xanh thẳm.

Sau đó, đột nhiên, cô biết, hắn tới.

Cô quay đầu, nhìn thấy Irapa đứng ở bên cạnh cửa, ngắm nhìn cô. Tình sâu như vậy, dạy cô động tâm như thế. Khi cô nhìn người đàn ông mà cô yêu, xuyên qua cánh cửa bằng các loại dây leo nở đầy hoa hồng, đi về phía cô thì cô bất giác nín thở, sau đó mới mở mới nhịp tim. Ở một giây đó, cô rõ ràng hiểu được, nếu như hắn mở miệng yêu cầu, cô sẽ đi cùng hắn.

Cho dù phải đối mặt với Mak không hề ngừng uy hiếp, cho dù phải rời khỏi sự che chở người nhà, mất đi cuộc sống an ổn này, cô vẫn sẽ không chút do dự đi cùng hắn.

Có lẽ, cô là một người ích kỷ, nhưng nếu mất đi hắn, thì cuộc sống của cô sẽ trở nên u ám, không chút vui vẻ.

Trong nhà ai ai cũng yêu cô, nhưng người đàn ông này không giống thế.

Hắn không giống thế.

Hắn cần cô, khát vọng cô, trong mắt hắn, cô chỉ là cô, và đơn thuần chỉ là cô.

Cô muốn ở cùng với hắn, vượt qua từng buổi sớm chiều.

Người đàn ông đến trước mặt, giơ tay lên vuốt ve mặt của cô.

Cô muốn hắn như hiện tại như vậy, dịu dàng nhìn cô, mãi mãi cho đến già.

"Đào Hoa nói cho anh biết, em ở chỗ này." Hắn giọng nói khàn khàn, bàn tay mon tron tai của cô, trượt đến cảm của cô.

"Em có khỏe không?"

Sơ Tĩnh ngược nhìn hắn đang đắm chìm trong dưới ánh mặt trời sau giữa trưa, nhỏ giọng mở miệng "Em nhớ anh."

Đôi mắt đen của hắn buồn bã, lấy ngón cái khẽ vuốt môi của cô, khàn khàn nói: "Anh cũng rất nhớ em."

Trái tim, bởi vì những lời này, mơ hồ rung động, khẽ ầm ập. "Anh biết anh đang nói gì không?" Cô đứng lên, đi vào trong ngực hắn, vuốt lồng ngực của hắn, ngẩng đầu mỉm cười hỏi khẽ: "Hay anh chỉ lặp lại lời của em?"

Nhờ những người đàn ông kia ban tặng, Tiếng Trung của hắn tiến bộ thật nhanh.

"Dĩ nhiên biết." Irapa cúi đầu, dán lên môi của cô, khe khẽ thì thầm: "Anh nhớ em, vô cùng nhớ."

"Chỉ mới một buổi sáng." Cô ửng đỏ nghiêm mặt, nỉ non.

"Còn có một buổi trưa." Hắn chỉ ra điểm này, sau đó chậm rãi hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô.

Vịn đầu vai hắn, Sơ Tĩnh chỉ có cảm giác mình giống như đang ngâm ở trong suối nước nóng, hạnh phúc đến mức ngay cả đầu ngón chân cũng cuộn lại.

Cô có thể rõ ràng cảm giác được hắn dịu dàng cùng yêu say đắm, khi hắn lưu luyến không rời nụ hôn nóng bỏng kia thì cô gần như muốn vì thế mà thờ dài, thiếu chút nữa đã quên mình vẫn còn ở trong vườn hoa.

Người đàn ông này, luôn dễ dàng có thể khơi lên tình dục của cô, làm cho cô mặt hồng tim đập.

Thờ nhẹ, cô cảm giác được nhịp tim của hắn ở trong lòng bàn tay cô, mặc dù thoát nhìn giống như rất tinh táo, nhưng cô hiểu được, hắn cũng không trấn định như bề ngoài như vậy. Cô giương mắt, nhìn hắn, biết hắn cũng giống như cô, bị nụ hôn nho nhỏ này làm rung động. Gió nhẹ, nhẹ nhàng phát qua mái tóc đen của hắn. Sơ Tĩnh giơ tay lên, đem những lọn tóc của hắn vén đến sau tai.

"Irapa."

Hắn thích nghe cô gọi như vậy, nhỏ giọng kêu lên tên của hắn, giống như là đang nói một bí mật.

"Ừ?" Nhẹ nhàng, hắn đáp một tiếng, lấy cánh môi nhẹ nhàng cọ lên môi của cô, đem lấy hơi thở ấm áp của cô hít vào trong tim phổi.

"Anh. . . ." Cô nhìn vào trong mắt của hắn, khăn khăn mở miệng: "Muốn về nhà không?"

Tâm, bỗng nhiên rút chặt, hắn cứng cả người, còn chưa mở miệng trả lời, lại thấy cô gái trước mắt, dịu dàng nói nhỏ: "Nếu như anh muốn trở về, em có thể về cùng anh không?"

Irapa chấn động nhìn cô gái nhỏ trong ngực, gần như hoài nghi mình nghe lầm.

Hắn chưa hề nghĩ qua, cô sẽ nguyện ý đi cùng hắn.

Cô yêu người nhà của cô, hắn hiểu rõ chuyện này hơn ai hết, hắn không dám vọng tưởng yêu cầu có thể ở trong lòng cô, thắng nổi người nhà của cô.

Nhưng, cô là nghiêm túc, hắn có thể nhìn thấy từ trong mắt cô. Trái tim, đang đập điên cuồng, đang nóng bỏng bởi vì cô. Nháy mắt, hắn cảm giác được tế bào toàn thân cũng chấn phần. Nhìn trong mắt đen thâm tình của cô, vượt đôi môi đỏ mọng ướt át của cô, Irapa gần như lại muốn cúi đầu hôn cô. Nhưng hắn có chuyện phải làm, hắn nhất định phải mang cô đi xem một thứ.

"Em có rãnh không?" Hắn mở miệng.

"Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em." Sơ Tĩnh mỉm cười, theo lý thuyết, nếu không có những người thân bảo vệ cô, gã đàn ông này gần như sẽ bắt chấp tất cả để bức hôn cô, cũng không biết tại sao, cô lại tuyệt không cảm thấy hốt hoảng

"Anh có một thứ, muốn cho em xem trước." Irapa duỗi tay về phía cô.

Trong mắt đen của hắn, có một vẻ khảm trưng.

Dáng vẻ đó, làm cho cô tò mò.

Cô cầm bàn tay thô ráp của hắn, hỏi: "Thứ gì?"

"Một món quà tặng." Thanh âm của hắn còn mang theo khăn khăn của tình dục đã lui.

"Quà tặng?" Cô cũng sờ một chút, bật cười, "Cá sao? Các em ra Đại Dương câu được cái gì? Cá Mú? cá Roi ngựa? Hay là Quý Đầu Dao?"

Cá Mú

Cá roi ngựa

"Không phải." Hắn lắc đầu, dắt cô đi ra ngoài.

"Sẽ không phải là cá cò chứ?" Cô đi theo bên cạnh hắn. Mùa đông Năm ngoái, cha cùng Vũ ca nghỉ phép, bọn họ cùng đi ra biển, bắt con cá cò còn cao hơn so với người, làm mẹ sợ tới mức tái cả mặt, nhưng con cá kia ăn ngon thật, béo và thơm.

"Không phải."

"Cá Ngừ?" Cô không nhận được càng đoán càng lớn.

"Không phải." Hắn lắc đầu lần nữa.

"Cá Mập Trắng?" Cô nói xong, tự mình cũng cảm thấy buồn cười.

"Đó là cái gì?" Chưa từng nghe qua chữ này, hắn tò mò hỏi.

"Cá Mập Trắng a! Con cá đó sẽ ăn thịt người, UmmmmOaaa!" Cô vừa nói vừa dùng một tay đặt trên bờ môi giả bộ miệng rộng, há mồm thật to, sau đó ngâm nga ca khúc chủ đề kinh điển: "Còn có thể, Đấng Đấng Đấng Đấng Đấng Đấng Đấng Đấng! Sau đó ồn ào cát! Một hộp liền đem người ta ăn hết chính là con Cá Mập đó, anh biết chứ?"

Hình dạng của cô là đáng yêu như thế, biểu diễn hoạt linh hoạt làm hắn nở nụ cười.

Tiếng cười sang sảng, vang vọng ở trong không khí.

Nhìn nụ cười của hắn, Sơ Tĩnh miệng co rút lại, đầy yêu thương, đầy ấm áp, cô thật thích nhìn hắn cười.

"Anh biết." Hắn vừa cười vừa lắc đầu, "Nhưng không phải cái đó, không phải là cá mập."

"Không phải?" Cô đi theo hắn đi ra khỏi vườn hoa, lại thấy hắn không hề đi về hướng nhà hàng ở cách vách, ngược lại mang theo cô đi tới xe hàng của cha ở bên cạnh, sau đó mở cửa xe, muốn cô lên xe. Sơ Tĩnh ngồi lên, không kèm chế được quay đầu lại nhìn hắn.

"Em phải xem mới biết."

"Rốt cuộc là cái gì nhỉ?"

Cô vốn tưởng rằng, hấn muốn mang cô đến cảng cá, nhưng hấn vẫn quen cửa quen nẻo đem cửa xe mở ra .

"Quà tặng này, ở chỗ rất xa sao?" Sơ Tĩnh vạn phần tò mò.

"Sẽ không, lập tức sẽ đến."

"Em không biết anh biết lái xe đó." Cô ngồi ở bên cạnh hấn, nhìn hấn thuần thục thao túng tay lái, cười.

"Anh còn có rất nhiều việc, em mà không biết." Hấn dịu dàng mở miệng.

"Ừ." Cô nhìn hấn, đáp một tiếng, nhỏ giọng nói: "Không sao, từ từ em sẽ biết."

Irapa giật mình trong lòng, thật nhanh nhìn cô một cái, chỉ thấy trên mặt cô có nụ cười dịu dàng.

"Lâu ngày, sẽ biết."

Ngữ điệu của cô mềm mại, lẳng lẽ rót vào tai.

Đó gần như giống như là một lời cam kết, làm ngực hấn co rút nhanh, nắm chặt tay lái.

Hấn hi vọng cô thích quà tặng kia, rất hi vọng. Trên bầu trời xanh thẳm, từng đám mây trắng lượn lờ trôi qua, mặt trời mùa hè rực rỡ, lòng lạnh trên những đám mây kia. Ngoài cửa sổ xe, núi cao xanh ngắt, những khe suối phản chiếu lại ánh mặt trời vàng rực. Con đường chung quanh, ruộng hoang lan tràn vô tận, không bao lâu, hấn lái xe vào một con đường nhỏ.

Đường nhỏ rất dài, bên cạnh đều là đồng ruộng, đi qua một chút ngay cả kiến trúc đều nhìn không tới, sâu hơn một chút, ngay cả đồng ruộng cũng đã biến mất, chỉ có một phiến mây mù dày đặc cở đại.

Sau đó, xe quẹo đến một chỗ, trước mặt đột nhiên xuất hiện một tòa nông trại.

Hấn đem xe ở ngừng lại trước khoảng đất trống nông trại.

Gian nhà kia có chút cũ kỹ, có thể nhìn thấy đã lâu không có người ở.

"Đến rồi?" Cô hồ nghi hỏi, hoài nghi quà tặng của hấn đến tột cùng là cái gì.

"Đến rồi." Hấn gạt đầu, mở cửa xuống xe.

Cô không đợi hấn tới mở cửa, tự mình xuống xe, xi măng dưới chân bởi vì lâu năm có chút nứt vỡ, gấn đầy cát bụi cùng đất.

"Quà tặng đâu?" Cô tò mò hướng bốn phía nhìn quanh, nhưng chung quanh trừ những bụi cỏ cao hơn cả người, cùng gian nhà cũ kĩ kia ra, thì không nhìn thấy gì khác.

Hấn huyệt sáo một hơi. Tiếng sáo vang dội, xuyên thấu qua bầu trời trong xanh, truyền đi thật xa. Không đến hai giây, một con thú hoang từ trong bụi cỏ chui ra, đem lấy cô té nhào xuống đất, liếm nước miếng lên mặt cô. Sơ Tĩnh sợ hết hồn, bị bỏ nhào phải ngồi ngay đó, thét chói tai ra tiếng, ngay sau đó phản ứng kịp, nhận ra con thú hoang kia.

"Kaka?" Cô vừa mừng vừa sợ ôm lấy chú chó to kia, vui mặt vào lớp lông xộp mềm mại của nó, vui vẻ cười nói: "Kaka! Sao mày lại ở chỗ này?"

Cô cười ngẩng đầu lên, ôm con chó to đang mãnh liệt liếm mặt cô, cảm động nhìn của hấn nói: "Sao anh mang nó tới đây?"

"Anh cho nó đi bằng máy bay." Con chó này thống hận thuyền hàng, hấn bỏ ra một số tiền lớn để mang nó đến đây.

Irapa mở miệng ra lệnh: "Kaka, ngồi xuống."

Chú chó to nghe vậy lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hấn tự tay kéo cô đứng dậy, giúp cô phui bụi bặm trên người, "Nó đã tới được một thời gian rồi, nhưng động vật đi vào cần phải trải qua kiểm dịch, cho nên mới không cho em biết."

"Em thích quà tặng này." Cô cười đến rực rỡ như hoa. "Cám ơn anh."

Hấn cầm khăn tay lau đi nước miếng cùng bụi đất trên mặt cô, hít sâu một cái, nói: "Nó không phải quà tặng."

Cô ngẩn ra, "Không phải?"

"Không phải." Hắn ngắm nhìn cô gái ngọt ngào kì lạ trước mắt này, "Dưới chân em mới đúng."

Cô ngây ngốc cúi đầu, chỉ nhìn thấy cát bụi, còn có những sợi lông chó.

"Còn có cái này." Hắn nhẹ nhàng cầm đầu vai của cô, đem cô xoay một vòng. Trước mắt, ấy là căn nhà cũ kĩ dưới bầu trời xanh mây trắng, cùng thảo nguyên mênh mông bát ngát.

"Anh biết, nó nhìn ra chưa ra hình dáng gì."

Thanh âm thô ráp khàn khàn của hắn, vang lên ở bên tai.

"Nhưng căn nhà này kết cấu vô cùng bền chắc, chỉ cần cho anh một chút thời gian, trải qua một phen tu sửa, tình trạng của nó sẽ so hiện tại sẽ tốt hơn rất nhiều."

Đột nhiên, cô đột nhiên lĩnh ngộ, rồi lại sợ mình lắm, cô không thể tin được vội vã quay đầu, nhìn người đàn ông thân hình cao lớn, cường tráng ngăm đen đó.

Rừng núi xanh ngắt đang ở phía sau hắn, mặc dù không hề hiểm trở như dãy núi Andes, nhưng cũng hết sức hùng vĩ.

Hắn đứng dưới ánh mặt trời nóng bỏng vẻ mặt có chút khàn trương, nhìn thẳng cô, mở miệng.

"Sáng sớm hôm nay, anh mua mảnh đất, cùng gian nhà này."

"Em cho là anh đi câu cá." Cô không biết mình đang nói cái gì, đây hoàn toàn không phải trọng điểm, nhưng trong đầu cô hò hét loạn lên, hoàn toàn không có biện pháp suy nghĩ nổi.

"Anh không có đi." Hắn đang hoàng thừa nhận, "Mấy ngày trước có, nhưng hôm nay thì không, anh đi ký hợp đồng. Đã một tháng qua, anh xem rất nhiều địa phương, nơi này vô cùng." Hắn suy nghĩ một chút dùng chữ, mới nói: "Rất hợp." Cô che môi, không thể tin nhìn của hắn.

Hắn đem Kaka mang đến, hắn ở nơi này mua nhà, mua đất.

Cô không thể tin được, nhưng hắn thật sự đã làm, hắn nói đây là quà tặng, quà tặng cho cô.

Nhịp tim như đang chạy trăm mét, cuồng loạn ở trong lồng ngực.

Irapa ngắm nhìn cô gái nhỏ trước người, thanh âm khe khẽ giải thích: "Nơi này khí hậu ấm áp, đất đai phì nhiêu, so trên núi tốt hơn rất nhiều."

Đó không phải là lý do.

Cô biết, hắn thích ở trên núi, trên thế giới có đất đai phì nhiêu, khí hậu ấm áp, không chỉ nơi này.

Cô nói không ra lời, cô quá mức kinh ngạc, quá mức kích động, chỉ có thể rung rung nín thở nghe hắn nói tiếp.

"Kaka già rồi, ở trên núi quá lạnh, địa hình quá hiểm trở, nó sẽ không chạy nổi."

"Nhưng anh. Nhưng em. Em cho là anh không thích. Em cho là anh. Thích ở trong núi." Đôi môi hồng của cô khẽ run, nói giọng khàn khàn: "Em cho là anh. Muốn về nhà."

"Anh muốn." Hắn nói.

Trong lòng cô vừa nhói, còn chưa kịp phản ứng, hắn đã gơ tay lên, đem bàn tay đặt tại tim cô, "Nhưng nhà của anh, ở chỗ này."

Cô chấn động nhìn người đàn ông trước mắt, nhịp tim như tiếng sấm vang dội ở trong tai."Ồ chỗ này." Hắn lặp lại. Ba chữ, rất nhẹ, lại nặng nề rơi vào trong lòng cô.

Bàn tay đang đặt tại trái tim của cô, nóng quá nóng quá.

Một giây kế tiếp, nước mắt giống như những hạt trân châu, bỗng nhiên lăn xuống hai gò má cô.

Cô chưa từng nghĩ tới, hắn sẽ có nguyện ý vì cô, vĩnh viễn lưu lại.

Cô chưa từng nghĩ tới, hắn lại biết làm đến mức này!

Địu dàng, hắn lau đi lệ trên mặt cô, nói giọng khàn khàn: "Anh là một nông phu, cũng là thợ săn, anh biết phải trồng trọt thu hoạch thế nào, Hàn cũng nguyện ý để cho anh thỉnh thoảng đến Hồng Nhân kiêm công việc."

"Anh. Anh." Đôi mắt của cô đắm lệ mơ mơ màng màng nhìn người đàn ông trước mắt, há mồm thử nhiều lần, mới có biện pháp hỏi ra vấn đề kia: "Anh muốn. Ở nơi này?"

"Đứng." Hấn gạt đầu.

"Vì. Cái gì?" Khấn trương, cô rung rung hỏi.

Cô đoán cô biết đáp án, nhưng cô cần nghe thấy.

"Bởi vì." Hấn nâng khuôn mặt ướt nước mắt của cô lên, thật lòng thành ý trả lời: "Anh yêu em."

Tại thời điểm này, trừ cô ra, thế giới giống như chỉ còn lại hấn mà thôi. Vào thời khắc hạnh phúc như thế, nhưng cô khóc đến không kèm chế được, cô khóc không thành tiếng hỏi: "Anh biết. Anh đang nói gì không? Anh thật sự biết. Câu đó có nghĩa gì không?"

"Biết, anh đã hỏi Phương Thủy Tịnh." Irapa nhìn cô nói: "Cô ấy là người thông dịch."

Cô biết Thủy Tịnh là một phiên dịch, phiên dịch rất tốt.

"Anh muốn nói với em, muốn cho em biết, biết rõ ràng." Hấn nhìn chăm chú vào cô, "Cho nên anh hỏi cô ấy, anh yêu em bằng Tiếng Trung nói thế nào."

Sơ Tĩnh lệ rơi đầy mặt, che môi, trái tim vừa ấm vừa nóng, tràn đầy đều là tình yêu đối với hấn.

Cô khó có thể tưởng tượng, hấn biết dùng miệng đi hỏi, nhưng hấn hiển nhiên thật sự đã hỏi.

"Anh yêu em."

Hấn nói, từng chữ, cũng rõ ràng và chính xác.

Cô biết, hấn nhất định lên lên luyện tập rất nhiều lần, mới có thể nói chính xác đến như vậy.

Không kim hãm được, cô vui đầu vào trong ngực hấn, nâng mũi chân hôn hấn.

"Em yêu anh." Cô khóc hôn hấn, lặp lại một lần rồi lại một lần: "Rất yêu. Rất yêu anh."

Irapa vươn tay, ôm thật chặt cô gái nhỏ ngọt ngào kia, nhiệt khí xông lên hốc mắt.

Hấn tâm thần bất định bất an, ráng kiên nhẫn, đợi hơn một tháng, đem toàn bộ chuyện cũng chuẩn bị xong, cũng chỉ chờ nghe nói câu này của cô. Hấn biết cô thương hấn, nhưng hấn cần nghe thấy. Nghe thấy một lần nữa, xác định hấn không hề nghe lầm lời cô đã từng nói lúc trước nói, đúng như hấn hỏi, đáp án dĩ nhiên là tiếng nói này.

Hấn rõ ràng biết, đối với cô mà nói, hấn không phải là đối tượng tốt nhất, cô còn có thật nhiều lựa chọn khác, rất nhiều lựa chọn tốt hơn.

Nhưng cô gái này thương hấn.

Cô thương hấn.

Đây, là một kỷ tích. Ở nơi này mệnh mông bát ngát, dưới trời xanh hấn ôm hôn cô gái kì lạ đó, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên, hấn bắt đầu tin tưởng trên đời có thần linh tồn tại.

"Anh biết điều kiện của anh không tốt, khu đất cùng gian nhà này cũng còn cần sửa sang lại, nhưng."

Có lẽ hấn nên phải đợi tất cả đều sửa sang lại, và chuẩn bị xong rồi mới nói, chờ hấn đem gian nhà này sửa chữa cho mwois, sơn màu, đem gia cụ đến, tu bổ qua cỏ dại, chỉnh đất đai, chờ hấn đem chỗ này sửa sang lại không giống như khu đất bỏ hoang nữa, chờ hấn đem nó trở thành như căn nhà ấm áp.

Như vậy, có lẽ cô sẽ nguyện ý suy nghĩ về khát vọng nhất trên cõi đời này của hấn. Nhưng, khi cô dịu dàng nhìn hấn như vậy, hỏi thăm hấn, có thể cùng hấn trở về nhà hay không, thì hấn đã biết hấn phải mang cô tới nơi này, hấn nhất định lập tức mang cô tới nơi này. Bởi vì, đáp án của hấn ở chỗ này.

Nhìn cô gái khóc cười trong ngực kia, hấn khàn giọng mở miệng.

"Cánh Sơ Tĩnh, em có đồng ý gả cho anh không?"

"Em đồng ý." Sơ Tĩnh rung rung mỉm cười, dán lên môi của hấn, trả lời khẳng định: "Dĩ nhiên nguyện ý, một trăm vạn nguyện ý, một trăm ngàn nguyện ý."

Nụ cười của cô mang ngấn lệ, lại xinh đẹp đến như thế.

Hấn kích động ôm chặt lấy cô, một cổ thỏa mãn khắc sâu nhét đầy trái tim hấn.

"Em sẽ không hối hận." Hấn ở bên tai cô cam kết.

Nói cũng phải. Irapa nâng lên khoe miệng, vẫn là rất cao hứng khi biết rằng, cô nguyên ý chịu khổ cùng hắn, hơn nữa lại tin tưởng hắn như vậy." Anh

cùng chú Cảnh thương lượng qua rồi, chúng ta sẽ ở chung quanh gian nhà này đặt một số thiết bị, em cô không cần lo lắng về vấn đề an toàn." Hấn nắm bàn tay nhỏ bé của cô lên, thay cô đeo lên một chiếc nhẫn kim cương nho nhỏ, nhưng hết sức tinh xảo tao nhã.

Cô hít hơi, kinh ngạc giương mắt nhìn hấn.

"Đây là giả." Irapa ngấm nhìn cô, thần nhiên thành thực nói cho cô biết: "Đồ Chấn làm, bên trong có dấu vệ tinh định vị thiết bị truy tìm, em biết làm thế sẽ khiến em có cảm giác không vui, nhưng chúng ta đều cho rằng, Mak sẽ không vì vậy mà dừng tay!"

"Không sao." Cô nắm chặt tay của hấn, rung rung mỉm cười nói: "Em không ngại."

Hấn cái gì cũng đã nghĩ tốt lắm.

Hấn và những người đàn ông trong nhà kia, cái gì cũng đã nghĩ tốt lắm.

Hấn đã giúp cô xây một tòa lâu đài, trả lại cho cô tự do hành động.

Cô có thể dễ dàng tưởng tượng ra, hấn phải đối mặt với cái gì, những người đàn ông nhà cô, một người so với một người còn khó trị hơn, nhưng hấn thuyết phục bọn họ, cho cô tự do.

Mặc dù không là chân chính tự do, nhưng đã đủ.

"Em thích chiếc nhẫn này." Cô hôn hấn, vuốt cằm của hấn, nhìn thẳng vào trong mắt của hấn, thâm tình thì thầm: "Chỉ cần là anh cho, em đều thích."

Trái tim Irapa căng thẳng, cầm chặt tay của cô, khàn khàn cam kết: "Chúng ta sẽ mau chóng giải quyết hấn, anh sẽ để em không cần sợ hãi nữa." Cô hòng cô nghèn nghẹn, nhìn hấn, nói giọng khàn khàn: "Anh biết không? Thật ra thì em đã không còn sợ nữa. Ở trên thế giới này, em sợ nhất, không phải Mak, mà là anh không yêu em nữa."

"Nhưng anh yêu em." Sơ Tĩnh vuốt gương mặt thô ráp của hấn, mỉm cười nói: "Anh yêu em, vậy đã đầy đủ rồi."

Trong mắt của cô có lệ quang, còn có hấn.

Irapa hít một hơi thật sâu, lại áp không xuống nội tâm đang xáo trộn thật sâu.

Hấn đã rất hết sức học Tiếng Trung rồi, nhưng chỉ sợ cho dù mười năm nữa, hấn vẫn không có cách nào để nói rõ hết cảm giác của hấn lúc này.

Hấn không có cách nào dùng ngôn ngữ để nói ra cảm nhận của mình, chỉ có thể ôm chặt cô vào trong ngực, lại nghe cô ở trong lòng hấn, mở miệng cười.

"Trên thực tế, em cũng có quà tặng muốn đưa cho anh, nhưng phải chờ tám tháng mới có thể nhận được."

"Tám tháng?" Hấn sững sốt một chút, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô gái trước mắt, buồn bực hỏi: "Thứ gì?" Hấn đem Kaka đến đây, mua đất, mua nhà, cùng người nhà cô câu thông, cũng chỉ tốn hơn một tháng, quà tặng gì phải mất đến tám tháng thời gian?

Sơ Tĩnh mỉm cười, cầm tay của hấn, đặt ở trên bụng của mình, ngược nhìn hấn. Hấn ngẩn ra, không tự chủ dừng lại hô hấp.

"Em Chắc chứ?" Hấn há mồm, thanh âm lại gần như chen không ra cổ họng, hấn chỉ nghe tiếng tim mình đập ầm vang dội.

"Vâng." Cô mỉm cười gật đầu.

Trong nháy mắt, hấn có chút cảm thấy choáng váng, mới phát hiện ra mình không có hô hấp.

Hấn hít một hơi thật sâu, khàn giọng hỏi lần nữa: "Em mang thai?"

"Đúng." Sơ Tĩnh cười gật đầu lần nữa. Ngày đó nghe được A Nam cùng cha nói về chuyện này, cô vốn tưởng rằng A Nam chẳng qua là vì đồng tình Irapa mới nói láo, nhưng kinh nguyệt tháng này của cô không hề tới, cô đi mua que thử thai, mới xác định mình thật sự đã mang thai.

Cô đỏ mặt, ngượng ngập nói: "Chúng ta ở trong núi. Cũng không có làm các biện pháp dự phòng."

Xác thực, hấn cũng có nghĩ tới vấn đề này.

Trên núi thì hấn cố ý trốn tránh, chỉ vì ở sâu trong nội tâm, hấn luôn muốn cô mang hài tử của hấn, kể từ đó, có lẽ ngờ cô sẽ nguyện ý ở cùng hấn. Hấn là một người ích kỷ, ngay lúc đó hấn, hoàn toàn không dám hy vọng xa vời rằng cô gái này sẽ yêu thương hấn. Nhìn cô gái trước mắt đang cười mà rơm nước mắt, nhưng mà giờ phút này ngay cả bên tai đều đỏ lên, vào một giây đó, hấn bỗng tìm được câu chữ đủ để hình dung "Cảnh Sơ Tĩnh, anh yêu em."

Cô cười đến thật là ngọt, rất đẹp, ôm mặt của hấn, hôn nói: "Em cũng yêu anh."

Gió nổi lên, cuộn cuộn nâng lên mái tóc dài của cô.

Hấn ôm cô, hôn lên môi của cô, lông mày cô, tóc của cô, cùng cô ôm nhau thật chặt ở chung một chỗ.

Nghe nhịp tim đập của hắn, Sơ Tĩnh đón gió, vòng quanh hông của hắn, nghe tim đập của hắn.

Gió, làm khô lệ trên mặt cô.

Không tự kìm hãm được , cô nâng lên khoe miệng.

Từ khuỷu tay cường tráng của hắn nhìn ra ngoài, tất cả là xinh đẹp như thế.

Dưới trời xanh mây trắng, núi rừng xanh ngắt trùng điệp, Kaka ở dưới lầu đuổi theo những chú bướm, bỗng nhiên phát hiện, nơi xa trên đường nhỏ, dừng một chiếc xe RV quen thuộc.

Cô nhìn thấy một đôi vợ chồng, tay trong tay đứng ở ven đường.

Người phụ nữ cách khoảng cách khá xa, nhìn cô, trên mặt có nụ cười.

Sau đó, người đàn ông kia cùng cô nói gì đó, người phụ nữ vỗ vào đầu vai bên chắc của hắn, lại bị người đàn ông kéo vào trong ngực hôn. Nụ hôn kia, nhiệt tình như lửa, làm cho cô nhìn cũng đỏ mặt. Đôi phu thê kia, có lẽ đã không còn trẻ nữa, nhưng lại có tình yêu nồng đậm nhất, thâm sâu nhất.

"Cô ấy một cặp cha mẹ giỏi nhất." Thanh âm của hắn đột nhiên vang lên.

"Không sai." Cô cười gật đầu đồng ý.

Dưới ánh mặt trời, suối trong róc rách.

Gió thổi qua, những cánh tuyết, trên không trung tung bay phiêu tán.

Một con chim nhỏ, lướt đi, bay qua phía chân trời.

Cô ngửa đầu nhìn chăm chú vào người đàn ông thâm tình của cô, trong lòng tràn đầy đều là tình yêu đối với hắn.

Có lẽ, tương lai không có cách nào dựa theo kế hoạch đi tới; có lẽ, Mak sẽ trở lại tìm cô gây phiền toái.

Nhưng, cô đã không còn sợ.

Cô sẽ dùng tất cả tất cả những gì cô có để đối kháng hắn, bảo vệ cuộc sống bây giờ, để cho mình cùng người đàn ông này, vĩnh viễn gần nhau, ở chung một chỗ.

Nhà

Tia nắng ban mai vàng óng ánh, lạng lẽ chiếu sáng cả vùng đất. Trên phiến lá xanh biếc, những giọt sương óng ánh trong suốt, bởi vì có ngọn gió khẽ ve vuốt, nhẹ nhàng chảy xuống. Cô gái đứng ở trước kệ bếp bên cửa sổ, vừa cắt rau quả mới hái xuống từ ruộng, vừa nhẹ nhàng ngâm nga bài hát.

Quả ớt màu đỏ, rau diếp màu xanh, nho khô màu đen, quả dưa chuột màu xanh lá.

Cô đem tất cả mọi thứ cắt xong bỏ vào trong tô thủy tinh, sau đó vớt những hạt bắp ngọt nấu chín cùng măng tây lên , cắt một quả táo cùng một loại quả gì đó có hình thù ngộ nghĩnh vào, cuối cùng rưới dầu ô liu cùng sốt dấm tự chế lên, vẩy lên hoa hồng muối cùng với cây húng quế tươi mà Irapa mới mang về, trộn đều, sau đó dùng thìa quấy đều.

Trên lò, cái chảo nóng, cô đem tay lau sạch sẽ, bước đến, đánh trứng vào, sau đó ép sụn lên, cho chúng nó chín vàng đều.

Giống như là ngửi thấy mùi thơm, biết đến thời điểm ăn điểm tâm, một chú chó lớn từ ngoài cửa chạy vọt vào, ngồi ở trước chén cơm của mình vẫy đuôi. Cô cười giúp nó múc một chén canh xương to, nó lập tức vui đầu ăn ngồm ngoàm.

"Ăn ngon không?" Cô cười nhìn nó hỏi. Nó liếc cô một cái, rất đạt đến một trình độ nào đó, kêu một tiếng, tiếp theo sau đó vui đầu ăn mạnh mẽ.

Cô nở nụ cười, vào lúc này, lò nướng keng một tiếng, phát ra tiếng vang thanh thúy, nhắc nhở cô bánh bao cùng chân giò hun khói đã nướng chín.

Không quá rầy rã ăn nữa, cô nhảy lên, ngâm nga bài hát, cầm cái mâm bằng sứ trắng sạch sẽ đi tới, cầm cái cặp đem bánh bao cùng chân giò hun khói gấp ra ngoài.

Thoa bơ lên bánh bao tản mát ra hương vị ngọt ngào nồng nặc, thời gian này cô đã thử nhiều lần, mới tìm được thời gian chính xác để đem vỏ bánh bao nướng đến xốp giòn, bên trong lại vẫn xốp mềm mại.

Cô đem bánh bao cùng chân giò hun khói tự chế đặt trên bàn ăn, từ trong ngăn kéo lấy ra dao nĩa, lại đem ly cùng chén đặt lên đó, xoay người lại thuận tiện dùng cái mâm đem ngăn kéo đẩy trở về, sau đó đem thức ăn đặt lên trên bàn, tiếp theo lại trở về bên kệ bếp, từ salad rau xà lách, cầm một miếng

đưa chuột, bỏ vào trong miệng thử mùi vị.

Ừ, cũng không tệ lắm.

Đưa chuột vừa ngọt lại vừa giòn, còn có hương quả ô liu, mơ cùng hương cỏ thơm ngát.

Ai, rau dưa mà chồng cô trông quả nhiên vừa giòn lại ăn ngon. Trước khi mang thai thì vị giác của cô lại trở nên cực kỳ nhạy cảm, trong đồ ăn có một chút gia vị hóa học hoặc nông dược, cũng đều cảm thấy vô cùng gay mũi, mỗi lần ăn cơm đều giống như bị tra tấn, mỗi khi ăn một miếng, cô liền ối một ngụm. Chỉ có ăn rau quả mà hẩn trông ra, cô mới không cảm thấy có mùi vị kỳ quái.

Ban đầu, người cả nhà thật sự cũng không hiểu xảy ra chuyện gì, em trai còn cười nhạo cô là bởi vì ám ảnh trong lòng nhưng sau lại mới hiểu được, thì ra là những loại rau quả hẩn trông đều không hề có phun thuốc nông dược, cho nên rau quả hẩn chồng mặc dù bề ngoài không căng mọng to, đẹp như những loại rau củ khác ngoài chợ, những mỗi món đều rất cường tráng bền chắc.

Tựa như con người của hẩn.

Kể từ khi gả cho Irapa, cô mới phát hiện, thì ra là rau dưa có thể ngọt như vậy, ăn ngon như vậy, ngày ngày ăn rau quả tươi mà hẩn trông ra, vị giác của cô càng ngày càng tốt, da cũng càng ngày càng trắng nõn.

Bởi vì được ăn ngon lại dinh dưỡng, mỗi ngày lượng vận động cũng đủ, cô thậm chí ngay cả cảm vật đều chưa từng bị qua.

Nghĩ đến cùng hẩn làm vận động, không khỏi làm cho cô thẹn đỏ mặt.

Mút cảm giác chua ngọt trên đầu ngón tay, cô không nhịn được lại cầm một mảnh dưa chuột lên ăn.

Như đã nói qua, sau khi cô gả cho hẩn sau, mới hiểu được thì ra là cà chua tươi có vị như thế nào, dưa chuột ăn là ngọt, còn có bắp khi ăn sống lại có thể có hương vị ngọt ngào thanh thúy giống như nước trái cây, dọa cô giật mình thật lớn.

Hiện tại không chỉ người trong nhà thích ăn rau quả của hẩn, Đào Hoa còn mang rau quả sạch của hẩn làm tiêu điểm cho nhà hàng, ngay cả Như Nguyệt cũng nhờ hẩn giúp một tay trồng trọt hoa cỏ, bất cứ loại thực vật nào khi đến trên tay hẩn, cũng có thể có sức sống dồi dào! Đột nhiên, một đôi tay ôm lấy thắt lưng mảnh mai của cô lên, người đàn ông cúi đầu hôn lên chiếc gáy để trần của cô. Nhẹ nhàng, cô hít một hơi.

Gần như tại thời điểm này, cô cũng biết là hẩn, cô có thể nghe thấy được mùi vị quen thuộc trên người hẩn.

"Chào buổi sáng." Thanh âm hẩn khàn khàn, vang lên bên vành tai mẫn cảm của cô.

Hơi thở của hẩn rơi vào trên da thịt của cô, cảm giác kia là thân mật ấm áp như thế, làm cô gần như thở dài.

Irapa để cô dựa sát vào mình, dùng lỗ mũi cọ da thịt trơn mềm tinh tế sau gáy cô sau đó khẽ cắn lỗ tai của cô, "Tại sao không gọi anh dậy?"

Cầm lấy bàn tay ở trên eo, cô choáng váng, một lúc lâu, thật vất vả mới tìm thấy được thanh âm của mình.

"Anh. Một mối." Tối hôm qua con trai khóc tỉnh, vì để cho cô nghỉ ngơi, hẩn đã chăm sóc suốt một đêm, sáng sớm, cô nhìn hẩn ôm con trai ngủ thật say mới không nỡ gọi hẩn dậy.

Irapa biết, cô đau lòng vì hẩn.

Không tự chủ, hẩn mỉm cười, vui mặt vào cổ của cô.

Hẩn thích xem cô ở trong phòng bếp ưu nhã di động, thích bộ dáng cô nghiêm túc lại chuyên tâm nấu nướng.

Cô lúc đó nhìn giống như đang khiêu vũ, nhẹ nhàng lưu loát, không khí tràn đầy sung sướng. Có cô ở phòng bếp, luôn rực rỡ những sắc màu ấm áp lại vui vẻ. Cô thường thức thức ăn, bộ dáng mút ngón tay vừa đáng yêu lại vừa hấp dẫn, càng thêm làm cho hẩn động tâm. Yêu thương, ôm cô vào trong ngực, hẩn hít một hơi thật sâu, để cho hương thơm trên người cô tràn đầy tim phổi hẩn. "Em thơm quá."

Cô bật cười, quay đầu lại nhìn hẩn, "Thơm chính là bữa ăn sáng chứ?"

"Không." Hẩn trả lời khẳng định, cúi đầu hôn cô, "Là em."

Ai, cô thật yêu người đàn ông này.

Ngay cả những sợi râu vừa mới mọc lên vào buổi sáng của hẩn nhìn cũng thực đáng yêu.

Cô yêu bộ dáng hẩn khi còn buồn ngủ, yêu thanh âm thô ráp đặc biệt của hẩn, yêu mái tóc đen mỗi khi ẩm ướt sẽ quăn xoắn lên của hẩn, yêu đôi mắt đen màu như sô cô la, yêu hàng mi thật dài, yêu mỗi vết chai trên bàn tay, những ngón tay linh hoạt lại có lực, yêu cả mùi vị mê người của hẩn.

Trên thân người đàn ông này mỗi một tấc, cô đều rất yêu, rất yêu, ngay cả đuôi lông mày khỏe miệng hẩn có chút vụn vụn, cũng đều cảm thấy rất mê người.

Có lẽ, thật sự là người tình trong mắt là Tây Thi thôi.

Lưu luyến, hân kết thúc nụ hôn kia, liếm cánh môi đỏ thắm của cô, nói nhỏ: “Anh thích mùi vị dưa chuột ở trong miệng em.”

Trong nháy mắt, trên mặt bay lên rặng mây đỏ.

"Oa, sáng sớm, có quá nóng bỏng không đó?" Một mái đầu màu đen, từ ngoài cửa sổ nhô lên. Sơ Tinh lấy làm kinh hãi, vừa - xấu hổ vuốt ngực, nói: "Cảnh Niệm Đường, em làm gì đó, làm chị giật cả mình!"

"Mẹ gọi em tới để hỏi anh rửa lấy bắp tươi ạ! Ai biết sẽ bắt gặp chị đang làm- chuyện tốt chứ!" Cảnh Niệm Đường từ ngoài cửa sổ đưa tay vào, nắm lấy giỏ trái cây trên kệ bếp có chứa những trái dưa tây đỏ tươi như những viên hồng ngọc, vừa cười vừa nhét vào miệng, vẫn không quên cùng hân phát phát tay, "Anh rửa, chào buổi sáng nè!"

"Chào buổi sáng." Hân nâng lên khoe miệng, giờ tay lên cùng tiểu tử có vẻ mặt cợt nhả chào hỏi.

Trời thu năm rồi, hân vẫn còn đang làm đất tu sửa nhà cửa, thì chú Cảnh cũng đem miếng đất cách vách mua luôn, đem cả nhà cũng dời đến nơi này.

Người đàn ông kia nói, nơi này không gian tương đối lớn.

Mặc dù từ khi đó đến nay, cứ chốc lát thì có người lên qua, nhưng hân phát hiện, thật ra thì hân rất thích loại cảm giác bất cứ lúc nào cũng sẽ có người thoáng qua tới đánh rắm nói chuyện phiếm.

"Chuyện tốt gì chứ, em đừng ở đó nói hươu nói vượn!" Sơ Tinh mặt đỏ tới mang tai, nắm lấy giỏ trúc kín đáo đưa cho em trai, "Bắp ở dưới ruộng, tự em đi hái!"

"Em đâu biết bắp nào chín hay không!"

"Em cần được là đã hái được!"

"Bắp non không, sao em biết được, chị có lương tâm hay không thế?"

"Cái tên ngu ngốc này, bắp non mới ngọt a, Irapa không hề sử dụng nông dược!"

"Được rồi được rồi, em biết rồi, chị nôn nóng muốn cùng anh rửa nói chuyện yêu đương. Không sao, mặc dù chị không thương em, nhưng em rất yêu chị nha, vì hạnh phúc của chị, em trai như em sẽ tự lập tự mình cố gắng đi hái bắp, sẽ không tự tìm mất mặt ở bên này làm kỳ đà cản mũi, làm trở ngại chị cùng anh rửa làm vận động buổi sáng đâu!"

"Cảnh, Niệm, Đường!"

Sơ Tinh xấu hổ không dứt, không nhận được muốn cầm cái xẻng gỗ đầu hân, cô mới giờ tay lên mà thôi, em trai đã linh đi mất, lại còn hô to gọi nhỏ ầm lên.

"Ai nha, có người thẹn quá thành giận á! Thật là khủng khiếp a! Anh rửa cứu mạng a, em rất sợ hãi!"

Thằng nhóc này thật sự cần ăn đòn mà, cô đang muốn tiến lên, không nghĩ tới Irapa thật đúng là nắm ở hông của cô.

"Irapa, anh buông em ra a, lần này em nhất định phải cầm xà phòng tẩy miệng của nó!"

Thế nhưng hân lại bật cười, "Thôi, em đừng tìm cậu ấy so đo."

Cô vừa xấu hổ, lại không có chút biện pháp với cậu em nghịch ngợm vừa chạy vừa hét kia, chỉ có thể nhìn hân cười chạy vào ruộng.

"Ghét, sao anh lại giúp đỡ nó thế?" Cô xoay người, chỉ chỉ vào lồng ngực của hân oán trách.

Hân sờ sờ cằm, nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó nhìn cô, thần nhiên nói: "Có thể là bởi vì, anh thật sự suy nghĩ là muốn cùng em làm vận động buổi sáng thôi."

Sơ Tinh sững sờ, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt càng thêm nhanh chóng đỏ bừng. Cô là vừa thẹn thùng vừa lúng túng, bộ dáng há hốc mồm cứng lưỡi đáng yêu, đến mức làm cho hân bật cười, không khỏi đưa tay lôi cô vào trong lòng hôn.

Kể từ trong cuộc sống của hân có cô, hân không bao giờ có cảm giác cô đơn nữa.

Đã từng, hân cho là mình sẽ ở trong gian nhà âm u đó, tuổi già cô đơn cả đời.

Nhưng, hân gặp cô.

Cô gái nhỏ này, đã làm cho hân lần nữa tìm về tin tưởng, học được thế nào là yêu một người, trả lại cho hân một mái nhà ấm áp.

Đến nay, hấn vẫn không thể nào tin nổi, tình yêu sẽ phủ xuống trên người của hấn.

" Anh yêu em" Hấn hôn cô thì thầm

Cô đỏ mặt, thẹn thùng nhìn hấn mỉm cười, "Em yêu anh."

Ngưng mắt nhìn đáng yêu cô gái này, hấn tràn ra một nụ cười thật lòng.

Ở trong núi cao, trời đất khắp nơi đều là tuyết, giống như sống ở thế giới khác.

Hấn đã không thể nào tưởng tượng nổi, những ngày không có cô, hấn biết, cho dù xảy ra chuyện gì, hấn cũng sẽ thể bảo vệ kỳ tích này.

Những chùm dây leo xanh biếc, trên giàn đón gió mở rộng, bọ rùa ở ruộng hoang đang bay múa. Cả vùng đất đắm chìm trong ánh mặt trời, Kaka chậm rãi tỉnh lại. Ngoài cửa sổ, chim hót hoa thơm. Ăn uống no đủ, vui ở bên cạnh bàn ăn điềm tâm, nhìn một đôi đang nhiệt tình ôm nhau, không khỏi nằm sấp trên thảm lông của mình, ngời xuống.

Nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, nó há mồm đánh một cái ngáp thật to, lộ ra hàm răng bén nhọn cùng chiếc lưỡi dài.

Nó thích chỗ này, thật ấm áp.

Mặc dù còn trùng nhiều hơn một chút, nhưng thật ấm áp.

Ở trong nắng sớm, nhắm nghiền hai mắt, Kaka vui ở mái nhà nay đã trở nên quen thuộc, an lòng lạ thường.

Ở bên trong không khí tươi mát ngọt ngào này, chỉ có tình yêu, tràn đầy.

Không bao giờ tiêu tan.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Anh chàng Quê Mưa Thâm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.